Clara Mann

Incandescență

Era pur şi simplu culmea ghinionului. Abia de o săptămână îşi cumpărase sandalele turquoise cu barete şi se şi rupseseră. Nu se aşteptase ca tocmai la un asemenea eveniment, la nunta celei mai bune prietene, sa pățească una ca asta. Nu mai punea la so-coteala citi bani aruncase pe le, ci pur şi simplu îşi făcea sânge rau pentru dansurile pe ca-re le promisese şi pe care acum le pierdea. Nu ca le-ar fi avut promise pe carnețel, ca pe vremea bunicii, dar ii plăcea ca atunci când se ducea la o petrecere sa se bucure de timpul pe care il „pierdea" acolo. Altfel n-ar mai fi avut nici-un haz.

Stătea acum în holul destul de bine mascat de plantele uriaşe care erau la in-trare, pe o canapea complet inconfortabila, imobilizata de un eveniment aparent nein-semnat, în aşteptarea Claudiei, pe care o expediase cu cea mai mare viteza să-i aducă de acasă o pereche de sandale de schimb. Negre, verzi, galbene, nu mai conta. Iar timpul asta trădător care îşi urma cursul implacabil, fara sa tina cont de suferința ei atât de in-dreptatita. Ii venea sa urle de necaz. şi n-avea nici geanta la îndemână, ca sa poată să-şi a-prinda o țigară. Era clar, ghinioanele se țineau lant de capul ei.

Începu sa se gândească la ultima „paranghelie" la care participase, când dan-sase pina la epuizare şi când pierduse noțiunea timpului şi a spațiului, deoarece nu-şi a-mintea nimic din drumul spre apartamentul ei şi nici cum ajunsese în pat. Fusese o dis-tractie pe cinste, cu toate accesoriile de rigoare: bărbați frumoşi, femei înfocate, cock-tail-uri impresionante prin originalitatea şi calitatea lor, muzica fenomenala şi fara nici un fel de restricții. Poate ca la

capitolul cock-tail-uri n-ar fi trebuit sa se arate atât de entu-ziasmata pentru ca nu era un secret pentru nimeni din cercul ei de prieteni ca niciodată nu încuraja abuzul de băutură, indiferent de ocazie, dar atunci nu se putuse abține, atmosfera fusese perfecta şi ignorase în mod conştient o cantitate de principii de care nu voia să-şi aducă aminte în acel moment şi nici în altul. Niciodată.

Datorita faptului ca fusese crescuta şi educata într-o familie cu principii sufi-cient de libertine, Brianna era o ființă deschisa, fara prejudecăți, foarte sociabila şi deo-sebit de inteligenta. Pe parcursul existentei ei, accesul la orice informație pe care şi-o do-rise nu-i fusese niciodată limitat, nu i se refuzase abordarea unei experiente inedite decât în momentul în care atingea domenii tabu precum drogurile şi prostituția. Dar pe acestea nu le încercase în primul rând din convingere, şi nu pentru ca ii fuseseră interzise cu desăvârşire, era o fata cu capul pe umeri şi cu un discernământ atât de puternic incit im-presionase multi adulți cu pretenții.

Nu-şi dorea niciodată sa fie în centrul atenției, sa epateze, sa contrazică, pas-tra întotdeauna o decenta şi o respectabilitate care dădea fiori interlocutorilor, nu se avin-ta cu capul înainte, desi de multe ori acționa mai mult sub impulsuri de moment. Dar vi-teza ei de reacție în ceea ce privea decantarea soluțiilor pina la găsirea celei optime era atât de mare incit chiar şi un impuls de moment se transforma într-o decizie suficient de bine analizata, dar în cu totul alte coordonate decât la oamenii „obişnuiți".

Dar ca sa revină mai repede cu picioarele pe pământ, reveria ii fu întreruptă brutal de o discuție dincolo de peretele despărțitor. Care nici măcar nu era un perete des-partitor în toată regula, ci un biet paravan care masca discret nisa în care se „adăpostise" temporar. Era revoltata de lipsa de discreție care domnea în acel sector al locuinței, de-oarece natural şi firesc ar fi fost ca orice invitat, plictisit sau entuziasmat, sa se afle pe terasa însorită sau în cel mai rau

caz, în gradina splendida a reşedinței mirelui. Nu în interiorul casei, într-un loc în care alții aveau o acuta nevoie de consolare şi de linişte. Sau era mai bine? Nu putea inca aprecia daca era mai bine sau mai rau, pentru ca inca nu auzise mare lucru din conversația lor, dar la un moment dat, deveni imposibil sa nu fie atrasa de subiectul dezbătut, pentru ca el se referea la femei, şi era susținut de doi barbati.

— şi eu sunt de aceeaşi părere, numai ca nu ma las prea mult influențat de bârfele celor din jur.

Afirmația era făcută de o voce baritonala, care evoca un bărbat inca tânăr, cu multa încredere în sine şi obişnuit sa comande. Nu era un timbru şters sau anonim, ci con-ferea personalitate stăpânului sau, chiar în lipsa unei imagini. Imaginația ei o lua razna, închipuindu-şi un tip înalt, solid, cu o privire pătrunzătoare, elegant dar nu excentric, un individ cu principii de viață rigide şi teribil de conştient de sine. Probabil un misogin in-fumurat care „ronțăia" subalterne sau cunoştințe feminine la fiecare mic dejun.

— Mie îmi place întotdeauna sa ma documentez temeinic înainte de a încerca sa inițiez o „relație". Nu-mi place sa ma hazardez bazându-mă numai pe aparente, după care sa regret ca n-am rupt-o la fuga în sens opus, dar atunci fiind deja prea târziu.

A doua voce nu avea nici pe departe calitățile primei, era doar o palida imi-tatie, părea un tip destul de nesigur de propriile opinii dar care voia sa facă totuşi impre-sie. Nici măcar nu merita o introspecție. Era clar ca într-o discuție, daca interlocutorul admira peisajul, el cădea pe spate în încercarea de a minimaliza ansamblul, scoțând în evi-denta detaliile, detalii care nu aveau nici-o valoare separate, ci numai cuprinse într-un tot unitar, ce conferea măreție.

— şi cum procedezi? Angajezi vreo firma de detectivi particulari? întrebă „misoginul". Sau le urmăreşti personal?

Se distingea o nuanță de umor, voluntar, fireşte, pe care „imitația" se pare ca nu o detecta.

— A, nu, niciuna nici alta. Am o sursa mult mai sigura. Sora mea este o per-soana extraordinar de bine informata şi în acelaşi timp cu foarte multe resurse. şi deci, a-pelez la ea oridecâte ori e nevoie. Te rog sa ma crezi ca niciodată nu a dat greş. Uite, facem o încercare: îți fixezi atenția asupra unei tipe care este astăzi la petrecere şi în 24 de ore vei avea toate informațiile pe care le vrei. Încercăm?

Pauza de câteva secunde o atenționă pe Brianna ca totuşi „misoginul" îşi fo-loseste creierul, drept pentru care ii acorda câteva „puncte" cu contribuție covârşitoare în departajare. Aştepta amuzata răspunsul lui şi nu fu dezamăgită:

— Nu, mulțumesc pentru oferta, dar am cu totul alte metode de a-mi alege partenerele într-o relație. şi tin foarte mult la ele. La metode adică. Nu vreau sa le dena-turez sau sa le scot din uz.

— Totuşi, nu se poate sa nu ai un semn de întrebare asupra unei femei care participa astăzi la nunta. Uite, te las pina la final, îmi spui atunci cine te intriga cel mai mult. şi nu te bazezi pe ce-ți spun eu, faci şi tu propriile tale investigații. Rămâne numai sa îmi spui la final daca cele aflate de tine coincid cu cele pe care ti le-am furnizat eu. Ce zici? Mie mi se pare teribil de amuzant.

Brianna zimbi uşor, gândindu-se ca nici „imitația" nu era complet lipsita de creier. Poate ca, într-adevăr, ambele metode urmau sa dea rezultate. Păcat ca ea nu avea cum sa afle cine va fi „subiectul" şi nici cine erau cei doi interlocutori.

— Bine, ma mai gândesc.

Plin de elan, „imitația" reveni insa imediat cu alt subiect"fascinant":

— Hai sa facem altceva. Spune-mi ce fel de femeie îți place şi de ce. şi daca vreuna din cele care sunt invitate astăzi aici întruneşte un procent cit mai mare din „cerin-tele" tale. Nu e palpitant? Chiar ca ai de unde alege.

Pentru câteva clipe, „misoginul" nu spuse nimic, era clar ca ajunsese deja la exasperare şi nu ştia cum sa facă sa scape de bunele intenții ale individului cu acces ne-limitat la

informații. Sau poate încerca sa focalizeze doar aspectele pozitive care il sti-mulau atunci când întâlnea o femeie. Sau poate se întrebă daca merita sa intre în detalii cu o persoana pe care probabil o cunoştea foarte putin sau chiar deloc.

— Pentru mine, o femeie trece dincolo de aspectul decorativ. Este o ființă ca-pabila de a emite opinii proprii (Ce interesant.), are o personalitate puternica şi nu se la-sa uşor înfrântă de obstacolele pe care le întâlneşte (un adevărat războinic, am putea spu-ne), are şi fragilitatea proprie genului pe care il reprezintă, pentru ca altfel nu ar mai avea nevoie de mine alături de ea, dovedeşte sensibilitate, este pasionata de frumos şi de pas-trarea intacta a adevăratelor valori (mai bine ar căuta a aibă o relație cu un savant, decât cu o femeie), aduce lumina în jurul ei şi reuşeşte sa mențină în permanenta o atmosfera degajata, plina de optimism. (numai atât?)

— Dar cum ai vrea sa arate? Cum sa fie? Înaltă, blonda, bruneta, scunda, cu ochii verzi, negri, albaştri, slaba, mai plinuță? Cum ai vrea sa fie?

— Pina la urma, înfățişarea nu e atât de importanta. Nu m-aş crampona odată ce am descoperit toate „pretențiile" pe care tocmai le-am enunțat ca femeia respectiva sa fie după chipul şi asemănarea unui top-model...

— şi daca toate „ calitățile" astea ar fi întrunite de o baba? Tot indiferent ți-ar fi?

Brianna mai avea putin şi izbucnea în ris, atât de mult se distra auzind suc-cesiunea de replici. Dar la fel de adevărat era ca probabilitatea ca „misoginul" sa desco-pere femeia visurilor lui printre colegele ei de generație era minima. De aceea termenul de „baba" apropia mult de realitate imaginea ideala a bărbatului înfumurat. Pina la urma, lipsa de verticalitate a „imitației" era puternic compensata de o experienta destul de vasta în ceea ce privea femeile, cel putin.

— Aveam impresia ca discutam despre principii, nu despre „trufandale" sau despre „babe". Bineînțeles ca femeile din tânăra generație sunt departe de ceea ce-mi do-resc eu de la o

femeie şi acesta este principalul motiv pentru care niciuna dintre ele nu mi-a trezit interesul. Toate sunt o apa şi-un pământ. Nu mai prețuiesc arta, nu mai sunt sen-sibile, nu mai sunt tandre, nu mai au nici-o chemare pentru muzica de calitate, toate se pictează pe mutre, devenind uneori chiar hidoase, de nerecunoscut, asculta numai Justin Timberlake sau Prince şi cad pe spate la un concert în aer liber cu Ricky Martin.

Daca stătea strâmb pentru a judeca drept, Brianna trebuia să-i dea dreptate, pentru ca lucrurile deveniseră alarmante în ceea ce privea tinăra generație de femei, se părea ca nimic nu le putea abate de la discuțiile aprinse despre sex şi de la trecerea rapida la aplicații, fara sa filtreze absolut deloc evenimentele şi fara sa se lase absolut deloc in-fluentate de gravitatea consecințelor propriilor lor acțiuni, de cele mai multe ori.

— Ho, ho, ce te-ai ambalat asa? Nu te-am acuzat de nimic! Ai dreptate, O. K.?

— Clara ca am dreptate! Numai eu stiu n cazuri de puştoaice abuzate de fel de fel de perverşi cu care se înhăitează fara nici-un fel de entuziasm, numai din dorința de a face câțiva pasi pe calea spre „inițiere”. Cite sunt târâte pe panta prostituției cu ochii închişi sau cite ajung sa moara din cauza unei supradoze „prizate” cu teribilism la discoteca, fara măcar sa ia în calcul gravitatea actului lor inconştient. Nu, nu ma pot detaşa de imaginea unei fete sau femei ajunse în pragul beției sau, mai rau, ridicându-se dezinvolt din patul împărțit cu un bărbat care ar putea să-i fie bunic sau tata. Îți spun eu, amice, conceptul de „femeie” s-a perimat. Nu mai e deloc ce-a fost odată.

— Da, bine, înțeleg, dar în jurul nostru nu sunt numai femei din cele care se droghează sau se prostituează. Hai sa ne limitam la cele care sunt aici, drăguțe, prezen-tabile, cochete, cu un rost în viață. De ce sa ne lamentam pentru cele de afara?

— şi ce crezi, ca femeile de aici sunt mai aproape de feminitate decât cele de „afara”? Majoritatea sunt îmbrăcate în pantaloni (uf, ce inspirata am fost când mi-am ales o rochie), vopsite în toate culorile curcubeului de la o ureche la alta (nici aici n-a nimerit-o, nici măcar nu m-am fardat de dimineață, pentru ca n-am avut suficient timp), fara nici-un fel de gust vestimentar creând aparenta unei cantități uriaşe de salata, cu parul degra-dat de atâtea vopsele aplicate succesiv (ce noroc pe mine sa am parul roşcat de la natura, ca şi când asta ar avea vreo importanta), altfel de ce crezi ca am plecat de pe terasa? Pur şi simplu nu mai puteam sa suport atâta agitație şi prost gust, poate doar cu excepția mire-sei, care pare singura care e în regula.

— şi chiar niciuna, niciuna nu ți-a plăcut?

Brianna aştepta cu sufletul la gura sa afle daca era cineva într-adevăr care sa anihileze proasta impresie despre femei a „misoginului”, dar el părea preocupat să-şi continue tirada, ignorând întrebarea „cheie”.

— şi nu le-ai văzut cit de dezmățat dansează?continua el imperturbabil, de parca nici n-ar fi auzit întrebarea. Parca ar face tot posibilul sa continue dansul în pat, ca şi când fiecare posibil partener ar fi ultimul de pe pământ. Fiecare încearcă sa atragă aten-tia, fie prin volumul glasului, fie prin modul în care se îmbraca, daca nu reuşesc să-şi pu-na suficient de multe bijuterii care sa le facă mai vizibile.

În acel moment, Brianna fixa cu nostalgie singurul inel care se odihnea pe degetul ei specializat în etalarea bijuteriilor, inelul cu onix, tăiat în multe fațete, pe care il primise cadou de la părinții ei când împlinise vârsta de 20 de ani, împreună cu cerceii de care nu se despărțea şi care dădeau impresia a doua bobite de întuneric pe fondul roşu in-tunecat al parului ei miraculos pigmentat de natura.

Vocea „imitației” o întrerupse din nou din visare:

— După cum faci tu aprecieri la adresa femeilor, crede-mă ca îmi e teama să-ți mai spun şi cine e sora mea, sa nu cumva s-o consideri şi pe ea vreo depravata de duzi-na. Dar,

una peste alta, părerea mea este ca exagerezi. Sunt o mulțime de femei drăguțe şi aici şi bănuiesc ca şi în cercul tau de cunoştințe, care nu merita sa fii atât de sever în apre-cieri, chiar daca din unele puncte de vedere ai dreptate. Trebuie sa le înțelegi, doar numărul bărbaților în lume este mai mic decât cel al femeilor, si, poate au intrat şi ele în panica…

— Grozava consolare!… şi sa ştii de la mine ca indiferent de eforturile pe care le depun pentru a atrage atenția, împotriva destinului nu se poate face nimic. Daca le este scris sa rămână celibatare, aşa vor rămâne, sau se vor mulțumi întotdeauna cu resturile ra-mase de la alte femei, mai norocoase, iar daca soarta le rezerva un viitor împreună cu un bărbat, lucrul asta nu va fi deloc negociabil.

— Ia te uita! Eşti fatalist? Crezi ca tot ce ni se întâmplă este predestinat? Nu-mi imaginam ca poți avea astfel de convingeri…

— De ce? Pentru ca ma vezi singur? Fii sigur ca daca exista şi pentru mine o femeie, undeva, indiferent cit m-aş feri eu, va fi inevitabil sa o întâlnesc si, probabil, să-i cad în plasa. şi ea nu va trebui sa facă nici cel mai mic efort, te asigur.

— Si, adică, aportul meu în alegerea femeii sa nu conteze? Nu cred ca mi-ar place sa accept sa pierd o astfel de „bătălie” fara nici-o lupta!

— Cine spune ca n-o sa te lupți? Bineînțeles ca o sa te lupți! Bineînțeles ca o sa dai şi din mâini, şi din picioare! Bineînțeles ca o sa şi musti daca va fi nevoie, dar esen-tialul este ca rezultatul va fi acelaşi, oricât de mult te vei zbate sau oricât de disperata ti se va părea situația. Sau s-ar putea să-ți placa, să-ți convină, dar cea care se va lupta cu in-dirjire va fi ea, şi nu tu. Sau, alta varianta ar fi ca sa fiți intru totul de acord inca de la pri-mă privire. Sa simți ca ea este „destinul” tau, aşa cum ea va fi convinsa, fara argumente şi dezbateri, ca alesul ei irevocabil eşti tu.

— Pare destul de interesant… dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare: care femeie din cele prezente, nu zic ca ți-a plăcut, dar, măcar, care ți-a făcut o impresie? Care te-a „curentat”? E

imposibil sa nu fie măcar una mai deosebita, mai… „nu stiu cum”.

Inca o data, întrebarea „cheie” fusese aruncata intre cei doi, iar Brianna voia sa vadă cum va mai fi evitata de aceasta data asumarea răspunderii de către „misogin”. Se părea ca pauza prelungita solicita din nou utilizarea angrenajului mental precum şi a filtrului rigid al propriilor opinii, pentru a evita sau pentru a da cel mai corect răspuns posibil.

Nu-şi dorea sa fi devenit centrul atenţiei nici măcar pentru o fracţiune de secunda pentru unul dintre cei doi, desi întrunea în mare parte „ calităţile” pe care aceştia le supuseseră „dezbaterii”. Ca sa nu mai punem la socoteala fascinanta contribuţie a natu-rii care o înzestrase cu un par de un rosu-acaju superb, acum strâns într-un coc aparent neglijent, cu multe şuviţe spiralate lăsate libere încadrându-i fata ovala şi tenul de un alb trandafiriu. Dar ciudăţenia cea mai mare, care o făcea unica şi complet deosebita de toţi ceilalţi, erau ochii ei: unul era albastru şi celalalt verde cu irizaţii aurii. Fata ei apărea de multe ori ca o masca abil pictata, pentru care artistul folosise în locul ochilor doua pietre nestemate nepereche, pentru ca perechile se terminaseră. Adăugase gene lungi, întoarse, de o culoare la fel de nedefinita, intre maron închis şi roşcat, doua sprincene curbate, nealterate de cleştele nemilos al pensetei, pentru ca deasupra lor sa plămădească o frunte înaltă, bombata, străbătută de şuviţe rebele, prea scurte pentru a putea fi prinse în cocul bogat. Pentru a-şi desăvârşi opera, artistul desenase o gura vie, cu buze pline şi conturate perfect, poate un pic prea mare pentru ansamblu, dar indiscutabil agreata de toţi cei care o priviseră sau o auziseră vorbind.

În ceea ce priveşte detaliile referitoare la sensibilitate, feminitate, fragilitate, tărie de caracter, personalitate, intuiţie, umor, perseverenta, devotament, ca sa le enume-ram numai pe cele strict evidente, chiar daca pe lista mai apăreau şi aspecte nepunctate de visătorul înfumurat, Brianna avea de toate, şi chiar mult mai mult. Era şi visătoare, şi romantica, şi

plina de energie, revitaliza orice întrunire la care era prezenta şi asta făcea ca ea sa fie nelipsita la majoritatea evenimentelor de orice fel, oficiale sau particulare, pentru ca deborda de buna dispoziție, avea o ironie amuzanta cu replici de calitate, o minte doldora de tot felul de informații din cele mai neaşteptate, era amuzanta, dovedea bun gust, se decurca de minune în bucătărie sau în biroul ei spilcuit de la agenția de tu-rism unde lucra de aproape patru ani. Era prietenoasa, deschisa, fara fumuri sau prejude-cati, putea da un sfat pertinent fara cel mai mic efort şi dovedea o intuiție ieşită din comun în a citi de la prima vedere o persoana, un fel de „al şaselea simt", care o făcea sa fie o confidenta neprețuită pentru prietenii ei.

În ceea ce priveşte cealaltă latura a personalității ei, nu se amăgea cu ideea ca este o ființă fara defecte. De multe ori intransigenta ei exacerbata ii aducea mai mult dezavantaje decât beneficii şi simțise de nenumărate ori pe propria ei piele consecințele încăpățînării. Avea momente când era complet inflexibila, nu suporta sa fie trădată sau batjocorita, iar jignirile o făceau sa descătuşeze toate furiile pe care le implântaseră în in-formatiile ei genetice secole de strămoşi irlandezi. Dar cel mai mare defect pe care il recunoştea era mândria. O mândrie care n-o lăsa sa accepte încasarea oricărui afront şi care ii înțepenea gâtul, făcând-o sa nu mai întoarcă privirea odată ce pornise într-o anumi-ta direcție. Îşi impusese sa nu se lase înfrântă, sa rămână întotdeauna cu fruntea sus, să-şi calce în picioare sentimentele de regret sau de compasiune atâta timp cit mândria ei rami-nea intacta, fara nici-o ciobitura.

Enervata de aşteptarea răspunsului care întârzia nepermis de mult, se ridica cu infinita grija de pe canapeaua pe care stătuse pina atunci, îşi scoase şi cealaltă sanda, şi se furişa desculța pe coridorul răcoros din spatele casei, pentru a ieşi pe usa din spate, u-surata şi descătuşata de dialogul a cărui martora neştiută fusese, simțind pe umeri o pova-ra asemănătoare cu cea a unui preot ieşit dintr-un confesional

unde păcătoşii se succeda-sera cantitativ, demonstrând o data în plus cit de fragila este fiinţă umana în fata ispitelor îngrădite de legea divina, dar atât de vânate de pământeni.

Continua sa meargă desculţa prin iarba, fiind inca sub impresia celor auzite şi a celor pe care le gândea ea însăşi. Nu se aşteptase sa descopere într-o asemenea aduna-re amalgamata un individ căruia să-i pese de sentimentele pe care le stârneşte în sufletul unei femei, ba, din contra, nici nu mai credea ca acest soi de bărbaţi exista.

Nici-unul dintre cei pe care ii cunoscuse ea nu păruse interesat mai departe de o întâlnire ocazionala şi o la fel de ocazionala partida de sex. Acesta era şi motivul pentru care nu apărea la doua evenimente succesive însoţită de acelaşi personaj, în primul rând pentru ca niciunul nu meritase din partea ei efortul de a fi suportat şi în al doilea rând pentru ca majoritatea nu voiau să-şi sperie „victima" de la prima întâlnire, solicitin-du-i împărţirea patului, o făceau insa fara excepţie la a doua întâlnire, când se simţeau deja siguri pe ei, şi când nu voiau sa fie consideraţi nişte „pămpălăi", pentru ca ce-şi poate dori cel mai mult o femeie, la urma urmei, daca nu o tăvăleală zdravăna şi fara obligaţii, ceea ce-i marea considerabil experienta sexuala şi bineînţeles, ii deschidea noi orizonturi.

Brianna prefera sa rămână din acest punct de vedere o femeie lipsita de ori-zonturi, ceea ce la un moment dat o îngrozise efectiv, atunci când avusese revelaţia lipsei ei complete de experienta în ale sexului. Când va ajunge sa o facă, în clipa în care se va opri în fata unui bărbat şi va lua o hotărâre irevocabila în acest sens, inocenta ei putea fi fara doar şi poate cea mai redutabila arma cu care să-l facă sa o ia la fuga.

Dintr-un motiv pe care ea personal il ignora, bărbaţii fugeau de femei virgi-ne. Poate pentru ca li se părea o obligaţie în plus în afara celei rezultate în urma absentei intenţionate sau ignorate a anticoncepţionalelor sau a prezervativelor si, implicit, a conse-cintelor lipsei lor.

Era mult mai putin palpitant sa ai de-a face cu o femeie „începută” pentru ca în cazul în care relația capăta „ochi”, răspunderea devenea multipla, de genul: „ De unde sa stiu eu cu cine te-ai mai culcat, şi acum vii să-mi pui mie plodul în brațe?” Nu o data însoțise pe una din prietenele ei la medicul ginecolog pentru a „salva” situația. şi nu o data rămăseseră sterile, sau căpătaseră cine ştie ce boala psihica, pentru ca femeile singu-re se agata cu toate puterile de şansa de a rămâne însărcinate cu bărbatul visurilor lor, chiar daca reciproca nu este deloc şi ea adevărată.

Pentru binele ei, enervarea şi nerăbdarea o făcuseră sa plece din „ascunzişul” ei provizoriu, pentru ca nu i-ar fi plăcut deloc ceea ce ar fi trebuit sa audă. Pentru ca din toată „adunarea” feminina prezenta la evenimentul monden, singura care atrăsese atenția prin aspectul şi comportamentul ei fusese Brianna. şi nu numai celor doi amatori de con-versatii private.

După o zi obositoare de munca, în care telefoanele sunaseră în continuu iar clienții se perindaseră fara încetare de la primele ore ale dimineții, înnebuniți de perspec-tiva petrecerii unui week end departe de lumea dezlănțuită, Brianna îşi simțea ochii inro-siti, capul îngreunat, se resimțea la nivelul întregului organism ca după escaladarea unui pisc abrupt şi deosebit de semeț.

Ca la fiecare sfârşit de săptămână, o aştepta o petrecere, de familie, de data asta. Părinții ei împlineau treizeci şi cinci de ani de căsnicie şi organizaseră o reuniune la care urmau sa participe majoritatea rudelor şi cunoştințele mai apropiate. Desi dispoziția ei de moment ar fi îndemnat-o sa „treacă peste”, nu le putea face una ca asta propriilor ei părinți. Mai ales ca avea să-şi întâlnească frații, pe care nu-i mai văzuse de cel putin doi ani. Afacerile în care erau implicați le ocupau tot timpul, circulau prin toată Europa şi pe jumătate din continentul american, deschizând filiale, extinzând afacerea hoteliera dema-rata de părinții lor la dimensiuni mondiale. Era de mirare că-şi putuseră rezerva în acelaşi timp două-trei

zile de repaus, pentru ca în munca lor aşa ceva practic nu exista.

Pierce şi Patrick formau un cuplu de invidiat. Atât pentru realizările lor cit şi pentru aspectul lor fizic. Daca Brianna era o femeie care atrăgea privirile din prima clipa, privirile bărbaților, adică, Pierce şi Patrick captau atenția tuturor femeilor prin aspectul lor sălbatic, dar totuşi civilizat, o ținută mândră şi impunătoare, de o seriozitate şi impene-trabilitate care te făceau sa te treacă fiorii. Sub aparenta lor de chipuri dăltuite în stâncă, se aflau doua suflete deosebite, tovarăşii de joaca şi de năzdravanii ai Briannei de când putea ea să-şi aducă aminte. Pierce-copil aducea foarte mult cu o fata. Pina la naşterea surorii lor, pentru mama lui fusese fetița pe care şi-o dorea din toată inima. După naşterea fetiței cu bucle roşcate şi cu ochii nepereche, toată existenta lui se schimbase. Eliberat din poziția deloc de invidiat de „fetiță mamii", Pierce făcuse eforturi uriaşe pentru a-şi depăşi condiția anterioara. Se străduise sa se integreze în grupul de băieți care pina atunci ii fu-sese refuzat, desi inima lui il indemna să-şi petreacă mai tot timpul lângă leagănul spumos de dantele al surioarei lui, a carei drăgălăşenie il înrobise definitiv.

Trecând insa la sectorul adolescenta, Pierce se integrase perfect în tiparul specific sexului şi vârstei, devenind în egala măsură rebel şi nelinişt it. şi asta nu din cauza ca ar fi fost într-adevăr un spirit rebel dar vrusese sa realizeze o detaşare de sora lui mai mica, fapt ce s-a dovedit ulterior imposibil pentru ca Brianna se lipise efectiv de frații ei mai mari, ca şi când ar fi fost de o seama cu ei. Devenise o prelungire a grupului de tineri, era prezenta peste tot unde se duceau, chiar avea locul ei rezervat în singura motocicleta cu ataş din grupul lor de motociclete. Caracterul şi intuiția ei ieşită din comun, avuseseră cel mai bun mediu de dezvoltare, oferindu-i la îndemână personalități din cele mai diferite şi mai controversate. Tot în compania fraților ei se deprinsese sa fie dura şi intransigenta, mândră şi neînduplecată, descoperise

toate defectele şi calitățile pe care bărbații le detesta sau le accepta, învățase când sa tacă şi când sa vorbească în prezenta celor de sex opus.

Spre deosebire de Pierce, Patrick fusese un bărbat inca de la vârsta de 10 ani, când se confruntase cu o situație complet nefireasca ținând cont de vârsta pe care o avea. Curajul şi determinarea de care dăduse dovada il maturizaseră brusc, în clipa în care trebuise sa înfrunte doi bărbați în toată firea, băuți incit nu se mai puteau tine pe picioare, care încercaseră sa violeze o puştoaică de 12 ani, tovarăşa de joaca a lui Patrick, unica fiica a unei familii de profesori, buni prieteni cu părinții lor.

Faptul ca ii luase apărarea fetei şi ca intervenise în ajutorul ei folosind un pistol de jucărie, înfruntând şi amenințând fara frica doi bărbați în toată firea, dezlegase limbile micii lor comunități pentru o perioada îndelungată de timp, fiind considerat pe buna dreptate un erou. Nici el n-ar fi fost în stare sa explice prea bine de unde găsise atâta forță lăuntrică pentru a-i amenința şi a-i tine la respect pe cei doi bărbați, dar se pare ca disperarea şi propria frica ii fuseseră cei mai buni profesori.

După acest eveniment deosebit de nefericit, Patrick se închisese în sine, nu fusese un copil extrovertit nici pina atunci, dar pentru ca întotdeauna fusese înconjurat cu dragoste şi afecțiune, fapta reprobabila a celor doi bețivi ii ridicase scuturile împotriva adulților. Foarte putini dintre colegii lui sau dintre persoanele apropiate mai aveau acces la gândurile lui cele mai tainice, la frământările lui de mic bărbat, nu-şi manifestase afec-tiunea nici măcar fata de drăgălaşă lui sora, desi o urmarea în permanenta cu ochi de vul-tur, tocmai din cauza pățaniei micii lui prietene.

Brianna insa ştiuse întotdeauna cum să-l abordeze, cum sa treacă dincolo de scuturile ridicate de el cu atâta grija, simțea sub ele un suflet cald şi iubitor care îşi refuza cu obstinație apelarea cailor de comunicare precum şi deschiderea lor. Niciodată nu il tra-tase ca pe un superior, chiar daca

diferența de vârsta intre ei era de 8 ani, ci ca pe un egal, negociind fiecare doleanță în termeni duri, aşa cum, probabil, ar fi făcut-o el însuşi. Evi-tase sistematic sentimentalismele, chiar daca asta pe ea o costa uneori mai mult decât pu-tea sa duca. Îşi înfrânase lacrimile chiar şi atunci când durerea devenise insuportabila, atât cea fizica cit şi cea spirituala, îşi călise propriul caracter în cele mai severe condiții iar el întotdeauna apreciase curajul şi forța ei mai presus de a tuturor celor din jurul lui.

Patrick era predestinat sa devina un conducător. Se pricepea sa găsească so-lutii pentru cele mai imposibile probleme cu aceeaşi rapiditate cu care Brianna „definea" o personalitate sau alta. Chiar şi acum, în momentele unei decizii dificil de luat, Patrick apela fara ezitare la serviciile surorii sale, prezentând pe scurt persoana supusa analizei, pentru ca ea să-şi dea verdictul în privința caracterului, ajutându-l sa ia o hotărâre corecta. Aceasta legătură indisolubila ii lega dincolo de spatiu şi timp, ii făcea sa fie uniti prin fire nevăzute, aproape sa simtă printr-o percepție extrasenzoriala daca unul dintre ei se afla în impas.

Din aceasta cauza, pentru Brianna era efectiv imposibil sa lipsească de la ce-lebrarea căsătoriei părinților ei. Fara sa mai puna la socoteala sentimentele care aduceau întotdeauna acasă, alături de mama şi de tatăl ei, acolo unde lucrurile se desfăşurau intot-deauna pasnic, unde era adevăratul cămin pentru fiecare din membrii familiei lor. Iubirea dintre părinții ei fusese întotdeauna tot ceea ce-şi visase, de o asemenea căsnicie îşi dorea şi ea din tot sufletul sa aibă parte, o căsnicie bazata nu numai pe sentimente profunde, indestructibile, dar şi pe o camaraderie şi o comuniune de excepție, în care tensiunea şi răbufnirile de furie nu-şi aveau locul.

Si pentru ca avea atâtea motive de bucurie şi de satisfacție, Brianna îşi alese din garderoba o rochie care te indemna la visare: cu bretele subțiri pe umeri, cambrata pe corp şi deschisa amplu în poale, confecționată din mai multe straturi

de voal de nuanțe di-ferite, plecând de la un verde pastel pina la un turquoise dulce, care se terminau în colturi sfâşiate, creând aparenta unei învolburări de flăcări verzi şi albastre. Pe deasupra se lega un cordon împletit de mătase din exact aceleaşi nuanțe ca cele ale straturilor fluide de voal, iar la spate, fluturau eşarfe înguste şi de lungimea rochiei dând impresia unor aripi nedeschise inca pentru zbor. Teribil de încântată ca îşi reparase sandalele turquoise, îşi analiza inca o data pieptănătura, practic o plasa de şuvițe prinse din loc în loc pentru a forma o adevărată rețea, cu clipsuri mici, în forma de mărgele colorate, totul în aceeaşi nuanță cu culorile ce se regăseau pe vestimentație.

Arunca o ultima privire în oglinda şi rezultatul i se păru mulțumitor. Nu era nimic extravagant sau estompat. Contrastele erau bine proporționate, iar cascada de par acaju era ținută la respect de rețeaua fina de şuvițe, întocmai unui fileu. Se hotărî sa co-boare în gradina unde marea majoritate a invitaților sosise deja şi unde urma sa se intil-neasca cu frații ei şi cu o mulțime de alte neamuri şi cunoştințe.

Se strecura abil printre invitați, în căutarea lui Pierce, al cărui par întunecat la culoare se întrezărea pe deasupra mai multor serii de capete. Ajunse în spatele lui şi ii acoperi delicat cu palmele, pe la spate, ochii, îndemnându-l sa ghicească cine era posesoa-rea degetelor fine. Dintr-o singura mişcare fu ridicata de la pământ şi aruncata într-un vârtej de voal şi bucle, şi asta pentru ca simpla apropiere, prin parfumul subtil pe care il degaja, ii dezvăluise fratelui ei prezenta inconfundabila.

Scena fu urmărită de toți cei aflați în preajma şi primita cu un ropot de a-plauze, ca orice întâlnire a doua ființe despărțite temporal şi spațial pentru un interval prea mare. Prea putini dintre cei prezenți nu ii cunoşteau pe Pierce şi pe Patrick şi la vederea efuziunii sentimentale, pentru cei care nu-i cunoşteau, rămaseră întrebări nerostite şi fara răspuns. Printre ei, se afla şi un bărbat, teribil de impozant în ținută lui de seara irepro-sabila, care se uita lung la cuplul care

continua sa se învârtească. Brianna râdea în hohote şi dădea impresia unei iubite care fusese despărțită fara speranță de alesul inimii ei, iar a-cum, revăzându-l, îşi dorea sa recupereze cit mai repede posibil timpul pierdut.

Pentru ca nu avea cine să-i răspundă la întrebările care fuseseră generate de scena la care era deja martor, Phillip continua sa bea imperturbabil şampania din paharul aburit, gândindu-se ca trebuia sa fie vorba despre logodnicul sau despre iubitul ei. Dar de-veni brusc nedumerit, când observa ca acelaşi gen de atenție este revărsată şi asupra altui bărbat, unul mai sobru şi putin mai în vârstă, dar care schița totuşi un zâmbet afectuos, de-şi pina în acel moment, fata lui păruse o masca sculptata şi complet imobila. Era evident ca ambii invitați se bucurau de dragostea Briannei, pentru ca statu complet izolata im-preuna cu ei o buna bucata de timp. Se părea ca nu se mai satura privindu-i şi vorbind cu ei, iar mâinile lor o țineau protector când de cot, când coborau pe talie, când li se odihneau pe umeri. Erau atât de captivați de micul lor grup, incit aproape ca nici nu observau când unii din cei prezenți se opreau în dreptul lor şi ii salutau sau încercau sa intre în conver-satie.

Misterul urma sa se lămurească putin mai târziu, când amfitrionii, Paul şi Va-nessa, se adresară tuturor celor prezenți pentru a le mulțumi pentru participare şi pentru daruri, dar în special o făcură pentru copiii lor, Brianna, Patrick şi Pierce, pentru efortul de a fi acolo, împărțind evenimentul de o factura speciala cu părinții lor.

După aceea, Paul o invita pe Vanessa la dans, în timp ce Brianna il trase în ring pe Pierce, un dansator desăvârşit, alcătuind pentru toți privitorii doua cupluri de invi-diat. In curând, gheata se sparse, şi din ce în ce mai multe perechi li se alăturară, hotărâți sa se bucure de aceasta seara magnifica prilejuita de aniversarea gazdelor.

Phillip Dawson îşi pastra insa statutul de observator. Din afara ringului de dans urmarea perechile în mişcare şi în sinea lui se amuza, încercând sa analizeze obiectiv toate

cuplurile care i se perindau prin fata ochilor. Era o ocupație destul de deconectanta, mai ales ținând cont de modul în care fusese „târât” la aceasta petrecere, neputând face fata imperioasei cerințe a Sandrei, sora lui, cea mai înverşunată amatoare de evenimente mon-dene de pe fata pământului. Bineînțeles ca absenta logodnicului ei, Stephen, din oraş nu putuse constitui un obstacol, atâta timp cit ea îşi propusese sa participe la aceasta serata. Ştia foarte bine ca Phillip nu-i va putea rezista, chiar daca ea ii cunoştea pe de rost aversiunea pentru spectacolul de acest gen şi pentru etalarea de talente şi de fâțe, inevitabila din partea femeilor atunci când erau pornite să-şi exercite arta seducției.

Acum dansa cu un bărbat intre doua vârste, destul de priceput în ale ritmului şi paşilor, turuind într-una despre avantajele şi dezavantajele unei căsătorii din dragoste. Se părea ca tema propusa nu-i făcea partenerului ei prea multa placere, pentru ca evita sistematic sa o privească, sau, poate, nu-şi putea permite sa fie prea atent la cea cu care dansa pentru ca de undeva, de pe margine, exista o consoarta care ii urmarea fiecare mis-care.

Brianna se văzu la un moment dat epuizata de entuziasmul cu care se dăruise rând pe rând ritmurilor europene sau latino-americane şi se aşează pe o băncuță, nu foarte departe de locul unde Phillip începuse, mai mult obligat, o conversație cu un bărbat putin cam afumat, un unchi de-al doilea al Briannei, care fusese abandonat de sotia lui în fa-voarea unui tânăr înalt şi uscățiv, dar cu reale veleități de dansator.

Momentul în care distinse clar „vocea” o făcu sa tresară. Era exact acelaşi timbru, baritonal, uşor tărăgănat, pe care il auzise cu o săptămână în urma, fiind prizonie-ra sandalei rupte. „Misoginul” era la numai doi pasi în spatele ei, dar nu se putea întoarce fara să-i atragă atenția. Ceea ce făcu fu insa singura soluție care i se păru acceptabila: il aborda din mers pe Martin, un verişor de la a şaptea spiță, care pina în acea clipa fusese ferm convins ca Brianna nici nu ştia ca el exista. Valul de roşeață care ii cuprinse obrajii fu cea mai grăitoare

dovada a emoției care il cuprinse, dar se strădui din răsputeri sa facă fata situației şi să-şi potrivească paşii cu cei ai magnificei sale „verişoare”. Totul se pe-trecuse în câteva secunde şi cu toate astea, Phillip nu avusese timpul necesar pentru a ob-serva „mişcarea” abila. Continua imperturbabil conversația, cu un aer absent, conventio-nal. Nu remarca nici privirile Briannei țintuite pe chipul lui şi nici nu conştientiza „e-valuarea” subtila la care fu supus preț de câteva secunde.

„Deci acesta este marele amator de femei pasionale şi cu caracter puternic. Asaarata un nostalgic după femeile delicate şi puternice de pe vremea bunicii.” Brianna era tentata sa inițieze un joc în care Phillip ar fi urmat sa devina victima, dar o fărâmă de luciditate o avertiza ca totul se putea transforma într-o aventura periculoasa şi cu conse-cinte impevizibile. Era mai bine sa lase lucrurile aşa cum erau şi să-l lase sa caute în con-tinuare liniştit femeia visurilor lui printre batalioanele de muieri arțăgoase şi miorlăite, vopsite sau nu în culorile războiului sau deghizate în mironosițe şi ființe lipsite de apărare.

Nu era de acord să-şi complice viața pentru orice bărbat înalt, cu parul uşor grizonat pe la tâmple, cu ochii întunecați ca păcatul, cu o statura impunătoare şi care suspina după dom-nite curajoase din timpuri de mult apuse.

Odată curiozitatea satisfăcută, nu-i mai acorda nici-o atenție şi-şi concentra eforturile pentru a susține o conversație cu invitatul ei din acea seara, un oarecare Bert, pe care il cunoscuse în aceeaşi dimineață la agenție. Flatat de faptul ca fusese acceptat şi invitat la o atare sărbătorire de o femeie frumoasa, acesta deja aspira în mintea lui la titlul de „logodnicul anului”, eveniment care, spre decepția lui, nu avea sa se materializeze ni-ciodata. Dar acum ignora acest lucru, nu ştia mai nimic despre Brianna, cu atât mai putin despre principiile ei de „unica folosință” a partenerilor, îşi revarsa întreaga gama de zâmbete de succes şi de replici „inteligente” pentru a o subjuga cu desăvârşire.

Niciunul dintre ei nu observa insa privirile stăruitoare ale lui Phillip, care abandonase disiparea atenției asupra unei cantități mari de subiecți şi se concentrase cu precădere asupra unei singure femei frumoase, învăluită de o uluitoare rochie din straturi suprapuse de voal şi al carei par se revarsa în cascade roşcate pina la nivelul soldurilor ispititoare.

* *

Retrasa din zona unde privirile ar fi putut-o descoperi, Brianna constata de-zolata ca era a cincisprezecea oara când se uita la cadranul ceasului micuț de la incheietu-ra mâinii. Il aştepta pe Darren de o jumătate de ora şi îşi spusese deja de trei ori în ultime-le zece minute ca numai o proasta ar rămâne „plantata" la locul de întâlnire, aşteptând un bărbat care nu prezenta nici-o calitate în plus fata de ceilalți care să-i confere statutul de „carta a națiunii celei mai favorizate".

Drept pentru care, după ultima consultare a ceasului, plina de draci, se hotărî sa se urnească din boscheții care o ascunseseră privirii unor eventuale cunoştințe în trece-re, care ar fi murit efectiv de ris, văzând-o pe Brianna aşteptând un… bărbat. Era o ches-tiune fara precedent. Nu mai pățise o asemenea ruşine de pe vremea când era o adolescen-ta fara experienta, când aşteptase un tolomac dintr-o clasa paralela ca sa iasă împreună la o înghețată. „Tolomacul" îşi încasase papara, inclusiv o vânătaie de toată frumusețea la coada ochiului sting, cu prima ocazie când il întâlnise. Temperamentul ei plin de draci, precum şi existenta frații lor ei mai mari care ar fi fost în stare să-l stâlcească în bătaie pe un aducător de afronturi surorii lor, il determinase pe „tolomac" sa mulțumească cerului şi îngerului lui păzitor ca scăpase totuşi atât de ieftin, numai cu un pumn, încasat direct de la frumoasa cu ochii desperecheați.

Nu-şi făcea probleme cum o sa apară la aniversarea de la acest sfârşit de sap-tamina. Era sigura ca va găsi o explicație plauzibila pentru absenta unui partener atât de nesuferit ca Darren. Nici măcar nu regreta faptul ca o lăsase balta, ci pur şi simplu cloco-tea de nervi pentru ca o făcuse sa aştepte.

Taxiul o lăsă în fata treptelor de la intrare, plati şi se precipita sa sune la usa. Spre stupoarea şi surprinderea ei, Phillip ii deschise afişând un surâs orbitor. Sau, poate, aştepta pe altcineva? Nu i se adresa, păru ca o cunoaşte suficient de bine pentru a o ajuta sa se descurce prin labirintul de coridoare fara să-i dea nici-o explicație şi fara sa facă ni-ci-un comentariu.

Oricum, nu se aştepta sa sufere inca un soc în clipa în care pasi pe terasa um-brita discret de platani, la vederea lui Darren care se străduia din răsputeri sa „fuzioneze" cu o blonda pieptoasa şi care îşi uitase fusta acasă. Sau noul curent în moda era numai uti-lizarea bluzelor colante, daca ceea ce purta ea era o bluza. Sau, sa fi fost o rochie?

Cu privirea încețoşată de furie, se lasa condusa spre prietenii ei, care fusese-ra invitați la aniversarea Sandrei numai datorita reputației lor de persoane care contribu-iau decisiv la reuşita fiecărei fieşte la care participaseră. Se abandona atmosferei exube-rante, ignorându-i cu desăvârşire atât pe Phillip cit şi pe Darren, urmărind la urma urmei sa atingă scopul pentru care venise, şi anume sa se distreze.

Ce mai conta ca la vederea ei Darren traversase o succesiune de palori atât de divers colorate incit făcea un curcubeu sa pălească, ce mai conta ca Phillip o privea imo-bil în atitudinea lui de sfinx inca de la primii pasi de dans, ce mai conta ca numai cu o seara în urma o dusese pentru a treia oara la spital pe prietena ei cea mai buna, după ce încercase să-şi provoace un avort, ce mai conta ca toată săptămână fusese de-a dreptul infernala, cu rezervări anulate, cu sejururi imposibile solicitate, ce mai conta ca în interior organismul ei tipa după linişte şi după odihna? Voia sa fuga departe de toate aceste evi-dente scufundata în ritmurile frenetice şi în zgomotul asurzitor al boxelor de 90W pina la epuizarea completa, pina când ar fi căzut într-o stare letargica în care sa nu mai ştie şi sa nu-i mai pese de nimeni şi de nimic.

De aceea, în momentul în care simți un brat incolacindu-i-se în jurul taliei profitând de începerea unui slow, ignora apartenenta, păstrând pleoapele coborâte, pentru a se lăsa furata de vocea tânguitoare care vorbea de iubiri pierdute şi interzise, şi de len-toarea şi senzualitatea dansului.

Ar fi putut sta asa, pierduta, departe de forfota lumii înconjurătoare, inha-lind respirația parfumata şi adierea cu iz de fructe exotice a after-shave-ului partenerului ei pina la sfârşitul lumii. Nu simțea nevoia sa deschidă pleoapele, voia sa se sature de senzația reconfortanta de siguranță pe care i-o ofereau brațele lui delicios de ocrotitoare, se simțea prea bine, apărată de toate relele şi nu avea chef să-i atribuie o identitate anume celui care ii inspira atâta siguranță. Se mulțumea sa se lase condusa, era suficient să-şi mişte picioarele în ritmul lent şi persuasiv şi sa se lase prada visării, sa plece departe pe a-ripa gândului pe alte meridiane, într-o alta lume mai buna.

Impresia de bine şi propriile ei visuri o făcură insa să-şi dorească sa se adre-seze „cavalerului", întocmai unei prințese trezite dintr-o vraja de printul mult aşteptat. Fantezia ei aproape ca o făcuse sa simtă sărutul eliberator pentru câteva clipe şi primul impuls fu să-i mulțumească binefăcătorului ei. Inca amețită de vârtejul dansului, deschise uşor ochii, cu magnifica lor imperfecțiune, pentru a se opri absorbita de privirile lui intu-necate, adânci, profunde şi implacabile. Urma socul, atât pentru el cit şi pentru ea. Pentru el, pentru ca era pentru prima oara când constata unicitatea culorii ochilor ei, pentru ea, datorita identității posesorului brațelor ce-i confereau siguranță.

Atât Brianna cit şi Phillip, avură o tentativa de recul, impactul realității fiind pentru amândoi covârşitor. După ce o urmărise toată seara cum îşi risipeşte energia, după ce citise pe fata ei ca mintea ii era plecata aiurea, după ce se saturase sa o tot vadă captu-rata în brațele unui numai impresionant de parteneri, Phillip nu mai rezistase tentației de a încerca el însuşi sa potrivească trupul ei peste al lui, sa inspire

parfumul ei delicat şi pa-trunzator, iar apoi il intrigase teribil abandonul ei indiferent. O urmărise atent pe tot par-cursul dansului încercând să-şi imagineze cum ar fi fost sa o facă a lui, cum ar fi fost sa o sărute, cum ar fi fost sa o coboare cu picioarele pe pământ.

Pe de alta parte, Brianna avea în minte imaginea terifiante a unei victime inocente şi a vânătorului înrăit de pasiunea pentru vinatul în sine, trecuse brusc de la sen-zatia de siguranță la una diametral opusa, de incertitudine. Desi ştia în linii mari ce îşi do-reste el de la o femeie, se simțea neputincioasa şi neajutorata pentru ca era sigura ca ni-ciodata nu s-ar fi putut ridica la înălțimea exigentelor lui şi nici el la nivelul cerințelor ei. Ceea ce făcea ca aceasta „alăturare" sa fie imposibila. Oricum, în ochi i se citea frica.

— Îmi cer scuze, nici măcar nu m-am prezentat. Ma cheama Phillip Dawson.

Colac peste pupăză, o mai lua şi peste picior. Avea vreo importanta cum il cheama? La ce-i folosea, după ce-l „citise"? Văzuse în privirea lui acel soi de adorație combinata cu intransigenta pe care le cunoştea atât de bine din ochii lui Patrick. Ştia perfect de bine ce fel de om era: dominator, galant, cuceritor, sever, imparțial, plin de şi-ne, orgolios, inflexibil, şi ceea ce era mai rau, grozav de conştient de felul în care arata. Era ceva perfect normal sa fie în permanenta „vânat" şi „adulat" de femei în aceeaşi mă-sura. Singura diferență în cazul ei era ca ea nu voia sa aibă de-a face cu el. Drept pentru care îşi propuse să-l înfrunte ca de la egal la egal, exact aşa cum proceda şi cu fratele ei.

— Iar pe mine ma cheama Brianna McFarell. Încântată de cunoştință.

Privirea lui o învălui din nou interogativa fiind evident ca pentru el nu era la fel de uşor ca pentru ea sa desluşească tainele caracterului uman. Era contrariat. Sau nu. Era deja hotărât. Hotărât s-o abordeze, hotărât sa se joace cu ea, hotărât sa o impresioneze, dar habar nu avea cu cine avea de gând sa se puna.

— Cum ți-a plăcut aniversarea Sandrei?

Nu i se păru o întrebare capcana, drept pentru care răspunse:

— Nu mult diferita de celelalte petreceri la care particip în mod frecvent. Nu mi s-a părut nici mai slab organizata, nici mai bine pregătită. Normala, ar fi termenul co-rect într-o încercare de a găsi o definiție.

— Mergi des la petreceri?

Hm, parca n-ai şti…

— Nu atât de des pe cit as vrea şi întotdeauna ma rezerv pentru cele de la sfârşit de săptămână, când sunt mai libera. Daca voia s-o facă să-şi mărturisească frivo-litatea, n-avea decât să-i spună. Putea să-i dea cea mai impresionanta demonstrație de fri-volitate daca îşi punea mintea. şi în afara de asta, cea mai sigura „arma" pentru a-i com-bate vigilenta şi a-i dejuca planurile de cucerire, era să-i lase impresia ca reprezintă un cumul a tot ceea ce ştia ca el disprețuia mai mult la femei.

— Cum se face ca în seara asta ai venit fara nici-un partener?

Cum se face ca în seara asta mi-ai deschis usa? Ma pândeai?

— La ce mi-ar fi folosit un partener când aveam aici o duzina? Chiar crezi ca o femeie trebuie sa vina la o petrecere neapărat însoțită? Inca mai eşti sub influenta prin-cipiilor alea din secolul al XIX-lea când o femeie venita neînsoțită şi-ar face reputația praştie?

— După părerea mea, secolul în care se desfăşoară acțiunea nu are nici cea mai mica importanta. Într-adevăr important este ca unei femei sa i se asigure securitatea şi protecția. Daca ai fi avut un accident sau şoferul taxiului te-ar fi dus undeva, în afara oraşului?

— Poate din cauza asta şi femeile au devenit mai „bărbate", pentru ca într-o mulțime de situații limita au fost nevoite sa se descurce cu propriile lor mijloace, fara sa aibă la îndemână un cavaler calare pe un cal alb. Poate şi din cauza ca în zilele

noastre nu-marul femeilor il depăşeşte sensibil pe cel al bărbaților şi repartizând chiar în mod echita-bil, mai rămân femei cărora nu li se poate „înregistra” nici-un apărător…

— Ce curios, de curând am mai auzit o teorie asemănătoare, dar cu care n-am fost deloc de acord, chiar daca statisticile susțin contrariul. Crezi în destin?

Era uluitor cum conexiunea de atunci se reprodusese întocmai, urmând ace-lasi fir al rațiunii. şi atunci, ca şi acum, urmase susținerea „tezei destinului”, conform ca-reia fiecărei femei ii era predestinat un anume bărbat, indiferent de aportul lor în respec-tiva „relație”.

— Nu suficient incit sa dezvolt o conversație pe aceasta tema, minți ea, pentru ca în nenumărate seri înstelate stătuse împreună cu Pierce şi Patrick şi despicaseră firul în patru.

Teoria ei despre destin era doar fundamental diferita, atâta tot. Dar nu avea nici-un rost sa se antreneze într-o discuție pur filosofica cu cel care chiar asta aştepta de la ea. Ar fi fost ridicol să-i cada în plasa şi să-i dezvăluie toate acele tainițe ale sufletului ei, care nu ar fi făcut altceva decât să-l absoarbă irevocabil într-o relație imposibila.

Pentru ea destinul era colateral nu decisiv. In concepția ei, destinul repre-zenta doar conjunctura, fundalul, nu şi participarea efectiva. Nu puteai acuza conjunctura ca te-a împins sub o streaşină ca sa te aperi de torente împreună cu un bărbat, sa zicem, daca tu refuzi să-i acorzi atenție individului. Era absurd sa crezi ca orice bărbat adăpostit sub o streaşină poate deveni alesul tau. Ridicol. Ii veni sa zâmbească insa atunci când îşi aminti de „baba” care urma sa întrunească toate calitățile pe care Phillip le cauta la o fe-meie. Era clar chiar şi în acesta privință ca nu poți lăsa totul la voia întâmplării, destinul e destin, O. K., dar uneori mai trebuie şi el „ajutat”, ca sa zicem asa.

— Crezi ca destinul e un subiect amuzant? Sau faci parte dintre persoanele care zâmbesc aducerilor aminte?

— M-ai prins! Zău, nu glumesc, chiar îmi adusesem aminte de o discuție pe care am auzit-o fara sa vreau deunăzi şi care

friza tocmai chestiunea în cauza. şi conținea o doza suficienta de umor ca să-mi provoace, retrospectiv, un zâmbet. De ce, ti se pare imposibil? Sau necuviincios? Sau şi una şi alta?

— Niciuna nici alta, doar ca pentru mine, tema este destul de serioasa.

Da, ce sa te aştepți de la o ignoranta de femeie… Ce sa ştie ea despre miste-rele Universului atâta timp cit creierul ei nu-i foloseşte decât pentru graiul articulat?Doar sunt subiecte predestinate, na, ca iar am zis-o! bărbaților, ființe dotate cu circumvolu-tiuni, domnule, nu jucărie…

Ignoraseră, sau mai bine zis nici nu sesizaseră ca muzica se derula în conti-nuare pe acelaşi ritm tânguitor de blues, dar melodia de acum era complet diferita de celelalte doua (doua?!) dinainte. Îşi mişcau picioarele în virtutea inerției, fara cel mai mic efort, fiind absorbiți de conversație mai presus de orice altceva.

— Oricât ar fi de serioasa problema în sine, la ora asta nu cred ca ai pretenția ca bietul meu creier, atât de solicitat, sa mai poată face fata unei conversații legate de pro-funzimile Universului…

Era destul de evident ca fetei ii plăcea sa se joace. Pentru ca mostra asta palida de răsfăț şi frivolitate nu putea fi nici pe departe una şi aceeaşi cu fiica celoi doi McFarell discutând aprins şi teribil de intens cu frații ei cu doar o săptămână în urma. şi judecind după reputația fraților ei, aceştia n-ar fi sorbit fiecare cuvânt, chiar daca el ar fi fost rostit de gurița drăgălaşei şi „răsfățatei" lor surori. Era clar ca ea reprezenta mult mai mult decât atât.

— Vrei să-mi testezi capacitățile de introspecție ale caracterului uman?

Brianna ii adresa o privire mirata, jumătate zâmbet, jumătate surpriza, pentru ca ii dăduse toată silința sa joace cit mai bine rolul de „drăgălaşă ingenua", lipsita de griji, care petrecea mai mult de jumătate din timpul ei liber pentru a colinda prin magazine, pentru ca cealaltă jumătate sa şi-o petreacă în fata oglinzii şi la diverse sindrofii.

— Vai, dar ce impresie greşită ți-ai făcut despre mine… Intro…cum? parca am mai auzit termenul asta, dar cred ca era undeva, la service, când am dus maşina la reparat.

— De-aia ai venit asta seara cu taxiul? Pentru ca aveai maşina la service?

Nu înțeleg ce te doare pe tine capul de ce am venit cu taxiul şi nu cu elicop-terul, de parca ți-ar pasa cu ce a venit fiecare invitat.

— A, nu! Nici vorba! E un secret şi daca vrei sa ți-l spun trebuie să-mi pro-miti ca n-o să-l mai spui la nimeni! După care aduga în şoaptă: Voiam sa ma îmbăt. Dar sa nu ma spui, pentru ca ma fac de ris.

Oricum el ştia foarte clar ca nici nu terminase un pahar întreg în cele patru o-re de când se afla acolo. Voia să-l duca cu preşul, iar el nu înțelegea absolut deloc de ce o face. Dar se complăcu în a se preface ca o crede.

— şi ce motiv ar avea o puştoaică de vârsta ta sa se înece în băutură? Te-a pa-rasit iubitul?

— Doamne, cum ți-ai dat seama? întrebă ea cu ochii măriți a spaima. Pentru numele lui Dumnezeu, oare şi ceilalți or fi observat? Pleca grațios pleoapele pentru a stoarce cu mari eforturi o lacrima pentru impresia artistica. După care recunoscu înfrântă: Trebuia sa vin însoțită de Darren, dar el ma înşeală cu o blonda nesuferita…

— Deci, concluzia este ca şi tu respecți codul bunelor maniere instaurat în se-colul al XIX-lea, doar ca data asta nu ți-a ieşit pasiență. Obişnuieşti sa iei în derâdere principiile conform cărora ai dori sa acționezi?

— Daca ma provoci… şi trebuie sa recunoşti ca oricum m-am descurcat ono-rabil. Vezi tu, flexibilitatea bunelor maniere din secolul XX îți da mai multa indepen-denta, şi poți face mai uşor fata situațiilor. Ia gândeşte-te ca daca trăiam acum doua sute de ani nici nu m-aş fi putut mişca din casa, pe când asa… şi ştii, în cartea pe care o citesc, scrie ca nici într-un caz o domnişoară nu ar fi putut sa accepte sa danseze cu

un necu-noscut, aşa cum facem noi acum, aşa ca din nou suntem în avantaj.

— Ştii sa şi citeşti? Mai, mai, sa fie… şi bineînțeles ca nu ți-a dat prin cap ca cel care te-ar fi invitat, în secolul ala rigid şi inflexibil, as fi putut fi eu, şi atunci ai fi avut avantajul şi mai mare de a dansa numai şi numai cu mine.

— Vorbeşti prostii. Inca nu am citit toată cartea, ma căznesc de vreo doua sap-tamini cu ea, dar am ajuns deja acolo unde scrie ca fetele aveau carnetele speciale, şi la baluri nu era musai sa danseze numai cu cel care le invitase, ci aveau obligația sa danseze cu toți cei înscrişi în carnețel!

Pentru un ascultător din afara, care ar fi avut privilegiul de a-i cunoaşte pe a-mindoi la fel de bine, aceasta conversație pur şi simplu tâmpită i-ar fi provocat fara indo-iala hohote de ris nestăvilite. Pentru ca în lumea bărbaților, putini erau cei care atingeau un nivel de cunoaştere apropiat de cel al lui Phillip, iar în mediul feminin, Brianna însăşi scria cărți, după ce documentarea necesara fiecăreia ii solicitaseră accesul implicit la o arie vasta de domenii. Citirea unui roman ca cel pe care il menționase nu-i lua niciodată mai mult de câteva ore, pentru ca era o cititoare pasionata şi când prindea în mina o carte interesanta, indiferent de tematica ei, nu reuşea sa abandoneze lectura pina la ultima pagi-na.

— Grozav! Phillip aproape ca se amuza copios, pentru ca era suficient de inte-ligent ca sa perceapă realitatea. şi ce altceva mai faci, în afara de citit?

— Intenționezi sa ma angajezi la o firma, sau ce? Parca as fi la un interviu! De ce te interesează pe tine ce-aş mai face eu în restul timpului? Mi se pare ca eşti cam baga-cios, şi mie îmi place să-mi conserv intimitatea, adăugă ea pe un ton înțepat.

— Dar nu te-am întrebat cu cine te culci! Doar cu ce îți mai omori timpul! Doar facem conversație, ai uitat?

— Judecind după modul în care îți tot plimbi mâinile alea pe spatele meu, ma şi mir ca îți mai sta mintea să-mi mai pui întrebări…

Nu-şi plimba numai mâinile, o lipise efectiv de pieptul şi de coapsele lui, o făcuse sa simtă ca devenise erectil, încetinise practic ritmul la strictul necesar, incit cei-lalti musafiri sa presupună ca ceea ce făceau ei însemna un dans.

Nu-ți place? Vreau sa spun, să-mi plimb mâinile pe spatele tau…

A, nu ma deranjează prea tare, dar ma gândeam cit de complex eşti, daca poți manifesta atâta atenție distributiva… Dându-şi seama ca folosise un termen impropriu rolului pe care-l juca, încerca insa imediat s-o dreagă: doar ştii bancul ala cu şofatul când ai o fata drăguță în dreapta, şi îngroşa uşor vocea, ca şi când ar fi exprimat un citat, „ daca conduceți o maşină şi în acelaşi timp mângâiați sinii unei fete, înseamnă ca nu-i acordați suficienta atenție domnişoarei!”

Hohotele de ris ale amindorura răsunară dintr-o data atât de puternic, incit bruma de invitați, care afumați, care absorbiți de febra dansului, întoarse automat privirile în care se putea citi un reproş mut.

Phillip nu se mai distrase de mult atât de bine. Nu se lăsase păcălit de incer-carea ei de a strecura „atenția distributiva” sub tăcere, dar gustase, fara îndoială, bancul care il înviorase. Desi il ştia, şi poate il şi aplicase în diferite ocazii, în gura ei sunase atât de nostim incit nu se putuse abține sa nu rida, cu atât mai mult cu cit, hohotele de ris se cereau eliberate deja de ceva timp.

La rândul ei, Brianna, nici nu ştia ca deja bifase doua sau trei dintre preten-tiile emise de el cu privire la idealul feminin, păstrând în continuare convingerea că-l de-rutase şi-i lăsase impresia de contrariu. Dar atracția pe care o resimțea fata de el continua sa i se para periculoasa, mai ales din momentul în care el sugerase invitația la bal datata cu doua secole în urma. Fara sa ştie daca ea avea suficiente cunoştințe despre manierele specifice acelor timpuri, prima lui sugestie fusese aceea ca în eventualitatea faptului ca ar fi fost însoțitorul ei, ea ar fi fost obligata sa danseze numai cu el. Marşase la sigur,

dar numai ingeniozitatea ei cu romanul de epoca o făcuse sa iasă basma curata din toată con-troversa.

— Ei, bine, deci concluzia este ca nu-ți acord suficienta atenție?

— Nu stiu, nu pot sa ma pronunț. Cred ca pentru a o face cu inima împăcată ar trebui sa mai dețin câteva informații.

— Informații? Nu faci aprecieri pe baza propriilor tale observații? Ia, zi, cum ar trebui sa ma comport ca sa deduci ca îți acord atenție?

— Eu stiu? Poate daca n-ai mai vorbi atâta...?

— Vorbesc cu tine pentru că-mi face pur şi simplu placere, nu pentru ca nu-ți acord atenție. Dar, desigur, tu ştii asta la fel de bine ca şi mine. Din contra, atunci când vorbesc cu cineva, cei care ma cunosc afirma ca le acord absolut toată atenția mea!

— Nu stiu, poate ca nu ma pricep prea bine la chestii de-astea cu conversația, dar la celelalte petreceri, partenerii mei de dans erau mai absorbiți de persoana mea decât de... conversație.

Pentru a-şi face şi mai credibila frivolitatea, casca plictisita, încercând printr-o privire aruncata în jur, sa găsească o situație salvatoare. Se părea insa ca majoritatea celor prezenți erau antrenați într-o activitate de sprijinire reciproca, târându-se efectiv unii pe alții pe ringul de dans improvizat, încurajați de muzica blues care se încăpățâna sa con-tinue. In ultima secunda întâlni privirea lui Mark, seful de agenție, care se întorcea fara îndoială de la un loc unde fiecare revine mai fericit, şi i se arunca pur şi simplu în brațe, ceea ce constituia o performanta fara precedent.

Phillip ramase descumpănit, făcându-şi reproşuri ca nu a fost mai rapid în reacții şi blestemându-se pentru curiozitatea lui nestăvilită, pentru ca era sigur acum ca avea de-a face cu adversar destul de controversat, poate nu chiar pe măsura lui, dar teribil de bine „dotat" fizic şi cu o pereche fascinanta de ochi. Oare culorea parului ei era natu-rala?

Săptămână următoare, Brianna trebui în ultimul moment sa plece împreună cu un grup de turişti pentru a le asigura asistenta de specialitate în incursiunea lor la o no-ua baza de tratament. Pentru ca nu mai apelaseră pina atunci la serviciile respectivei in-stitutii de odihna şi tratament, era imperios necesar ca la cazarea primului grup de turişti sa fie prezent un reprezentant al agenției, pentru a semna contractul şi pentru a se asigura ca totul este în ordine.

Din aceasta cauza, rata petrecerea data de seful ei cu ocazia naşterii primului sau băiat, după ce înregistrase o suita de trei fete. Nu regreta prea mult evenimentul pe care tocmai il ratase, pentru ca inca nu reuşise sa găsească nici-o explicație plauzibila şi în aceeaşi măsură satisfăcătoare pentru modul în care il acostase ca sa scape de Philip. şi în afara de asta, urma sa petreacă un sfârşit de săptămână liniştit, în mijlocul naturii, pen-tru ca perfectarea actelor nu urma sa dureze mai mult de o jumătate de ora. După aceea era hotărâtă sa îşi dedice timpul lenevitului pe marginea piscinei, pe care o remarcase în momentul trecerii prin complexul hotelier.

Se anunță o vreme frumoasa şi era păcat sa rateze o asemenea oportunitate. Departe de mesele înşirate din salonul de oaspeți al lui Mark şi de zâmbetele forțate afisa-te pentru a-i mulțumi pe invitații de onoare ai gazdei. şi în afara de asta, nu se prea inte-legea grozav cu Marta, sotia sefului, care văzuse în ea întotdeauna o „sfărâmătoare de i-nimi”, oportunista şi îngâmfata, ceea ce nici măcar nu era adevărat.

Intra în holul spațios al clădirii administrative, unde era aşteptată sa semneze contractul şi unde urma sa facă cunoştință cu managerii complexului. Fusese avertizata sa nu facă nici-un fel de comentarii incomode, sa se rezume la încheierea tranzacției şi atât. Fu întâmpinată de o secretara ce dorea cu orice preț să-şi demonstreze eficienta, invitata sa ia loc pe unul din fotoliile tapițate în piele din biroul directorului, pentru ca în câteva minute urmau sa i se alăture şi cei doi directori executivi.

Brianna se instala confortabil, examina rapid încăperea, îşi forma „la minut” o părere despre ocupantul ei şi îşi spuse ca la sosirea lui îşi va verifica rezultatul analizei. Prima impresie era aceea a unui om teribil de pedant, fiecare hârtiuță era perfect aliniata pe biroul ce sclipea în lumina filtrata de jaluzelele vericale, toate creioanele din suportul de pe birou erau perfect ascuțite, pina şi plantele decorative aveau exact numărul necesar de frunze şi orientarea optima. Tot mobilierul avea o culoare calda de lemn lăcuit, reflec-tind suficient lumina, pe pereți se odihneau doua reproduceri după peisagişti clasici, unul reprezentând o pădure în asfințit, iar celalalt un reuşit peisaj de iarna.

Datorita primelor ei impresii, fu descumpănită sa vadă intrând în încăpere un bărbat destul de în vârstă, trecut de şaizeci de ani, care parca ilustra prin propria persoana avantajele de care turiştii puteau beneficia adresându-se serviciilor centrului lor de odihna şi tratament. Expresia lui destinsa şi chipul zâmbitor ii atenuau cu mult numărul anilor, ceea ce o făcu sa revină asupra încadrării vârstei, translind-o la peste şaptezeci. Se ridica de pe fotoliu şi întinse mina, pentru a resimți o senzație de confort şi siguranță în momen-tul în care palma ei mica fu înconjurată complet de palmele bătrânului. Ceea ce era şi mai uimitor era ca personalitatea lui nu se integra absolut deloc în imaginea pe care o atribu-ise ocupantului respectivului habitaclu.

— Încântat sa va cunosc, d-ra McFarell. Vocea era profunda şi uşor guturala, cu un timbru plăcut şi numai bun pentru spus povesti la gura sobei. Scuză-mă ca te-am făcut sa aştepți, dar am fost prinşi într-o problema administrativa care ne-a solicitat aten-tia. Numele meu este Nicholas Thompson şi sunt co-proprietarul acestui centru de sanata-te. Nu ma mai ocup de mult timp de întocmirea şi semnarea contractelor, dar nu mi-am putut stăpâni curiozitatea.

Din sprinceana uşor ridicata a Briannei înțelese ca nu era deloc lămurită în ce fel ii fusese strirnita curiozitatea, cu atât

mai mult cu cit era pentru prima oara când o întâlnea. De aceea se simți dator sa adauge:

— Fac afaceri de câțiva ani buni cu unul din frații dumitale, Patrick, şi nu o data am avut ocazia sa aud despre dumneata numai cuvinte de lauda.

Cum sprinceana Briannei nu dădea semne ca ar fi vrut să-şi ocupe poziția fireasca, bătrânul zimbi uşor şi continua:

— Îți e cam greu sa crezi ca as fi putut „smulge" cuvinte de lauda la adresa cuiva din gura fratelui dumitale, nu-i asa? Afla ca Patrick îşi petrece aici cel putin o sap-tamina în fiecare an şi de fiecare data pleacă cu inima îndoită. şi n-ar trebui sa te mire ca te elogiază pentru ca aproape întotdeauna când vine povesteşte despre dumneata, despre schimbările care s-au petrecut în aspectul şi în comportamentul tau, e mândru de realizari-le pe care le înregistrezi şi as putea afirma cu toată încrederea ca te poziționează foarte sus pe scara valorica din forul sau interior. Surprinsa, nu-i asa?

— Sincera sa fiu, relația mea cu Patrick a devenit mai mult convențională în ultimul timp, pentru ca nici el nu mai are timp sa vina acasă, nici eu nu i-am mai acordat lui atenția pe care o merita. Da, vorbim foarte des la telefon, ma consulta atunci când vrea sa ia o hotărâre în privința anumitor persoane asupra cărora el deține nişte semne vigu-roase de întrebare, dar nu m-aş putea lauda ca sunt în topul preferințelor lui de orice fel.

Spre surprinderea ei, d-l Thompson continua sa „patruleze" prin încăpere de-şi era evident ca l-ar fi tentat foarte mult sa se aşeze. Părea inca neliniştit dintr-o cauza a-nume, iar ea nu se putea pronunța care este aceea. Pastra aceasta impresie pentru sine şi încercă să-şi focalizeze din nou atenția asupra conversației, când secretara cea eficienta intra în birou cu o tava pe care se aflau doua cafele şi un ceai.

— Stiu că-ți place cafeaua cu un strop de zahar, iar Brian o prefera mai slaba, pentru ca nu e prima la el pe ziua de azi. Iar eu nu mai beau cafea de mult.

În acel moment usa se deschise din nou şi în încăpere pătrunse un bărbat mult mai tânăr, aparent nepotul d-lui Thompson, daca urmăreai trăsăturile la fel de fin de-senate pe chipul puternic bronzat. Da, aceasta era într-adevăr posesorul biroului, la un moment dat era gata sa se dea bătută şi sa recunoască ca pentru prima data în viața ei evaluase greşit o persoana. Fara îndoială, el era cel care paraleliza foile de pe birou şi care avea absurda pretenție ca toate creioanele sa fie riguros ascuțite.

Brian Thompson o saluta la fel de cordial, după care, fara nici-o ezitare se a-seza pe scaunul rotativ, pregătit parca pentru semnarea şi parafarea contractului, fara sa piardă timpul cu o conversație inutila, amabila, doar de amorul artei. Nu fu impresionat nici de chipul ei, nici de vestimentația ei, nici e scopul pentru care venise, se mulțumi să-şi cheme secretara prin interfon şi să-i ceara mapa cu hârtiile ce trebuiau semnate. Nici-o conversație despre călătorie, nici-un amănunt care sa scoată în evidenta farmecul naturii în care era încadrat centrul, nici-o remarca politicoasa cu privire la fratele ei, desi era imposibil ca afacerile cu Patrick sa fie complet sub incidenta d-lui Thompson sr.

Pentru prima data insa Brianna fu străfulgerată de un detaliu pe care pina atunci il ignorase: lipsa oricărei fotografii de pe birou, fie a unei femei, mama, sotie sau logodnica, fie a unui grup de rude dragi, nelipsite de pe birourile mai tuturor oamenilor de afaceri. Pina şi pe biroul lui Patrick, în singura ocazie când ii vizitase „head-office”-ul, era un instantaneu în care surâdeau fericiți toți membrii familiei lui. O privire fugara către inelarul lui confirma inca o data ca nu avea nici-un fel de „obligație” care să-i merite a-tentia.

După toate aparentele, durul Brian suferise o decepție teribila de pe urma ca-reia inca nu îşi revenise şi care il făcea sa respingă în mod automat orice reprezentanta a sexului slab. Altfel, ar fi devenit un bărbat destul de dezirabil, cu parul îngrijit pieptănat pe spate ispitind sa fie răvăşit, cu pomeții teşiți şi pielea neteda şi bronzata, cu ochii de un

albastru întunecat, tăioşi şi duri, oblici sub sprincenele împreunate, cu nasul lui putin ac-vilin şi un pic cam mare în comparație cu celelalte elemente ale figurii, dar nu inestetic şi nici nepotrivit cu ansamblul, cu gura serioasa şi severa, cu riduri fine la colturi, ceea ce demonstra ca omul asta ştiuse cândva sa şi rida, cu bărbia pătrată şi rigida, neumbrita de nici-o urma de barba, cu umerii lati sub sacoul elegant şi brațele puternice, cu mâinile mari şi îngrijite, cu degetele lungi şi sensibile, cu statura lui impresionanta.

Într-un acces de imaginație creatoare, Brianna şi-l imagina undeva, în imen-sitatea unei plaje însorite, eliberat de eleganta şi rigurozitatea costumului Armani, cu pă-rul înspicat la vârfuri de razele nemiloase ale soarelui, ciufulit de briza oceanului, cu ochii mijiți în zare pentru a descifra voltele haotice descrise de zborul unui pescăruş rătăcit, ne-barbierit, într-o atitudine sexy şi provocatoare, destins şi zâmbind nostalgic în aşteptarea unui apus de soare incendiar.

Ştia ca bărbatul din imaginația ei exista acolo, lângă ea, sub armura impene-trabila a omului de afaceri ce se pregătea sa semneze cu nepăsare nişte hârtii aparent fara importanta, mai ştia ca pentru oricine ar fi fost o adevărată provocare să-l scoată din sta-rea autoimpusa, din spatele zidurilor de neclintit ale fortăreței pe care o construise în decurs de câțiva ani, poate, şi realiza dintr-o data şi care era motivul pentru care bătrânul ținuse sa participe la aceasta „întrunire”: voise sa atenueze senzația glaciala pe care ruda lui o răspândea în jur cu atâta dezinvoltura. şi din acelaşi motiv era şi agitat Fu extrasa din meditație de vocea incredibil de plăcută a lui Brian:

— D-ra McFarell, va rog sa semnați în locurile marcate, pentru ca întregul aranjament sa devina viabil şi operant. As vrea sa citiți cu atenție paragrafele referitoare la condițiile pe care le solicitam a fi îndeplinite din partea d-voastra şi sa faceți orice o-biectiune credeți de cuviință.

Pentru o fracțiune de secunda ochii lui ii întâlniră pe ai ei şi Brianna percepu aproape extrasenzorial o unda de soc ce-l cutremura, deloc vizibila pentru un neavizat. Era sigura ca, de fapt, acum o „văzuse” pentru prima oara, pentru ca la momentul salutu-lui Brian, desi fizic prezent în încăpere, fusese complet absent.

Brianna îşi pleca pleoapele acoperind simultan safirul şi smaraldul, coborând privirea pe foile dactilografiate impecabil. Era sigura ca nu va avea nici-o obiecțiune, altfel unde ar mai fi fost eficienta atât de evidenta a omului de afaceri din fata ei. Parcurse insa pe îndelete toate cele cinci pagini, numai pentru a-i lăsa suficient timp s-o studieze. Era ferm convinsa ca se va folosi de răgazul în care atenția ei era captata în alta direcție pentru a o analiza şi acum aproape ca simțea dârele lăsate de privirile lui avide pe brațele, pe chipul şi pe corpul ei. Nu era o cocheta, dar ar fi vrut măcar sa aibă satisfacția de a-şi dovedi ca poate fi considerata interesanta de către orice bărbat. Prelungi „oferta” căutând teribil de încurcată în geanta nişte ochelari de vedere imaginari, sau, poate, un stilou. Indiferent ce-ar fi căutat, era evident ca nu urma sa găsească, ci pur şi simplu se delecta, se amuza chiar, simțind în continuare privirile curioase care o învăluiau.

Se extrase din poşeta cu o expresie nefericita pe figura, ca şi când era dezo-lata ca răpise atât de mult timp pentru un nimic deloc important pentru nişte persoane atât de ocupate. Când, calculat, ridica privirile pentru a întâlni din nou abisurile albastre, avu plăcută surpriza sa constate ca în mina lui se odihnea stiloul cu care semnase el însuşi, dar nu mai regăsi ostilitatea inițială întipărită pe chipul bronzat.

Întinse şovăitoare mina, pentru ca preț de câteva secunde degetele ei sensi-bile sa intre în contact delicios cu căldura degetelor lui, după care se retrase nervos, ca şi când ar fi comis o imprudenta de neiertat.

— Înțeleg ca intenționați sa mai rămâneți câteva zile în complexul nostru, poa-te pentru a va asigura ca toate cele

înscrise în contract sunt reale.

Tentația de a o rupe la fuga deveni dintr-o data atât de mare incit nu-şi expli-ca de ce nu sarise de pe scaun. Vechea senzație de pericol o copleşise în interval de câteva secunde şi Brianna se întrebă daca nu cumva exagera atribuindu-i merite pe care nu le avea.

— Da, mulțumesc, as vrea sa vad mai întâi care sunt condițiile în care a fost cazat grupul cu care am venit, după care voi completa un formular la recepție pentru mi-ne. N-aş vrea sa abuzez de ospitalitatea d-voastra şi nici nu vreau sa beneficiez de avanta-je pentru care nu am depus nici-un efort.

— Dar nu s-a pus nici-un moment problema sa beneficiați de avantaje, face parte din politica firmei noastre sa asiguram reprezentanților firmelor cu care avem con-tracte câteva zile de vacanta gratuite.

— Îmi pare sincer rau, dar nu voi putea accepta aşa ceva, cu atât mai mult cu cit intenția mea nu a fost premeditata, ideea mi-a venit numai în clipa în care am văzut cit de primitoare este ambianta şi cit de prompte sunt servicile pe care le oferiți.

Daca pina atunci îşi păstrase rolul de observator din afara, d-l Thompson se văzu obligat sa intervină:

— Cum va imaginați, domnişoară, ca am putea sa va solicitam plata servici-ilor atâta timp cit sunteți o persoana pe care o cunoaştem atât de bine, e adevărat, din au-zite, dar oricum, nu mi-ați înşelat aşteptările în momentul în care v-am cunoscut personal. şi apoi, nepotul meu şi eu însumi, consideram ca ne adresați o jignire în cazul în care nu doriți sa luați ospitalitatea noastră ca atare. Nu în fiecare zi încheiem un contract cu o a-gentie ca cea pe care o reprezentați şi nu în fiecare zi avem prilejul sa facem cunoştință cu o persoana atât de inteligenta şi de deosebita ca dumneavoastră.

Cu o urma de prudenta, Brianna îşi întoarse privirile către Brian, ca şi cum ar fi dorit din partea lui o confirmare. Dar, spre dezamăgirea ei, chipul lui devenise la fel de impasibil ca

la începutul întâlnirii, unda de curiozitate dispăruse din nou închisă în spa-tele fortăreței. Ceea ce nu-l împiedica sa întărească cele spuse de d-l Thompson,sa se scu-ze politicos pentru ca prezenta lui era strict necesara într-una din clădirile complexului şi sa iasă pe usa.

— Nu pune la inima atitudinea lui Brian, nu e el vinovat…

— Vinovat? Dar n-am avut nici-o clipa intenția să-l acuz de ceva. Mi se pare doar preocupat de ceva anume, mărturisi ea pentru a ascunde adevărata impresie pe care o avea.

— Nu. M-ai înțeles greşit. Nu la o vinovăție concreta ma referеam, ci la mo-dul lui foarte impersonal de a trata femeile în general.

— Dar eu n-am sesizat…

— Ba ai sesizat, nu te mai preface, stiu totul despre capacitatea ta extraordi-nara de a „citi" o persoana de la prima vedere, nu e cazul sa încerci sa te eschivezi. Nu fa-ta de mine, care la un moment dat ajunsesem sa cred ca eşti o plăsmuire a imaginației lui Patrick cu toate talentele tale ascunse… Dar acum m-am convins. Ştii, te-am urmărit cu foarte mare atenție cit ai „discutat" cu nepotul meu şi am văzut cu ochii mei cum l-ai descoperit pe Brian cel adevărat, nu pe cel care se străduie să-şi închidă nefericirea dinco-lo de o atitudine inflexibila. A suferit nepermis de mult băiatul asta. şi ai dreptate, nu in-totdeauna a fost asa. Era o fire deschisa, comunicativa, un băiat grozav de deştept şi de sociabil. şi poți sa constați şi singura unde l-au adus amărăciunea şi lipsa de responsabili-tate ale unei femei fara minte.

Bătrânul se aşează de data asta comod în fotoliul din fata Briannei, semn ca se pregătea să-i povestească pe îndelete tot ceea ce se petrecuse cu nepotul sau. Era ciudat ca simțise nevoia sa i se confeseze, mai ales ca, în mod sigur, persoanele care ştiau intrea-ga poveste erau foarte puține la număr şi nu erau în nici un caz, nişte străini.

Si astfel, intra în posesia unei povesti tulburătoare, despre Brian cel plin de exuberanta şi vitalitate, doar cu cinci ani

mai tânăr, foarte logodit cu o tânără pictoriță, plina de talent şi în plina ascensiune, şi alături de care trăise o poveste de dragoste indes-criptibila pentru frumusețea şi unicitatea ei. Poveste de dragoste care se încheiase insa tragic la modul extrem, atunci când, plecata la o cabana din munți pentru a-şi completa lu-crarile necesare deschiderii unei noi expoziții, avusese loc un incendiu, de a cărui declan-sare fuseseră anunțați părinții lui Brian, pentru ca el era antrenat într-o acțiune de am-ploare referitoare la turismul zonal, iar ei se dovediseră a fi disponibili pentru intervenții de urgenta.

Bilanțul tragediei fusese dezastruos: din pricina carosabilului acoperit de gheata, maşina în care se aflau părinții derapase pe serpentine şi se prăbuşise într-o pra-pastie, în timp ce la cabana, printre ruinele fumegânde, la ora la care pichetul de pompieri îşi făcuse drum către zona izolata în care se afla refugiul, mai reuşise sa găsească doua corpuri carbonizate. Partea cea mai surprinzătoare din toată drama fusese identificarea celor doua corpuri, pentru ca ele fuseseră descoperite în aceeaşi încăpere si, după cite se pare, împărțind acelaşi pat, pentru a se constata ca iubita, adorata, inegalabila Katherine avea, de fapt, un amant. Se părea ca adormiseră într-o camera încălzită de la o soba ne-etansata corespunzător, nici-unul dintre ei nu detectase prezenta monoxidului de carbon, murind asfixiați. După care, un obiect metalic obturase coşul, iar supraîncălzirea sobei generase o explozie, nu de porportii, dar suficienta pentru a declanşa focul.

Si acum, după atâția ani, bătrânul îşi amintea cu lux de amănunte stupoarea, urmata de disperare, pentru ca apoi sa culmineze cu o cădere psihica de durata, la aflarea tuturor detaliilor privitoare la nefericitul eveniment. Trădarea şi socul il împinseseră pe Brian într-o depresie de proporții, fara sa mai puna la socoteala pierderea ambilor părinți, care, în buna lor credința, alergaseră într-un suflet încercând s-o salveze pe Katherine şi îşi încheiaseră viața într-un mod atât de cumplit.

În primii doi ani, Brian fusese o stafie umblătoare, complet indiferent la scurgerea timpului, fara sa manifeste nici cel mai mic interes pentru persoanele din proxi-mitate, absent şi definitiv închis în sine, neafectat de nici-un stimul extern. Toți membrii familiei încercaseră fara succes soluții oferite de reputați medici şi psihiatri, imbunatati-rea sau măcar ameliorarea stării lui depinzând în cele din urma de voința lui de a accepta faptele şi de a dori din nou sa trăiască.

Iar asta se întâmplase la sfârşitul a doi ani interminabili, când cineva avusese ideea de a-l aduce într-o încăpere în care erau tratați copii bolnavi incurabili de cancer şi de leucemie, care desi şi-ar fi dorit să-şi continue viața, nu puteau, dar din cauze străine de propria lor voință. Fusese o terapie de soc, nu multi specialişti fuseseră de acord cu aplicarea ei, dar cei care o propuseseră mizaseră ca o suferință mare, poate fi anihilata de o alta, şi mai mare, şi avuseseră dreptate.

Chipurile pline de dorința de viață, inocente în ceea ce privea multe dintre încercările la care este supusa ființă umana pe parcursul existentei ei, şi în egala măsură inconştiente cu privire la răstimpul ce le mai era rezervat, speranță şi forța cu care îşi înfruntau destinul, il determinaseră pe Brian să-şi deschidă porțile sufletului şi sa revină printre cei vii. E adevărat insa ca de atunci, avea o adevărată fobie pentru orice flacără, cit de mica, nu mai suporta femeile decât cu mari eforturi şi încetase sa păstreze amintiri legate de cei pe care ii pierduse, datorita pericolului permanent de a recidiva.

Încetul cu încetul, bunicul lui il antrenase în activitatea pe care o desfăşura şi în prezent, mai mult din cauza permanentului contact cu persoane diverse, fara povesti personale, fara intimități, totul se desfăşura liniar, conform unui ritual prestabilit, abateri-le de orice natura de la condițiile preliminarii fiind marcate de un comportament glacial şi impenetrabil.

Brianna fu sfătuita sa nu încerce sa deschidă vreo discuție, chiar şi în condi-tiile în care prezenta capacitățile ei de

introspecție, şi abia acum înțelese de ce i se reco-mandase ca odată ajunsa sa se mulțumească sa semneze contractul, fara a mai face şi alte comentarii. Oricum Brian urma sa fie complet ocupat cu câteva probleme administrative pentru următoarele câteva zile, ceea ce însemna ca nu va avea ocazia să-l întâlnească nici daca ar fi avut intenția sa o facă.

De aceea, în aceeaşi după-amiază, îşi întinse prosopul de baie pe unul din chaise-long-urile din vecinătatea piscinei, echipata într-un costum de baie dintr-o bucata, dar la fel de incitant ca şi posesoarea lui prin decupajele practicate în locurile cel mai putin aşteptate. Îşi puse ochelarii de soare şi se întinse relaxata, felicitându-se în gând pen-tru ca alesese un week-end în care urma să-şi depună pe piele şi ultimul strat de bronz necesar, în loc să-şi calculeze fiecare mişcare şi să-şi cenzureze fiecare cuvânt pentru a nu o inoportuna pe sotia sefului.

Îşi lăsă gândurile sa zboare apoi în direcții mai plăcute, cum ar fi o pereche de ochi negri străjuind un chip fermecător de bronzat, un nas drept şi aristocratic, o gura dura dar în acelaşi timp fermecătoare, nişte brațe teribil de puternice dar care puteau con-feri siguranță, una peste alta, un individ extrem de atrăgător, dar în aceeaşi măsură peri-culos. Se întrebă intrigata ce meserie i s-ar potrivi, plecând de la conversația pe care o as-cultase, dar şi bazându-se pe energia pe care o emana în orice împrejurare.

Putea fi în egala măsură un om al literelor, un medic sau un profesor univer-sitar. Prea era tributar principiilor rigide ale codului onoarei şi bunelor maniere. Dar la fel de adevărat era ca, de obicei, contactul permanent cu tinerii te poate ajuta să-ți prelun-gesti starea de spirit a tinereții, chiar daca anii parcurşi dovedeau contrariul. Deci, varianta cu profesor universitar cădea. Putea fi de asemenea şi arhitect. Sau sa lucreze în cercetare. Sau în domeniul artelor. Nu. N-avea rost să-şi mai dea cu presupusul. In defini-tiv, chiar n-avea nici-o importanta.

Era surprinsa de propriile ei porniri lăuntrice când îşi dădea seama fara efort ca o relație în sensul în care se profila ispita, era ieşit din discuție. Il percepea ca pe un tip inflexibil şi exigent, iar caracterul ei era aproape la fel, deci nici pomeneala de contrarii care sa se atragă. şi nici de caractere la fel de tari ca sa se asorteze. Prețuia prea mult libertatea pentru a face o astfel de concesie.

Îşi abandona instantaneu subiectul de contemplație şi se lasa prada somnului care o ademenea după atâtea ore de mers cu autocarul plin de turişti şi doldora de întrebări mai mult sau mai putin indiscrete. La marginea abandonului total îşi aduse aminte cu cita insistenta încercaseră aproape toți membrii grupului sa afle detalii despre viața ei perso-nala şi cit de dificil ii fusese sa pareze reacția lor.

— Daca nu eşti atenta, o sa faci precis insolație, o aduse în brațele realității o voce de bărbat, exact în momentul în care visa ca se bucura de tihna şi linişte într-o poia-na însorită.

Deschise întâi un ochi, pe cel albastru, după care cel verde se deschise auto-mat la vederea interlocutorului nedorit. De aceasta data, Brian avea o atitudine mult mai putin convențională, îmbrăcat într-un tricou lejer din bumbac şi într-o pereche de pantalo-ni scurți care dovedeau ca soarele fusese captat şi de pielea de pe corp, nu numai de cea de pe chip. Il privi lung, întrebător, dar nu sesiza nici-o urma de apreciere sau de dispreț.

— Nu sunt deloc în pericol, daca asta va îngrijorează. As putea spune ca porția de bronz pe care o adaug astăzi reprezintă exact ceea ce mai lipsea pentru ca ansamblul sa ajungă la saturație.

Fara sa tina cont de alte treburi presante şi departe de a avea intenția sa ple-ce, Brian îşi trase un chaise-long pentru el însuşi şi se aşează pe el degajat şi dornic sa continue discuția.

— De ce nu dai atunci mai multa importanta şi fetei? Pentru ca s-ar realiza un contrast mult mai incitant cu ochii ăştia atât de neobişnuiți.

— Pentru ca nu suport razele de soare pe figura, ma sufoc, simt ca nu mai am aer. As vrea sa am şi tenul la fel de bronzat ca şi pielea de pe corp, dar de fiecare data am fost nevoita sa renunț.

— Ochelarii de soare nu te ajuta? De ce-i mai porți atunci?

Era la fel de interesat de faptul ca purta sau nu ochelari de soare cit era ea de interesata de realizările Chinei pe drumul construcției socialismului. Încercă totuşi sa mimeze interesul pentru întrebările puse aşa cum erau.

— Ba da, ma ajuta, daca nu i-aş avea nu as putea sa stau la soare deloc. şi tre-buie sa mărturisesc ca am o deficienta care s-ar traduce prin sensibilitate exagerata la lu-mina de orice fel. Ar trebui sa port în permanenta lentile fumurii…

— şi de ce nu porți? Eşti cocheta?

— Nu din cochetărie, ci pur şi simplu pentru ca îmi provoacă dificultăți de percepție atunci când sunt la volan, mai ales dimineața devreme sau la amurg.

— N-aş fi crezut ca o femeie ca tine a apucat sa vadă un răsărit de soare, cu atât mai putin sa fie deja în maşină la o ora atât de matinala. De ce nu angajezi un şofer?

Normal, conform temperamentului ei, acum ar fi fost exact momentul în care ar fi trebuit să-i sara capsa, daca nu din cauza întrebărilor ce se succedau cu rapiditate, măcar pentru ca tocmai fusese considerata leneşă şi răsfățată. Ce se întâmplă cu bărbații ăştia? Cu doar o săptămână în urma avusese parte de un tratament asemănător.

— Nu m-am gândit la varianta asta niciodată, ca sa fiu sincera. Dar motivul nu cred ca este lipsa sugestiei ci pasiunea mea pentru şofat. Iar în ceea ce priveşte răsăriturile de soare, am văzut destule şi pe cele mai diverse meridiane ale globului. Părinții mei nu mi-au impus nici-un fel de restricții atunci când am simțit nevoia de a descoperi noi orizonturi, aşa ca am asistat la ridicarea soarelui atât din mare, incandescent şi lăsându-ți impresia ca toată imensitatea apei devine un rug uriaş, cit şi peste costele

dealurilor line sau printre piscurile muntoase, împrumutând zăpezii străluciri purpurii complet ireale.

Brian zăbovi o clipa, alunecând cu privirea de la fata ei uşor îmbujorată de soarele deja blând ca dogoare, pe gâtul semeț, pe pielea acoperita de puf auriu a pieptului, peste costumul de baie incitant, coborând alene pe coapsele lungi şi rumenite de stralu-cirea leneşă a soarelui, peste gleznele fine, pentru a se opri în clipa când ajunse la degetele de la picioare, delicios de delicate. Când termina cercetarea, Brianna avea deja senzația ca o radiografiase şi putea sa spună şi ce alimente consumase la prânzul frugal, luat pe auto-strada, împreună cu gălăgiosul grup de turişti.

Întrebarea următoare veni la fel de intempestiv ca şi celelalte, care o prece-dasera:

— Ce ți-a spus bunicul despre mine? Sau mai bine zis cit ți-a spus?

— Ca sa va pot oferi un procentaj exact, ar trebui sa stiu întreaga poveste spu-sa de persoana cea mai autorizata. Asta în cazul în care respectiva persoana doreşte să-mi dea detalii, sau nu. Ca sa nu par obraznica, mi-a povestit despre accidentul părinților, des-pre incendiul de la cabana şi cite ceva despre consecințele pe care le-ați suportat după ce tragedia a avut loc. Iar toate cele spuse au ținut loc de scuza pentru comportamentul d-voastra putin mai deosebit şi la care un strain nu s-ar fi aşteptat.

— Ştii şi de ce a avut încredere în tine pentru a-ți deconspira un secret care nu-i aparține?

— Probabil ca, din moment ce stau câteva zile, s-a gândit ca voi afla cite ceva dintr-o sursa sau alta, şi pentru a nu căpăta rezultatul unor supoziții, mi-a oferit varianta adevărată, mai dura probabil, dar mai onesta.

Brian se ridica din nou alene, lua de pe un suport ferit privirilor de nişte plante magnifice un prosop, il aşternu pe chaise-long şi începu sa se dezbrace, rămânând într-un slip deloc generos ca dimensiuni. Avea de gând sa rămână. Beculețele şi clopoțeii de avertizare îşi făcură din nou datoria,

aducând-o pe Brianna într-o stare vecina cu pani-ca. Dar cum ar fi fost sa lase panica la suprafață, când ii mărturisise ca pentru un răsărit de soare escaladase versanți abrupți şi străbătuse deserturi nesfârşite? N-ar fi fost vorba des-pre aceeaşi persoana, daca o făcea. Pentru a-şi masca senzația teribil e neplăcută, încerca să-şi facă de lucru, întinzând complet scaunul ei şi întorcându-se pe burta.

Fara sa ştie, „spectacolul" oferit de posteriorul ei, de spatele complet gol pi-na la locul unde doua gropite parca indicau cu precizie locul unde ii erau aşezate ovarele pe dinăuntru, precum şi de pulpele armonios clădite de mama natura, îşi îndoi brațele pentru a-şi sprijini obrazul pe ele, luând dorința lui de a face plaja ca pe o încheiere a dis-cutiei.

Nu se bucura, dar nici nu se mira prea tare atunci când, deja întins pe spate, el o considera ca pe o poziție fireasca pentru continuarea interogatoriului.

— Ai vrea sa afli tot ce s-a întâmplat? Te roade curiozitatea?

— Nu l-am întrebat nimic nici pe bunicul d-voastra. Dânsul a devenit dintr-o data dornic sa se confeseze, şi mai mult decât atât, mi-a atras atenția sa nu încerc sa des-chid o discuție pe aceasta tema, ceea ce am şi făcut. şi pentru ca aceasta este o întâlnire datorata exclusiv conjuncturii, şi nu una de permanenta, nu vad de ce ar fi necesar sa cu-nosc mai mult decât stiu deja...

— Consideri ca nu este un eveniment care să-ți merite atenția?

— Nu în sensul asta, abrupt. E adevărat ca întotdeauna înveți din experientele parcurse de semenii noştri şi înțeleg ca a fost traumatizant pentru d-voastra. Dar la fel de adevărat este ca nu obişnuiesc sa ma amestec în treburi care nu ma privesc şi nici nu vreau sa atac intimitatea cuiva, atunci când stiu precis ca nu e cazul s-o fac. Pe scurt, nu ma dedau la gratuități.

— Oricum, nu mi-ai răspuns la întrebare. Din cite ştii deja, ti se pare că-ți me-rita atenția sau nu?

Riscând sa fie considerata nesimțita, dar dorindu-şi mai presus de orice să-şi înfrunte panica, răspunse hotărât:

— Nu.

— E răspunsul perfect, pentru ca nu aveam de gând să-ți detaliez.

„Tirul" întrebărilor era insa departe de a fi ajuns la sfârşit. Brianna simțea deja pişcături pe picioare, dar nu voia sub nici-o forma să-şi schimbe din nou poziția, pentru ca i s-ar fi accentuat senzația de vulnerabilitate.

— Cit de departe ai ajuns în relația cu un bărbat?

Asta ce fel de întrebare mai este?Omul asta cred ca vrea sa ma scoată din minți! Ce mama dracu' il interesează pe el cit de departe am ajuns eu în relația cu un bărbat? Să-şi vadă naiba de complexul lui hotelier şi sa ma lase pe mine în pace!

— Cred ca pătrundeți pe un teritoriu care nu va interesează, d-le Thompson!

Spera ca acest avertisment sa fie suficient. Nu voia sa devina grosolana şi nici nu intenționa să-i arate partea cea mai neplăcută a caracterului ei.

— A propos! Cit mai ai de gând sa mi te adesezi la pesoana a doua plural? Ai ceva împotriva numelui meu? Sau, poate, te deranjează ca e atât de asemănător cu al tau? Ne despart doar doua litere.

Tăcu din nou pentru câteva clipe, ca şi când s-ar fi gândit ce întrebare să-i mai puna, sau ca şi când ar fi calculat în minte scorul pe care il acumulase cu răspunsurile deja date.

— şi deci, îmi atragi atenția ca viața ta particulara, sau, mai exact, viața ta sexuala constituie un teritoriu interzis. De ce? Suntem amândoi la fel de maturi şi nu e ca-zul sa ne ascundem după degete. Uite, daca vrei, eu pot să-ți spun când m-am culcat cu o femeie ultima oara: acum o ora şi douăzeci şi trei de minute, enunța el, privind fix cadra-nul ceasului Q&Q de la incheitura mâini stingi.

— Îmi cer scuze, dar eu nu ma pot lauda cu performantele mele sexuale.

— Pentru ca nu ai nici-una?

Era de-a dreptul agasant. Ba nu! Mitocan, prost crescut şi complet nesimțit, daca putea s-o enerveze deliberat în aşa hal.

— şi daca ar fi asa? As avea ceva de care sa trebuiască sa ma ruşinez?

— Doamne fereste! Departe de mine gândul! Voiam numai sa aflu răspunsul la întrebarea pe care ți-am pus-o mai înainte, nimic altceva. şi cum s-a întâmplat? Pentru ca, oricum, ai şi tu niței ani?

— Ma tem ca nu va pot satisface aceasta curiozitate, spuse ea pe un ton plat, lipsit de nuanțe, ca şi când în forul ei interior nu avusese loc nici-o explozie.

Cu toată capacitatea ei de a desluşi tainele unui suflet, Brianna nu putea inte-lege pentru ce o expunea la umilință şi la ruşine, şi asta inca în mod categoric intenționat. O evalua? O hartuia? Voia sa vadă pina unde mergea rezistenta ei la jignire? Părea un bun cunoscător el însuşi al firii umane, nu realiza ca prin toată atitudinea lui o provoca să-şi elibereze furia şi frustrarea? Ca un răspuns nesteptat la zbuciumul ei lăuntric, incre-meni când auzi următoarea întrebare:

— Eşti frigida? Ai fost victima vreunui abuz? Ai fost violata?

Ii urmarea foarte serios mimica fetei, ca şi când tocmai ii adresase cea mai nevinovata întrebare din lume, ceva de genul: te doare cumva capul? Sau ceva asemana-tor. Cu ultimele resurse de răbdare, se forță sa spună:

— Nu sunt nici frigida şi nici nu am fost victima vreunui abuz. Arat ca şi când as fi fost?

— Nu, de asta ma şi miram cum de nu ai o viață sexuala activa. Practici cumva alte sporturi?

— In noțiunile de educație sexuala teoretice pe care le-am primit pina la vârsta asta, nu a fost menționat niciodată faptul ca sexul ar putea fi considerat un sport. Altfel, ar fi fost selecționat pentru olimpiada. Iar în ceea priveşte viața sexuala activa, pina nu de mult am avut impresia ca în democrație fiecare individ se bucura de dreptul la o opinie proprie. Concluzia este ca…

—. în opinia ta, inca nu a sosit momentul sa te dăruieşti unui bărbat anume. Am dreptate? Asta ai vrut sa spui?

— Exact.

— Ma intriga ceva: ai afirmat mai devreme ca nu-ți plac imixtiunile în inti-mitatea cuiva, a unui strain, sa zicem. Atunci de ce accepți ca un strain să-ți puna intre-bari cu caracter intim? De ce nu ma trimiți la dracu' aşa cum nu o singura data ai avut in-tentia? Crezi ca am nevoie sa fiu protejat?

Stupefacția în forma ei cea mai pura i se întipări pe figura, deschizând gura sa riposteze instantaneu. şi exact în acelaşi moment îşi aminti: asta reprezenta „testul rab-darii", la care Patrick şi grupul lui de adolescenți rebeli o supuseseră de nenumărate ori. Ii spuseseră de fiecare data când îşi eliberase pe cale orala sentimentele ca era o greşeală şi ca numai o femeie s-ar fi putut lăsa înfuriată de nişte întrebări practic inofensive, care n-o afectau cu nimic, dar care erau foarte sănătoase pentru descătuşarea eului. Un bărbat şi-ar fi păstrat intacta aroganta şi stăpânirea de sine, fara sa arate cit de mult il costau raspunsu-rile referitoare la nişte chestiuni pe care ii fusese frica sa le exprime, chiar şi fata în fata numai cu sine. Drept pentru care, un rânjet superior ii şterse uimirea în clipa în care ras-punse ea însăşi printr-o rafala de întrebări:

— Pentru ce ar trebui sa va protejez? Numai pentru ca logodnica „de aur" se regula pe rupte pe la spatele inocentului logodnic? Sau pentru ca fiecare femeie nevino-vata trebuie sa capete eticheta de „târfă" din cauza unei târfe adevărate care era, din gre-seala etichetata"doamna"? Sau pentru ca nu ma extaziez în fata fizicului d-voastra de bar-bat traumatizat?

Fara sa înregistreze satisfacția de a-i vedea suferința răbufnind la suprafață, desi putea vedea limpede ca era afectat de duritatea ei, răspunsul primit fu ultimul la care s-ar fi aşteptat:

— Nu. Nimic din toate astea. Dar cred ca ai fi o partenera extraordinara la pat.

O lovitură primită în plexul solar n-ar fi durut-o mai tare. Ar fi vrut să strige, să urle, să se manifeste într-un fel anume ca să n-o mai doară aşa de tare. Se părea că tot ce-şi dorise el mai mult era s-o îndurereze în aceeaşi măsură în care îl durea pe el. Nici măcar nu avea puterea să riposteze. Gura i se uscase şi gâtul i se părea strâns într-o men-ghină. Nu putea crede că o propunere de acest gen ar putea fi atât de dureroasă. Mai întâi o durea să constate cât de uşor era pentru un bărbat să devalorizeze o femeie. În al doilea rând era extrem de mare suferința provocată de o asemenea apreciere din partea unui băr-bat despre care ea avusese o anumită impresie. N-ar fi crezut nici într-o mie de ani că Brian ar fi putut s-o jignească atât de profund în mod deliberat.

— D-le Thompson, v-aş fi recunoscătoare dacă mi-ați permite să mă retrag în camera mea pentru că tocmai am constatat că nu aveți intenția de a respecta regulile ospitalității şi ale bunului simț. Nu am venit aici decât pentru câteva clipe de relaxare dar mă văd nevoită să renunț pentru că dumneavoastră considerați că aveți de-a face cu o femeie uşoară şi eu n-am să accept niciodată să fiu tratată ca una.

Întregul corp îi tremura acum, ca şi când ar fi intrat în rezonanță.

— Eşti cam sensibilă, nu ți se pare, d-ră McFarell? În definitiv, n-am sărit deja pe dumneata. Am făcut doar o propunere…

— E adevărat, ai făcut o propunere, pe care n-ai decât să ți-o bagi undeva! Eu nu sunt obligată să ascult obrăzniciile dumitale datorate frustrării prezente, trecute sau viitoare! Pe mine să mă scuteşti de aerele dumitale de „cancer al femeilor”! N-am nevoie de ceva care-ți lipseşte cu desăvârşire acum şi într-o mie de ani de-acum încolo!

— Mie nu-mi lipseşte nimic, dar se pare că ție îți lipseşte o doagă! Stai jos, femeie, că n-am de gând să te violez!

— N-am nici cea mai mică intenție să mai stau aici nici măcar pentru un minut chiar dacă ar fi să se rupă pământul

în două! Îmi pare sincer rău că mi-am dat turiştii pe asemenea mâini, dar cel mai grav este că am semnat un contract pe care ar fi trebuit să-l distrug din prima clipă. Dar să n-aveți nici-o grijă, pentru că imediat cum ajung la agenție îi voi comunica şefului meu despre ce este vorba şi hotărârea dacă va continua sau nu să apeleze la serviciile dumneavoastră o să-i aparțină. În orice caz, pe mine nu cred că veți mai avea ocazia să mă mai vedeți vreodată în acest complex hotelier. Adio!

Se ridica brusc în picioare, se răsuci pe călcâie cu toată viteza de care era capabilă, adunând dintr-o singură mişcare prosopul şi sacoşa în care avusese halatul de baie şi se îndreptă cu paşi mari către uşile batante ale holului.

Ajunsă în cameră, începu să arunce de-a valma hainele în geanta de voiaj cu care venise şi să adune în grabă articolele de toaletă din baie. Începuse să vibreze din ca-uza furiei, mai avea doar puțin de tot până la cota de explozie. Mai aruncă o privire pentru a constata dacă uitase ceva, după care părăsi camera pentru a preda cheia la recepție şi pentru a închiria un mijloc de transport până la cel mai apropiat aeroport.

Abia acum însă începură adevăratele probleme. Datorită faptului că hotelul avea un amplasament destul de izolat, transportul se făcea cu un microbuz sau cu maşi-nile personalului de serviciu. Dar fiind trecut de ora 18,00, angajații plecaseră deja şi sin-gurele disponibile erau cele ale patronilor. Voia d-ra McFarell să fie chemat unul din domnii Thompson? Dacă nu, trebuia să aştepte până a doua zi de dimineață când sosea mi-crobuzul pentru aeroport. În acelaşi caz, trebuia să se întoarcă în camera ce-i fusese re-partizată, să servească cina în intervalul de câteva ore alocat mesei de seară şi să se re-semneze. Asta în cazul în care nu cunoştea pe cineva în cel mai apropiat oraş căruia ar fi putut să-i telefoneze pentru a veni să o ia cu maşina.

Brianna era în culmea enervării şi se îndoia că cineva ar fi putut avea un ghi-nion mai cumplit decât al ei. Opțiunea cu revenirea în camera pe care tocmai o părăsise i se părea cea

mai vrednică de dispreț din câte îi fusese dat să audă. Şi unde mai puneai că trebuia să înfrunte satisfacția de pe mutra lui Brian când ar fi trebuit să se ducă în sala de mese. Acest aspect însă mai putea fi încă remediat pentru că nu era obligatoriu să meargă la masa în sera asta. Putea foarte bine să rabde de foame, drept pedeapsă pentru că accep-tase să se lase antrenată într-o discuție fără sens.

Se întoarse abătută în cameră, îşi desfăcu bagajul numai pentru a-şi scoate cămaşa de noapte, se dezbrăcă într-o silă de zile mari şi se aruncă în patul dublu fără nici-o ceremonie. Stomacul se răzvrătea deja, prevestind represalii sub formă de acid gastric iar capul o durea cu o intensitate demnă de o meningită. Se înveli cu pătura groasă şi dă-du într-o doară drumul la televizor.

Emisiunea care se derula pe ecran era una gastronomică şi disperarea dar şi foamea o făcură să schimbe repede canalul. Dar pe cel următor, protagoniştii unui film de acțiune tocmai serveau masa la un restaurant de lux. Încercă din nou să schimbe, dar dădu peste o gospodină care împărtăşea reuşitele ei culinare oricui era dispus să o asculte şi să o privească. Era prea mult. Aproape că simțea în nări mirosul apetisant al mâncării pe ca-re o vedea pe ecran.

Se pregătea deja să închidă televizorul pentru a pune capăt torturii, când se auzi un ciocănit discret la uşă.

— D-l Thompson m-a trimis să vă aduc cina în cameră, dacă nu doriți să ser-viți masa cu dânsul în această seară. Chelnerul o privea pieziş prin uşa întredeschisă, cu-rios cine putea fi persoana care captase interesul şi atenția şefului, care nu cina niciodată în compania unei femei.

Dacă ar fi fost să-şi urmeze impulsurile, bietul ospătar ar fi avut deja tava cu mâncare făcută guler. Dar se pare că foamea era, de data asta măcar, mai puternică decât orice pornire războinică. Îi făcu loc să intre în cameră şi adulmecă în treacăt aromele răs-pândite de platoul chiar şi acoperit. Aproape că se entuziasmă definitiv când văzu odihnin-du-se pe o farfurie plată, dar totodată impresionantă ca dimensiuni,

cel puțin zece şnițele de pui, o super-salată, câteva chifle aburinde şi de-a dreptul înmiresmate şi un castron cu fructe asortate. Glandele salivare începură sa secrete intens, pentru ca în câteva clipe avea deja gura plina de apa.

Accepta mâncarea, dar ezita sa se repeadă la tacâmuri sub privirile atât de in-trigate ale chelnerului. Ii mulțumi formal şi politicos, iar în momentul în care acesta se precipita spre usa, Brianna era revărsata toată deasupra platourilor cu bunătăți. Mânca pe nerăsuflate doua şnițele, înfigând în graba furculița şi în salata apetisanta, chiflele se to-peau în gura, iar fructele erau de-a dreptul delicioase. Uimita ea însăşi de viteza cu care ingurgitase cel putin 70% din conținutul cinei, tresari îngrozitor atunci când auzi telefonul sunând.

— Ai terminat de mâncat? Ii venea să-l omoare pentru modul în care îşi batea joc de ea. Ştii, mama avea o vorba: „nu te supăra niciodată pe masa". Chiar aveai impre-sia ca o sa te otrăvesc daca luai cina cu mine?

— Nu. Dar eram sigura ca pina la urma vei găsi o modalitate sa ma omori. şi asta numai pentru ca la fel as proceda şi eu.

— Nu te supraaprecia, d-ra McFarell. Faptul ca am emis o teorie cu privire la o posibilitate realizabila sau irealizabila nu contribuie la ridicarea dumitale pe nu stiu ce piedestal. Crezi ca eşti prima femeie pe care o consider atrăgătoare? Nu m-ai auzit când ți-am spus că am avut una doar cu câteva ore în urmă? De ce ar fi trebuit ca ea să fie di-ferită sau ce te-ar face să fii mai specială? Ți-am spus că te consider grozavă la pat pentru simplul motiv că asta gândeam în momentul respectiv. Nu avea nici-o idee că încă mai conservi principii din alt secol, cu atât mai puțin că o sa te consideri jignită numai din atî-ta lucru.

— Nu mă ghidez deloc după principii din alt secol, dar am impresia că faci prea mult tapaj de modul în care arăți şi care nu e deloc greu de descoperit din moment ce în hotelul acesta sunt atâtea oglinzi…

— Şi cum arăt? Sunt competitiv sau…

— Să te ia naiba! Ştii perfect de bine cum arăți, dar pur şi simplu, mie nu-mi faci nici-o impresie. Iar în ceea ce priveşte principiile, nu sar niciodată în pat cu bărbat numai de dragul de a o face. Îmi trebuie, de obicei şi o motivație…

Brianna fierbea de draci şi ar fi închis bucuroasă telefonul. Ceea ce o făcea însă să nu renunțe era mândria ei atât de greu pusă la încercare de înfumuratul de la celă-lalt capăt al firului. Ar fi vrut să găsească o replică usturătoare încât să-l determine pe el să închidă primul.

— Şi care ar trebui să fie respectiva motivație? Partea materială cumva? Sau un nivel foarte ridicat al excitației?

— Niciuna, nici alta, Brian. Pur şi simplu, ar trebui să-mi demonstrezi că eşti bărbat!

— Am alură de travestit? Sau mă consideri impotent?

— Te-ai obişnuit cu ideea că în relația cu o femeie potența reprezintă piatra de încercare, nu-i aşa? Asta îmi demonstrează o dată în plus cât eşti de superficial. Poți să te înscrii fără probleme la maratonul orgasmelor pentru că pe mine mă lasă rece reprezen-tările de forță. N-am trăit atâta vreme împăcată cu mine însămi ca să mă las regulată de un iresponsabil frustrat. Creierul, domnule Thompson, creierul dumitale m-ar fi impresionat mai mult decât organul dumitale genital pe care îl foloseşti ca înlocuitor în alegerea parte-nerelor de pat. Dar n-ar fi prima dată şi nici măcar nu s-ar înscrie la o excepție de la regu-lă, dacă un individ de sex masculin ar face-o. Doar stă în firea lucrurilor, nu-i aşa?

Avu satisfacția să audă receptorul trântit în furcă, fără să fie convinsă că reu-şise să câştige bătălia. Era sigură că măcar duelul verbal o să continue. Dar nu avea nici cea mai mică idee cât de curând.

Încântată de modul în care reuşise să-l scoată din sărite, Brianna deschise din nou televizorul, în speranța că pentru o perioadă nu va mai fi deranjată. Dar bucuria ei fu de scurtă durată pentru că peste câteva minute doar, auzi cheia în uşă şi se trezi față-n față cu „duşmanul”. Aspectul lui era mai înfricoşător şi mai dur decât fusese la prima lor întrevedere,

pentru că împrumutase ceva din sălbăticia unui taur în arenă. Ochii aruncau flăcări iar gesturile trădau o nervozitate la cote maxime. În doi paşi fu în mijlocul camerei şi orice speranță de reconciliere părea de-a dreptul imposibilă.

— Ce cauți aici? Reuşi ea să şoptească retrăgându-se încet spre fereastra din spatele ei.

— Am venit să-mi explici cum e chestia aia cu creierul mârâi el amenințător. Putea sa distingă chiar şi de la distanta străluciri de furie în privirile albastre explo-dind ca mici focuri de artificii. Poate vrei să-ți fac şi o demonstrație. Asa, ca pentru tine.

— N-am nevoie de nici-o demonstrație! Nu stiu cum îndrăzneşti sa intri în ca-mera mea fara sa fii chemat sau fara să-ți ceri permisiunea.

Realiza insa într-o clipa ca daca voia sa obțină supremația în conflictul care abia izbucnise nu minia şi forța erau armele cu care trebuia sa lupte. De aceea trecu pe „pilotul automat", încercând să-şi domolească pornirile războinice pentru a le înlocui cu o calmitate de tip superior.

— Care e problema ta, Brian? lansa ea întrebarea cheie, încercând sa sesizeze o schimbare de atitudine. Chiar ai vrea sa te culci cu mine? Sau pur şi simplu te zgindara felul meu arogant de a fi?

— Recunoşti, deci?

— Da, recunosc, mărturisi ea, plecând pleoapele peste safir şi smarald, pentru a nu-i vedea sclipirea jucăuşă şi amuzata din ochi, dar la fel de adevărat este ca şi tu ma provoci în permanenta. De ce trebuie sa joci mereu teatrul asta cu suferința eterna pentru păcatele trecutului, când realitatea este ca eşti un individ plin de viață?

— Te aştepți să-ți răspund la o asemenea întrebare? După ce m-ai acuzat că-mi folosesc organul genital în loc de creier? Răbufnea inca dorința de a o strânge de git cu propriile mâini. Nici-o femeie nu îndrăznise să-l umilească la modul asta şi sa mai şi su-pravietuiasca pentru a putea povesti despre asta.

— şi vrei sa spui ca nu aşa s-a întâmplat? Ma cunoşti abia de o zi şi te dai cu neruşinare la mine şi mai şi pretinzi ca n-am dreptate? Scuză-mă, dar eşti de-a dreptul im-posibil! Nu ți-am cerut nimic, nu te-am încurajat cu nimic, atunci pentru ce beneficiez de tratamentul asta preferențial?

— Pentru ca sunt excitat ca naiba din momentul în care te-am văzut! De-aia! Acum eşti mulțumită? Stăteai ca o Madona pe fotoliul ala, nici măcar nu stăteai picior peste picior iar mie îmi venea sa te arunc pe podea şi să-ți rup toate hainele alea elegante şi sobre! Aproape ca as fi preferat sa te am îmbrăcată complet, pentru ca tare excitanta mai era imaginea aia imperturbabila şi demna! Ea îşi cauta năravul în poşeta şi eu mai aveam putin şi ma eliberam în pantaloni!

Brianna il asculta şi nu-i venea să-şi creadă urechilor. Oare insufla aceleaşi porniri tuturor bărbaților pe care ii întâlnea? Chiar avea atâta putere şi ea nici măcar nu era conştientă? Nu. Era imposibil. Încerca sa scoată o replica inteligenta dar vocea refuza sa o servească. Ramase cu gura uşor întredeschisă, ca şi când rezervele de aer din cavitatea toracica erau insuficiente. Greşeala ei. Pentru ca într-o fracțiune de secunda buzele ii erau strivite de gura lui acaparatoare şi neînduplecată. Resimți forța sărutului în abdomen, ca pe un pumn direcționat cu mare precizie. Ii simți brațele înconjurându-i talia şi spatele şi deveni prizoniera lui în mod absolut şi necondiționat.

Sărutul deveni din ce în ce mai agresiv şi mai posesiv, urcând-o şi coborând-o alternativ ca un adevărat carusel de senzații. Ştia ca daca se abandona torentului în care alunecase avea sa devina, fara îndoială, o victima. Cu ultima fărâmă de luciditate îşi con-centra energia rămasă şi o focaliza pentru a se rupe din strânsoarea brațelor care o conto-pisera practic cu trupul lui. Nu mai avea nici-un dubiu ca era excitat, erecția era evidenta şi fara sa stea lipita de corpul lui atletic. Trebuia insa sa găsească şi o soluție pentru a ieşi basma curata din încurcătură în care intrase.

Cea mai simpla dintre toate variantele care ii străfulgerară în decurs de cite-vă secunde numai, era butonul pentru room service. Il apasa aproape simultan cu mo-mentul în care il întrevăzuse ca soluție salvatoare şi promptitudinea cu care băiatul ras-punse apelului ei ii dovedi ca făcuse o alegere înțeleaptă.

Brian o privea deja inca prin filtrul pasiunii, nu reuşise sa reintre în pielea pesonajului nepăsător şi neafectat de farmecele feminine. Încet-încet luciditatea reintra în drepturi şi se vedea clar ca nu-i convenea deloc modalitatea ei de abordare a realității. Se retrase doi pasi, se aşează pe canapeaua confortabila şi îşi cuprinse capul în mâini, într-o încercare de reintrare pe făgaşul normal. Chipul ii era inca congestionat iar pieptul ii era contractat de puterea şi intensitatea cu care se aruncase în flăcările pasiunii.

De cealaltă parte a camerei, Brianna reuşi să-şi puna parul în ordine şi ince-pu să-şi apese palmele pe obraji sperând ca roşeața lor o sa dispară în contact cu mâinile înghețate. Era teribil de conştientă ca ceea ce obținuse nu reprezenta decât o aminare. Acum era sigura ca nu va fi uşor sa tempereze erupțiile temperamentale ale partenerului ei de „afaceri". Mintea ii lucra cu febrilitate pentru a descoperi un argument care ar fi fost suficient de puternic pentru a-l face pe Brian sa renunțe. Dar creierul i se blocase la socul contactului fizic şi se încăpățâna sa rămână asa.

Amândoi urmăriră în tăcere gesturile, parca prea rapide pentru ea şi parca prea încete pentru el, ale chelnerului care se regrupa tacticos spre usa. Ar fi trebui sa emi-ta o pretenție, sa spună ceva, sa ceara ceva imposibil de adus, să-l facă sa rămână în came-ra. Nu-i venea nimic în minte. O ultima idee îşi făcu loc în mintea ei. şi o aplica fara sa ezite. In clipa în care usa se deschise pentru a face loc măsuței portabile şi celui care o manevra, Brianna apuca dintr-o singura mişcare halatul care zăcea aruncat pe capul patu-lui şi se strecura împreună cu chelnerul în spațiul răcoros şi slab luminat al holului.

Pina sa apuce Brian sa reacționeze, prea surprins de ceea ce se întâmplă dar şi prins pe picior greşit, ea era deja în lift. Cobori rapid spre recepție şi-i ceru functionaru-lui să-i dea voie sa telefoneze. Desi era destul de târziu, Claudia răspunse la doar al doilea apel. Auzindu-i vocea, senzația dominanta era aceea de eliberare.

— Claudia, nu stiu ce te pregăteai sa faci sau unde eşti, dar am nevoie urgenta de tine!

Pentru câteva secunde prietena ei încerca sa se adune, sa realizeze cine ii re-clama prezenta la modul imperios.

— Brianna? Ce s-a întâmplat? De ce-mi telefonezi la ora asta?

Pentru ca era presata de timp, inamicul putind să-şi facă apariția în orice mo-ment în hol, încerca sa transmită mesajul cit mai pe scurt.

— Sunt la complexul hotelier Thompson şi am mare nevoie de tine. Vreau sa pleci în momentul asta de acasă şi sa vii sa ma iei. Nu pune nici-un fel de întrebări, o sa te lămuresc eu pe drum despre ce este vorba. E foarte urgent!

Exact în acea clipa Brian traversa nervos încăperea fara sa existe nici-un semn de întrebare asupra direcție în care se îndrepta. Nu mai avu timp sa primească o confirmare din partea prietenei ei pentru ca mina dreapta a lui Brian deja apăsase furca telefonului într-o atitudine agresiva şi disperata în acelaşi timp.

— Ce crezi ca faci? Vocea lui degaja o intesitate a enervării aproape de pa-roxism.

— Eu stiu perfect ce am de făcut dar am impresia ca tu nu prea ştii. Tonul era tăios şi rece, dublat inca la cote moderate de panica. Ai impresia ca sunt proprietatea ta sau ce? Vreau să-ți demonstrez ca nimeni nu ma poate obliga sa fac ceva împotriva voinței mele.

— Împotriva voinței tale, pe dracu'! Spune-mi ca nu ți-a plăcut când te-am să-rutat şi o sa renunț la orice pretenție absurda! Hai, spune!

Deja nu mai ținea cont de prezenta recepționerului care oricât de discret ar fi fost instruit sa fie nu se putea abține sa nu se holbeze la cele doua personaje. Ea, în halat de casa, încălțată cu papuci, cu parul în dezordine şi obrajii ca focul, el, seful cel mare, cu dinții încleştați, cu maxilarul rigid, descheiat la cămaşa, ciufulit, mai bine zis, zbârlit. For-mau un cuplu daca nu ridicol, cel putin straniu. Mai ales ținând cont de locul în care se aflau. şi unde mai pui ca niciunul dintre ei nu părea conştient de cei din jur.

— Nu mi-a plăcut! Mai vrei ceva? se răsti ea încercând sa puna din nou distan-ta intre ei. Nu am venit aici ca sa devin obiectul hartuirilor tale sexuale. şi nici n-am de gând sa ma las cucerita de pseudo-sentimentele tale înflăcărate!

Departe de a renunța la hartuire, Brian făcu un pas spre ea, parca pentru a nu lăsa spatii goale.

— Cine a vorbit de sentimente? Eşti complet nebuna daca îți închipui ca poți provoca unui bărbat sentimente din prima zi în care te cunoaşte! Din dorința de a o domi-na, glasul lui mai urcase câteva tonuri. Acum toți cei din hol se întrerupseseră din activita-te şi asistau curioşi la discuție.

— Nu poți sa intri la mine în camera ca şi când ai fi la tine acasă şi sa te aştepți sa cad ca o musca stropita cu insecticid! Tot din prima zi în care te-am cunoscut! Nu eu m-am ținut scai de tine la piscina şi nu eu te-am interogat vreme de câteva ore! Nu te vreau! Poți sa accepți asta? Nu-mi trebuie sex de ocazie după cum nu-mi trebuie nici un bărbat care nu ştie sa se comporte şi să-şi înfrâneze pornirile!

— De ce crezi ca ar trebui sa ma simt vinovat? Nu eu am ochii de culori dife-rite, nu eu plutesc peste mochete în loc sa calc pe ele, nu eu sunt responsabil de felul în care arăți!

— Ei bine, atunci suntem chit, pentru ca nici eu nu sunt vinovata de felul în ca-re m-a făcut natura!

Într-un moment scurt de detaşare, Brianna roti ochii prin holul spațios şi fu surprinsa sa constate citi martori aveau la disputa lor. Dar furia era inca mai puternica decât ruşinea şi nu-şi permitea nici-un moment de neatenție. Se întoarse

iarăşi spre el, chiar în clipa în care brațele lui o saltau ca pe un fulg într-un vârtej de muselina. Încerca sa se elibereze, dădu din mâini şi din picioare, dar se pare ca Brian absorbea energie de la cei din jur, care, într-un fel, il încurajau în pornirile sale sălbatice.

— Lasă-mă jos! Lasă-mă! Strigatele şi protestele ei păreau atât de fragile în comparație cu puterea şi determinarea lui Brian, incit se temea ca o sa cada în ridicol. Bruta! Eşti un ticălos! Lasă-mă în pace!

Ferindu-se de palmele şi pumnii care ii cădeau pe spate şi pe umeri, Brian continua sa se îndrepte neabătut spre scările principale, le urca în mare viteza, după care, ajuns la usa apartamentului pe care il ocupa la primul etaj, deschise printr-o lovitura cu piciorul, intra ca o vijelie prin salon şi se îndrepta spre dormitorul extrem de spațios. Fa-ra să-i acorde timp pentru repliere, o arunca în patul imens şi ii bloca brațele deasupra capului şi îşi lasa corpul peste ea, imobilizând-o complet.

— Ştiai ca aici o sa ajungi daca ma înfurii, nu-i asa? Ai făcut tot posibilul sa ma scoți din sărite! Nu voiam decât o partida ocazionala de sex, o descărcare, dar, nu! Tu trebuia sa ma transformi într-un monstru şi sa ma obligi sa te iau cu forța! Toți demonii din mine sunt în stare de alerta şi te rog sa ma crezi ca n-o să-ți placa!

Brianna continua sa se zbată, dar forța ei era incomensurabil mai mica decât puterea lui alimentata de furie, dublata de dimensiunile impresionante ale corpului atletic.

— Ai impresia ca în felul asta o sa ai câştig de cauza? Crezi ca pornirile tale de animal sălbatic o sa ma transforme într-o ființă pregătită sa accepte orice numai de dragul de a-mi salva bruma de reputație rămasă? Te doare aşa de tare refuzul? Nu te-ai mai con-fruntat cu unul pina acum?

— Daca o sa stai liniştită, s-ar putea ca pina la urma chiar să-ți placa, şopti el la urechea ei într-un moment de repaus al

peregrinarilor dezlănțuite pe corpul ei. Atingea, musca, strivea tot ce întâlnea în cale.

— Te crezi irezistibil, nu-i asa? De asta te-ai învăluit într-o aura misterioasa, ca sa ademeneşti mai uşor orice amatoare de enigme ieftine?

— Nu te mai obosi sa ma jigneşti, pentru ca nu vei avea câştig de cauza, mai apuca el sa zică înainte de a-i elibera mâinile pentru a le muta rapid în decolteul capotului scoțând triumfator, ca pe nişte obiecte de cult ce se doreau adorate, sinii ei rotunzi, tari şi ispititori. Pentru câteva minute bune, gura lui fu încântător de ocupata cu dezmierdarea, sărutarea, incitarea celor doua emisfere generatoare, în condiții normale, de placere.

Profitând de eliberarea mâinilor, Brianna intenționase în prima faza să-l zgi-rie, să-l lovească, să-l traga de par. Dar contrar pornirilor inițiale, brusc, abandona orice forma de protest. Instinctiv, realiza ca pe el il stimula extraordinar de mult orice zbatere, orice încercare de eliberare. Drept dovada, după numai câteva secunde înălță capul şi o privi lung, confuz, fara sa se fi extras complet din interiorul pasiunii care-l dominase cu atâta ardoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el aproape timid. De ce te-ai oprit?

— Nu asta voiai, sa ma opresc? Nu-şi permitea inca sa zâmbească, pentru ca inca nu era sigura de victorie. De ce sa ma chinui şi sa te chinui şi pe tine? Daca ai atâta nevoie pentru satisfacerea orgoliului tau de pângărirea unui trup de femeie, de ce sa te de-zamagesc? Pentru numele lui Dumnezeu, nu e decât o împreunare fizica, fara importanta vitala, clar ca după ce îți vei fi văzut dorința îndeplinită nu vei mai avea şi alte doleanțe.

— Crezi ca la asta se rezuma totul? La o împreunare fizica?

— Doar tu singur ai strigat în gura mare ca nu pot avea pretenții la sentimente în aceeaşi zi în care m-ai cunoscut. Sau ma înşel? Văzu în ochii lui ca ezita sa dea un ras-puns.

Era prins la mijloc şi nu era genul de om care sa accepte eşecul cu fruntea sus.

— şi ai fi vrut să-ți spun de fata cu atâția martori ca ma tulburi şi ca ma faci să-mi pierd mințile numai când ma uit la tine? Ți-ar fi stimulat apetitul sexual?

— De ce nu poți sa înțelegi ca sexul are nevoie de doua persoane…

— Nu ma mai zăpăci cu teoriile! Stiu şi eu ca este nevoie de doua persoane, dar nu pot înțelege ce nu-ți convine la persoana mea?

— N-am nimic împotriva ta. Hai, fă-ți odată treaba, ca începe sa mi se facă frig. Termina ce-ai început.

O privea cu o uimire de nedescris. Încercă din nou sa se aplece asupra ei şi s-o sărute, dar după câteva clipe ridica din nou privirea înspre ea şi avu surpriza sa o vadă admirându-şi discret manichiura. Inhibiția acționa fara greş. Toată pasiunea şi toate dorin-tele înflăcărate se estompară din ce în ce mai mult pina când atinseră cota zero.

Ii privi din nou corpul pe jumătate dezgolit, dar faptul ca ea nu-i acorda nici cea mai mica atenție il făcea sa devina furios şi în nici-un caz, pasional. Nu-şi dădea seama exact pe ce buton apăsase, dar efectul fusese, fara îndoială, cel scontat şi mai mult decât atât. Pentru a-l enerva, văzându-l ca se repliază, Brianna ridica o privire întrebătoare, ca şi când ar fi fost jignita de lipsa lui de interes.

— Ce faci? Ai terminat? Pot sa plec?

Nu numai ca nu-i răspunse, dar se întoarse cu spatele la ea, pentru a face câțiva pasi către fereastra. Normal ca nu avea ceva anume de privit în întunericul de afara, dar dusul rece provenit din lipsa ei de interes şi din atitudinea ei concesiva il determinase-ra ca în câteva fracțiuni de secunda sa se transforme din agresor înflăcărat într-o persoana lucida.

Fara sa schițeze cel mai mic gest pentru a-şi reface ținuta, Brianna continua să fie preocupată de unghiile curate şi îngrijite pe care le verificase atent cu numai câteva ore înainte de plecare. Erau impecabile, dar o ajutau teribil sa

prelungească momentul de stânjeneală. Îl simțea atât de ruşinat de atitudinea lui, încât i-ar fi acordat cu mare plăcere un premiu. Continuă să stea răstignită pe patul larg, cu poalele capotului desfăcute, cu şî-nii ieşiți în întregime din decolteul generos, cu părul răsfirat pe cuvertura de mătase, şi-mulând o poză dintr-o revistă sexy, extrem de atrăgătoare, dar în aceeaşi măsura, imposi-bil de atins.

Era îngrozitor de frumoasă, ca o nimfă a pădurii, iar Brian îşi dorea cu dispe-rare ca dorința lui să reînvie măcar pentru o clipă. Ştia sigur că adoptase tactica abando-nului de sine numai ca să-l întărite, dar pentru corpul lui maniera ei ingenioasă de a rezol-vă problema nu reuşea să mai stimuleze decât dezgustul față de propria persoană şi nimic altceva.

Într-un târziu, ea se ridică de pe pat, îşi aranjă cu grijă exagerată cutele şi pli-urile capotului, îşi refăcu (dacă asta se putea numi refacere) „coafura" şi se îndreptă plină de demnitate către uşa care-i fusese interzisă până cu câteva minute în urmă.

Stând inca cu spatele, Brian intui faptul ca părăsea încăperea, dar fu incapa-bil să-i adreseze vreun cuvânt. O admira totuşi pentru prezenta ei de spirit, pentru modul în care il pusese la zid şi il declarase inapt pentru satisfacerea unui act sexual normal, în alte condiții. Ştia ca nu va mai avea curajul necesar pentru a-i adresa vreo aluzie sau pen-tru a o aborda în aceleaşi condiții, cu aceleaşi doleanțe. Ceea ce era mai grav, era că-l surprinsese cu toată garda jos, atâta timp cit el încercase în permanenta sa creeze aparenta unui individ traumatizat şi neconsolat.

Il văzuse exact aşa cum era: un individ ahtiat după placeri sporadice, care sa nu-i creeze nici-un fel de obligații, un bărbat în egala măsură erudit, dar şi superficial în relațiile cu sexul opus. In tentativa lui încrâncenata de a o poseda fizic nu ținuse cont de nici-unul din principiile după care îşi ghida existenta de atâta vreme. Fusese neglijent, im-pulsiv, orbit de frumusețea ei neobişnuită, captivat de caracterul ei care

dovedea profun-zime şi un grad de experienta în tratarea problemelor umane care depăşea puterea lui de înțelegere.

Era cu atât mai de neiertat cu cit ştiuse aproape totul despre ea din discuțiile cu fratele ei, dar mizase pe faptul ca întotdeauna în elogiile ridicate de o ruda atât de apro-piata exista întotdeauna şi o cantitate mai mica sau mai mare de exagerare. Ignorase în mod deliberat tot ceea ce auzise despre capacitatea ei de a intui de la prima privire ca-racterul uman, dar nu-şi imaginase ca lucrurile stăteau chiar atât de groaznic. Era dispus sa accepte ca în anumite condiții laturi nedezvăluite ale eu-lui sau puteau fi relevate, dar nu credea ca ar putea deveni pentru cineva o carte deschisa.

Pe de alta parte, Brianna nu mai avu timp sa se bucure de micul ei triumf, pentru ca imediat după ce părăsi apartamentul „prezidențial" simți pe coridor un miros nefiresc, de cârpa arsa, şi pe măsură ce înainta spre camera ei, identifica aproape de podea dâre de fum care se prelingeau asemenea unor şerpi aducători de panica.

Grăbi ritmul paşilor, pentru a străbate coridorul pina la capăt şi constata ca pe casa scărilor de serviciu lucrurile stăteau mult mai rau decât se aşteptase. Aici fumul era mult mai dens, înnecăcios chiar, ii intra în plămâni sufocând-o şi-i făcea ochii sa lacri-meze. Fara să-şi piardă cumpătul nici-un moment, începu sa alerge înapoi pe coridor, şi din cauza lacrimilor care ii împăienjeneau ochii era gata sa treacă de casa liftului.

Pentru ca apăsarea butoanelor nu ducea la nici-un rezultat, hotărî sa coboare pe scări pina în holul care pastra inca vie amintirea scenei ai căror eroi fuseseră ea şi Brian şi după ce străbătu toată încăperea alergând, avu nevoie de tot aerul pe care putea să-l inhaleze într-o singura respirație pentru a fi în stare să-l anunțe pe recepționer ca în hotel izbucnise un incendiu. Bineînțeles ca, în ultima clipa înainte de a emite „ştirea", îşi controla intensitatea vocii, pentru a nu crea panica printre turiştii care discutau destinşi pe fotoliile confortabile din apropiere.

Una peste alta, întreaga scena nu fu perceputa decât de bietul recepționer la cotele de dramatism proprii unei astfel de reprezentații, iar acesta fu şi el pentru o clipa tentat sa o considere o gluma de prost gust prin care Brianna ar fi intenționat sa se razbu-ne pentru comportamentul patronului cu numai câteva minute mai înainte. Dar lipsa de amuzament pe care o putea defini clar pe figura fetei, il făcu sa vadă adevărata fata a lu-crurilor, nu era nimic care sa susțină existenta unei farse în privirea ei, în ochii înlăcrimați de fum şi în forță cu care se vedea ca încearcă să-şi stăpânească propriile sentimente.

Din acel moment, tot sejurul de odihna şi relaxare lua sfârşit. In mintea ei se succedau cu rapiditate metodele care se impuneau a fi aplicate în astfel de cazuri pentru a evita panica şi accidentările care ar fi putut rezulta dintr-o atare modalitate de abordare a evenimentului. Cunoştințele ei în domeniul cazurilor de urgenta erau mai ample pentru accidente rutiere sau pentru situații de înec. Îşi aducea totuşi aminte ca la instruirile perio-dice făcute la agenție li se spusese şi ceva în legătură cu acțiunile ce se impuneau pentru izbicnirea unui incendiu.

În primul rând, trebuia ca incendiul sa fie localizat. După care, urma ca toți turiştii din zona afectata sa fie evacuați şi abia după aceea sa înceapă stingerea propriu-zi-sa a focului. Se gândi ca cel mai indicat era sa se întoarcă în camera şi sa se schimbe pentru ca se anticipa o noapte lunga. Deja începuseră sa se audă sirenele maşinilor de pompieri şi Brianna se întrebă daca nu cumva ar fi fost mai bine să-l anunțe întâi pe Brian de cele întâmplate.

Il întâlni insa pe scări, reintegrat complet în carapacea care-i ținea loc de im-penetrabilitate şi care-l făcea sa redevină individul nesuferit şi distant pe care il cunoscu-se cu ocazia semnării contractului. Trecu pe lângă ea ca şi când nici n-ar fi existat, preocu-pat doar de agitația stârnită şi al carei motiv ii era necunoscut.

Prima senzație fu una de uşurare, cel putin nu mai încerca sa o asalteze cu propunerile lui atât de insistente. Al doilea gând fu insa unul de îngrijorare pentru ca nu era complet sigura ca un nou incendiu care ii traversa existenta nu va declanşa din nou o stare de soc, conexindu-se involuntar cu primul. Îşi continua insa drumul spre camera încercând sa nu se mai gândească la efectele nocive ale noii stări de lucruri, fiind sigura ca orice mina de ajutor va fi binevenita în derularea evenimentelor.

Fara sa ştie cita dreptate avea, succesiunea faptelor ii demonstra o data în plus ca intuiția ei era de netăgăduit. Pentru ca incendiul izbucnit într-un oficiu se extinse cu o rapiditate uimitoare care ii lua practic pe nepregătite atât pe pompieri cit şi pe victi-mele inocente. Datorita decorațiunilor şi perdelelor din poliester, flăcările se extinseră mai întâi pe orizontala, pentru ca apoi sa urce cu repeziciune către nivelul imediat următor.

Mare parte din turiştii cazați pe etajele respective ieşiseră afara din hotel, dar mai erau cazate şi persoane greu transportabile, persoane invalide, care nu se puteau de-plasa fara ajutor. şi de aici porniră toate problemele.

Cele doua maşini de pompieri abia făceau fata pentru a dirija jeturile salva-toare de apa şi de spuma, astfel incit cei care ar fi trebuit sa pătrundă în clădire pentru a a-sigura salvarea celor rămaşi înăuntru se reduseră numeric la doar două-trei persoane. Pro-blema era ca la nivelul la care se declanşase incendiul, pentru ca era cel mai apropiat de sălile de proceduri, erau cazați foarte multi pacienți cu deficit locomotor, care nu puteau fi transportați decât în brațe sau în cărucioare cu rotile.

Fara sa tina cont de lipsa ei de experienta, Brianna ceru imediat un costum ignifug, după care pătrunse însoțită de inca doi voluntari în infernul generat de flăcările flămânde. Luară la verificat camera cu camera, intrând în absolut toate anexele camerelor de locuit, chiar şi pe balcoane, pentru ca nu cumva vreun pacient sa fie imobilizat sau uitat în interior.

Găsiră câteva bătrâne într-o camera, amețite de fum şi asfixiate de aerul înnecăcios, trebuiră sa le scoată pe fiecare, pe cele care puteau merge, sprijinite, pe cele care nu se puteau deplasa, făcând un scăunel din brațele înlănțuite.

În alta camera, focul cuprinsese patul în care se odihnea un bătrân, care din cauza fumului inhalat căzuse deja în stare de inconştiență. Doua femei în vârstă erau blo-cate pe un balcon, strigând disperate pentru a atrage echipele de salvare. In alta camera găsiră o bătrânică în baie, învelită pe fata cu prosoape umede, pentru filtrarea gazelor toxice şi salutara plini de speranță cunoştințele ei în materie de modalități de prevenire a efectelor cauzate de flăcările mistuitoare.

În curând, grupul celor care verificau camerele se mari la unsprezece persoa-ne, cu aportul câtorva tineri din orăşelul ce se întindea în prelungirea terenului pe care se afla complexul hotelier. Multi dintre ei erau studenți aflați în vacanta, iar doi fura chiar de un real folos, pentru ca urmau cursurile unei facultăți de medicina.

Dintre pacienții găsiți în camere, doar patru prezentau leziuni mai grave, cu arsuri de gradul doi şi trei, ceilalți se aflau numai sub efectul nociv al inhalării fumului, dar chiar şi în acest caz, fura transportați de urgenta la cel mai apropiat spital.

Fara sa tina cont de faptul ca viețile puse în pericol erau deja salvate, grupul de intervenție format ad-hoc reintra în clădire pentru a acționa în camerele cele mai afec-tate de foc, cu stingătoare portabile, pentru ca acesta sa nu se extindă spre încăperea în care se afla generatorul electric şi pentru a face ca pagubele sa fie în proporție cit mica.

La un moment dat, Brianna nu-şi mai simțea brațele, toate mişcările ii erau îngreunate de costumul special, transpirase şi dârele de sudoare i se prelingeau pe fata li-mitindu-i cimpul vizual. Era inima micului grup de salvare, intrând în permanenta în locu-rile mai greu accesibile, nu dădea semne cum ca oboseala sau condițiile extraordinar de grele ar afecta-o. In comportamentul ei nu-şi găseau loc ezitările sau

renunțările, nimic nu părea inaccesibil, nici-un obstacol nu era de netrecut.

După ce focul se mai potolise, având numai câteva zvâcniri pe exteriorul cla-dirii, la insistentele unui paramedic, se lasa dezbrăcată de costumul greu şi incomod şi accepta o cana cu cafea. Imaginea care se desfăşura în fata ochilor nu era chiar una de coşmar, dar o ducea cu gândul la nesiguranță şi fragilitatea vieții umane. Nimic din eveni-mentele din acea seara nu o pregătise sufleteşte pentru experienta pe care urma sa o tra-iasca, problemele ei sentimentale (sau nesentimentale) cu Brian păreau, privite din noua perspectiva, jocuri de copii răsfățați. şi deodata, fixându-se pe personajul de care tocmai îşi amintise, Brianna începu să-l caute cu privirea. Nu se vedea printre bolnavii care se aflau în parcarea din fata hotelului, nu-l întâlnise nici în hol, doar trecuse pe acolo de ne-numarate ori. Se ridica în picioare şi parca împinsă de forță nevăzută parcurse la pas o zona destul de întinsă, în încercarea de a-l localiza. Înceta sa facă investigații de una sin-gura şi il interpela pe băiatul de la recepție. Nici el nu-l văzuse pe d-l Thompson, dar nici nu plecase, pentru ca maşina ii era pe locul rezervat, aşteptând cuminte.

Cu toată căldura şi atmosfera sufocanta, Brianna simți cum un firicel de tran-spiratie ce-i aluneca pe sira spinării este alimentat simultan de mai multe surse, transfor-mindu-se într-o adevărată pelicula lipicioasa şi înghețată. Grăbi paşii, pătrunzând din nou în holul pe care-l traversase cu numai câteva minute mai înainte, urca scările doua cite doua, pătrunzând din nou prin pâcla densa, de asta data insa fara sa mai fie protejata de costumul ignifug. Auzi câteva voci strigând-o, dar nu le dădu nici-o atenție, era imperios necesar să-şi concentreze întreaga atenție pentru atingerea şi împlinirea unui nou obiectiv. Renunță la orice tip de reticenta ceremonioasa şi pătrunse în apartamentul lui Brian antre-nind prin mişcare, o infinitate de particule de funingine şi de cenuşă. Verifica dintr-o privire prima încăpere, după care se

îndrepta spre baie, pentru a-şi înfăşura capul şi miini-le în câteva prosoape umede.

Sentimentul ca el era acolo era atât de puternic incit nu ezita sa mai ia câteva de rezerva şi pentru el. Il găsi, într-adevăr, în dormitor, într-o stare ce cuprindea socul, groaza, panica, dar şi imobilitatea, toate la un loc. Trântit în pat, fixa tavanul, cu mâinile încleştate pe cuvertura care inca mai pastra ceva din forma trupului ei.

Il striga, dar el nu reacţiona în nici-un fel la chemarea ei, se chinuia sa res-pire, şi desi nu exista nici-un pericol legat de prezenta unei surse de foc, simplul fapt ca inhala atâtea gaze reziduale sau provenite din ardere constituia un real pericol pentru viaţa lui. Din doi pasi ajunse lângă pat, se apleca asupra lui şi înregistra privirea sticloasa, rece, impersonala. Brian nu avea nici-un contact cu lumea reala şi cu prezentul. Nu realiza ni-mic din ceea ce se întâmplă în jurul lui. Brianna încerca să-şi explice ce cauta acolo odată ce se întâlnise cu el coborând scările. Dar indiferent de traseul pe care il urmase, frica de foc probabil ca fusese factorul decisiv. Încercase sa se izoleze de spaima în singurul loc care-i conferea siguranţă. Probabil ca aici i se păruse un teren mai sigur.

Începu să-i vorbească lângă ureche, cu duioşie, asemenea unui copil de câţiva anişori. Il trase încet-încet în sus, sprijinindu-l cu corpul ei, cu gesturi atât de tandre incit daca el ar fi fost conştient s-ar fi simţit jignit de comportamentul ei anterior.

— Kate? şoapta părea adresata unei fiinţe venite din neant pe care numai el era capabil s-o vadă.

— Da, eu sunt, Kate, ii spuse blând Brianna. Hai cu mine. Hai sa mergem afara pentru ca aici nu eşti în siguranţă. Il sărută pe tâmplă şi il mângâie uşor peste parul răvăşit. Vii cu mine, nu-i asa? Am nevoie de tine pentru ca nu găsesc drumul. Ma ajuţi? Vorbea la rândul ei în şoaptă, fiind conştientă ca mintea lui se afla undeva, pe marginea unei pra-pastii şi orice percepţie a realităţii putea să-i zădărnicească toate eforturile.

Mina lui ii atinse fata, într-o încercare de identificare. Ii cuprinse apoi ambe-le mâini, privindu-i concentrat palmele pline de arsuri şi de zgârieturi. Mecanismul de re-cunoastere din creierul lui afectat de soc nu reacționa decât extrem de încet, iar Brianna îşi spuse ca la percepția completa a situației trebuia sa fie cu el afara, departe de pericol.

Ii ridica brațul drept pe după umerii ei, obligându-l sa se ridice în picioare. Masivitatea lui insa ii crea probleme. Îşi încolăci brațele pe după talia lui şi il forță sa se mişte. Nu era prea sigura nici pe propriile picioare, iar încercarea de a-l antrena într-o deplasare către usa dormitorului aproape ca o dobori. Se opri în genunchi, pentru a-şi re-grupa forțele şi a-l împinge din nou spre ieşire. Greutatea lui o strivea şi nu-i dădea posi-bilitatea sa respire. Îşi elibera totuşi o mina, sprijinindu-l de usa, pentru a-i înfăşură fata şi brațele cu prosoapele umede. Era obligatoriu în faza asta să-i protejeze căile respiratorii. Efectul fu imediat, pentru ca în prezenta filtrului constituit de prosop, Brian începu sa tu-seasca violent, făcând-o din nou sa se prăbuşească în genunchi.

Gândindu-se la drumul pe care il avea de parcurs, Brianna deveni sceptica în privința reuşitei. Nu sesiza nici-un fel de cooperare din partea lui, iar ea era prea slăbită pentru a-l cara de una singura. Se încrâncenă insa din nou, impunându-şi sa nu cedeze, in-tocmai cum se întâmplase în copilărie, când prietenii ei băieți o supuseseră la tot felul de pietre de încercare pentru a-i stabili apartenenta la grupul lor.

Mobilizata întrucâtva de devierea mentala către o perioada a vieții ei care nu avea nici-o legătură cu prezentul, reuşi sa ajungă cu el pina în dreptul liftului. Care, în mod providențial, funcționa, de data aceasta. Intrară împreună în lift, abia apăsase pe bu-tonul ce indica parterul când simți vibrațiile. Mecanismul de percepție începuse sa lucre-ze. Corpul lui Brian se zguduia, şi ea odată cu el, cuprins de frisoane cu amplitudine ingri-joratoare. Trebuia neapărat sa

ajungă mai repede, pentru ca altfel, tot efortul ei ar fi fost în zadar.

Clinchetul discret o anunță ca ajunseseră în hol, şi spre uşurarea ei văzu ca prin perdeaua de fum înaintau doi dintre băieții care făcuseră parte din grupul de salvare. Preluară trupul lui Brian exact în clipa în care ea deaja nu mai era capabila să-l susțină. Frisoanele şi starea lui generala de semiconştiență n-ar fi ajutat-o sa ajungă prea departe. Eliberata de presiunea greutății lui corporale, îndrăzni pentru prima oara sa inspire lung, şi să-şi îndrepte spatele încovoiat de efort. Se alătură celor doi băieți, şi în doar câteva secunde se aflau în siguranță, la una din ambulantele din parcare.

Lui Brian i se aplica imediat o masca cu oxigen, iar Brianna se văzu obligata sa le dea amănunte în legătură cu starea de soc şi cu posibilele ei cauze. In clipa în care văzu uşile ambulantei închise propria stare de oboseala şi slăbiciune o copleşi şi pentru a treia oara în decurs de o jumătate de ora, căzu în genunchi, mulțumind cerului pentru ca ii permisese sa mai salveze o viață.

Zilele care urmară nu aduseră nici-o îmbunătățire substanțială a ritmului de munca. Fura luate la verificat toate camerele, mobilierul deteriorat fu scos afara, mocheta îmbibată cu apa şi spuma trebui dezafectata, lenjeria şi perdelele au fost strânse şi trimise la curățătorie. Cele mai grave pierderi urmau sa se înregistreze la aparatura electronica, pentru ca dotarea standard cuprindea cite un televizor color şi cite un CD player pentru fiecare camera. In acelaşi timp, instalația de încălzire şi cea de condiționare a aerului necesita revizie şi reparații acolo unde era cazul.

Singura parte pozitiva în tot acest calvar fusese depistarea la timp a focului, pentru ca daunele ar fi fost considerabile în cazul în care flăcările s-ar fi extins şi la etaje-le superioare. Astfel cele doua nivele afectate de incendiu înregistrau pagube destul de se-rioase, dar nici-o pierdere de vieți omeneşti. Pacienții au fost transferați într-o alta aripa a complexului şi desi primul impuls fusese pentru ei sa părăsească stațiunea,

Brianna facu-se tot posibilul pentru a-i convinge sa rămână, susținută de d-l Thompson sr., care le ofe-rise celor care avuseseră intenția sa plece o rata consistenta de reducere a tarifelor.

Brian continua sa fie internat în spital, socul inițial lăsase totuşi urme, iar starea sănătății lui necesita monitorizare pentru inca o buna bucata de timp. Era uimitor cit de uşor se putea deregla mintea umana în comparație cu corpul, pentru ca multi din cei care avuseseră chiar arsuri grave părăsiră spitalul înaintea lui.

După ce sejurul de vis se transformase într-o săptămână de coşmar, pentru Brianna faptul ca inca se afla „pe baricade" nu constituia nici-un semn de întrebare. N-ar fi fost capabila să-l lase singur pe bătrânul Thompson sa facă fata atâtor probleme numai pentru ca nu era datoria ei sa rezolve chestiuni care nu-i aparțineau. Toată săptămână ras-punse la telefoane cot la cot cu Miss Eficiență, aranja întrevederi cu reprezentanți ai altor agenții de turism, redacta rapoarte pentru politie şi pentru compania de asigurare, ajuta la angajarea firmelor specializate în reparații şi redecorare, analiza bilanțul de plati şi cel al cheltuielilor, se ocupa şi de partea administrativa, atât de voluminoasa, mai ales în cazul de fata, când trebuiau urmărite în simultan renovarea şi derularea contractelor curente.

Încerca pe cit posibil sa nu-şi aducă aminte de strigatele şi furia lui Mark atunci când ii telefonase pentru a-şi lua o săptămână libera, deoarece sezonul era în plina derulare şi clienții care ii erau repartizați ar fi putut solicita încheierea unui contract chiar în aceasta perioada „nefasta". Dar pentru Brianna totul se reduse la o simpla serie de tele-foane prin care contactase pe majoritatea celor cu care lucra de obicei pentru a le transmi-te ca era indisponibila, iar în caz de urgenta, puteau lua legătura cu Claudia pentru rezol-varea tuturor doleanțelor.

Din aceasta cauza, ajunse acasă abia în a doua duminica de la plecare, rupta de oboseala, dar mulțumită pentru ca

reuşise sa facă fata situației într-un mod mai mult decât strălucit. Singurele persoane care aflară ce se întâmplase în realitate au fost părinții ei şi Claudia, fara al carei ajutor nu ar fi putut obține „învoirea” smulsa cu atâta dificultate sefului agenției.

Drept pentru care, în sâmbăta următoare, urmând programul prestabilit, apăru la fel de entuziasmata ca întotdeauna la următoarea locație din desfăşurătorul lor de „pe-treceri”.

De data aceasta era vorba despre un „fost”, aşa cum se intitulau toți bărbații care ii făcuseră cândva propuneri mai mult sau mai putin decente, Jose Manuel, un hispa-nic stabilit în State din copilărie, când emigrase împreună cu părinții din superba Brazilie. Talentul lui predominant era călăria şi în aproape toate împrejurările posibile, indiferent daca era oportun sau nu, el aducea în discuție caii sai de care era foarte mândru.

În perioada în care fuseseră prieteni, Brianna fusese entuziasmata de modul profesional în care îngrijea şi întreținea ferma unde îşi avea grajdurile, multi din caii lui fiind premiați la numeroase concursuri hipice de viteza sau de dresaj. Dar entuziasmul inițial cedase locul enervării în clipa în care constatase ca atenția pe care Ze Manuel i-o acorda nu depăşea niciodată pe cea pe care o dezvolta fata de superbele exemplare cabali-ne.

„Fiesta”, cum o intitulase el, se desfăşura chiar la ferma, proprietatea parin-tilor sai, pe care el urma s-o moştenească şi să-i perpetueze prosperitatea. Invitații de baza erau majoritatea cunoscuți sau prieteni ai Briannei, nelipsiți atunci când era vorba despre o petrecere în aer liber, mai ales ca le fusese promis şi un foc de artificii la miezul nopții.

Încântată de atmosfera destinsa, de spatiile ample, de frumusețea naturala şi de sălbăticia locurilor, Brianna se lasa luata de val, dansa pina la epuizare, participa la toate farsele puse la cale de prietenii ei, lua parte chiar şi la un mini-concurs de călărie, fascinata de gratia şi forța degajata de

animalele acestea atât de sensibile şi de puternice în acelaşi timp.

De câteva ori se surprinse gândindu-se la Brian, telefonase chiar în acea dimi-neața la spital şi inca era supus tratamentului de recuperare. Abia peste doua săptămâni urma sa se dea verdictul final privind reintegrarea lui în lumea la al carei acces propriul lui creier ii refuza inca intrarea.

Dintr-unul din aceste momente de reverie o extrase o voce pe care ar fi recu-noscut-o în orice împrejurare. Întors cu spatele, Philip discuta destul de aprins cu sora lui Jose Manuel, Samara, antrenați într-o disputa legata de lupta brazilienilor împotriva in-vaziei europene, un subiect extraordinar de vast, ce amenința să-i mențină ocupați toată seara şi o buna parte din noapte.

Alarmata de prezenta pericolului, precum şi contrariata de motivul prezentei lui într-o atare ambianta, unde în nici-un caz nu s-ar fi aşteptat să-l descopere, Brianna considera necesar sa se îndepărteze cit mai avea timp. Se retrase încet către clădirea im-punatoare care reprezenta reşedința familiei Escobar, o casa solida care recrea imaginea unei haciende, cu fațada din cărămidă rosie şi escaladata de ruguri de un verde închis de iedera. Curtea propriu-zisă era pavata cu dale de gresie cenuşie, invadata pe alocuri de smocuri de iarba şi de troscot. De jur împrejur casa era încadrată de plante exotice, câteva pilcuri de rododendroni, o yucca impresionanta ca dimensiuni şi mai multe soiuri de dra-cena, iar azaleele într-o splendida varietate de culori înmiresmau aerul înserării cu parfu-mul lor suav şi reconfortant.

Venind dinspre gradina, parcurse terasa discret luminata de făclii din bam-bus, intra prin uşile larg deschise ale salonului şi ramase în contemplație. Pereții încăperii erau acoperiți în întregime cu picturi a căror tema era invariabil frumusețea peisajelor din îndepărtata Brazilie. Fie ca era vorba de cursul sinuos al lui Rio Grande, fie ca era sur-prins un colt de pădure cu vegetație luxurianta, fie ca Amazonul îți dădea

impresia ca se prelinge direct din perete, toate imaginile te transportau pe plaiurile natale ale proprietari-lor, surprinzând prin veridicitatea şi coloritul viu al colturilor de natura folosite ca subiect de inspirație.

Brianna ştia aproape totul despre talentul de peisagist al d-nei Escobar, ea însăşi fusese martora finisării câtorva dintre lucrările expuse pe pereții salonului, dar în intervalul parcurs de la ultima ei vizita, se adăugaseră şi imagini fotografiate, de dimen-siuni uriaşe, asemănătoare unor tapete, care veneau parca sa confirme autenticitatea su-biectelor tablourilor inițiale.

De asemenea, pentru un vizitator în premiera în casa Escobar, impresiona într-o egala măsură abundenta obiectelor de uz casnic, acum la rang de exponate, precum şi multe statuete de factura braziliana, care păstrau şi induceau în încăpere o atmosfera specifica altor meridiane, unei alte civilizații.

Chiar şi pe canapelele din piele erau aşternute cuverturi țesute manual, perne decorative cu motive specifice folclorului brazilian, mai rămânea doar sa auzi în surdina o melodie cântată de o voce guturala şi tânguitoare cu aliterațiile atât de particulare limbii portugheze. Se aşează liniştită pe una din canapele, fixând cu privirea un lac în care se re-flecta un amurg impecabil, având impresia ca distinge clar strigatele păsărilor care erau surprinse zburând planat pe deasupra oglinzii însângerate de prezenta ultimelor raze de soare ale zilei. Închise ochii şi se descalța strângându-şi picioarele sub ea, înfiorată de ra-coarea serii, încercând sa se integreze mental în sălbăticia exotica a peisajului, când perce-pu vibrația unei prezente străine în încăpere.

Înainte de a-l vedea, ii auzi vocea profunda şi răscolitoare, care o tulbura ne-permis de mult, date fiind circumstanțele. Nu-l voia acolo, nici măcar nu ştia cum o des-coperise, pentru ca mai presus de dorința de a-l vedea o pusese pe cea de a nu-l întâlni. Nu voia sa fie neliniştită, dar era. Nu voia sa fie atât de conştientă de prezenta lui, dar nu avea cum sa se

împotrivească. Nu-şi dorea sa fie surprinsa de propriile ei porniri, dar era.

— Eşti cam scumpa la vedere în ultimul timp, domnişoara McFarell.

Nu era decât o constatare la care ea era nevoita sa fabrice imediat o scuza, dar în spiritul frivol pe care se străduise să-l promoveze în relația cu el.

— Ce surpriza! Nu ma aşteptam sa fiți prezent la „fiesta", d-le Dawson! Desi surprinderea ei suna fals, lasa lucrurile sa se lămurească de la sine. De ce spuneți ca sunt scumpa la vedere? V-am lipsit?

— Sa nu-mi spui ca ai fost ocupata sa termini de citit cartea pe care o ince-pusei... Replica lui ii aduse o idee de zâmbet şi o ajuta sa îndrepte discuția în direcția pe care el i-o sugerase.

— A, ba da! Am fost foarte prinsa de subiect şi pentru ca singurul timp liber de care dispun este în week-end, mi-am acordat o breşă pentru a finaliza lectura. Pare o stupizenie din partea mea, dar chiar ca m-a „prins" acțiunea.

Se gândea în acelaşi timp la orele interminabile în care cotrobăise prin came-rele fumegânde, la situația limita la care trebuise sa facă fata şi se felicita pentru uşurința cu care putea sa minta.

Parca pentru a-i putea verifica spusele, Phillip înaintă şi se aşează pe capătul celalalt al canapelei. O privea fara nici-un fel de şovăire, direct, absorbind imaginea ei delicata, cu parul înflăcărat de lumina făcliilor de bambus ce străluceau stins dinspre tera-sa. Nu-i putea vedea ochii, dar sesiza strălucirea lor, ca şi când ar fi fost perlați de lacrimi. Fara sa aprofundeze motivul, îşi dădu seama ca întreaga ei ființă desfereca în adâncul lui o dureroasa nevoie de iubire şi de tandrețe. Şi-ar fi dorit s-o poată atinge, să-şi afunde mâinile în bogăția parului ei incandescent, sa se delecteze tactil cu finețea pielii de culoa-rea piersicii pârguite, sa muşte uşor din buzele răsfrânte a răsfăț, sa definească conturul brațelor şi al coapselor ei pina la delir, să-şi acorde măcar pentru câteva clipe uitarea de sine cufundat pina la limita posibilului, în

ființa ei. In loc de toate acestea, continua sa se autotortureze, contemplând-o.

— şi cum s-a terminat? A avut un final fericit? întrebă, sperând ca vibrația in-terioara nu putea fi perceputa inca în exterior. Personajele s-au căsătorit şi au trăit fericite pina la adânci bătrâneți?

— De carte ma întrebi? Sincera sa fiu, nu-mi mai amintesc prea bine, dar cred ca într-adevăr, finalul a fost unul fericit. Hohotul de ris i se ridica amenințător în git şi nu-şi dădea seama pentru cit timp va mai fi capabila să-l stăpânească.

— Cum, abia ai citit-o şi nu-ți mai aduci aminte sfârşitul?

— Da, pentru ca ce-mi amintesc cu precizie este ca am plâns putin. Dar ce ma face sa devin confuza este ca eu plâng atât la finalurile fericite, cit şi la cele triste. şi din cauza asta…

Parca dorind s-o despovăreze de apăsarea risului ce continua sa urce din pieptul ei, Philip începu sa rida în hohote, amuzat de explicația ei atât de infantila. Nu-i fu greu sa mimeze un „ris de risul lui" şi se trezi lăcrimând în timp ce risul se rostogolea în cascade, generate de rolul tâmpit pe care il alesese.

— M-ai dat gata! reuşi el sa strecoare printre doua hohote succesive. N-am mai auzit în viața mea aşa ceva! Întotdeauna reții finalul în funcție de starea de spirit do-minanta?

Cu o inocenta demna de cea mai desăvârşită actriță, Brianna îşi pregăti repli-ca următoare, la fel de tâmpită ca şi cele dinainte:

— De ce râzi? Sa ştii ca iau şi notițe!

— De ce iei notițe?

— Ca sa tin minte numele eroilor principali în caz ca prezintă interes…

— Interes pentru ce?

— Ştii, daca au nume frumoase, când primesc cadou o jucărie de plus sau un animăluț, le botez cu numele din carnețel şi astfel îmi aduc mereu aminte…

Cuvintele ei fura insa acoperite de o noua explozie de amuzament, mai pu-ternica parca decât prima, pentru ca

dintre toate motivele posibile, ea il alesese pe cel mai stupid cum putință. Il văzu ridicându-se brusc de pe canapea, destinzându-şi deliberat in-cordarea din corp şi intui ca dorința de destindere nu se datora numai stării de buna dispozitie. şi ea simțea la fel, dar nu era prea indicat sa se mişte.

Încerca sa arboreze o atitudine jignita, ca şi când la deconspirarea secretelor ei cele mai intime, el răspundea printr-o interpretare superficiala a unui fapt extrem de serios. Spera ca în acest fel va realiza amplificarea distantei dintre ei.

Phillip sesiza schimbarea petrecuta în atitudinea ei şi avu o tentativa de de-tensionare a atmosferei. Nu voia pentru nimic în lume s-o supere, mai ales atunci când ea intenționa deliberat să-l amuze. şi mai mult decât orice altceva, nu voia s-o determine sa plece. Începu sa patruleze uşor nervos prin fata şemineului, părând mai preocupat de con-templarea tablourilor expuse decât de următoarea întrebare.

— şi altfel, cu ce te-ai mai ocupat în ultima vreme? De ce n-ai venit la aniver-sarea micului Benny săptămână trecuta? Nu pot sa cred ca o carte te-a putut tine captiva doua zile încheiate.

Abordând un aer conciliant dar complet neîncrezător, Brianna ii răspunse:

— Promiți ca n-o sa ma spui?

— E chiar aşa de grav? o întrebă privind-o peste umăr. Bine, promit!

— Nu prea ma înțeleg cu nevasta lui Mark... Tot timpul ma suspectează ca as avea ceva cu soțul ei, iar asta este complet neadevărat. Nici nu ma interesează bărbații ca el.

— Dar ce fel de bărbați te interesează?

Considerându-l căzut în propria capcana, Brianna putea acum să-i ofere pe tava imaginea unui ideal masculin diametral opus caracterului pe care il intuia ascunzin-du-se în sufletul interlocutorului ei ros de curiozitate. Ceea ce şi făcu.

— Ooo, mie îmi plac bărbații romantici, cu maniere, deschişi la nou, libertini în relațiile cu cei din jur, fara prejudecăți, ştii, un pic asemănători cu Ashley din „Pe ari-pile vintului”…

— Sa nu-mi spui acum ca ai avut răbdare sa citeşti „Pe aripile vintului”, ii a-trase el atenția asupra minciunii care trebuia înnăbuşita în fasa.

— A, nu! Am văzut filmul!

— Îmi imaginam eu…

— As vrea sa ma răsfețe, să-mi aleagă el singur nuanțele de vopsea de par, ca sa nu se plictisească. aşa as putea fi într-o săptămână zâna lui blonda, în următoarea, bruneta lui focoasa, după care as putea încerca chiar rolul lui Scarlett…

— Să-ți aleagă culorile de vopsea, deci. şi altceva? Cum ai vrea sa fie „mobi-lat” pe dinăuntru? Sau interiorul nu prezintă prea mare interes pentru tine?

— Cum adică pe dinăuntru? Sa fie sănătos! Adică, pe dinăuntru, sa fie sănătos pentru ca am oroare de oamenii suferinzi. Ii zări cu coada ochiului începutul de zâmbet.

— Nu. Ma refeream la modul lui de a fi, la caracterul lui. Cum crezi ca ți-ar place? Pasional, tandru, direct, insinuant? Cum ai vrea sa fie?

— Pai, nu prea ma pricep, dar, în orice caz, trebuie sa ma iubească aşa cum sunt! Bineînțeles ca trebuie sa fie atent şi drăguț, să-mi cumpere cadouri de ziua mea şi sa se poarte frumos cu prietenii mei, sa ma însoțească la toate petrecerile la care sunt invita-ta, ce mai, sa ma considere centrul universului lui.

În gândul ei îşi spunea insa ca pentru o farsa, cea pe care o juca era una des-tul de reuşită. Mai ales ca reuşea sa strecoare şi cite un adevăr printre gogomăniile pe ca-re le debita.

— A! şi am uitat sa spun ca nu-mi plac absolut deloc bărbații însurați. Ii de-test. Daca n-au fost suficient de inteligenți ca sa ma aprecieze înainte de a se căsători, ca valoare poate sa mai aibă pentru mine ca o fac după ce s-au

nenorocit deja? De-asta sus-piciunile lui Janet mi se par culmea ridicolului. Doar ea ştie care-mi sunt pretenţiile…

— Da, dar poate nu e sigura ca te comporți întotdeauna la înălțimea propriilor tale standarde. Lasă asta. Neînțelegerile tale cu Janet sunt singurul motiv pentru care nu ai venit la petrecerea lor? Nu cumva te temeai sa nu te întâlneşti cu alta persoana nedorita? Cu Darren?

— Darren? Cine e Darren?

Promptitudinea întrebării rostite de ea cu atâta siguranță ii aduse din nou zâmbetul pe buze. Darren era atât de insignifiant, incit nici nu-l reținuse, nici măcar ca nume. Dar nu voia sa comită o eroare.

— Cel care la petrecerea Sandrei se mulase pe o blonda…

Brianna simula putin confuzia, după care păru să-şi amintească.

— A, Darren! De ce ar fi trebuit să-l evit? Numai pentru ca are gusturi proas-te? Pentru mine lucrurile devin extraordinar de clare în privința unui bărbat în momentul în care nu ma apreciază la justa mea valoare. Iar cu el, nici măcar nu a fost necesar sa ma gândesc de doua ori. S-a autointitulat indezirabil de când a deschis prima oara gura.

— Mai, mai, dar ce limbaj elevat avem astăzi…o şicană Philip, fiind convins ca a surprins-o pentru o clipa cu garda jos. Autointitulat şi indezirabil sunt nişte cuvinte complexe şi care nu trebuie folosite în orice context. Sa nu-mi spui ca ştiai deja.

— Daca vreau sa impresionez, mai folosesc câteodată şi cuvinte din astea in-terzise, dar nu abuzez…

— Si, sa înțeleg ca acum vrei sa impresionezi? Sa ma impresionezi?

— M-am exprimat greşit. Uf, mereu o fac atunci când încerc sa ma concentrez prea tare! Voiam sa spun, atunci când vreau sa fac impresie, adică sa arat ca sunt o fata e-ducata, nu una care nici nu ştie sa numere pina la o suta…

— Nu ți-e teama ca o sa fiu dezamăgit? Mai vrei ceva de băut? o întrebă Phillip îndreptându-se către barul găzduit de

unul din colturile salonului.

— Nu, mulțumesc, şi-aşa presimt ca o sa trebuiască sa merg la culcare, refuza ea oferta care nu i-ar fi adus nimic altceva decât o durere de cap suplimentara. Avu insa răgazul de a-l privi în toată splendoarea lui, pentru ca gesturile leneşe cu care umplea pa-harul prelungeau momentul.

— şi care va sa zică, vrei sa creezi impresia unei fete educate. Eşti sigura ca îmi oferi spre observație fațetă corecta a caracterului tau? Vrei sa te percep ca pe o fata răsfățată şi uşuratică, o ființă care nu se omoară cu grija fata de semeni, dar un „nu stiu ce" îmi spune ca ceea ce vad este departe de a fi adevărul.

Avea impresia ca face o greşeală dezvăluindu-i faptul ca sesizase talentul ei actoricesc, dar era deja prea târziu pentru a mai da înapoi. Nu fusese o singura persoana care-i povestise despre complexitatea firii ei, ci cel putin o duzina, şi în cele mai diferite circumstanțe. Deci nu putea fi un aranjament. De ce voia atunci cu orice preț să-l facă sa aibă o impresie eronata cu privire la ea? N-avea nici-o logica. Majoritatea femeilor pe care le întâlnise încercaseră sa iasă în evidenta, sa se arate mult mai inteligente decât erau în realitate, ceea ce nu se aplica în cazul Briannei, care răsturna principiile logicii, in-locuindu-le cu cel mai autentic haos. Asta numai daca…

— Te temi de mine? Se apropia deja periculos de atent, fara sa dea prea mare atenție paharului sau aranjamentului mobilierului. Ceea ce-l făcu sa se împiedice de pi-ciorul unui fotoliu sculptat sub forma de laba de leu. Coniacul fin se balansa puternic pes-te marginea paharului, dar inerția şi capacitatea lui de a se redresa salvară situația, pas-trind încărcătură aproape intacta.

— Sa ma tem de tine? Ce ridicol! şi de ce ar trebui să-mi fie frica? lansa ea întrebarea, strângând în mod inconştient şi mai mult picioarele sub rochia ampla. Nici măcar nu te cunosc bine. Oricum, îmi faci impresia unui tip OK. Ah, ce aiureala! Nu stiu nici măcar bine cum te cheama, ca sa nu

mai vorbim despre familie, profesie şi alte deta-lii din astea uzuale.

Avea sentimentul ca se afla într-o cuşcă ai carei pereți se apropiau micşorând spațiul vital cu fiecare clipa. Aceeaşi senzație i-o crea apropierea lui, iar panica o sufoca în momentul în care el se aşează, de data asta mai aproape de ea, la numai o perna distanta.

— Daca vrei sa afli ceva despre mine, întreabă-mă! glasul ii devenise o soap-ta, ceea ce-i sporea senzația de pericol. Ce te-ar interesa cel mai mult? Origini, copilărie, familie, educație, adolescenta, studii, relații sexuale… pune-mi întrebarea şi îți voi da răspunsul pe care il doreşti.

Răsuflarea lui calda şi uşor parfumata de un amestec de menta, after shave şi coniac fin o gâdila uşor pe obraz. Cu tot freamătul stârnit în corpul ei de apropierea fier-binte, Brianna îşi propuse sa nu capituleze. Doar ştia prea bine ca bunăvoință şi blândețea lui precum şi interesul pe care il acorda persoanei ei se datora numai faptului ca avea ochii de culori diferite. Il simțea ca descoperise cine e ea în realitate, dar continua sa se joace de-a şoarecele şi pisica, intrigat probabil de refuz. Oricum ar fi fost, tipul de femeie independenta şi voluntara nu se asorta deloc cu infatuarea şi orgoliul lui masculin.

Singura opțiune pentru a scăpa de el era fie să-l enerveze, fie sa puna din nou distanta intre ei. Le putea acoperi pe amândouă, dar numai după ce se ridica de pe canapea dintr-o zvâcnire. Se apleca şi-şi culese sandalele de pe covor, după care făcu citi-vă pasi în direcția colecției de tablouri, ocolind cu dexteritate obstacolele constituite de diversele piese de mobilier. Urma acum sa găsească şi o modalitate să-l enerveze, pentru ca lucrarea sa fie desăvârşită.

— Nu ma interesează absolut nimic despre tine, sa ştii. Chiar nici tu ca bărbat nu ma interesezi. Nu faci parte din categoria celor cu care îmi place să-mi petrec timpul liber…

Se uita precauta peste umăr, pentru a-l surprinde apropiindu-se cu pasi neau-ziti. Daca nu era atenta, toată

stratagema ei ar fi fost sortita eşecului. Îşi continua apoi periplul prin fata tablourilor, pe care deja nu mai era capabila sa le vadă, pentru ca intune-ricul învăluise din ce în ce mai mult salonul. Ajunse în dreptul întrerupătorului şi aprecie ca raportul de forte s-ar modifica simțitor în favoarea ei daca ar aprinde lumina. O făcu, fluturând cu degetele fine peste clapeta alba şi toată camera fu inundata de strălucirea delicata a numeroaselor becuri ale candelabrului masiv.

Nu-şi dădu seama în primul moment ca astfel deveneau vizibile câteva arsuri ramase pe antebrațe, le observa numai atunci când, privindu-l din nou pe Philip, ii sur-prinse încruntarea şi văzu motivul căreia se datora.

— Te-ai fript cumva atunci când dădeai paginile la carte?

Il simțea contrariat şi îşi dădea seama ca de răspunsul ei depindea în mare măsură descoperirea adevărului.

— A, nu! Săptămână asta am avut o tentativa de etalare a talentelor mele culi-nare şi se pare ca nu prea m-am adaptat la pericolele ce apar în mediul casnic… Ii veni insa în acelaşi timp o idee, pe care era păcat sa n-o fructifice. Logodnicul meu a fost invi-tat la noi la masa şi am avut ambiția prostească să-i prepar eu însămi cina. Un dezastru complet, adică. Friptura mi s-a ars, salata a ieşit prea sărată, vinul ales de mine era pentru peste, nu pentru roastbeaf, iar prăjitura nici n-am mai pus-o pe masa pentru ca nu a crescut deloc. Noroc ca mama cumpărase dimineața nişte fructe…

Era din nou nevoita sa minta, pentru ca de multe ori, atunci când aveau invi-tati alegerea şi prepararea unei parti a meniului erau întotdeauna punctul ei forte. Ii plăcea sa petreacă destul de mult timp în bucătărie, o făcuse şi pe vremea când era copil, atunci când băieții trebuiau sa meargă la cursuri. Iar Yolanda, bucătăreasa lor, o portoricana pli-na de afecțiune şi de talent culinar, o primea în sanctuarul ei, printre cratițele şi tigăile sclipitoare.

De aici încolo, lucrurile se derulau de la sine, pentru ca Yolanda improviza întotdeauna rețetele pe care le prepara, amestecând ingredientele gustoase ele insele, pen-tru a obține

nişte preparate originale, deosebite, şi care constituiau faima cinelor petre-cute la familia McFarell. Principiul ei era: din alimente gustoase nu poate ieşi decât un preparat gustos. şi astfel, ceapa călită pina când devenea sticloasa şi aurie, ardeii tăiați fe-lii, condimentele exotice şi parfumate, smântâna, roşiile cărnoase, vinetele descojite şi ta-iate rondele,verdețurile aromate, toate se amestecau, păstrându-şi calitățile nutritive şi aromele naturale.

Încet-încet, Brianna începuse sa aplice şi ea aceasta metoda, întâi în joaca, ajutând la curățatul cartofilor şi la pregătirea verdețurilor, apoi, treptat-treptat, îşi incerca-se îndemânarea, combinând în acelaşi stil ingrediente, legume şi verdețuri din gradina spe-cial amenajata în spatele casei, adăugase carne tăiată în cubulețe sau chifteluțe rumenite, sosuri dulci sau condimentate, iar omarea platourilor devenise specialitatea ei de baza.

Acum, când locuia singura în apartamentul primit cadou de la părinții ei la împlinirea vârstei de 20 de ani, continua sa se distreze şi sa se destindă pregătind diverse feluri de mâncare şi deserturi, care erau devorate cu rapiditate de oricare din musafirii ei care, ca un făcut, „treceau pe acolo” chiar la ora mesei.

Într-o perioada chiar intenționase să-şi deschidă o firma de catering, dar re-sursele financiare la vremea respectiva ii fuseseră insuficiente. Nu renunțase complet la idee, o amânase doar ca prioritate, pina la momentul în care banii rezultați din activitatea publicistica şi din drepturile de autor aveau sa acopere suma necesara investiției.

Îşi menținea insa „mina”, ajutând oridecâte ori avea putin timp liber la orga-nizarea meselor festive şi chiar la prepararea şi amenajarea spatiilor destinate desfăşurării unor petreceri în cadru restrâns, uneori chiar şi la cele la care participa ea însăşi.

Phillip o cerceta în continuare cu atenție, părând putin dezamăgit de faptul ca menționase existenta unui logodnic. Sau poate avea aerul asta nefericit pentru ca desco-perise ca

nu se pricepea sa gătească. Oricum, nu merita să-şi bata capul cu motivele lui de îngrijorare, pentru ca era hotărâtă sa rupă orice fel de relație cu el, fie ca asta ii convenea sau nu. Fara să-şi dea seama, se îndrepta spre uşile larg deschise dinspre terasa, cu con-vingerea ca în curând, subiectele comune de discuție se vor fi epuizat. De aceea, ramase uimita când il auzi vorbind din nou.

— As vrea sa stiu ce ascunzi, Brianna. Din doi pasi ajunse din nou în spatele ei, iar ea, mimând indiferenta, se apleca să-şi puna sandalele. Îmi dai impresia ca tot ceea ce-mi spui face parte dintr-o farsa pusa la cale de tine, dar ceea ce-mi scapă cu desăvârşire este motivul. Faci tot posibilul sa devii indezirabila pentru mine, nu-i asa?

— Ce prostie! Pai, de ce as face aşa ceva? N-am făcut niciodată eforturi sa scap de un bărbat care nu era pe gustul meu. Daca aşa a fost, i-am spus-o pur şi simplu, aşa cum am făcut-o şi în cazul tau. Il privea drept în ochi, sfidându-l. Mai clar decât atâta, nu cred ca se poate.

— şi eu trebuie neapărat sa te cred? De ce atunci toți prietenii tai şi toți cei care te cunosc vorbesc despre tine de parca i-ai fi angajat să-ți facă reclama? Cine minte? Tu? Sau ei?

— Eu n-am angajat pe nimeni pentru nimic şi chiar începi sa ma enervezi! Nu înțelegi ceva din ce spun? Pur şi simplu nu vreau nimic de la tine, nu aştept nimic de la ți-ne, vreau doar sa ma laşi în pace! Toată ziua ma critici, îți bati joc de mine, ca şi când n-ar fi destule femei care sa fie dornice sa te aibă lângă ele! Eu una, nu vreau! Nu te vreau!

Desi era nervoasa, găsi o urma de luciditate pentru a-şi înfrâna pornirile raz-boinice. Se răsuci pe călcâie şi se dezechilibra cumplit atunci când brațul ii fu smucit înapoi sub strânsoarea de fier a mâinii lui. O trase imediat şi de cealaltă mina, făcându-i in-cheieturile prizoniere, imobilizând-o la doar o palma distanta de el.

— Ascultă-mă bine! Nu stiu ce jocuri joci şi nici ce urmăreşti prin atitudinea asta ofensiva! Uită-te bine la mine! Am simțit

din prima clipa o atracție irezistibila fata de tine, fara sa te cunosc absolut deloc. La fel ti s-a întâmplat şi ție! Nu te obosi sa negi!spuse el repede, văzând ca deschisese gura să-l înfrunte. Am perceput-o ca pe un fir electric, ca pe o descărcare de energie. Stiu ca aşa e! Ma eviți în mod deliberat şi îmi pui pe tapet fel şi fel de fațete ale caracterului tau care în mod obişnuit, trebuie sa recunosc, m-ar fi îndepărtat automat. Dar oricât as forța filtrul rațiunii sa se conecteze, lucrurile sunt departe de a sta asa. Nu e numai privirea ta bicolora, nici parul asta înflăcărat, nu ma atrage la tine vreuna din particularitățile tale fizice, desi n-ar fi imposibil pentru un bărbat sa te iubească numai pentru ele. Nu exista nimic legat de rațiune sau de ceva care poate fi supus judecății. Pur şi simplu, ma obligi sa fiu acolo unde te pot întâlni sau unde te pot vedea. E mai presus de orice încercare a mea de a-mi impune sa ma comport rațional. Trebuie sa fii a mea, pentru ca din tot ce se întâmplă, nu întrevăd alta ieşire. Si, mai de-vreme sau mai târziu, o sa fii. Nu te amăgi ca o sa scapi!

Parca pentru a pecetlui cele spuse, o smuci din nou către el, înfăşurând-o cu brațele şi aplicându-i un sărut la fel de brutal ca o pedeapsa. Ii împinse capul spre spate, făcându-şi loc pentru a-i cotropi buzele, profitând de faptul ca ea avusese intenția sa spună ceva. Ii absorbi atât replica usturătoare cit şi respirația, cucerind fiecare milimetru al gurii ei şi stăpânindu-l cu o ferocitate înfricoşătoare. Brațele lui o striveau efectiv de corpul lui, relevându-i detalii anatomice şi stări fiziologice de-a valma. Intenția de a avea ultimul cu-vint în conversația lor în contradictoriu, il arunca într-o mare de senzații tulburătoare de care nici măcar nu fusese conştient pina atunci.

Brianna insa, alarmata de posesivitatea fățişă şi cu ultimele replici inca rasu-nindu-i în urechi, se surprindea abandonata de buna voie în acest vârtej impresionant de trăiri, fara sa schițeze vreo urma de protest, acceptând tot ce i se întâmplă ca pe o recom-pensa binemeritata. O amețea senzația de

putere asupra unui bărbat atât de inflexibil ca Phillip, era perfect conştientă ca l-ar putea îngenunchia chiar şi numai cu un cuvânt, daca acela ar fi fost unul potrivit.

Martor ii era Dumnezeu ca nu-şi dorise aşa ceva. Nu voia sa sufere. Nu voia să-l umilească. Dar, chiar daca o făcuse el singur, în gura lui, cuvintele sunaseră a decla-ratie de deschidere a ostilităților, şi nu ca o ruga. Nu admitea refuzuri şi nu accepta res-pingeri. Era pregătit sa declare oricui ar fi fost dispus să-l asculte că-şi încălcase propriile principii, dar n-o făcuse cu părere de rau. Era o atitudine de asumare a responsabilității şi nu era de acord sa facă nici-un fel de concesie.

Indiferent care ar fi fost argumentele ei într-o disputa „pro şi contra", el era hotărât sa facă totul pentru a converti relația lor într-o mare pasiune sau într-un infern. Ei nu-i lăsă loc pentru nici-o opțiune şi nici nu era nevoie, pentru ca nici ea nu era omul ju-matatilor de măsură. Dar în acelaşi timp, ea avea presentimentul ca evenimentele nu ur-mau sa se desfăşoare lin, de la sine, ci ca la coborârea cit de putin a scuturilor de apărare, cea ranita ar fi fost, fara îndoială, ea.

Faptul ca ii răspundea acum la sărut o tulbura şi mai tare. Era cea mai buna dovada ca Philip avea dreptate şi ca orice împotrivire n-ar fi cântărit nici cit o particula de praf. Avea sa fie a lui, fara doar şi poate, dar consecințele unei asemenea decizii aveau sa le modifice definitiv şi irevocabil viețile fiecăruia dintre ei.

Când, în sfârşit, strânsoarea brațelor lui scăzu în intensitate, Brianna încerca pentru o clipa o senzație de dezamăgire. N-ar fi fost dispusa sa recunoască faptul ca ii plăcuse sa o sărute şi ca acum se aştepta la mai mult. Dar pentru pe chipul lui nu se citea altceva decât încordare, se grăbi sa părăsească salonul atât timp cit era libera.

În adâncul sufletului ei insa, libertatea începuse sa se măsoare cu alta unitate de măsură. Îşi dădea seama ca nu ar fi fost uşor sa se elibereze de el, pentru ca pastra inca pe buze gustul lui, ii simțea inca asperitățile palmelor pe brațe, iar

mental, personalitatea lui plina de forță ii invadase pina şi cele mai ascunse cotloane ale creierului.

Recăpătarea independentei devenise o chestiune improbabila, mai ales ca fu-sese constrânsă sa recunoască impactul realității. şi ea era stăpânită de aceiaşi demoni. şi ei i se părea ca distanta fizica nu mai era suficienta pentru a-l menține afara din mintea şi din inima ei. Acum, când străbătea cu pasi mari pajiştea pe care cea mai mare parte a invi-tatilor inca dansau, simțea prezenta lui în acelaşi loc în care il lăsase, concentrat asupra ei în aceeaşi măsură în care ea era captivata de ființa lui, iar faptul ca o făceau în acelaşi timp realiza intre ei un arc de energie şi vitalitate, ajutându-i sa fie împreună chiar daca spațiul se aşternea intre ei.

Fu întreruptă din „goana" ei fara tinta de Jose Manuel, care o prinse ceremo-nios de brat şi ii ceru să-i acorde un dans. Faptul ca il cunoştea de atâta timp şi ca fusese încântată într-o vreme sa fie însoțită de el la petreceri nu ii conferea deloc o senzație de li-niste şi siguranță. Era inca răvăşită de pe urma „discuției" cu Philip, iar faptul ca urma sa o găsească în brațele unui potențial „pretendent" făcea ca situația sa se înrăutățească.

Dar, în definitiv, nu semnase nici-un contract de exclusivitate şi nu avea deloc intenția sa se supună orbeşte stării de necesitate enunțate de Philip la nivel de axio-mă. Nu-i promisese nimic şi nici nu împărtăşise „entuziasmul" lui cu privire la implacabi-litatea unei relații intre ei doi. De ce ar fi trebuit atunci să-i pese de părerea lui?

Într-un acces de răzvrătire se lipi şi mai tare de partenerul ei, exact în mo-mentul în care Philip păşea degajat pe pajiştea improvizata ca ring de dans. Nu-i scapa modul în care Brianna se agățase de gâtul lui Jose Manuel, dar trecu mai departe, abor-dind o bruneta disponibila, manevrând-o de aşa maniera incit ajunse sa danseze în imedia-ta apropiere a cuplului care prezenta un interes deosebit pentru el.

Prefăcându-se ca este atent la şoaptele insinuante pe care bruneta i le strecura la ureche, Philip era concentrat asupra

chipului Briannei, care, pentru a-i evita privirea, se lăsase condusa, închizând ochii şi părând absorbita de atmosfera binefăcătoare emanata de partenerul ei. In realitate, mintea ei lucra cu febrilitate, încercând să-şi conceapă mişcarea următoare, în ideea de a împiedica realizarea prezicerii lui Philip. Ce putea sa facă? Sa pretindă ca are o migrena şi sa se scuze pentru a pleca acasă? Asta ar fi fost o rezolvare temporara şi nicidecum mulțumitoare ca soluție. Ar fi fost încadrată la o dovada de lasita-te, stare de spirit care ei ii era străină. Sa încerce din nou sa aibă o discuție cu el pentru a clarifica punctul ei de vedere? Nici asta nu ar fi dus la nici-un rezultat, pentru ca el susti-nea ca atracția fata de ea frizează iraționalul. Sa sara în brațele unui cavaler disponibil nu-mai pentru a-i da de înțeles ca are de unde alege? Nu. Atunci chiar ca ar fi fost frivola, şi nu frivolitatea era răspunsul la frământările ei.

Ajutorul ii veni nesperat, materializându-se în persoana uneia dintre menaje-rele ce serveau la ferma, în momentul în care aceasta înainta cu pasi şovăielnici pe ringul de dans şi o chema la telefon. Prima reacție la auzul solicitării fu pentru ea una de panica, gândindu-se ca cineva din familia ei suferise un accident. Dar daca panica dispăru după ce răspunse la telefon şi constata ca nu era vorba despre nici-un eveniment nedorit petrecut membrilor familiei sale, ea fu imediat înlocuită de îngrijorare vis-a-vis de starea de sana-tate a lui Brian, pentru ca cel care o chemase la telefon era Nicholas Thompson.

— Brianna, scuză-mă ca te deranjez, dar am sunat la părinții tai acasă şi ei mi-au dat numărul asta de telefon. Vocea bătrânului tremura de emoție, iar ea se întrebă daca nu cumva socul provocat de incendiu urma să-l afecteze şi pe el, e drept, cu o oarecare i-nertie. Nu mai aştepta sa audă replica ei şi ii spuse dintr-o suflare: Brian şi-a revenit azi dimineață, a cerut sa vorbească cu tine, şi când i s-a comunicat ca nu mai eşti acolo a căzut din nou într-o stare de prostrație. Nu mănâncă, nu accepta sa vorbească cu nimeni,

se pare ca singura persoana pe care o accepta eşti tu. Crezi ca ai putea sa vii? Măcar pentru o zi sau doua.

— Da, Nicholas, nu e nici-o problema, spuse ea fara să-l vadă pe Philip intrând în holul larg. Dar mi-e teama ca voi pierde foarte mult timp pe drum; gândeşte-te: chiar şi cu cea mai rapida maşina, tot fac cel putin cinci-şase ore. Asta ar însemna ca daca plec acum, as ajunge pe la patru dimineața...

— Nu-ți face probleme! se auzi vocea gâtuită a bătrânului. Am înțeles ca eşti undeva, la o ferma, ceea ce înseamnă spatii deschise. As putea sa trimit un elicopter sa te ia, mai ales ca pilotul meu cunoaşte foarte bine zona. Ce zici? N-ar fi mai bine?

— Sa trimiți un elicopter? Dar îți dai seama ca toți ochii vor fi ațintiți pe mi-ne? Cine ştie ce naiba o să-şi închipuie.

— Ce importanta are ce-o să-şi închipuie ei, important este sa ajungi aici repe-de şi în condiții de siguranță!

Capul începuse să-i vâjâie, pentru ca asta însemna deconspirare, fiindcă ea nu dezvăluise motivul pentru care îşi luase o săptămână libera nimănui. Nu avea cum să-l vadă pe Phillip, care stătea rezemat de tocul uşii, cu brațele încrucişate peste piept, ascul-tind conversația cu atenție şi observând calm succesiunea de stări de spirit care o încercau pe Brianna. şi chiar daca l-ar fi văzut, n-ar fi fost capabila sa improvizeze nici-o scuza, oricât de mult ar fi încercat.

— Da, ai dreptate! Dar aici nimeni nu ştie despre „activitatea” mea din week-end iar din cit vor fi lăsați sa vadă o sa facă cele mai dezagreabile presupuneri...

— Îți pasa? Tu nu eşti o persoana care sa tina cont de gura lumii, iar asta este, fara îndoială, soluția cea mai buna ca sa nu fii obligata sa şofezi noaptea pe un drum necunoscut!

— Da, ai dreptate, când am venit atunci, n-am fost eu la volan, dar nu asta ar fi problema. Realitatea e ca sunt cam obosita şi nici nu ma simt prea bine. Se gândea numai la durerea de cap care amenința sa o inunde, urcând deja dinspre tâmple. Poate asta era şi soluția pentru problema ei

cu Phillip, lăsându-l să-şi dea frâu liber imaginației în orice di-rectie.

— Te-ai hotărât? Spune-mi numai care este cea mai apropiata sosea interstata-la şi elicopterul va fi acolo în cel mult o ora.

Brianna răsucea nervoasa cordonul spiralat al telefonului, încercând sa apre-cieze justețea acțiunii pe care urma s-o întreprindă, dar îşi stăpâni pornirea inițială de a re-fuza, urmărită de spectrul chipului palid şi răvăşit al lui Brian când zăcea întins în patul lui. Îşi dădea seama ca avea nevoie de ajutor, poate cel mai bine de unul autorizat, dar nu se putea împiedica să-şi dorească să-l ajute ea însăşi, în ciuda scenei de trista amintire ca-re avusese loc intre ei.

— Bine. Trimite elicopterul. Cred ca cea mai apropiata sosea este 64. O sa vorbesc cu proprietarii fermei ca sa vizualizam într-un fel un posibil loc de aterizare.

— Ar fi nemaipomenit. Bine. Nicholas tăcu pentru câteva clipe, parca învăluit de un sentiment de uşurare. Îți mulțumesc din tot sufletul. Eşti o femeie extraordinara. Nu voi fi niciodată capabil sa te răsplătesc îndeajuns pentru ceea ce ai făcut pentru noi.

— Nu-ți face probleme. N-am făcut nimic din ceea ce altcineva n-ar fi făcut într-o situație similara. Ai grija de tine, totul va fi în regula, încheie ea, după care puse uşor receptorul în furca.

Ramase câteva clipe nemişcată, sprijinindu-se cu mina de telefon, într-o ati-tudine de neajutorare, părând prinsa într-o furtuna a carei desfăşurare nu putea fi influen-tata de puterea umana. Phillip continua sa o privească, dorindu-şi sa fie acceptat ca sprijin sau măcar într-o ipostaza consolatoare. Fragilitatea ei il făcea sa fie dezarmat, ciudat de vulnerabil el însuşi. Îşi dăduse seama ca este vorba despre o problema grava şi intuia ca nu va primi nici-o explicație. Sau, poate, va fi lăsat sa creadă ce vrea, fara să-i marturi-seasca nimic din problemele care o copleşeau. Se aştepta totuşi la putina sinceritate, chiar daca pina acum nu beneficiase de nici-o

mostra, avea nevoie de o portiță cit de strimta care să-i permită accesul în forul ei interior, desi uneori era îngrozit de ce ar putea desco-peri acolo.

Insa, sub privirile lui pline de compasiune, avu loc o transformare pe care nu o mai credea posibila. Văzu cum îşi îndreaptă spatele, cum inspira adânc, evident într-un efort de concentrare, cum îşi scutura parul pe spate pentru a îndepărta gândurile sumbre, iar în momentul în care se întoarse cu fata spre el, Brianna era cu totul o alta persoana de-cit cea care cu câteva secunde în urma era în căutarea unui punct de sprijin pentru a evita căderea. Ochii ii străluceau, gura se arcuise timid într-un zâmbet, întreaga ei atitudine era aceea a unei învingătoare, o adevărată zeiță a puterii, degajând ea însăşi energie.

La vederea lui insa, un tremur scurt ii cutremura umerii, fara îndoială datori-ta surprizei. Nu-şi dorise martori pentru convorbirea pe care tocmai o avusese si, chiar daca ar fi acceptat prin absurd unul, era clar ca acela n-ar fi trebuit sa fie el.

— Ce seara încântătoare, spuse ea făcând cu siguranță câțiva pasi în direcția lui. Întotdeauna am fost de părere ca aerul de tara te revigorează, te umple de energie.

Nici-un cuvânt despre telefonul primit, nici-o întrebare despre intervalul de timp în care el ar fi putut fi martor al celor întâmplate. Nu-i pasa. Nimic în lume n-ar fi fost un argument destul de puternic pentru a o determina să-şi schimbe o hotărâre, atâta timp cit în mintea ei desfăşurarea evenimentelor şi cota ei de participare fuseseră deja sta-bilite.

— Probleme? lansa el întrebarea sperând ca o poate atrage în direcția unei con-fesiuni.

— Nu. Pur şi simplu apelul unui prieten pe care l-am mai ajutat şi care are ne-voie din nou de sprijinul meu. Atâta tot.

— Se pare ca stai destul de bine la capitolul „prieteni”.

— Fac şi eu ce pot… spuse ea zâmbind uşor. Ştii, as putea sa afirm ca daca în viață am resimțit vreodată lipsa a ceva,

„ceva”-ul asta nu a fost constituit de prieteni. Sunt o fire prietenoasa eu însămi.

— Sincer sa fiu, asupra mea nu prea s-a răsfrânt miracolul unei asemenea stări binefăcătoare. După o tăcere de câteva clipe, o întrebă:Crezi cumva ca as putea să-ți fiu duşman? Nu-ți inspir suficienta încredere?

Încercând sa ignore subtilitatea întrebării lui, Brianna aprecie ca trebuia să-i acorde un răspuns cu valoare de replica finala, şi de accea, în clipa în care începu sa vorbeasca, făcu şi primul pas către uşile larg deschise.

— Nu înțeleg pentru ce ar trebui să-mi risipesc încrederea pentru o persoana pe care nu o cunosc sau a carei atitudine nu ma interesează. Nu vad de ce m-aş obosi sa fac uz de manierele mele încântătoare fata de un bărbat obtuz, misogin şi trufaş, care pune în cârca destinului obsesia lui fata de prima femeie care nu-i cade la picioare. aşa ca, nici-o şansă pentru a va înscrie măcar pe lista mea de „cunoştințe”, cu atât mai putin pe cea de „prieteni”. Va urez o seara plăcută, domnule!

Rezonanta cuvintelor usturătoare pe care i le adresase ii deranja pina şi ei au-zul şi aproape ca se îngrozi imaginându-şi cum trebuie sa le fi primit el. Într-adevăr, pen-tru prima data în viața lui, Phillip nu putea găsi o replica pe măsură. După mărturisirea pe care i-o făcuse, după recunoaşterea extraordinarei transformări care începuse sa se infap-tuiasca în sufletul şi inima lui, o asemenea apreciere avea pentru el impactul unei lovituri în plina figura. şi nu oricum, ci numai după ce fusese umilit, dezgolit, lovit, îngenunchiat. şi asta din partea primei femei pe care o iubea cu adevărat. Nu era posibil sa fie jignit mai profund decât fusese deja.

Stătea acum împietrit privind-o cum se îndepărtează semeață, sigura de ea, fara regrete şi păreri de rau. Prin creierul lui înfierbântat se loveau, întocmai unor bile de oțel, doua idei care nu-i dădeau pace: prima se referea la noutatea modului ei de abordare, pentru ca nu mai fusese nici urma de copila naiva şi frivola pe care i-o oferise spre dige-rare pina

atunci. Brianna care-l concediase atât de dur nu avea nimic fragil sau uşuratic. Era o femeie plina de o forță nebănuita, dura, asemănătoare unui diamant şlefuit, superb, dar de neatins. Iar a doua idee, care nu-l surprinse deloc, fu aceea ca daca mizase pe furia şi orgoliul lui rănit în speranța că-l va determina sa se îndepărteze, comisese o grava eroa-re de judecata. Daca trebuia să-şi desăvârşească aptitudinile de vânător, victima nu-l im-presionase, ci-l făcuse să-şi dorească cu şi mai mare ardoare s-o cucerească.

La doar câteva zile de la „excursia" ei forțată, care, prin aterizarea unui eli-copter pe platforma pietruita din vecinătatea haciendei, dăduse culoare şi scosese din mo-notonie un eveniment monden aparent banal, Brianna încerca, în intimitatea apartamen-tului ei cochet, să-şi puna cit de cit, ordine în gânduri şi în sentimente.

Întâlnirea cu Brian nu fusese deloc una obişnuită pentru ca la simpla ei apari-tie bolnavul reacționase violent. Aşezată pe marginea patului de spital, o înlănțuise cu brațele şi refuzase să-i dea drumul într-o atitudine ce friza disperarea. Părea singura lui legătură concreta cu lumea înconjurătoare, speranța care ii alimenta ultimele resurse pe calea pentru supraviețuire.

Desi medicul şi surorile interveniseră pentru a-i administra un calmant, Brian nu se lăsase învins şi se agățase de ea ca de un colac de salvare. Starea lui modifi-cata de prezenta sedativului se transformase într-una letargica, cu tresăriri puternice şi cu-vinte incoerente, ca şi când ar fi fost victima unui coşmar.

A doua zi, când se trezise, primul nume pronunțat de buzele arse de sete şi de febra fusese din nou al ei. N-o mai confunda cu Kate, ştia cine e şi ce reprezintă ea în uni-versul restrâns pe care i-l permitea starea de soc. Mai târziu, sub efectul medicației admi-nistrate prin pefuzie, starea febrila a cedat, iar privirile lui nu se desprindeau de chipul Briannei. Într-un răstimp, sub influenta gândurilor care ii răvăşeau starea de conştientă, din colturile ochilor se prelingeau lacrimi. Nu se

putea pune problema unor lacrimi dato-rate recunoştinței, pentru ca la momentul când fusese salvat din clădire, Brian nu ştia cine il ajuta şi de ce o face. Era inca prizonierul unor evenimente tragice petrecute cu ani în urma şi readuse în prezent de un alt eveniment, poate la fel de distrugător.

Când în sfârşit, începu sa vorbească, din cuvintele lui reieşea clar ca este din nou perfect lucid. Soarele arunca umbre alungite în rezerva de la spital, de jur împrejur stăpânea o linişte rar întreruptă de clinchetul eprubetelor sau de rulajul pe dalele coridoru-lui al roților vreunei tărgi. Chipul lui epuizat de grija şi de boala împrumuta parca pa-loarea de la aşternuturile imaculate şi de la pereții de culoarea untului.

— Brianna, de ce mi se întâmplă toate astea numai mie? De ce Dumnezeu ma pedepseşte de parca as fi un criminal?

Nu era o întrebare la care ea sa fie capabila să-i furnizeze un răspuns, dar ea înțelese sensul retoric şi încerca să-l încurajeze, părăsind locul de la fereastra, unde statu-se pina atunci şi aşezându-se cu grija pe scaunul din care il veghease în noaptea preceden-ta.

Il mângâie cu blândețe pe obrajii supți de coşmaruri şi de nopți nedormite şi i se adresa la fel cum o mama iubitoare îşi încurajează copilul:

— Nu trebuie sa te gândeşti ca tot ce ti se întâmplă e o pedeapsa, pentru ca nu ai avea pentru ce sa fii pedepsit. Tot ce ti se întâmplă este o încercare la care eşti supus, fiecare dintre noi are parte de propriile lui coşmaruri. Încearcă sa nu mai interpretezi eve-nimentele de care ai parte ca pe o sursa de suferință. Nu te mai lasa afectat de partea intu-necata a existentei tale, priveşte totul ca pe o proba de foc, la fel cum primul „te iubesc” îți deschide inima către dragoste. Daca te loveşti de respingere, nu e pentru ca sufletul tau n-ar putea fi capabil sa genereze iubirea, ci doar pentru ca nu întotdeauna sentimentele noastre se adresează persoanei care le merita. Exact la fel trebuie sa percepi şi socul dato-rat focului: nu înseamnă ca tu nu eşti capabil să-l înfrunți, ci doar îți este pus în cale pen-tru a te ajuta să-ți înfrângi propriile temeri.

— Dar nu-mi este teama de foc, replica el adunând toate resursele de energie pe care le mai avea. Nu focul m-a adus în starea asta. Cred ca a fost mai degrabă vorba despre o coincidenta…

— Cred ca înțeleg ce vrei sa spui. Dar chiar şi impresia asta e una greşită.

— Nu greşesc, protesta el, în alt timp şi în alt loc, focul s-a suprapus perfect peste ideea mea de fericire, de împlinire. şi atunci, ca şi acum, asociez focului pierderea unei ființe care a însemnat ceva pentru mine. Atunci, un incendiu mi-a luat-o pe Kate şi m-a trezit pus fata în fata cu o evidenta zdrobitoare, pentru ca acum, tot un incendiu sa marcheze momentul în care am ajuns sa ma urăsc pe mine însumi pentru ceea ce am fost în stare să-ți fac, în goana de a-mi recăpăta încrederea în forța mea de atracție.

— Nu te mai gândi la asta. A trecut. Iar eu nu sunt o persoana ranchiunoasa.

— Nu. Nu eşti. Dar daca nu ai fi avut prezenta de sirit sa găseşti maniera în care sa ma opreşti, cred ca ar fi fost distrusa şi ultima fărâmă de respect fata de mine însumi.

— De ce iei lucrurile în tragic? Mi se pare normal pentru un bărbat sănătos psihic şi fizic să-şi încerce norocul în a aborda o femeie pe care, temporar, şi-o doreşte. Deci înțeleg foarte bine motivele care te-au determinat sa încerci sa profiți de ocazie. Pro-blema, în cazul asta, a fost ca eu nu ma număr printre persoanele dispuse oricând sa sara în pat cu un bărbat. Am nişte principii pe care le respect. In prima faza m-am gândit ca simpla dezvăluire a faptului ca nu m-am dăruit nici-unui bărbat pina acum o sa fie suficient pentru a te face sa recepționezi mesajul. Dar mai cred ca te-a şi întărâtat, în ace-lasi timp. N-aveai de unde sa ştii cum o sa reacționez.

— Da, ai dreptate, dar realitatea este ca eşti o femeie frumoasa, care prin sim-pla prezenta parca face o invitație insinuanta. N-am nici-o scuza pentru ca m-am purtat ca un bădăran.

— Greşeşti. Din punctul tau de vedere, ținând cont de faptul ca ți-ai pierdut întrucâtva, încrederea în femei, şi probabil, având numeroase experiente similare, în care n-ai întâmpinat nici-o rezistenta, aveai tot dreptul sa crezi ca şi în cazul meu lucrurile stau la fel. Iar faptul ca urma sa stau numai doua zile mai mult ca sigur ca a accelerat proce-sul…

— Nu stiu daca ma crezi, dar în clipa în care te-am văzut la mine în birou, am simțit o imperioasa nevoie sa te am. Totul s-a petrecut atât de repede şi atât de definitiv in-cit n-am mai folosit absolut deloc filtrul rațiunii. Toate acțiunile mele n-au fost conduse decât de animalul din mine, ființă dotata cu creier nici măcar nu a fost prezenta.

Brianna ofta şi-l privi lung. Trăsăturile frumoase şi distinse te duceau cu gândul la un bărbat manierat, plin de solicitudine, nimic din înfățişarea lui actuala nu tra-da perversitatea. Dar numai amintindu-şi de senzația de pericol care o încercase în mo-mentul în care il văzuse, mulțumi inca o data cerului pentru „darul” pe care i-l făcuse în descifrarea caracterelor umane.

— Lasă, nu te mai gândi la ce-a fost. Important e ca de-acum încolo ştii la ce sa te aştepți, eu de asemenea, şi ca vom încerca sa păstrăm o relație decenta, fara hartuire şi fara surprize neplăcute.

Brian ii susținu privirea şi din mimica fetei se vedea destul de clar ca este dezamăgit de termenii în care trebuiau sa încheie înțelegerea. In ochii lui nu se citea re-nuntare sau resemnare. Nu i se părea corect sa se oprească la o relație camaraderească, dar se pare ca pentru moment nu avea de ales.

— Crezi ca asta ar reprezenta cea mai buna soluție? Sa încetez sa mai sper ca vei putea cândva sa accepți sa fii cu mine?

— Dar sunt şi acum cu tine…

— Nu te preface ca n-ai înțeles ce vreau sa spun! Chiar daca vrei sa ma tii la distanta, prefer să-mi rezerv dreptul de a încerca sa ajung la mai mult decât prietenie într-o posibila

relație de suflet, nu neapărat în viitorul apropiat. Sa ştii ca am resurse incredi-bile în ceea ce priveşte răbdarea. Pot sa aştept pina când cei fi dispusa sa ma accepți, pot chiar să-mi iau şi angajamente în sensul asta.

Îngrozită de perspectiva unui eventual angajament, Brianna scutura energic din cap, pentru ca o implicare era tot ceea îşi dorea mai putin în acest moment.

— Nu! Sa nu vorbim despre lucruri mari! N-are rost să-ți schimbi stilul de viață doar ca să-mi faci mie demonstrații de supunere a voinței. Pot sa aduc ca argument pentru ceea ce susțin tocmai zicala conform căreia angajamentele sunt făcute numai ca sa poată fi încălcate. Ori eu sunt convinsa ca pentru tine e o chestiune de timp să-ți găseşti o femeie care sa constituie „sufletul tau pereche", daca vrei.

— Dar tu nu ma obligi la nimic! Eu sunt cel care vreau s-o fac! Asta m-ar li-nisti cel putin în privința respectului fata de propria mea persoana. Cum altfel vrei să-mi demonstrezi ca m-ai iertat şi ca m-ai înțeles?

— Hai sa nu confundam lucrurile! Ceea ce-ți spun acum nu reprezintă nişte vorbe care odată aruncate intre noi vor căpăta valoare de adevarurui absolute. Nu sunt genul de om care ma joc cu sentimentele celor din jurul meu. Deci. Sa recapitulam. Eu sunt dispusa sa şterg cu buretele toate aspectele negative ale comportamentului tau de pina acum. Sunt de asemenea dispusa să-ți acord sprijinul meu de fiecare data când vei avea nevoie de el. Asta înseamnă nu neapărat o problema profesionala, ci şi probleme de suflet, sau obstacole pe care soarta ti le arunca în cale. Nu sunt de acord sa am o relație sexuala cu tine. Nu sunt de acord sa facem nici-un angajament, pentru ca il consider dau-nator, atât pentru moralul meu cit şi pentru spiritul tau. Nu vreau sa te amăgesc promi-tindu-ți acordarea unor favoruri cu caracter special nici acum şi nici alta data. Pe scurt, nu-mi doresc nici-un bărbat în viața mea.

Tirada ei aduse din nou pe chipul lui Brian o succesiune de expresii, dintre care cea predominanta era una de

amuzament. Nu era deloc îngrijorat de condițiile dure în care ea definea o posibila relație de „prietenie”, era doar ridicol de uşurat ca rolul de logodnic sau de amant nu era ocupat de nimeni altcineva. Restul, metodele prin care urma sa se străduie sa ajungă la inima ei, nu reprezentau decât nişte soluții de circumstanță, care vor fi gata de pus în aplicare la momentul oportun.

Il lăsase pe Brian într-o stare vizibil şi sensibil ameliorata, cu moralul mai ri-dicat şi chiar cu vagi urme de optimism. Nicholas, care aştepta afara, o interogase nerab-dator despre cele discutate, dar Brianna preferase sa nu intre în detalii. Tot ceea ce-i putea spune era ca perioada de criza trecuse, Brian se simțea mai bine, şi urma să-i mai viziteze după ce i se făcea externarea.

Acum, privind retrospectiv la discuția avuta, o încercă un sentiment nede-finit de nemulțumire, poate din cauza ca nu reuşise sa clarifice definitiv ce accepta şi ce nu în ceea ce-l privea pe Brian. Nu-l putea forța să-şi schimbe sentimentele, daca acestea existau într-adevăr, după cum nu putea împiedica propria inima sa nu tresalte periculos atunci când îşi permitea sa adreseze un gând, fie el şi trecător, lui Philip. şi desi se părea ca şi el nutrea aceleaşi sentimente în privința ei, îşi repeta parca pentru fixarea definitiva în memorie ca nu trebuie sa aibă de-a face cu acest bărbat.

Era încântată de fiecare data când o provocare ii venea în întâmpinare, se sim-tea vie, palpitând de emoții şi folosindu-şi la maxim inteligenta. Dar în cazul lui, toate a-parentele tindeau sa scoată în evidenta faptul ca a-l încerca constituia un adevărat handi-cap. şi pentru ca întotdeauna ascultase de instinctele ei, acum avea prilejul să-şi dove-deasca daca ele acționau sau nu pentru a-i servi propriile interese.

Îşi alese în consecință un mar rumen din fructiera de pe măsuță, se adânci în fotoliu, deschise televizorul şi începu sa caute ceva care sa merite sa fie urmărit pe unul dintre canalele preferate. In acea zi ar fi trebuit sa onoreze cu prezenta un garden-party, fara dedicație precisa, un moft,

daca era sa recunoască adevărul. Putea la fel de bine sa se intituleze sărbătorirea împlinirii unui număr de kilograme pentru unul din participanți, se căutase numai un motiv care să-i aducă împreună pe toți membrii „găştii” la sfârşit de săptămână.

Pur şi simplu nu avea chef sa se duca, îşi mai dorea o sâmbătă şi numai pen-tru ea însăşi. Anunțase deja ca nu este disponibila, acuzând o stare de rau de la stomac, şi trăgea speranța ca pina la urma, absenta ei va trece neobservata. Nu era imperios necesar sa semneze condica de prezenta, şi în afara de asta, în sâmbăta următoare urma sa indepli-neasca ea însăşi rolul de gazda, pentru ca nu-şi putea aniversa împlinirea a 27 de ani de una singura. Sau, poate?... Nu, nu era cazul sa dea dovezi de originalitate. Chiar daca în sinea ei periplul la sfârşitul fiecărei săptămâni devenise deja rutina.

Se gândea visătoare la modul în care ar fi putut totuşi sa confere un aer origi-nal petrecerii, dar simplul fapt ca frații ei ar fi trebuit sa fie prezenți era suficient pentru ca sărbătorirea sa capete culoare şi farmec. Nu primise inca o confirmare din partea lor, dar trăgea nădejde ca nu o vor lăsa de izbelişte. Ii lipsea mai ales Pierce, cu zâmbetul lui cald, cu răbdarea cu care o asculta de fiecare data, cu sentimentul de siguranță pe care il degaja din întrega lui ființă. Nu ştia daca să-i para rau ca un bărbat cu atâtea calități ca fratele ei nu-şi găsise inca jumătatea, pentru ca atunci, poate, fiind nevoit sa ofere iubire şi tandrețe unei alte femei, porția destinata surorii lui s-ar fi diminuat.

Acum, daca stătea bine sa se gândească, Philip reprezenta un cumul de trasa-turi caracteristice ambilor frați: era în acelaşi timp intransigent şi sever, pretențios şi in-trovertit, la fel ca Patrick, dar şi capabil de dăruire, răbdător şi tandru, foarte asemănător cu Pierce. Poate din cauza asta ii era şi atât de greu, ca femeie, să-şi decanteze sentimen-tele, pentru era dificil sa respingă definitiv un bărbat care ii amintea în egala măsură de doua dintre cele mai îndrăgite ființe.

Înciudata ca nu şi-l poate scoate din minte, Brianna încerca sa se concentreze din nou asupra televizorului. Se oprise la vizionarea unui film foarte drag ei, „Gone with the wind", prestația actorilor, ambianta, decorurile, atmosfera creata de veridicitatea sce-nelor, făcând-o întotdeauna sa lăcrimeze îndurerată alături de Scarlett la pierderea lui Rhett. De cite ori vedea acest film, se lasă cuprinsa de vraja imaginilor, aproape ca se simțea învăluită de aura romantica a epocii, il condamna pe Ashley pentru laşitate şi con-servatorism, o compătimea pe Melly pentru viața ei scurta, dar, una peste alta, retrăia cu acceasi intensitate de fiecare data, povestea de dragoste cu final nedesluşit.

Absorbita de scena în care Scarlett îşi sacrifica mândria pentru a merge la închisoarea unde Rhett juca poker cu gardienii, nu auzi la început soneria de la intrare. La a doua încercare insa, privi ceasul de pe perete şi îşi puse pe buna dreptate întrebarea cine ar fi putut sa fie dispus de vizite într-o atare zi dedicata exclusiv odihnei şi relaxării. Nu era inca târziu, abia daca trecuse de opt, dar la ora asta nici-una din cunoştințele ei obisnu-ite nu se mai aventurau sa plece în vizita. Concluzia era ca musafirul nesteptat fie deținea o urgenta, fie nu cunoştea tabieturile casei.

Din acesta cauza, ceda perplexității când il văzu pe Phillip în pragul uşii. Im-bracat într-o ținută lejera, cu o cămaşă cu mâneca scurta descheiata la nasturi periculos de mult, într-o pereche de blugi uzați, părea o reclama la țigările Camel desprinsa dintr-o re-vista specializata în advertising. Parul ii era ciufulit, iar deasupra frunții se odihnea rela-xata o pereche de ochelari de soare, care la ora aceea nu ar mai fi avut nici-o utilitate.

Cedând primului impuls, ii bara trecerea cu propriul ei corp. Trecuse deja de faza socului inițial, pentru ca niciodată nu-i trecuse prin cap ca i-ar şti adresa sau ca ar avea îndrăzneala s-o caute chiar la ea acasă. şi în afara de asta, o deranja faptul ca nu ți-nea deloc cont de încercarea ei de a pune punct relației dintre ei doi. Nu-şi imaginase ca el va depune

armele şi va accepta condițiile ei, nu era chiar atât de proasta. Dar nici nu ba-nuia cit de tare il înverşunase umilirea la care-l supusese.

— Ce cauți aici? fu în consecință întrebarea introductiva, depăşind de departe faza convențională a salutului. Din cite îmi amintesc, nu ți-am lansat nici-o invitație la mine acasă în ultimele zece zile.

Păstrându-şi impenetrabilitatea chipului şi forțându-i în acelaşi timp mina, Phillip făcu un pas în interiorul holului, fara să-i pese de atitudinea ei beligeranta.

— Hei! Unde crezi ca te duci? Nu te-am invitat la mine şi cu atât mai putin în casa mea!

— Ai de gând sa purtam toată aceasta conversație în prezenta vecinilor tai? Sau îți acorzi putina intimitate? o întrebă el împingând-o uşor din dreptul uşii, pentru a se propti cu spatele de ea, după ce o închise. Sau întotdeauna tii neapărat sa ştie cit mai mul-ta lume cu ce probleme de confrunți?

— N-am de gând sa port nici-o conversație cu tine şi nici nu as avea nimic de ascuns fata de vecinii mei! riposta ea în culmea furiei. Eşti un încrezut şi un om lipsit de principii daca dai buzna peste mine! N-am de gând sa ascult nimic din ceea ce ai avea să-mi spui! Nu ma interesează!

Phillip o lasă să-şi termine tirada, îndreptându-se cu pasi liniştiți către living, unde Scarlett il aborda mieroasa pe Frank Kennedy în speranța că-i va putea acorda un împrumut substanțial pentru a salva Tara. Se aşează tacticos pe canapeaua larga, îşi lua la rândul lui un mar din fructiera şi o invita pe Brianna din priviri sa i se alăture.

Pentru ca îşi dădea seama ca nu mai era nimic de făcut pentru a-l extrage din confortabila abandonare, Brianna îşi potoli pentru moment furia, inspirând adânc şi nu-marind pina la 10 de vreo cinci-şase ori. Raul se produsese deja şi ea trebuia sa se supună dorinței lui de a iniția o conversație. Ştia ca indiferent de doleanțele lui, depindea numai de ea ca discuția sa urmeze cursul dorit. Deținea instrumentele pentru

a-i zadarnici inten-tiile de invadare a intimității şi era hotărâtă sa le folosească.

Se aşează aparent docila într-unul din fotoliile laterale canapelei, parându-i într-un fel rau ca pierde vizionarea filmului preferat, dar se consola cu ideea ca nici o dis-cutie în contradictoriu cu Phillip nu era de lepădat. Îşi strânse picioarele sub ea, într-un gest devenit deja familiar şi il privi întrebător.

— De ce n-ai venit astăzi la garden-patry-ul lui Craig? fu prima întrebare cu iz acuzator. Ți-ai propus sa ma scoți din minți, sau ce?

— Daca te-ai fi interesat câtuşi de putin de motivul absentei mele, ai fi fost in-format, fara îndoială, ca am folosit subtrefugiul unei indigestii…

— Deci recunoşti ca a fost doar un subtrefugiu şi nu un motiv real?

— Motivul este cit se poate de real, pentru ca m-am simțit rau inca de ieri de dimineață, când eram la agenție şi a trebuit sa rog fetele să-mi împrumute un calmant. aşa ca…

— Indiferent ce mi-ai spune, nu te cred! Ştiai ca o sa te caut şi pur şi simplu ai crezut ca varianta laşa e cea mai accesibila, nu-i asa? Credeam ca o sa ai cel putin curajul să-mi demonstrezi ca spusele tale conțin adevăratele tale sentimente, dar m-ai dezamăgit!

— Ce pierdere de proporții! şi ce? Acum înseamnă ca ai sa ma abandonezi?

— Ştii bine ca nu! O sa încerc sa ma conving pe mine însumi ca desi nu-ți sta în caracter sa fii lasa, a fost doar o soluție de compromis. Inca nu m-am edificat complet asupra modului în care obişnuieşti să-ți soluționezi problemele, deci nici vorba de aban-don. Si, a propos! Chiar credeai ca sunt atât de naiv incit sa ma dau la o parte numai pen-tru ca „prințesa” nu-şi doreşte o relație cu mine?

— Nu te-a acuzat nimeni de naivitate, dar nici de deşteptăciune nu pot sa te învinovățesc, pentru ca trebuia sa înțelegi care îmi sunt preferințele în materie de bărbați şi asta

ar fi fost suficient pentru a-ți releva ca unul ca tine nu poate să-mi atragă nici mă-car simpatia.

O privi fix preț de câteva secunde, încercând să-şi impună sa nu se enerveze. Era clar ca încerca din nou aceeaşi tactica, de a-i raspunde în doi peri, numai cu scopul de a-l scoate din sărite. Pentru a-şi pregăti următorul atac, îşi muta privirea, cercetând cu a-tentie nedisimulata încăperea larga, spațioasă, în care începeau sa se strecoare umbrele înserării. Atenția ii fu atrasa de biblioteca imensa, care ocupa trei dintre cei patru pereți, căptuşită cu volume legate în piele, abordând cele mai diferite domenii. Multe dintre ele aveau cotoarele roase demonstrând ca fuseseră consultate de nenumărate ori şi prea puține creau aparenta unor achiziții de data recenta. Nu aşa trebuia sa arate biblioteca unei femei care citea un roman în decurs de doua săptămâni.

Brianna ii urmări privirea şi parca pentru a-i facilita satisfacerea curiozității aprinse cu o simpla bătaie din palme, lumina. Se felicita în gând pentru ideea de a-şi in-corpora un senzor acustic în sistemul de iluminat, pentru ca putea citi limpede pe fata lui ca era impresionat.

Dar intenția ei deosebit de lăudabila, avu şi un efect nociv, pentru ca la lumi-na proiectata de candelabrul Art-Deco arunca un fascicul direct pe cotoarele cărților cel mai putin uzate, ultimele ei apariții, care ii etalau numele scris cu litere aurii, atât de os-tentativ incit Phillip se ridica brusc în picioare pentru a le vedea mai bine.

Ros de curiozitate, scoase fiecare din cele şapte volume pentru a le răsfoi, cu aerul unui vânător care a uitat de prezenta vinatului aflat chiar sub nasul lui. Titlurile de pe coperta trădau ore nesfârşite de documentare, prin diversitatea temelor abordate, aproa-pe ca sugerau o formație intelectuala enciclopedica.

De câteva ori întoarse privirea dintre paginile cărților pentru a o analiza cu deosebita atenție, era evident ca nu se aşteptase la o asemenea surpriza. Ea continua sa ra-mina calma, era conştientă ca subiectele de factura psihologica pe

care le abordase în car-tile cu pricina dovedeau o profunda introspecție a caracterului uman, dar nu se temea de critici pentru ca toate lucrările ii fuseseră elogiate de specialişti de marca în domeniu.

Descoperirea făcută il derutase şi-l făcuse sa se simtă mândru în acelaşi timp. Derutat, pentru ca nu bănuise cu cine avea de-a face, mândru, pentru ca instinctele nu-l inselasera. Era într-adevăr, o comoara. Sub înfățişarea ei atât de fragila şi senina se ascun-dea un suflet integru şi o minte sclipitoare. Nu era de mirare ca se simțise iremediabil atras în plasa ei de la prima lor întâlnire.

— Asta este adevărata Brianna, nu-i asa? Nu ma îndoiesc ca as merita un glonț drept în frunte. Cit de orb am fost... Tot timpul te-ai jucat cu mine şi cred ca te-ai amuzat copios în sinea ta când ai văzut cit de uşor o poți face. Trebuia sa fiu mai atent, sa te privesc inca de la început cu mai multa responsabilitate, dar cine şi-ar fi putut imagina? Ai o licență în domeniu?

— Da, recunoscu ea moale. Specializarea mea cuprinde studiul comportamen-tal specific adolescentei şi al trecerii spre maturitate. Îndrumătorul meu de lucrare a fost unul dintre cei mai renumiți psihiatri ai tuturor timpurilor. Păcat ca nu a supraviețuit mor-tii sotiei sale.

— Vorbeşti de profesorul Eliott?

— Da, admise ea surprinsa. Il cunoşti?

— Personal nu am avut onoarea sa lucrez în echipa lui, dar ii cunosc foarte bi-ne majoritatea lucrărilor. A fost într-adevăr, un om deosebit. Cum ai reuşit sa fii accepta-ta în grupul lui de studenți?

— Dintr-o întâmplare. Relaxata, simțindu-se acum pe un teren sigur, începu să-i povestească, era o amintire plăcută, legata de vremuri trecute, de o perioada a vieții ei fata de care nu-şi făcea nici-un fel de reproşuri. Eram la un curs la care se dezbătea pro-blema copiilor proveniți din familii monoparentale, şi discuția se aprinsese cu argumente pro şi contra privind influenta părintelui exclus asupra psihicului

unui tânăr în formare. Colegii mei susțineau ca pentru copil este traumatizant sa cresca şi sa fie educat de un singur părinte, în timp ce un grup restrâns din care făceam şi eu parte, consideram salutara absenta părintelui exclus, mai ales ca asta se întâmpla cel mai des în familiile în care se ajunge la agresiune fizica şi la presiuni psihice de proporții. De aceea, la sfârşitul dezba-terilor, eram toți cu sufletul la gura în aşteptarea deciziei luate de d-l profesor, pentru ca el nu-şi dezvăluise inca părerea. Faptul ca şi el împărtăşea varianta noastră, a făcut ca dintr-o masa de 150 de studenți numai grupul de 5-6 sa fie selecționat şi admis în proxi-mitatea d-lui Eliott. Era mândru de modul în care ne susținusem cauza pe parcursul dispu-tei si, mai târziu, ne-a mărturisit ca lansase subiectul respectiv ca pe o provocare, tocmai cu scopul nemărturisit de a-şi alege componenții grupului de lucru.

— Faptul ca te-a apreciat înseamnă ca în anul respectiv reprezentai o valoare. Dar cred deja cunoşti seminificatia gestului lui. Cum se explica atunci ca lucrezi la o a-gentie de voiaj? N-are nici-o legătură.

Brianna nu-şi putu retine un zâmbet. Dintre toți cei care ii cunoşteau pregati-rea nici-unul nu intuise adevăratul motiv pentru care abandonase psihologia în favoarea turismului. Nu ştia daca era bine sa i-l dezvăluie tocmai lui, dar o făcu, totuşi.

— Prima mea opțiune în alegerea studiului psihologiei a fost libera ei aplica-bilitate. Nu mi-am dorit niciodată sa ma îngrop în munți de manuale de specialitate pen-tru a-mi facilita studiul comportamentului uman. Pe mine m-a interesat sa aplic ceea ce am învățat, sa vad oameni diferiți în situații diferite, sa le pot intui gândurile, sa le pot citi surprinderea, suferința, fățărnicia pe chip dintr-o singura privire. Secretul meu consta in-tr-o capacitate nativa în a descifra caracterele. Pe baza „darului" căpătat din naştere şi du-pa o îndelungă experienta proprie, printre băieți de toate vârstele şi culorile, masteratul în psihologie a venit ca o

rezultanta fireasca, fara sa solicite din partea mea prea mare efort.

— şi cărțile astea au o motivație?

— Da, bineînțeles ca au, răspunse ea cu un aer jignit. Pe parcursul scolii am avut ocazia de multe ori sa constat ca adulții tratează în mod eronat problemele cu care se confrunta adolescenții. Întotdeauna luau ca reper propria lor tinerețe, care se raporta la cu totul alte condiții sociale şi economice. Ei insa se încăpățânau sa considere ca tinerii trebuie sa se supună aceloraşi reguli la care s-au supus ei, ceea este complet greşit. Daca acum cincizeci de ani stacheta în ceea ce priveşte meseriile se ridicase cel mult pina la întreprinzător şi la mecanic auto, acum ea s-a ridicat substanțial pina la nivelul piloților de aeronave, şi de ce nu, pina la astronauți. Pentru mine e clar ca nu poți avea aceleaşi pretenții de la un tânăr care se extaziază în fata primului televizor şi unuia care în timp ce accesează internetul discuta cu prietena la telefonul mobil.

— şi cam în ce direcție ar trebui sa se schimbe lucrurile, după părerea ta? Era extrem de curios pentru ca, după era şi firesc, în aceasta privință avea şi el o opinie pro-prie. şi se simțea şi el extraordinar de în largul lui.

— Nu m-am hazardat sa dau indicații, pentru ca subiectul este prea vast. In definitiv, fiecare tânăr în parte are personalitatea lui proprie. Nu poți sa emiți teoreme sau sa impui reguli cu caracter universal valabil. Studiul comportamental al adolescenților nu se poate rezuma la o definiție aplicabila la modul general. Trebuie ținut cont de mediul familial din care provine, de profilul lui psihologic, de gradul sau de cunoaştere, de rela-tiile lui în raport cu adulții sau cu tinerii de aceiaşi vârstă cu el... In fine, nu vreau să-ți spun nişte lucruri pe care le ştii deja. Ceea ce am urmărit eu prin publicarea acestor cărți a fost sa emit un semnal de alarma vis-a-vis de felul în care trebuie privita problema, ce unghiuri de abordare ar fi mai eficiente, pentru ca adulții sa poată penetra scuturile de apărare ridicate de nişte copii,

practic, în ideea de a transforma inabordabilitatea atât de des întâlnită în permisivitate şi cooperare.

Transpusa datorita pasiunii cu care trata subiectul odată deschis, ignorase a-titudinea lui Phillip, absorbita numai de firul gândurilor. Se ridicase în picioare şi îşi inso-tise micul „discurs" de o agitație continua, antrenând prin curenții de aer pe care-i punea în mişcare, faldurile impecabile ale perdelelor.

La fel ca şi cu o săptămână în urma, persoana care vorbea era complet dife-rita de femeia lipsita de inhibiții care dansa cu dezinvoltura, sau spunea bancuri deochea-te,sau de cea care inspira nevoia de a fi protejata prin fragilitatea şi vulnerabilitatea ei.il uimea în continuu cu fațetele multiple ale personalității ei, odată ce nu mai încerca sa as-cunda adevărul în ceea ce o privea.

Pentru ca tăcerea se prelungea, Brianna se întoarse spre el şi observându-i concentrarea, zimbi uşor.

— Ti se pare un salt prea consistent intre gâsculița cu care erai obişnuit şi li-centiata în psihologie, nu-i asa? Îmi pare rau, sincer, îți cer scuze, desi poate, n-ar trebui s-o fac.

— Chiar. De ce te scuzi? Pentru ca eu n-am fost suficient de abil sa citesc printre rânduri? Recunosc ca sunt vinovat.

— Nu eşti chiar atât de vinovat, atâta timp cit eu am „fabricat" special pentru tine un personaj, zic eu, credibil. Îşi părăsi locul din fata ferestrei, pentru a se îndrepta spre barul, găzduit de coltul cel mai îndepărtat al livingului. Iartă-mă, nici nu te-am intre-bat, vrei sa bei ceva?

— Un coniac ar fi excelent, mulțumesc.

Umplu pe jumătate doua pahare pântecoase, după care se apropie de el ofe-rindu-i-le pe amândouă, ca să-şi aleagă. Cu paharul în mina, Phillip se aşează pe canapeaua comoda, iar ea îşi continua plimbarea rotind în mod inconştient lichidul de culoarea am-brei pe pereții paharului.

— De ce ai simțit nevoia să-mi prezinți o alta Brianna decât cea reala? întrebă el privind-o pe deasupra paharului. Daca

n-aş fi venit aici în seara asta ai fi continuat sa ma faci sa cred ca eşti o persoana superficiala, nu-i asa?

— Motivația pentru gestul meu este destul de greu de oferit, şi nu înțeleg de ce te deranjează. A fost un impuls, şi pot să-mi asum răspunderea pentru varianta pe care ți-am servit-o. Singurul lucru pe care trebuie să-l ştii este ca a fost vorba de o acțiune de-liberata şi nu de una întâmplătoare.

— Stau şi ma gândesc, dar oricât as face-o nu pot sa înțeleg: de ce trebuia ca impresia mea despre tine sa fie una eronata? Crezi ca exista vreun bărbat care sa prefere o femeie fara pic de creier?

— O, da! Sunt destui! Poate nu genul tau de bărbat, dar cei care frecventează cluburile de noapte, fii sigur ca le prefera! Ştii, m-am convins pe parcursul anilor ca voi, bărbații, sunteți nişte animale extrem de ciudate. Încercați sa evitați complicațiile şi sa aveți în compania voastră o partenera inteligenta sau sofisticata numai din dorința de a nu fi pusi în umbra în prezenta ei. Sunteți atât de vanitoşi incit de multe ori va alegeți con-soarte care sa satisfacă numai statutul de amante, dar pe care nu le-ați vrea implicate ala-turi de voi în problemele de afaceri sau în rezolvarea pe cont propriu a diverselor dificul-tati ridicate de viață de zi cu zi.

— Dar asta nu înseamnă ca asta este şi cazul meu, se răzvrăti el, surprins de punctul ei de vedere. Nu sunt împotriva femeilor care fac cariera în politica sau în afaceri, dar îmi rezerv dreptul de a le considera inapte pentru o viață de familie…

— Inapte, de ce? Pentru ca nu mai au timp să-şi înconjoare bărbații cu atenții, să-i facă sa se simtă centrul universului lor, pentru ca bărbații au nevoie în permanenta sa fie adulați, lăudați, sa li se protejeze orgoliul, ca şi sind numai ei ar avea nevoie de aşa ceva.

— Într-un fel ai dreptate, dar în concepția mea, şi asta chiar ca poți s-o pui pe seama educației, femeia reprezintă simbolul uniunii familiei, ea se ocupa de bunăstarea şi perpetuarea sentimentelor care solidifica legătura dintre membrii ei, nu

mi-aş fi închipuit noțiunea de „acasă” fara mama, care ne urmarea din umbra rezultatele de la şcoală, care se ocupa de necesitățile copiilor, care prețuia mai mult decât orice o cina cu noi toți în ju-rul mesei. Îmi crea un sentiment de siguranță, de permanenta protecție, ne doream sa fim acasă şi s-o avem pe mama ca prieten, gata oricând sa ne asculte sau sa ne dea sfaturi.

— şi în familia mea lucrurile s-au petrecut cam în acelaşi fel, cu diferența ca mama este pentru tatăl meu partener de afaceri, de discuție, fara ca sarcinile lor sa fie strict delimitate. Daca mama era plecata la vreo întrunire, pot sa te asigur ca cinele patro-nate de tatăl meu erau un adevărat deliciu. Nu atât din punct de vedere gastronomic, pentru ca n-ar fi adevărat, ci mai ales pentru ca alături de el ne simțeam ca şi când atmos-fera de „gasca” ar fi trecut dincolo de pereții casei. Îşi păstrează şi acum spiritul tânăr şi oricând unul dintre noi are o problema o discuta deschis cu el, fiind sigur ca poate trata subiectul de pe poziții de egalitate. Secretul consta în a nu impune, ca părinte, o distanta rigida, sub pretextul respectului fata de un adult. Daca vrei sa păstrezi deschise canalele de comunicare cu propriul tau copil, trebuie să-ți revizuieşti în permanenta propria ta vârsta spirituala şi sa te adaptezi din mers la cerințele impuse de progres.

Phillip începu sa aplaude, arătându-i ca era impresionat de micul ei discurs. Desi situațiile lor nu erau similare, amândoi aveau dreptate în punctele de vedere pe care le susțineau. Desi în viața reala, puteau exista „n” situații, cu date inițiale diferite, cu copii proveniți din familii în care părinții numai sprijin unul pentru celalalt nu erau.

— In exemplul tau se vede foarte bine cit de folositor este pentru toată lumea ca nucleul familiei sa fie constituit de un cuplu ale cărui principii de baza sunt respectul reciproc şi comuniunea de idei. Dar ne-am îndepărtat de subiect. De ce trebuia să-mi dai impresia unei persoane frivole? Insist să-mi dai o explicație tocmai pentru ca m-am sim-tit instinctiv atras de tine, şi fara sa stiu cum eşti în realitate…

Putin nervoasa pentru ca încercările ei de a devia discuția în alt sens daduse-ra greş, Brianna se lasa sa cada în cel mai apropiat fotoliu. Trebuia să-i ofere o motivație cit de cit credibila, care sa ascundă într-un fel adevărul. Dar, la naiba, cu eschivările, cel mai simplu era s-o ia de-a dreptul.

— Tocmai din cauza asta, pentru ca nu voiam sa te simți atras, nici de varianta pe care ai savurat-o, nici de alta. Cum vrei să-ți spun mai clar decât atât? Nu vreau o rela-tie cu tine şi cu nimeni altcineva.

— Crezi ca daca te-a rănit un bărbat toți vor face la fel? Asta este?

— Nu. Nici vorba. Nu am permis nici-unui bărbat sa ma rănească, ceea ce e cu totul altceva, se foi ea neliniştită. Nu e nevoie sa ajungi în mijlocul lacului ca să-ți dai seama ca eşti pe punctul de a te îneca. Poți sa conştientizezi treaba asta şi de pe mal.

— Ştii care e părerea mea? Ca niciodată nu vei fi capabila sa înveți sa înoți, daca te mulțumeşti sa faci aprecieri numai de pe malul apei. Viața e făcută pentru a-ți in-cerca puterile cu ea, Brianna. Crezi ca vei putea evita la infinit confruntarea? Pina la ur-mă, tot o sa trebuiască sa dai piept cu greutățile. şi stai putin, de ce ai tu convingerea ca ai avea de suferit încurcându-te cu mine? Sunt chiar aşa de îngrozitor?

Nefericita ca trebuia să-i suporte blândețea, Brianna încerca să-şi facă de lu-cru, umplând din nou paharele. Ceva anume din cuvintele lui o deranja, şi ea localiza ex-presia „încurcându-te” ca fiind responsabila de zgârierea auzului. Suna extraordinar de frivol şi complet neadecvat pentru ceea ce-şi imagina ea ca s-ar desfăşura intre ei. Fu prinsa de mina şi trasa lângă el pe canapea, într-o tentativa de a o fixa într-un loc. Obo-sise deja s-o urmărească cu privirea în timp ce ea îşi schimba mereu orientarea în spatiu.

Se trezi ochi în ochi cu el, prinsa de ambele mâini, cu coapsele lipite şi cu piepturile la câțiva centimetri distanta. Simțea deja furnicături urcând din stomac, în timp ce picioarele i se lichefiaseră.

— Phillip, te rog!

— Ma rogi, ce? Sa nu-mi mai doresc sa te mingii cu privirea? Sa încetez sa mai visez la noi doi împreună? Sa ma controlez dincolo de puterile mele ca sa nu-mi do-resc sa te sărut? Spune-mi, ce ma rogi?

Palmele lui alunecară uşor de-a lungul braţelor, înfiorând-o, urcară încet spre gâtul cald, pipăiră vena care se zbătea sub gulerul ridicat al bluzei de trening, după care începură sa coboare spre spatele ei, unde din doar câteva mişcări, eliberară cascada de par ruginiu. Ii răsfira buclele cu degetele, transmiţându-i curenţi electrici prin ceafa, şi o privi din nou, transformata, ca o divinitate a focului, cu obrajii înroşiţi de emoţie şi cu buzele întredeschise, în căutarea nesăţioasă a aerului.

— Te rog…sa…nu… Celelalte cuvinte care ezitau sa fie rostite fura absorbite de sărutul dulce şi tentant, care avea efectul unei implorări şi al unei impuneri în acelaşi timp. Cu pleoapele căzute peste privirile bicolore, ii simţi dintii muşcând aţâţător buza de jos, urmări traseul urmat de buzele lui conturându-i gura de jur împrejur, sufletul începu sa i se ridice încet-încet din trup, făcând-o sa dorească mai mult, iar într-un târziu, rupta de orice sistem de referinţă, se agata puternic de umerii largi, în căutarea unui punct de spri-jin.

În căutarea echilibrului, Phillip o împinse uşor pe spate, aducând-o în poziţie orizontala, fara sa abandoneze pentru nici-o clipa gura ei, încercând sa o absoarbă com-plet, sedus de senzaţiile covârşitoare care-l străbăteau. Având-o imobilizata sub el, mâinile începură sa tatoneze, masându-i delicat sinii liberi, ispititori, ii frământară soldurile, făcură cunoştinţă cu curbele pline ale coapselor, lăsându-i impresia unor dâre învăpăiate şi pulsa-tile. La rândul lor, palmele ei implorau indurare în aluneacarea lor oarba peste muşchii tari şi încordaţi ai gâtului, ai umerilor, ai spatelui, ai pieptului, aducându-l într-o stare ve-cina cu nebunia.

Niciunul dintre ei n-ar fi ştiut sa spună când aluneca fermoarul bluzei ei, la-sind-o prada săruturilor lui devoratoare, sau momentul exact în care Phillip se descotorosi de cămaşa, ca de un obiect vestimentar nedemn de starea lui sufleteasca. Sub impulsul de neînvins al flăcărilor de pasiune ce o asediau din toate părţile, Brianna se

răsucea sub greutatea lui copleşitoare aducându-i la îndemână porțiuni de piele fierbinte, în timp ce unghiile ei trasau deja dungi înroşite de-a lungul traseului pe care il străbăteau.

Când insa mina lui se strecura intre cele doua trupuri, cu toată mintea inceto-sata şi cu toată învolburarea arzătoare a dorinței, palmele Briannei se proptiră pe pieptul larg, îndepărtându-l brusc, cu o forță surprinzătoare.

— Opreşte-te! apuca ea sa spună, eliberând în acelaşi timp o respirație suiera-toare, fara sa aibă timpul necesar pentru a-şi regăsi suflul. Phillip, ce facem noi e o nebu-nie! Opreşte-te!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brianna! Suntem doi adulți! Bineînțeles ca ştim foarte bine ce facem! Nu-şi putea dezlipi privirea de pe corpul ei, acum expus privi-rilor lui necruțătoare. I se cerea prea mult daca era forțat sa se oprească. Nu văzându-i pie-lea uşor bronzata, nu când avea în fata ochilor sinii ei rotunzi şi obraznici, nu având în fata lui promisiunea unei împliniri căreia ea ii cerea să-i dea cu piciorul.

Si pentru a pune lucrurile în ordine, îşi concentra toată puterea de convingere şi forța în a o trage înapoi, nelăsându-i timp pentru a-şi exprima opțiunile, smucind-o brusc şi lovind-o de pieptul lui. Era perfect conştient ca nu aşa ar fi trebuit sa procedeze, dar era prea înfierbântat pentru a accepta o respingere. O dorea mai presus de toate dorin-tele lui anterioare, visul lui era focalizat pe trupul ei, fiind convins ca în egala măsură el era bărbatul predestinat pentru ea, după cum şi ea era femeia vieții lui.

Îmbătat de parfumul parului ei, o strânse lângă el, strivindu-i sinii de muşchii tari ai pieptului, încercând s-o înduplece şi s-o subjuge în acelaşi timp. Îşi simțea sufletul pârjolit de intensitatea dorinței ce creştea în valuri, fiind incapabil sa mai raționeze sau sa revină la coerenta. In acelaşi timp intuia ca în interiorul ei se petrecea un fenomen simi-lar, dar ca în mintea ei se dădea o lupta pe viață şi pe moarte pentru supremația lucidității. Nu se abandona

trăirilor ce o asaltau precum şuvoaiele de lava topita, se zbătea sa se eli-bereze din propria ei mlaştină, unde sentimente controversate şi confuzia o trăgeau mai adânc, amenințând s-o acopere.

Ultimele gânduri raționale se spulberară insa în clipa în care Phillip o trase după el în torentul care se casca amenințător, captându-i din nou gura, aproape făcând dra-goste cu ea, lăsând la libera ei alegere daca prefera sa înnebunească fara s-o atingă sau se preda de buna voie. Ultimele haine dispărură îndepărtate de mâinile lui abile şi din acel moment îşi propuse sa nu o mai atingă decât în clipa în care singura o va cere.

Si astfel, descriind trasee imposibile pe tot corpul ei, oprindu-se pentru a să-vura sau pentru a lua în stăpânire, o aduse într-o stare de excitație fara termen de compa-ratie, muşcând, lingând, sugând, chinuindu-se pe sine, dar torturând-o şi pe ea la extrem. In campania lui de cucerire parcurse obrajii iritați deja de barba lui, gâtul semeț, pieptul ce i se oferea cu sinii înfiorați de fiecare atingere, abdomenul ce tresalta prada senzațiilor care se încolăceau înăuntrul ei, ii remodela coapsele şi se închina feminității ei ca unui altar păgân. Prizoniera stării de transa, Brianna ajunse într-adevăr, la un moment dat, sa nu mai suporte numai prezenta buzelor, a gurii avide, reclamând imperios sa fie atinsa, sa se li-peasca de ea, dorea contactul fizic cu o ardoare care ii împingea țipete în gâtlej.

Il trase deasupra ei, ca şi când ar fi avut nevoie de protecție, şi în contact cu trupul lui plin de forță, un suspin de eliberare ii ieşi de pe buze. Se deschise singura ase-menea unei flori sub mângâierea blinda a razelor de soare, obligându-l să-şi desăvârşească intențiile. Il primi înăuntrul ei fierbinte şi complet pregătită, absorbindu-l definitiv dintr-o singura mişcare. Senzația era una de reîntregire, aşteptase atâția ani sa parcurgă aceasta stare binefăcătoare, momentul în care un bărbat avea sa o completeze, sa adauge la ceea ce ea era deja, piesa lipsa.

Instinctiv începu să-şi mişte soldurile circular, făcându-l sa aibă impresia ca se înşurubează înăuntrul ei, eliberata de orice gând şi de orice inhibiție, avida de cunoaste-re, imposibil de stăpânit. De cite ori il simțea ca vine înspre ea, se arcuia sub el, permitin-du-i accesul de fiecare data în şi mai mare măsură. Când mişcările deveniră mai rapide şi de amplitudine maxima, primi aportul degetelor lui la actul în sine, ca pe un element su-plimentar de placere, resimțind efectul mişcărilor delicate printr-o ridicare spre neant. Cu ultima fărâmă de luciditate apatinind acestei lumi, îşi spuse ca daca ar fi vrut sa atingă ste-lele cu mina, nimic n-ar fi fost mai uşor, atâta timp cit te prelingi printre ele.

În clipa următoare, universul întreg se frânse în doua, iar cele doua trupuri, stăpânite de convulsii demonice, ramesera înlănțuite, zdrobite complet de degajarea de energie, copleşite de impactul cu care fuseseră zguduite de actul iubirii. Desi mai trăise experiente similare, Phillip era îngrozit de puterea pe care o avea asupra lui, abia acum realiza de ce poate ar fi fost mai bine sa se oprească atunci când lucrurile nu deveniseră i-reversibile. Se cutremura inca de pe urma socului, dar în acelaşi timp îşi dădea seama ca îşi semnase singur condamnarea. Numai ideea ca Brianna i-ar fi putut oferi şi altui bărbat ceea ce tocmai ii dăruise, il umplea de frustrare, iar gândul de a nu o avea din nou, iar şi iar, ii întunecă mintea.

Dornic de a-şi instaura posesivitatea, se apleca uşor spre gâtul ei arcuit şi ii aplica un sărut stigmatizator, care avea sa lase în urma o vânătaie. Se deplasa apoi uşor spre buzele întredeschise şi-i captura din nou răsuflarea simțind cum se rigidizează la loc. Era uimitor cit de uşor il subjuga cu inocenta ei, cu gesturile de tandrețe nepremeditate, aşa cum făcea acum când, chiar sub imperiul sărutului dominator, deschisese ochii şi il privea atent, urmărind cu degetele traseul urmat de privire. Închise apoi pleoapele şi se mulțumi sa continue investigația tactil, simțind sub degete orice tresărire a muşchilor fe-tei, mângâind şovăielnic lobul urechii

sau conturând pentru întipărirea în minte, forma na-sului şi a sprincenelor.

Phillip se întrerupse din sărut pentru a se înălța pe coate şi pentru a-şi intipa-ri în memorie chipul ei atât de relaxat, seducător de înrobit visării, cu ochii închişi, cu ge-nele dese umbrindu-i încântător obrajii, cu masa roşiatică de par revărsându-se în spirale pe pernele canapelei. Era preocupat de a-i oferi tot ceea ce era în stare, o voia recunosca-toare pentru placerea pe care el se simțea capabil sa i-o dăruie, îşi dorea ca şi pentru ea sa nu mai poată exista alt bărbat, învelită în dragostea lui ca într-o cochilie din care sa nu aibă niciodată ieşire.

Începu din nou ritualul împerecherii, de data asta într-un ritm surprinzător de lent, pentru a-i da ocazia sa perceapă şi sa aprecieze subtilitatea gesturilor şi profunzimea sentimentelor ce se ridicau intre ei. Spre surprinderea lui, la primele atingeri, ființa ei pa-ru ca se trezeşte la viață, animata de aceeaşi dorință de a participa la jocul inițiat de el, dar de pe o poziție noua, cea de egal. Il forța să-şi schimbe locurile, preluând rolul de „stăpân" şi prin tot ceea ce experimenta pe trupul lui ii demonstra ca este o eleva capabila în orice moment să-şi depăşească profesorul.

În tentativa ei de agresiune, era ajutata în mod nesperat de particularitățile ei anatomice, pentru ca în succesiunea de săruturi pe care i le aplica pe tot corpul, sinii ei descriau volte paralele, intrând în contact, sau îndepărtându-se exact numai cit să-l scoată din minți. Se opri insa la un moment dat, când ajunse la bărbăția lui, pentru a se extazia pe îndelete, atingându-l uşor, cu mişcări experte, complet originale, izvorâte insa din inocenta şi nu din experienta. După ce il adora cu tandrețe, îşi continua drumul spre coapse, incer-cind sa desăvârşească ceea ce începuse, dar Phillip ii taie înaintarea, cuprinzând-o de brațe şi înfigându-se efectiv în ea, devenit dintr-o data nerăbdător şi impetuos.

Desi n-o mai făcuse niciodată, Brianna recunoscu instinctiv ce i se cerea sa facă si, aplecându-se spre fata lui pentru a

depune o sărutare dulce şi calda pe buzele care o pândeau înfometate, începu sa se mişte în sus şi în jos, amenințându-l de fiecare data cu întreruperea. Datorita acestei dorințe de a-l incita, il transforma rapid din victima în agre-sor, pentru ca, dornic de a atinge împlinirea, Phillip ii cuprinse soldurile în palme, ince-pind s-o dirijeze, s-o conducă în călătoria în care se antrenaseră. Excitata teribil de supe-rioritatea pe care i-o conferea poziția ei, Brianna se arcui spre spate, ademenindu-l sa pa-raseasca activitatea de orientare în favoarea senzației explozive care o încerca în momen-tul în care ii cuprinse sinii în căuşul palmelor. Modul în care ii enerva sfârcurile dureroase de atâta dorința, precum şi fiorul care se răspândea insidios în pântecul ei ii crea o stare de beatitudine însoțită permanent de insațietate. Ar fi putut sa continue la nesfârşit să-l cala-reasca daca simultan cu pasiunea ce îşi înfigea în ea tentaculele nu s-ar fi dezvoltat o ne-cesitate de a accelera întregul proces, fiecare mişcare aducând-o pe o trepta superioara a placerii.

Ajunsa pe marginea prăpastiei, dincolo de limitele suportabilului, deschise ochii pentru a capta imaginea neprețuită a chipului lui înainte de a se arunca împreună cu ea în abis. Fu ultima imagine conştientă, după care cutremurul se repeta, de data asta cu o amplitutidine înfiorătoare. Se prăbuşi peste el, stoarsa şi de ultima picătură de energie, neputând să-şi stăpânească lacrimile care i se prelingeau din ochi. Lacrimi de bucurie şi de fericire, de a căror prezenta nici măcar nu era conştientă, dar care împărțeau existenta ei în doua perioade distincte: cea dinainte de Phillip şi prezent.

Trebuia să-şi continue viața ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Era o fraza pe care Brianna şi-o repeta la nesfârşit din dorința de a deveni capabila sa supraviețuiască celor întâmplate intre ea şi Phillip cu doar doua săptămâni în urma. Ceea ce era nefiresc şi o îngrijora din acest motiv în cel mai înalt grad, era neputință. Nu-şi mai putea impune sa nu se gândească la el, daca nu în fiecare clipa, măcar în

momentele în care trebuia să-şi îndeplinească îndatoririle curente.

Asa cum ea însăşi ii ceruse, el nu o mai căutase în tot acest interval de timp, acceptând sa experimenteze o activitate noua pentru el, şi anume, autoflagelarea. Nu îşi dorise sa folosească argumentele obişnuite pentru a o convinge ca distanta impusa intre ei avea sa fie în zadar, daca nu cumva o sa facă lucrurile sa se acutizeze. Ii lăsase libertatea de a alege următorul moment al unei eventuale întâlniri, desi, cunoscând-o îşi dădea sea-mă ca asta n-o sa fie prea curând.

Starea prelungita de despărțire ii crea Briannei o nervozitate suplimentara, peste dificultățile vieții cotidiene şi deasupra tuturor problemelor cauzate de sentimentele pe care nu reuşea sa şi le sedimenteze. Îşi spunea mereu ca nu trebuie sa se lase influenta-ta de dorința nestăvilită care o ardea pe dinăuntru ca un acid. şi asta n-ar fi fost nimic da-ca în clipele în care îşi îngăduia odihna n-ar fi avut în permanenta sub pleoape imaginea lui Phillip, cotropit de extaz, sau chipul lui contorsionat de pasiune. Secventa capăta apoi dimensiuni dramatice, simțind pe piele aievea mâinile lui aspre şi posesive, captându-i su-fletul şi simțirea, ridicând-o în sferele de neatins ale trăirilor supreme.

Degeaba se autocompatimea, declarându-se victima unui viciu, conştientă fiind ca nu putea împărți vina cu nimeni altcineva, dar dorindu-şi din tot sufletul ca sursa vinovăției sa o cotropească din nou. Singurul lucru care o consola era ca poate, şi el trece prin aceeaşi criza, chiar daca chinul i se datora în întregime numai ei, de unde şi un conti-nuu sentiment de culpa.

Se pregătea sa plece de la slujba, avusese o zi infernala, cu o mulțime de dis-cutii în contradictoriu, mare parte datorate slabei ei capacități de a se concentra. Ii scăpau de multe ori detaliile semnificative, cărora alta data le-ar fi acordat atenția cuvenita, ama-nunte referitoare la un contract, într-o situație, un itinerar greşit conceput, în alta. Dar consecințele care decurgeau din ignorarea chestiunilor de amănunt puteau

deveni în anu-mite împrejurări teribil de periculoase, punându-i sub semnul întrebării competenta sau profesionalismul.

Îşi strângea grăbită ultimele lucruri de pe birou, când usa agenției se deschise larg pentru a-l lăsa pe Brian sa pătrundă cu fizicul lui impunător. Era exact ceea ce-i mai lipsea. Un bărbat care emisese suficiente semnale ca s-o avertizeze ca nu era genul care se dădea bătut aşa uşor. Odată cu el intra un val de aer proaspăt, înviorat sensibil de ploa-ia care se oprise doar de câteva minute.

Nu putea citi pe chipul lui daca va fi vorba despre o simpla vizita sau daca ii va solicita atenția pentru mai mult timp. Parca citindu-i gândurile, il auzi zicând:

— Eşti pregătită sa iei cina cu mine?

Bineînțeles ca nu era, dar nici nu il putea refuza.

— Ce vint te aduce, cavaler rătăcitor? încercă ea să-şi impună un aer degajat. Ai treburi în zona sau ai venit special sa ma vezi?

— Cred ca putin din amândouă, numai ca eu le-aş pune în ordine inversa: am aranjat sa am treburi în zona ca sa pot veni sa te vad. Deci motivul principal eşti tu. Afa-cerile pot sa mai aştepte.

Văzând-o ca e gata de plecare, ii deschise usa ceremonios, lăsând-o sa iasă, după care o conduse la maşina lui care era parcata chiar în fata agenției. Continua sa fie extrem de atent, deschizându-i portiera şi ajutând-o sa urce, pentru ca apoi sa ocolească vehiculul şi sa ocupe fara graba locul de la volan.

— Ai vreo preferință, pentru un local anume, sau îmi laşi mie libertatea de a alege? o întrebă el în timp ce-şi lega centura de siguranță. Te întreb, pentru ca daca te la-şi pe mina mea, vreau sa te duc într-un local cu o ambianta deosebita. Ce zici?

Simțindu-şi capul greu de oboseala şi de încordare, Brianna făcu un semn cu mina care lasa sa se înțeleagă ca ii e indiferent. In consecință, rulară pe şoseaua uda inso-titi de zumzetul monoton al motorului, pina la un han, ascuns

privirilor de vegetația abun-denta, unde Brian se pare ca era un obişnuit al casei, judecind după solicitudinea cu care fu întâmpinat. Masa era deja rezervata, într-un separeu amenajat pe terasa, complet învelit în plante cățărătoare şi degajând miresme palide de flori spălate de ploaie.

Comanda le fu luata imediat şi în aşteptarea ei, Brian deschise din nou discu-tia relatându-i în linii mari despre „pretextul" venirii lui în oraş. Desi era absolut nepoli-ticos să-ți laşi interlocutorul sa vorbească fara sa fii atent la ce spune, Brianna se abando-na din nou visării, lăsând impresia ca e toropita de oboseala. Subiectul reveriei il consti-tuia de aceasta data o scena memorabila în care Phillip inventa nişte chestii teribil de delicioase, cu consecințe nefaste asupra controlului de sine. Numai imaginându-şi-l gol, în decorul suprasaturat de frunze, flori, iarba, arbuşti, copaci, aplicându-i un sărut de foc, ca-pabil sa pârjolească în întregime cel putin jumătate din mediul înconjurător, imaginea lui se suprapunea peste cea a unui stăpân al pădurii, cunoscător al tainelor ei, posesor al tutu-ror tainelor care ii confereau magie şi putere.

Putin intrigat de sentimentele care ii treceau peste figura, Brian înceta la un moment dat sa mai vorbească, numai pentru a descoperi daca ea devine sau nu conştientă de tăcerea lui. Iar ea salva situația în ultima clipa, tresărind speriata datorita lipsei oricărui alt zgomot decât ciripitul păsărilor.

— Scuză-mă, Brian, dar nici nu mai stiu unde mi-e capul! De câteva zile am nişte migrene teribile, care îmi prind fruntea într-o menghina, o stare groaznica de care nu reuşesc sa scap. Cred ca am răcit…

— De ce nu te duci la un medic? o întrebă el destul de îngrijorat. Nu e bine sa treci nepăsătoare peste asemenea simptome, mai ales când modul în care se manifesta per-sista de atâtea zile.

— Glumeşti! Ce-ar fi pe capul bieților medici daca fiecare din pacienții lor le-ar rupe usa oridecâte ori au o banala durere de

cap? se autoironiza ea cunoscând prea bine adevăratul motiv al durerii de cap. Lasă-mă pe mine şi mai bine spune-mi cum ți-au ieşit ultimele analize. Mai ai probleme?

— Neaşteptat de bine, as putea spune. Bănuiesc ca şi tu ai avut partea ta de „vina". Nici nu-ți dai seama cit de mult a contat pentru mine ca ai fost acolo atunci când aveam nevoie de tine. Fara sa mai pun la socoteala faptul ca nu ar mai fi fost vorba de ni-ci-o analiza daca nu ma scoteai la timp din camera…

— Am făcut ceea ce probabil ai fi făcut şi tu în locul meu,încercă ea sa dimi-nueze propria contribuție la salvarea lui din incendiu. Credeai ca as fi fost în stare sa te las acolo sa te asfixiezi?

— Ştii, eşti o ființă extraordinara. De multe ori, când zăceam în rezerva de la spital, m-am gândit ce as fi făcut eu, mai ales având în vedere „întrevederea" noastră ante-rioara. Nu voi găsi toată viața cuvinte potrivite ca să-ți cer iertare pentru comportamentul meu din seara aceea. Te rog sa ma crezi ca nici acum nu-mi explic ce s-a întâmplat cu mi-ne de m-am transformat într-o bruta.

— E un subiect care nu-mi face nici-o placere, Brian. Indiferent care a fost motivația ta, prefer sa nu-mi aduc aminte de episodul ala. L-aş considera o bariera în ca-lea relației noastre pe care o doresc una de prietenie. Daca vrei sa rămânem la sentimente suportabile, te rog sa nu mai aduci niciodată în discuție elanul tau temperamental.

— Bine. Deci rămânem prieteni, nu-i asa?

— Numai prieteni.

Sosirea chelnerului ii întrerupse, spre fericirea şi încântarea Briannei, care nu avea chef sa asculte din nou declarațiile de protest ale lui Brian. Mirosul grozav al minca-rii din farfurie ii alunga pentru moment gândurile sumbre şi ii reaminti ca stomacul ei nu mai primise nici-un fel de „ofrande" din seara precedenta. Pigmenta gustul minunat cu ci-teva înghițituri mici din paharul cu vin aromat, pentru ca la finalul mesei sa fie stăpânită de o stare euforica şi foarte moralizatoare.

În aşteptarea desertului, care avea sa fie o înghețată asortata cu sos delicios de fructe, Brian găsi ca e momentul potrivit ca sa continue.

— Scopul venirii mele în oraş era de fapt sa te invit la complex la sfârşitul asta de săptămână. Văzându-i privirea repezita în sus, ridica mâinile, ca şi când s-ar fi aparat. Nu, nu te uita aşa la mine! E o chestie nevinovata! Zău! De fapt, e ideea lui Nicholas. El a sugerat ca măcar atât am putea face, ca răsplată pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat. Ai fost neprețuită şi inca eşti, chiar şi numai pentru faptul ca exişti. Ştii asta.

— Am alte planuri pentru week-end, lansa ea sec. Mi-am neglijat întrucâtva obligațiile, hai sa le zic, mondene şi din cauza asta chiar trebuie sa onorez invitația pentru acest sfârşit de săptămână. Nu te supăra pe mine, dar poate rămâne pe alta data. Nu cred ca ar fi o nenorocire.

Afectat vizibil de refuzul ei, Brian clătină uşor din cap, evident neconvins de cele spuse de ea. Ştia ca nu trebuia sa insiste mai ales daca îşi dorea ca pina la urma sa aibă sorti de izbândă. Cu Brianna lucrurile trebuiau luate în larg, fara presiuni, fara cons-tringeri. Refuzul ei din prima il descumpănise şi ii dăduse senzația unui eşec.

— E chiar aşa de important pentru tine sa te prezinți la evenimentele monde-ne? îşi încerca el inca o data şansele. N-ai putea sa faci de data asta o excepție?

— Brian, nu ma bate la cap! Te rog! Am avut o zi infernala şi la orizont se a-rata una şi mai si, aşa ca ți-aş rămâne îndatorată daca ai accepta situația aşa cum este, fara sa mai pui întrebări suplimentare şi sa emiți supoziții.

— Bine. Nu te mai bat la cap. Ai idee, pentru sezonul viitor, cam citi turişti veți trimite la noi? M-ar interesa sa stiu pentru ca inca nu ne putem baza pe spatiile de ca-zare afectate de incendiu…

— Nu stiu cifre exacte, dar asta nu înseamnă ca nu m-aş putea interesa. Daca îți dau mâine un telefon e bine?

— Perfect!

Înghețatele aburinde, cu frişcă debordând din cupele transparente, stropite din abundenta cu sirop de zmeura, deveniră insa noul subiect de atracție. Începură sa le devoreze cu pofta, Brianna pentru a prelungi tăcerea, Brian pentru ca era desertul lui preferat. Când mai avea decât câteva înghițituri de savoare topita pe fundul cupei, telefo-nul mobil începu sa sune strident.

— Alo! Da. Eu sunt. Spuneți.

Asculta concentrat preț de câteva secunde, chipul fiindu-i cuprins treptat de o paloare nefireasca, asemănătoare cu o masca mortuara.

— Unde s-a întâmplat? Nu. Vin imediat. Da, sigur, cit de repede pot. Bine. Ne întâlnim la spital.

Ramase nemişcat pentru câteva clipe, după care se întoarse brusc către Bri-anna, care aştepta nelinişti tă, pregătită pentru ce era mai rau.

— Ceva grav?

— Da. Nicholas a avut un atac de cord. Partea cea mai proasta este ca nu e la primul şi medicul care tocmai m-a sunat mi-a spus ca de data nu ştie daca il mai poate salva. Mergi cu mine?

— Normal. Hai sa chemam sa ne facă nota…

Cu un gest scurt, Brian il convoca pe ospătarul care urmărise o parte din de-rularea scenei, şi ii înmână o suma de bani suficient de mare ca sa acopere consumația. Se îndreptară apoi spre maşina lui şi demarară în mare viteza pe şoseaua scăldată acum în razele leneşe ale soarelui.

Atmosfera de pe coridoarele spitalului amintea de coborârea în infern. In-firmiere, tărgi, bolnavi în cărucioare sau pe propriile picioare, familii îndurerate, comenzi lătrate de medicii de garda, totul într-un iureş cu miros de antiseptic însoțit de scrâşnetul tălpilor de crep pe dalele lucioase de gresie.

Il găsiră pe Nicholas într-o rezerva, captat la o mulțime de aparate, interiorul cămăruței de spital putind foarte bine fi asimilat cu o capsula spațială. Monitorizarea funcțiilor vitale

era continua şi extrem de importanta, câteva asistente în uniforme scrobi-te îşi notau imperturbabile datele culese de pe cadranele aparaturii, cu o meticulozitate demna de invidiat. Bolnavul era complet inconştient, menținerea lui în viață fiind posibila numai datorita tuturor acelor minuni ale tehnologiei care prelungeau artificial existenta unui suflet chinuit, împotrivă, poate, a propriei lui voințe.

Brian se simțea el însuşi foarte rau, un val de greata şi o durere puternica de cap îşi disputau pe întrecute supremația. De câteva ori se clătină pe picioare, astfel incit una din asistente ii repezi un scaun ca sa se aşeze. Ii administrară un calmant într-o atitu-dine de profesionalism desăvârşit, şi-l lăsară sa stea întins pe canapeaua îngustă destinata de obicei însoțitorilor veniți sa stea cu bolnavii.

Instantaneu, cuplata pe „pilotul automat", Brianna prelua din mers „ostilita-tile": discuta cu medicul curant al bătrânului, i se aduseră la cunoştință detaliile legate de evoluția în timp a bolii, ii fura prezentate riscurile şi alternativele, consecințele atacului de cord ținând cont de vârstă şi de gravitatea afecțiunii. Accepta sa i se facă o intervenție chirurgicala pe cord deschis în cazul în care starea de sănătate s-ar fi ameliorat, desi me-dicul părea destul de sceptic ca Nicholas ar mai putea să-şi revină din coma.

Il însoți pe dr. Gerald pina la cabinetul lui pentru a completa un formular ne-cesar în cazurile în care pacientul ar fi decedat, fiind de acord ca în starea lui şansele de supraviețuire erau minime. Daca n-ar fi fost atât de obosita şi daca nu şi-ar fi concentrat bruma de atenție de care mai era capabila pentru a urmări cele spuse de doctor, l-ar fi ob-servat fara îndoială pe Phillip, stând în usa cabinetului sau, pe punctul de intra, încremenit la vederea ei, absorbind prin toți porii prezenta ei, aerul ei uşor detaşat, cearcănele vineții din jurul ochilor, grija şi preocuparea ei, eforturile pe care le făcea pentru a-şi concentra atenția asupra colegului lui.

Nu o văzuse de doua săptămâni şi tânjea după parfumul ei, după pielea ei, du-pa spiritul ei rebel, ar fi vrut sa ignore

forfota de pe culoarele spitalului şi să-i capteze atenția, sa se scufunde în ochii ei pina la uitarea de sine. Făcuse deja un pas în direcția ei când Brian, palid şi suferind, i se alătură în discuția cu medicul, petrecându-şi brațul pe după umerii ei, un gest extrem de familiar dar complet inofensiv, dar care avu asupra lui Phillip efectul unui soc, asemănător unui impact cu un zid invizibil.

Dornica sa aline suferința care lui Brian i se citea pe chip, Brianna îşi puse mina peste a lui, mângâindu-l uşor, pentru ca în secventa următoare să-l traga putin de re-ver pentru a-i relata detaliile discuției avute fara sa fie nevoita sa ridice vocea pentru a acoperi zumzetul neîncetat ce umplea spațiul vital al culoarului.

Pentru ochii unui spectator din afara, părea o sotie îngrijorată care ii imparta-seste soțului temerile ei vis-a-vis de o ruda bolnava. Intre ei exista un fir nevăzut de inti-mitate, generat de atingerea fara restricții şi de grija întipărită în egala măsură pe cele do-ua chipuri tinere şi atrăgătoare.

Mugurii unui nou sentiment începură sa se dezvolte în sufletul lui Phillip, i-nainte de a fi capabil să-i dea un nume, răspândindu-se în mintea lui cu o iuțeală inspai-mintatoare. Intensitatea geloziei care-l cuprinsese în fracțiuni de secunda ii inunda mai întâi creierul pentru ca apoi sa se reverse asupra inimii, antrenând cu sine o cascada de in-trebari fara răspuns, acuzații nerostite şi reproşuri vehemente.

Ultima fărâmă de luciditate il tinu fixat pe locul pe care se afla, zadarnicin-du-i pornirea de a-i cere socoteala chiar acolo, de fata cu toți angajații spitalului. Numai conştiința propriei reputații şi dorința de a-şi reinstaura controlul de sine il abătură de la intențiile războinice. Cine era bărbatul care o însoțea? Cum de îşi permitea sa fie atât de familiar cu femeia lui? Ce caută ea acolo? De ce nu apelase la el daca o ruda de-a ei avea probleme de sănătate? Arata aşa de obosita pentru ca era epuizata după nopți de nesomn rostogolindu-se în aşternuturi cu bărbatul de lângă ea? Asta era motivul pentru care refuza sa fie cu el? Acesta era „pretextul” pentru

care el stătea pe tusa de doua săptămâni având coşmaruri cumplite în fiecare noapte? De-asta se trezea transpirat cu imaginea ei depar-tindu-se, învăluită în fum?

Inconştientă de martorul neştiut al întregii scene, Brianna încerca să-l prega-teasca sufleteşte pe Brian pentru deznodământul care deja părea inevitabil. Copleşită de durerea pe care aproape ca putea s-o palpeze, degajata de întrega lui ființă, il însoți, sub privirile ațintite ale lui Phillip, pina la cea mai apropiata canapea, pe care el se prăbuşi efectiv. Ii sprijini capul pe umărul ei şi începu să-i şoptească cuvinte menite să-l imbarba-teze, dar care avură asupra lui exact efectul contrar. Dintr-o data umerii începură sa i se zgâlțâie de plâns, în definitiv Nicholas era ultima lui ruda în viață. Il cuprinse cu brațele şi începu să-l legene ca pe un copil, palida tentativa de a consola inconsolabilul.

Phillip continua sa privească fix scena, incapabil sa accepte o explicație pe care sistemul lui de valori ar fi fost dispus s-o admită. Îşi dorea atât de mult sa afle cine era bărbatul străbătut de suferință şi care beneficia fara nici-un pic de efort de imbratisa-rea Briannei, incit ar fi fost în stare de orice sacrificiu. Încercă fara succes să-şi aducă aminte chipuri şi nume din grupul ei de prieteni sau de la petrecerile la care amândoi par-ticipasera, dar chipul bărbatului înalt, uşor bronzat, atletic şi pe care în alte împrejurări il bănuia foarte sigur de sine, nu se suprapunea peste nici-un nume din cele pe care le cu-nostea. Deci nu era unul dintre partenerii ei ocazionali. Nu părea sa facă parte nici din fa-milie, pentru ca nimeni altcineva, frați sau părinți, nu se alăturau celor doi, desi în ase-menea cazuri, persoanelor cărora le pasa îşi făceau imediat apariția.

Departe de a fi abandonat zecile de întrebări care ii fulgerau prin mintea in-fierbintata, Phillip se retrase în cabinetul sau pentru a încerca să-şi limpezească ideile. Nu-i putea cere sa se explice, pentru ca orgoliul lui ii înainta imaginea unuia dispus sa cerşească. Iar el refuza sa recunoască nici măcar

fata de el însuşi ca ar fi fost capabil sa se înjosească într-o asemenea măsură în fata unei femei.

Nereuşind sa se împace cu gândul, neliniştea il propulsa din scaunul sau pen-tru a-l conduce din nou pe coridor, dornic de cit mai multe observații, dar Brianna şi bar-batul care o însoțea dispăruseră. Ar fi fost foarte simplu să-l întrebe pe colegul lui despre ce bolnav era vorba, dar şi aceasta idee ii provoca repulsie.

În definitiv, Brianna nu avea nici-o obligație fata de el, nu era datoare cu ni-mic, nu făcuse nici-un legământ de fidelitate, dar inima se încăpățâna sa rămână la părerea ca femeia care ii capturase somnul şi visele nu era una care l-ar fi înşelat cu primul venit. Dăruirea cu care il întimpinase nu putea fi trucata sau jucata asemenea unui rol într-o me-lodrama. Era sigur ca sentimentele ei pentru el existau, numai ca părerea ei în legătură cu relația lor avea nevoie de timp pentru sedimentare. Atâta tot.

În acelaşi timp, Brianna, la volanul maşinii lui Brian, derutata şi confuza, o-bosita şi zdruncinata de imaginea lui Nicholas poate parcurgând ultimele ore de viață, in-cerca sa fie cit de cit atenta la sosea. Imaginea lui Phillip ii apărea din când în când în min-te, ar fi avut nevoie de forța lui şi de umărul lui pe care să-şi poată sprijini fruntea, s-ar fi lăsat cuprinsa în brațele calde în căutarea liniştei şi siguranței. Ii era dor de el, de discu-tiile lor în contradictoriu, ar fi găsit la el consolarea pentru durerea pe care o încerca, dar, fara sa ştie, cu fiecare metru rulat pe şoseaua pustie, se depărta de el din ce în ce mai mult.

Înmormântarea lui Nicholas urma sa aibă loc în sâmbăta următoare, fara prea mult fast, dar cu cicatrici dureroase gravate în inimile celor care il cunoscuseră. Vremea începuse sa se strice, nori amenințători voiau sa sublinieze faptul ca bătrânului ii părea rau ca părăseşte aceasta lume. După vizita lui Brian la spital, inima lui Nicholas mai bătuse pentru viața numai câteva ore. Astfel îşi încheiase traiectoria în lume un bărbat care îşi in-chinase o mare parte din viața familiei

lui, petrecând către neființă rând pe rând sotia, vic-tima a unui cancer necruțător la o vârstă la care alții inca se gândesc din plin la viitor, fiul, mort împreună cu sotia în accidentul care-l aruncase pe Brian în brațele depresiei, fiica, la putin timp după aceea, într-un acces de melancolie, disperata după despărțirea de soțul ei. Ii venise rândul sa se întâlnească cu cei dragi pe aleile raiului, desi ar mai fi putut sa tra-iasca ani buni alături de nepotul sau, dar inima atât de greu încercată după atâta suferință şi pierderi irevocabile refuzase să-l mai susțină.

La înmormântare erau prezenți câțiva prieteni de-o viață ai bătrânului, cunos-tinte, câteva rude îndepărtate şi Brian, susținut energic de axa interimara a existentei sale, Brianna. Formau un grup ciudat, neomogen şi straniu prin alcătuirea lui, toți cei prezenți se înghesuiau sub umbrele greşit dimensionate, cu apa scurgindu-li-se pe mânecile haine-lor negre sau umplându-le pantofii. Preotul recita solemn slujba de pomenire, neafectat de vitregia vremii, la fel de imperturbabil cum fusese şi la capela, indiferent la durerea din sufletele celor prezenți, prea pătruns de nimicnicia omului pe pământ şi prea conştient de avantajele oferite de raiul din care nimeni nu fusese tentat sa se întoarcă.

Toate pregătirile fuseseră supervizate de Brianna, cuplata din nou pe „pilotul automat”, la rândul ei sfâşiată de dorul de Phillip, dar imposibil de urnit din locuința fami-liei Thompson imediat cum aflaseră despre decesul acestuia. Faptul ca trebuise să-i an-gajeze pe cei de la pompele funebre, ca se confruntase cu tot felul de probleme legate de priveghi sau de organizarea parastasului, ca trebuise sa discute cu avocatul familiei pen-tru aranjamentele financiare şi pentru cele legate de succesiune, dădea impresia ca se con-vertise într-un membru al familiei, sau daca nu, cel putin un purtător de cuvânt extrem de energic şi de competent.

Bineînțeles ca datorita acestui sumbru eveniment, ratase o posibila întâlnire cu iubitul ei, fiind în capul listei la aniversarea prietenei ei din copilărie, Claudia. Nu pu-tuse să-i

dea prea multe detalii în legătură cu absenta ei, pentru ca ii telefonase din biroul lui Nicholas, iar în jurul ei roiau angajații de la pompe funebre, amenajând încăperile, a-coperind oglinzile, potrivind aranjamente florale specifice unui asemenea eveniment, in-struind personalul de serviciu în legătură cu obligațiile lor fata de oaspeți. Încercase sa o roage sa improvizeze ceva în cazul în care Phillip i-ar fi adresat vreo întrebare, dar, ba-zindu-se pe faptul ca el avea încredere în ea şi ca poate ca era mai bine sa prelungească perioada de „proba", renunțase sa se mai complice. Si, în definitiv, putea să-şi imagineze orice, n-avea nici-o obligație sa dea cuiva socoteala, cu atât mai putin unui bărbat căpos şi posesiv.

Nici nu ştia cita dreptate avea. Pentru ca la aniversarea Claudiei, Phillip se înființă printre primii, putin irascibil după o garda prelungita şi din ce în ce mai nervos pe măsură ce-i vedea pe toți cunoscuții aterizând la petrecere, mai putin cea pe care intr-ade-var, voia s-o vadă. Abia aştepta sa o chestioneze în legătură cu bărbatul misterios şi să-şi analizeze inca o data sentimentele în vederea luării unei decizii. Dar Brianna refuza sa apară, orele treceau implacabile iar resursele lui de răbdare se diminuau, ajungând la cote alarmant de reduse.

Îşi alesese un loc strategic, din care putea supraveghea în egala măsură intra-rea, în dorința de a avea suficient timp să-şi impună sa nu sara asupra ei cu întrebările in-valmasindu-i-se pe buze. Voia sa nu fie luat prin surprindere de apariția ei şi chiar îşi pre-gatise strategia, în sensul ca urma sa se prefacă uimit de sosirea ei, poate impunând şi pu-tina distanta, ca s-o demoralizeze, sau chiar afişând o indiferenta studiata, ca s-o pedep-seasca pentru săptămânile de chin la care il supusese.

Dar, cum se întâmplă de obicei cu acțiunile îndelung şi minuțios pregătite, cel pedepsit se dovedi a fi tot el, tot eşafodajul răzbunării construit de el cu atâta grija, prăbuşindu-se ca un castel de cărți de joc, atunci când sosi deja miezul nopții fara ca Bri-anna să-şi facă apariția. Mizase

extraordinar de mult pe faptul ca prietenia ei cu sarbatori-ta o va obliga sa facă act de prezenta măcar. Absenta ei ridica în el talazuri de furie oarba ce-i întunecau pe rând rațiunea şi sufletul. Daca ar fi avut puterea sa o aducă numai cu forța gândului, Brianna s-ar fi înspăimântat de intensitatea urii din privirea lui. Ar fi fost capabil s-o sfărâme cu mâinile, aceleaşi mâini care cu câteva săptămâni în urma o adoraseră şi care închinaseră ofrande trupului ei.

Se simțea neputincios, umilit (pentru a cita oara), orbit de durerea de a se simți trădat şi înşelat, frustrat dincolo de limitele posibil de indurat, distrus de deznădejde şi sfâşiat de îndoială. Era perfect conştient insa ca daca i-ar fi oferit ocazia s-o întâlnească şi şi-ar fi asumat riscurile unor vătămări fizice, după ele ar fi urmat invariabil dezlantui-rea dragostei, împinsă într-un colt, comprimata de furia dominanta, cu tot ce decurgea dintr-o asemenea eliberare. O voia lângă el ca ca prezenta fizica, o voia ca subiect al de-versarii amărăciunii şi geloziei, o voia ca femeie, ii voia sufletul aşa cum îşi dorea cu ardoare să-i umple trupul cu sărutări fierbinți, voia să-i dovedească cine e stăpânul, dar singurul lucru pe care il reuşea era sa dea dimensiuni noi propriei suferințe.

Într-un târziu, vizibil deprimat după îndelunga aşteptare, îşi părăsi decep-tionat postul „strategic”si ieşi pe terasa scăldată din când în când de razele timide ale lunii. Era la al zecelea pahar în care îşi înecase amărăciunea şi se pregătea sa depună armele în lupta cu destinul, pentru a se reîntoarce în liniştea şi însingurarea propriei case. Amețit de băutură puternica şi aromata, se clătina uşor, dar deveni dintr-o data rigid şi aproape treaz surprinzând o discuție în care Brianna părea sa fie personajul supus examinării.

— şi ți-a dat măcar o explicație? se auzi prima voce, pe care o ghici ca apar-tinind Normei, una din membrele grupului din care făcea parte Brianna.

— Eh, nu poate fi numita explicație, dar mi-a telefonat ca nu poate sa vina, ii răspunse a doua voce, identificata de Phillip ca fiind a sărbătoritei. A intervenit ceva, ba-nuiesc, teribil de

important şi nu vine acasă pina luni. Zicea ca o să-mi mai dea un telefon daca nu cumva trebuie să-l anunț pe Mark ca s-ar putea sa lipsească şi de la agenție…

— Crezi ca s-ar putea sa fie vorba despre un bărbat?

— Nu stiu. S-ar putea. Daca stau bine şi ma gândesc, ultimele doua săptămâni a umblat ca năucă. Parca era în transa. O strigai, vorbeai cu ea şi ea tot cu mintea aiurea…

— Ce grozav ar fi!… Îți dai seama, Brianna îndrăgostită! Sper măcar sa fi ales un bărbat ca lumea. Cu înclinația ei morbida de a ocroti fiecare suflet de pripas, mi-e tea-mă sa nu dea peste un individ care s-o joace pe degete…

— Fii fara grija! Are şi un noroc la bărbați, ceva ce n-am văzut! Ştii faza aia de la Complexul hotelier Thompson?

— Nu. Care faza?

— Fii atenta: se duce tipa cu un grup de turişti sa verifice condițiile de cazare, de masa, trasee turistice, chestii de-astea. şi ce crezi? Da peste proprietarul complexului, un tip cu o reputație incredibila, un crai cu o viteza de compostare demna de Casanova. Fara să-l abordeze, fara sa facă nici cel mai mic efort, tipul se învârte în jurul ei, ii face o curte asidua, ea il respinge sistematic, pina când tipul, înfuriat, se duce peste ea în camera şi aproape ca vrea s-o violeze…

— Nu mă-nnebuni!

Inima încrâncenată a lui Phillip făcu un salt, la auzul unei asemenea intim-plari pe care ea nici măcar nu simțise nevoia sa i-o împărtăşească. Era firesc sa aibă moti-vele ei pentru a ascunde o tentativa de viol, dar sufletul lui tânjea după mai multe dovezi de încredere pentru a-şi demonstra lui însuşi puterea sentimentelor.

— Da! Ea a fugit pe lângă băiatul de la room-service şi s-a dus în holul hotelu-lui sa ma sune…

— Doamne, ce întâmplare! Parca mi-ai povesti un film…

— Stai sa vezi! şi nici n-a apucat sa puna receptorul în furca şi tipu' a venit şi a luat-o pe sus!

— De ce nu m-a nimerit pe mine…?

— N-aveai nici-o şansă!

— Si? Ce-a mai făcut? A luat-o cu forța?…

— Sincera sa fiu, nu stiu ce i-a făcut Brianna, sau ce i-a spus, ca dintr-o data individul s-a retras în matca şi a abandonat lucrarea. Mi-a povestit ea ceva-ceva, dar era atât de disperata numai când îmi povestea, incit mi-a fost jena sa pun mai multe întrebări. In orice caz, a fost un week-end de pomina, ştii, tocmai atunci când Mark îşi aniversa nu stiu citi ani de la căsătorie. I-am zis eu: mai bine veneai sa dai ochi cu cutra aia de nevas-ta-sa, ca tot era mai bine decât sa te fugărească obsedatul ala prin tot hotelul…

Furnicăturile din podul palmelor il avertizau ca daca ar fi avut ocazia sa dea ochii cu nemernicul ala l-ar fi transformat în doar câteva secunde într-o masa diforma de carne şi sânge. Totuşi, ii stăruia în minte îndoială, datorita grijii deosebite cu care Brianna evitase sa povestească măcar despre „excursia” ei, în prima faza în interes de serviciu.

— De-aia era ea aşa de speriata de cite ori suna telefonul…

— Da, probabil îşi imagina în fiecare clipa ca o s-o sune sau ca o să-şi anunțe sosirea. Din cite am înțeles, chiar şi după episodul asta nasol, tipu’ nu vrea sa renunțe. A, şi am uitat să-ți spun ca pe deasupra mai e şi depresiv!

— Depresiv? De ce?

— Pai, pentru ca mai acu’ câțiva ani, logodnica lui a murit într-un incendiu. Dar când pompierii au reuşit sa stingă focul, au găsit doua trupuri carbonizate: al ei şi al unui instructor de schi, mi se pare, pentru ca ea se „odihnea” vezi, draga Doamne, la munte înainte de nunta. şi asta, săracu’, aproape a înnebunit când a aflat concluziile an-chetei făcute de pompieri.

— Ce hal de femeie…

— Da. şi asta n-ar fi fost nimic daca părinții lui nu s-ar fi oferit sa se duca la fata locului şi pe drum s-au prăbuşit într-o prăpastie, sau cam aşa ceva…

— Mi s-a zbârlit pielea pe mine! Ce îngrozitor! Eu as fi acceptat să-l consolez, bietul de el, nici nu m-aş fi gândit sa o iau la fuga! Da’ tu il ştii pe tip? L-ai văzut?

— Nu. N-am de unde să-l stiu, pentru ca n-a venit niciodată în oraş. Tot ce ți-am povestit stiu de la Brianna. Ea mi-a povestit după ce s-a întors de-acolo…

— şi crezi ca ar fi plecat de bună-voie cu Depresivu'? Adică, acum e cu el, sau are alta urgenta?

— Nu stiu. Dar mie mi se pare ca este vorba tot despre ceva care are legătură cu el. Practic, pe mobilul meu, numărul de la care m-a sunat ultima oara are acelaşi indi-cativ zonal ca atunci când m-a sunat de la hotel, dar nu e acelaşi.

— Ce soarta a avut şi Brianna…Mai tii minte când Patrick i-a stâlcit mutra unui tip care vrusese sa o atragă în cursa? Ei, cum nu mai tii minte? A invitat-o la el acasă chipurile ca să-i prezinte familia lui şi când acolo, la el acasă nu era nimeni. Norocul a fost ca Patrick se întorcea de la aeroport şi a văzut-o coborând din maşină ăluia.

— A, da! şi a intrat după ei. Mi-amintesc, mi-amintesc. şi când tipu' a început s-o scalde, ca părinții lui plecaseră fara să-l anunțe, l-a luat pe individ la bătaie de i-a su-nat apa-n cap…

— Nu stiu ce sa zic, dar fata asta parca atrage necazurile la fel cum mierea cheama mustele de oriunde s-ar afla. Auzi, da' acu' nu ti s-a părut ca doctorul ala, Daw-son parca il cheama, nu se cam tine după ea? E un bărbat tare pretențios şi foarte încrezut. Sau mie, cel putin, aşa mi-a făcut impresia. Daca îşi fixează atenția asupra ei, o sa aibă iar probleme.

Phillip asculta din ce în ce mai atent, pentru ca niciodată nu avusese ocazia sa audă ce părere au cei din jur despre propria lui persoana. şi în afara de asta, daca prie-tenele ei aveau o anumită impresie despre el, mai mult ca sigur ca ii va fi inoculata trep-tat-treptat şi ei.

— De ce spui asta? Mie mi se pare ca e OK. E mai retras, de acord, dar asta nu înseamnă ca ii va face ei neapărat probleme. Ştii ceva despre el?

— Pai, în linii mari, numai uitându-te la el îți dai seama ca e plin de el şi ca se considera un individ superior. Nu vorbeşte cu oricine, nu prea are prieteni, e un singuratic şi asta

conduce la concluzia ca e un inadaptat. Nu l-ai urmărit la petreceri? Sta într-un colt, cu aerul ala superior şi nesuferit şi se mulțumeşte sa critice pe toată lumea de pe margine, ca şi când el n-ar greşi niciodată. Mie nu-mi place, una peste alta!

— Nu se poate! Tu nu eşti omul care sa te ghidezi numai după ceea ce vezi! Mai ştii tu ceva şi nu vrei să-mi spui. Ştii ceva despre viața lui intima?

„Ce uşor poți fi disecat de nişte persoane pe care nici măcar nu le cunoşti", se gândea Phillip, aşteptând cu nerăbdare sa afle daca vreo informație despre trecutul sau „transpirase" în bârfa locala.

— Nu stiu daca e bine să-ți spun… se codi Norma. Dar daca stau şi ma gin-desc bine, poate ar trebui sa afli, ca sa o poți avertiza pe Brianna: uite, el a fost însurat cu o tipa, tot doctoriță, ca şi el, o femeie care în ochii tuturor era ca o zână. Numai zâmbete, un cuvânt bun pentru fiecare, inteligenta, frumoasa, plina de bun simt, dar pentru cei care nu o cunoşteau, treaba asta ținea.

— Cum adică, ținea?

— Adică, asta era numai o fațadă. Dincolo de aparente, viața lor ca un cuplu, a fost un adevărat coşmar. Cu certuri, cu strigate, cu ironii, cu jigniri, ma rog, tot tacâmul. şi toate porneau de la iubirea ei bolnava pentru el, il gelozea şi daca stătea de vorba cu o asistenta pe culoarele spitalului, il suspecta de fiecare data când vorbea la telefon, ca la celalalt capăt al firului e vorba despre o femeie, ii cauta prin buzunare, încerca orice nu-mar de telefon notat pe vreo hârtiuță, era îngrozitoare, ce sa mai.

Îngrozit, Phillip asculta siderat, uimit de acurateța relatării, pentru ca pina în acel moment, lucrurile stăteau exact aşa cum le descrisese Norma. Nu-şi putea da sea-mă ce sursa de informații avusese, pentru ca indiscrețiile legate de viața lui privata atin-sesera doar câteva persoane, majoritatea membri ai propriei lui familii.

— Într-adevăr, era cam exagerata, recunoscu Claudia. şi ce s-a întâmplat?

— Pai, stai, ca nu ți-am terminat istoria! Ca să-ți dai seama ce tip de gelozie practica tipa, pot să-ți spun, şi asta dintr-o sursa extrem de sigura, ca nici măcar nu ac-cepta sa aibă un copil cu el pentru ca avea impresia ca atunci dragostea lui pentru ea s-ar disipa, ar scădea cantitativ, ca şi când ar fi fost vorba despre o înghețată care se topeşte, şi s-ar fi transferat asupra copilului. Ai mai auzit aşa ceva?

Erau detalii ale vieții lui intime pe care nu avusese curajul sa le discute nici măcar cu cei apropiați lui. Faptul ca Marissa nu-şi dorise copii numai pentru a nu pierde dragostea lui, şi-aşa afectata şi distrusa în mare parte datorita comportamentului ei, cons-tituia unul dintre secretele lui cele mai ascunse. Nu voia să-şi amintească nici măcar ca o asemenea argumentație pusese capăt şi ultimelor rămăşițe ale iubirii lui pentru ea.

— Sincera sa fiu, n-am mai auzit. Cum ar putea o femeie sa creadă ca propriul ei copil i-ar „fura" o parte din sentimentele pe care bărbatul ei le nutreşte? Asta suna ca cea mai mare idioțenie pe care mi-a fost dat s-o aud…

— Asta se pare ca a fost şi părerea lui…ofta Norma. Cred ca îți dai seama cit de mult îşi doreşte tipu' sa aibă copii. In fine, lucrurile au degenerat pina la faza în care ea mai avea putin şi-şi pierdea mințile, iar el mai avea de ales intre a o omori pe ea sau a se sinucide. Se părea ca toate celelalte alternative fuseseră excluse rând pe rând, ca lipsite de suport practic.

— şi cum s-a terminat?

— A, de terminat, s-a terminat cum nu se putea mai prost: într-una din crizele ei cele mai acute, nevastă-sa a încercat sa înfigă un cuțit de bucătărie în el. Îți dai seama ce scandal, politie, ambulante, sânge înşirat prin toată casa, mobila răsturnată…Eh, cam asta a fost…

Imaginea de pe retina era şi acum vie, ca şi când trecutul făcuse un salt, su-prapunindu-se peste prezent. Mâinile lui cu degete lungi şi fine, pline de propriul sânge, uimirea cu care privea minerul cuțitului ieşindu-i din piept, ca şi când cel înjunghiat ar fi fost o alta persoana, concentrarea care il

stăpânise pe parcursul întregii dispute şi care a-cum începea sa se estompeze, contururile care se dublau sau se triplau în fata ochilor, la-crimile de la coltul pleoapelor de care nici măcar nu era conştient, durerea care creştea în valuri propagindu-se în unde dinspre interior spre exterior, vocea stridenta a Marisei, care continua să-i arunce invective şi obscenități, totul, totul se desfăşura cu încetinitorul, într-o reluare care antrena cu sine toată murdăria şi suferință.

— şi vrei sa spui ca ea e acum la închisoare?

— N-a rezistat mai mult de doi ani. S-a încăierat cu nişte deținute şi a fost ga-sita cu beregata tăiată într-o dimineață... A murit exact aşa cum a şi trăit. Plina de ura şi de resentimente.

— şi el?

— El a stat în spital vreo doua luni, pentru ca plaga înjunghiată a făcut com-plicatii, cu febra, infecție, ma rog, în cazuri ca al lui nici nu se ştie daca era mai bine sa moara sau sa continue sa trăiască.

Într-adevăr, în spital toate eforturile fuseseră comasate nu pe plaga care nu dădea semne ca ar vrea sa se vindece ci pe psihicul lui, singurul care l-ar fi putut deter-mina sa revină la lupta. Lupta pentru o viață pe care nu şi-o dorea, care era o povara, în mintea lui nu găsea argumente pentru a se reîntoarce printre cei vii, motivația fiind în acel moment foarte aproape de ilustrarea unui dezastru.

Din clipa în care acceptase să-şi mai acorde o şansă, părăsind lumea iluzoriu liniştită şi luminoasa în care ajunsese fara s-o ceara, devenise un individ închis în el, foarte circumspect cu cei din jur, dar mai ales cu femeile, se transformase într-un judecător intransigent al caracterelor, care nu acorda cu prea multa uşurință circumstanțe atenuante.

Întâlnirea cu Brianna făcuse ca lucrurile sa se schimbe spre mai bine şi din aceasta cauza privea opțiunile ei ca şi când ar fi fost instrumente ale trădării. Pentru a do-ua oara în viața lui acordase încredere unei femei şi ea se juca cu

sentimentele lui ca şi când ar fi fost un mozaic de bile colorate, lăsate sa se rostogolească la voia întâmplării.

Nici el nu-şi dorise mai mult ca ea sa parcurgă din nou spirala suferinței şi a durerii, pentru ca amândoi erau prea conştienți de repercursiunile unei asemenea stări de fapt. Daca cedase în fata inocentei ei şi daca se lăsase antrenat de curenții înşelători ai unor sentimente ireversibile o făcuse doar pentru ca atracția emitea semnale mai puterni-ce decât propria rațiune.

Acum îndoială se strecura cu pasi repezi în inima lui, pentru ca devenise din ce în ce mai sigur ca în viața Briannei mai exista şi alt bărbat. Faptul ca sub ochii lui se perindase pe coridoarele spitalului, il consolase şi-i fusese alături ca o persoana îngrozitor de apropiata ii consolidase suspiciunea. Daca bărbatul respectiv fusese în stare sa o con-vinga sa lipsească de la aniversarea celei mai bune prietene, era, desigur, o dovada ca el reprezenta pentru ea o alegere extrem de importanta. Mai importanta decât Claudia şi Phillip, în orice caz.

Era greu sa admită ca motivul absentei ei ar fi putut fi altul şi ajunse sa se a-cuze singur de o dorință inexplicabila de a-i găsi scuze. Conştientiza faptul ca în forul lui interior ii mai dădea o şansă, sperând ca la întoarcerea ei acasă avea să-l sune şi să-i ofere o explicație de orice fel, credibila sau nu. Avea nevoie sa spere ca iubirea lui nu se ras-pindea din nou în van, pe valurile instabile ale unei stări de confuzie şi incertitudine.

O dorea din nou, mai intens ca niciodată, simțea nevoia de a-i auzi vocea, de a o dezmierda, de a o readuce în miezul trăirilor sufleteşti la cote maxime, ghemul de in-cordare din abdomen il chinuia ca o tumoare, iar frustrarea se manifesta printr-o inițiativă neobişnuită în cazul lui, aceea de a-şi izbi efectiv fruntea de un zid pina la dispariția dure-rii.

Trebui insa sa se consoleze cu inca un pahar de whisky, la fel de caustic pen-tru stomacul lui încordat ca o spălătura cu acid. Creierul îmbâcsit de alcool în egala masu-ra cu

cantitatea de reproşuri şi blesteme pe care le adresa propriei sale credulități, ii făcea deja feste, amestecând într-un amalgam înfiorător scene ale trecutului cu produse ale imaginatiei, confecționate în prezent.

Melissa şi Brianna făceau schimb de bărbați, se acuzau reciproc de infideli-tate, se lăsau fermecate de sentimente amăgitoare prin uşurința cu care evoluau de la un partener la altul, se prelingeau pe un ring de dans mărginit de fuioare de ceata în ritmul lasciv al unei melodii tânguitoare. Totul se desfăşură într-o atmosfera care împrumuta un iz vag oriental, cu beţişoare de santal aprinse în colturile odăii, cu invitații tolăniți pe per-ne multicolore împrăştiate pe covorul gros de lina.

Pentru ca nu mai era capabil sa decanteze ficțiunea de realitate, pentru Phil-lip constitui un mister de nepătruns modul în care ajunsese în propria casa şi în patul lui dublu, a doua zi, la prinz, când se trezi, cu capul prins în chingi de sirma ghimpata şi gura amara.

Nu mai putea prelungi starea asta îngrozitoare de tensiune. Chiar şi pentru ea devenise imperios necesar ca la sfârşitul acela de săptămână să-şi acorde o întrevedere cu Phillip, pe care nu-l mai văzuse de o luna de zile. N-avea nici-o idee despre „desfasurato-rul de week-end”, dar, oricare ar fi fost locația, era pregătită sa se duca.

Îşi alese cu multa grija toaleta, o rochie destul de simpla, dar teribil de inge-nioasa, care era de fapt un sal cu o croiala speciala la care tot ce aveai de făcut era să-l in-asori în mod corect pe trup, pentru obținerea unui maxim de efect. Salul era bordisit cu franjuri delicate din mărgeluțe colorate, în aceleaşi nuanțe cu imprimeul generos, a-bundind de flori de lotus şi de nuferi, pe un fond lacustru, cu ape verzi, violete şi albastre. Încalța pentru prima oara nişte sandale aurii ale căror barete închipuiau doi şerpi incola-citi pe gambele fine şi care realizau o deplina armonie cu colierul tot în forma de şarpe, al cărui cap se odihnea pe umărul gol şi frumos bronzat. Masa de bucle roşcate deveni prizoniera unei panglici

de un verde intens, înfăşurată în spirala şi de nişte ace de par uri-ase, de aceeaşi culoare, care susțineau întreaga „construcție” din fire mătăsoase.

La sfârşit, se privi mulțumită în oglinda, daca ei ii plăcea ce vedea nu inca-pea îndoială ca şi celor din jur avea sa le placa. Ansamblul era desăvârşit şi-l făcu sa devi-na perfect după ce-şi adaugă putina culoare pe pomeții cam palizi şi şi retuşa pentru ulti-mă oara machiajul. Nu-şi mai dăduse atâta interes sa arate competitiv de pe vremea când era o puştoaică şi îşi însoțea frații la diverse evenimente cu caracter monden. In acele ca-zuri era de-a dreptul îngrozită sa nu-i facă pe băieți de ris, fie printr-o exagerare, fie prin lipsa de preocupare pentru a pune în penumbra orice alta participanta de sex feminin.

Cu timpul, compania fraților ei dispăruse, şi odată cu ea şi dorința ei de a atrage privirile. Maturizându-se, îşi dăduse seama ca e mult mai important pentru o feme-ie sa fie atractiva din punct de vedere spiritual decât din punct de vedere al aspectului fi-zic. Respectul fata de propria ei persoana ii impusese sa devina mai putin decorativa, cu consecințe benefice, pentru ca întreaga ei personalitate iradia o nota de mister, iar bunul gust cu care se îmbraca precum şi stilul nesofisticat ii conferiseră eleganta şi prestanta.

Zimbi la gândul ca pentru bărbatul iubit ar fi fost suficient sa desfacă un nod pentru a o avea complet goala în fata lui şi încercă să-şi imagineze scena care ar fi inlo-cuit stupoarea inițială cu pasiunea într-un interval de numai câteva secunde. Făcu o piru-eta, antrenând în mişcare franjurile multicolore şi descoperi ca, lovindu-se unele de altele, acestea degajau un sunet cristalin, asemănător unui hohot mic de ris.

Conduse tot drumul pina la reşedința familiei Franklin într-o stare euforica, stăpânită de o veselie şi un optimism debordant. Avea sa se întâlnească în sfârşit cu Phillip, urma sa danseze cu el, să-şi simtă sinii striviți de pieptul lui larg, să-şi arunce privirile în ochii lui de întuneric şi sa uite de

toate problemele şi îndoielile care ii măcinaseră sufletul de când nu-l mai văzuse.

După ce-şi parca maşina în scuarul din fata casei, cauta din ochi Range Ro-ve-rul lui albastru metalizat şi după ce-l văzu parcat sub un platan cu crengile contorsio-nate intra pe aleea ce ducea în gradina, afişând un zâmbet de zile mari.

Petrecerea era în toi. Toată gradina era scăldată într-o lumina aurie de la ghirlandele de beculețe care se încolăceau printre crengile copacilor, pentru a se lansa în curbe line pentru a trece de la un arbore la celalalt. Invitații erau răsfirați printre mesele împodobite festiv, cu pahare de cristal pline cu şampanie, licărind stins în lumina confe-rita de feeria strălucitoare a beculețelor.

Pe majoritatea ii cunoştea, dar ii revedea acum fara sa o încerce nici-o emoție, nici-un entuziasm. Privirile ei il căutau cu asiduitate pe Philip pentru a-şi ostoi dorul de statura lui impunătoare, de parul lui negru, ondulat, încărunțit uşor pe la tâmple, era şi-gura ca numai văzându-l îşi va recăpăta pe de-a-ntregul încrederea în propriile forte, in-carcindu-şi propriile baterii de la energia lui calma, care insufla siguranță şi statornicie.

Nu reuşi să-l vadă, dar nu se impacienta, faptul că-l ştia acolo era deocam-data suficient. Începu sa salute politicoasa în dreapta şi în stânga diverşii cunoscuți, des-coperi ca ținuta ei extravaganta ii surprinsese pe cei mai multi, era prima oara când afişa o asemenea toaleta şi faptul stârnea murmure pe care ea nu le putea localiza ca fiind de ad-miratie sau datorate invidiei.

Se opri de vorba cu una din colegele de la agenție, Frida, una dintre amicele de tip nordic, care îți acordau prietenia din momentul în care le câştigai încrederea, ne-conditionat. Tocmai ii povestea cum reuşise sa plaseze un grup de turişti într-una din sta-tiunile cele mai exclusiviste când il văzu. Toată veselia şi optimismul ei se prăbuşiră într-o clipa, nu datorita faptului ca el părea sa nu o fi observat ci mai ales datorita blondei cu surâs orbitor şi forme demne de o amfora

grecească. Continua totuşi sa discute cu Frida, aparent calma, de ce sa se alarmeze când putea fi vorba doar de o cunoştință întâmplătoare şi nu de o înlocuitoare a ei în inima lui.

După ce aştepta ca el s-o remarce fara nici-un rezultat, părând absolut fas-cinat de partenera lui, Brianna începu sa încerce o senzație de jena, nu pentru umilirea la care era supusa, ci datorita faptului ca îşi părea sieşi acoperita de vulgaritate. Salul ei so-fisticat nu mai părea decât o încercare nereuşită de atrage atenția unui „fost". Toată grija ei în a crea o ambianta speciala o făcea sa se simtă ridicola şi pângărita. Înarmată intot-deauna cu o părere buna despre propria persoana, de data asta, respectul de sine dădea ra-teuri, ca un motor gripat.

Era uimitor cum o simpla ingnorare din partea celui pe care-l dorise cu o in-tensitate fara precedent, căruia i se dăruise pina la urma fara rezerve, o aducea pe picior de egalitate cu o femeie folosita, plătită, şi uitata, o prostituata, ceea ce ea se încăpățâna sa nu accepte vis-a-vis de persoana ei.

Nu voia sa intre în panica şi îşi impunea sa rămână calma, refuzând de câteva ori politicos invitațiile la dans. Prin faptul ca Phillip nu-i acorda nici-o atenție, Brianna devenise, chiar şi în cercul ei de prieteni, o persona non grata, ca şi când spectrul distan-tei pe care el o impunea ii ținea şi pe ceilalți în expectativa.

La un moment dat, înfrântă, cu orgoliul în zdrențe, intra în casa, aparent pen-tru a-şi reface machiajul, în realitate, căutând un loc unde sa fie singura cu amărăciunea ei. Desi lacrimile amenințau sa se rostogolească inerent pe obrajii parca mai palizi, cu tot fardul aplicat cu atâta grija, îşi concentra toate resursele de curaj şi demnitate pentru a nu se lasă cuprinsa de hohotele ce i se înghesuiau în git.

Trase adânc aer în piept, îşi îndreptă spatele, şi îşi urma drumul spre salonul acum pustiu. Cunoştea foarte bine topografia casei pentru ca nu era pentru prima oara când străbătea coridoarele întunecate, ea şi Denise Franklin erau

doar prietene din copi-larie. Refugiul obişnuit il constituia o marchiza, de fapt o prelungire a salii de mese, o in-capere încadrată de jur împrejur de geamuri înalte, decorata cu multe plante exotice şi care avea ca piese de mobilier doua balansoare vopsite în alb şi acoperite cu huse inflora-te. Se aşează precauta, cu aerul unei bătrâne care se pregăteşte să-şi amintească de vremu-rile petrecute înconjurată de cei dragi. Se lăsă pe spate, rezemându-şi capul de spătarul înalt şi începu sa se legene uşor, la fel cum un însingurat îşi macină în tăcere disperarea.

Scârțâitul uşor al lemnului ii aducea o stare de somnolenta binemeritata, iar parfumul discret al florilor o învăluia creându-i o stare de linişte şi de tristețe. Încet-încet somnul o invada, rupându-i contactul cu lumea înconjurătoare, ducând-o pe aripile lui într-o lume de pace şi de detaşare, departe de zbuciumul cu care se confruntase în ultimele săptămâni.

Nu ştia cit se lăsase în brațele odihnitoare, poate câteva minute, poate chiar o ora, când tresari brusc sub impresia puternica a unei prezente străine. Phillip o privea ase-zat în celalalt balansoar, cu o expresie de blândețe întipărită pe chip. Nici urma de blonda cu forme sculpturale, nici de vreun alt intrus.

— Eşti foarte frumoasa în seara asta, şopti el, ca şi când intensitatea vocii lui ar fi putut s-o sperie. Pari atât de inabordabila, atât de greu de atins, o întruchipare a zeiței războiului care îşi acorda un moment de odihna pentru a le permite oştilor inamice sa încheie un armistițiu.

— Mulțumesc pentru compliment, rosti ea stins, dar as fi preferat din partea ta o părere sincera, nu una menita sa ma perie.

— Cum poți sa ma acuzi ca nu sunt sincer? păru el uimit. Pot sa sper ca pentru mine te-ai aranjat într-o toaleta atât de deosebita? Sau asta e o dovada a permanentului tau respect fata de sine?

— Poți sa spui orice, pentru mine n-are nici-o importanta. Nu e cazul sa ma iei peste picior, m-am luat eu singura cit pentru toată lumea. Recunosc ca am greşit, ca mi-am făcut nişte iluzii bazate pe aparente, dar cred ca de data asta o sa fie pentru ultima oara.

— Putin caustica? Te deranjează cumva aciditatea gastrica? Consumi multe alimente prăjite? Sau eşti pur şi simplu, o fire care se consuma din te miri ce? S-ar putea sa te aranjezi cu un ulcer duodenal care sa te duca imediat pe masa de operație.

— Îți etalezi cunoştințele din domeniul medicinei? Vrei sa ma impresionezi?

— Nu. Chiar sunt medic. Nu ştiai? răsuflă el uşurat constatând ca prietenele ei nu apucaseră să-i facă informarea.

Ridica spre el o privire întrebătoare, amplificând uşor, fara să-şi dea seama mişcarea de balansare. Era medic?

— Chiar eşti medic? Nu glumeşti?

— N-am fost în viața mea mai serios, se prefăcu el jignit de ignoranta ei. Se pare ca amândoi ne rezervam surprize unul altuia. Unele mai plăcute, altele mai putin pla-cute, în funcție de conjunctura. De ce ai venit aşa târziu?

Fara sa se obosească sa privească în direcția lui, rosti automat:

— Traficul. şi nici nu ştiam ca trebuie sa fac prezenta la o ora anume, adăugă ea pe un ton înțepat. Oricum, nimeni nu mi-a simțit lipsa…

— E dureros, nu-i asa?

— Dureros? Traficul?

— Nu te preface ca nu înțelegi, o admonesta el putin prea vehement. Ştii foar-te bine la ce ma refer. Nu ți-a picat deloc bine sa nu te bage nimeni în seama, orice-ai spune.

— şi ce legătură are asta cu contextul? Orice eşec sau succes se înregistrează de către ceilalți, indiferent de opțiunile noastre. şi aşa s-a văzut de la tine? Ca nu m-a băgat nimeni în seama? Sau te referi la cineva în particular? întrebă ea

mieros, revenind apoi dintr-o data serioasa. Ai făcut-o intenționat?

Phillip se desfată cu indignarea ei, găsind-o mai transparenta ca niciodată. Il amuzau grozav eforturile ei de a nu se lasa copleşită de furie, constatând ca o jucase pe degete. Il ungea pe suflet sa descopere ca deținea şi ea acelaşi tip de vulnerabilitate care pe el il îmbolnăvise aproape şi care il aruncase iremediabil în brațele disperării.

— şi daca as fi făcut-o?Te-ai gândit vreodată mai departe de propria ta persoa-na? Ai testat pe propria ta piele vreodată îngrijorarea şi incertitudinea? Cum e sa fii lăsat în mijlocul unui torent de sentimente cu care nu ştii ce sa faci? Cum ti se pare ipostaza de umilință traversata la nesfârşit doar pentru ca unora dintre noi le place sa experimenteze ambiția?

Brianna il asculta atenta, încercuindu-şi inconştient corpul cu brațele, având în fata ochilor imagini, flash-back-uri din toate încercările la care fusese supusa daca nu de-a lungul vieții ei, măcar în ultimele câteva săptămâni. Îşi amintea de arsurile de pe bra-țe, de fumul inhalat care ii provocase accese de tuse câteva zile în urma, de zilele în care se zbătuse intre registre, telefoane, liste de cheltuieli, reprogramări la cazare, pe urma toa-te pregătirile pentru înmormântarea lui Nicholas, toate nopțile de nesomn în care stătuse de veghe în rezerva lui Brian. Da. Concluzia era ca nu dăduse niciodată dovada de altru-ism, nu-i pasase niciodată de cei din jurul ei, nu fusese umilita şi era de departe persoana cea mai lipsita de griji care existase pe suprafața pământului.

— Ai dreptate. Răspunsul ei il surprinse şi il îngrijora pe Phillip în egala mă-sura. Nu se aşteptase la franchețe, ci la violenta verbala, la riposta. Crezi ca sunt la o virs-ta la care as putea sa ma mai schimb?

— Sa te schimbi? Cum adică, sa te schimbi? Cine vrea ca sa te schimbi? N-ai mai fi tu daca te-ai comporta altfel!

— De fapt, tu ce vrei? il întrebă ea prea obosita ca se certe. Te declari multu-mit daca îți spun ca ai reuşit şi sa ma umileşti, daca m-ai făcut sa gust îndoială, daca am ajuns sa

ma disprețuiesc pe mine însămi? Asta ai vrut? Poți sa fii satisfăcut, pentru ca nu mi-au trebuit zile nesfârşite ca sa experimentez asemenea stări de spirit, le-am parcurs pe toate în viteza, în decurs de numai câteva ore. Consideri ca eşti pe deplin răzbunat?

— Nu am avut intenția sa ma răzbun pe tine, m-ai înțeles greşit.

— A, da? şi eu ar trebui acum sa te cred? De fapt, nu-mi raspunde, pentru ca oricum nu are nici-o importanta. Aveam nevoie de timp şi spatiu ca sa ma hotărăsc inco-tro s-o iau, şi cred ca lecția pe care am primit-o în seara asta e mai mult decât un indicator de direcție.

Se ridica brusc de pe balansoar, lăsându-l în deriva datorita modificării cen-trului de greutate. Plecase hotărâtă spre culoarul întunecat când Phillip o ajunse din urma şi o smuci cu fata spre el, făcând-o captiva în brațele sale.

— Ce vrei sa spui cu asta? Cuvintele ieşite printre dinții încleştați, sunau ame-nintator. Ochii negri ii scăpărau ca doi tăciuni încinşi, oglindind furtuna din spatele lor.

— Ceea ce spun inca de când ne-am cunoscut! striga ea. Oricât ne-am amăgi şi ne-am îmbăta cu propria noastră mândrie, noi nu putem avea o relație, după cum nu pu-tem avea un viitor împreună. şi acesta e ultimul meu cuvânt!

— Ai impresia ca întotdeauna ultimul cuvânt trebuie să-ți aparțină? răcni Phil-lip în timp ce mâinile lui puternice ii prinseseră încheieturile ca într-o menghina. Numai tu ai dreptul sa emiți păreri şi întotdeauna ale tale sunt cele mai juste, nu-i asa? Nu contea-za daca pe mine ma doare şi ma răneşte fiecare vorba care-ți iesa de pe buze, nu contează ca eu vad lucrurile în cu totul alt fel! Tu ştii numai o fraza pe care o repeți la nesfârşit, ca o placa de patefon uzata!

— Încetează!

— Nu încetez deloc! se răsti el furios. Ți-a plăcut experimentul din seara asta? Ai văzut ce amar este gustul respingerii şi al disprețului? Ai descoperit cit de tare doare dezamăgirea? Ei,bine, eu trăiesc cu toate astea inca de când

te-am întâlnit prima oara. Conviețuiesc cu ele în fiecare blestemata de zi în care m-ai ținut la distanta, doar pentru ca aşa vrei tu! Nu-i aşa ca nu e prea plăcut sa primeşti palme în plina figura?

— Nu te-am pălmuit niciodată! şi daca vrei sa ştii, ceea ce fac, fac pentru bi-nele amindorura!

— Binele?! Nu te-am auzit bine? dădu el expresie îndoielii care il macina. Ca-re bine? Bine, ca nu m-am putut odihni în nici-o noapte ca lumea avându-te tot timpul în fata ochilor? Bine, ca m-am îndoit de mine însumi, întorcând pe toate fetele argumentele tale? Bine, ca săptămâni la rând am pândit telefonul şi usa de la intrare, aşteptându-te sa dai un semn de viață? Spune-mi tu ce a fost bine!

— O sa vina o zi în care o să-mi dai dreptate! şi atunci sa nu zici ca nu te-am avertizat! Tu nu eşti genul de om care sa accepți apariția unei probleme fara ca sa fii şi tu făcut părtaş…

— şi ce e rau în asta? Ai secrete? Ceva de care să-ți fie ruşine?

— Nu! Doar ceva ce tu n-ai putea sa înțelegi!

— Încercă-mă! spune-mi despre ce e vorba şi lasă-mă pe mine sa apreciez da-ca pot sa suport realitatea! Nu te mai grăbi sa iei hotărâri în numele meu!

Se lăsă o tăcere grea, plina de tensiune. Era clar ca nu-i putea explica relația ei cu Brian astfel incit el sa înțeleagă. Poate nimeni, bărbat fiind, n-ar fi putut înțelege.

— Mai bine te-ai întoarce la blonda ta şi m-ai lăsa în pace, se resemna ea pe un ton uşor jignit.

— La blonda mea? Care?… A, te roade gelozia? întrebă el ironic. N-ai nici-un pic de încredere în mine, nu-i asa? Văzând ca nu primeşte nici-un răspuns continua: chiar ma credeai capabil sa am ochi pentru altcineva atunci când tu eşti în preajma? Chiar ai crezut ca blonda aia valorează mai mult decât trupul tau mai jos de glezna? Bineînțeles ca te-am aşteptat în seara asta ca pe o sursa de oxigen, am măsurat culoarele casei asteia in-cit as putea sa le desenez cu ochii

închişi! Te-am remarcat din prima clipa când ai intrat pe alee, eşti atât de strălucitoare, atât de deosebita, incit toate prezentele feminine par fade şi incolore în comparație cu tine. Dar am lăsat ca totul sa curgă de la sine ca sa te aduc a-colo unde voiam eu. Nici măcar nu eram sigur ca o sa reacționezi. Cred ca daca te-ai fi a-runcat în vâltoarea dansului în brațele unui bărbat, as fi făcut infarct!

— Nu încerca acum sa…

— Ce sa nu încerc? Să-ți demonstrez ca numai la tine îmi erau gândurile şi pri-virea? Te-am urmat în marchiza la doar câteva minute după ce te-ai retras, şi cit de fericit am fost ca am putut să-ți absorb imaginea liniştită, sa te am numai pentru mine, pentru ci-teva minute. Erai aşa frumoasa în somn, cu trăsăturile destinse, cu chipul asta care m-a înnebunit, cu şuvițele de par care se răsuceau în spirale delicate pe gâtul tau, mişcându-se vrăjite la fiecare respirație, la fel de vii ca şi tine…

— Convingerea mea e ca…

— Ssstt! Tu nu mai ai dreptul la nici-o convingere, ii şopti el, trăgând-o uşor la pieptul lui. Nu ma interesează unde ai fost tot timpul asta şi cu cine, nu vreau sa mai stiu nimic în afara de dorința mea nestrămutată de a te avea.

— Dar…

Cuvintele ii fura furate de pe buze cu o sărutare dulce, delicioasa, care ii schimba starea de agregare. Putea foarte bine sa fie vorba despre o materializare lichida sau de una gazoasa, nici ea nu ştia prea bine. Încheieturile ii fura eliberate, pentru a fi cu-prinsa de jur împrejur cu brațele, recunoscuta tactil de mâinile posesive şi acceptata în vir-tejul care i se deschidea la picioare.

Parca intuind secretul nodului „fermecat”, Phillip trase de capetele înnodate artistic şi în câteva clipe o avu aproape goala înaintea lui. Exact aşa cum presupusese Bri-anna, prima lui impresie fu de stupoare, înlocuind instantaneu pasiunea. Salul alunecase şerpuitor pe pielea mătăsoasă, cu un clinchet discret la contactul cu podeaua. Luminata din

spate de un bec răzleț, imaginea Briannei deveni una ireala. Ca ieşită dintr-un nor de ceata, silueta ei se contura foarte clar în semiobscuritatea încăperii. Razele palide de lu-mina ii depăşeau umerii şi ii mângâiau cu blândețe rotunjimea sinilor, se pierdeau în parul ei bogat creând un halou în jurul capului. Răsuflarea calda ii era parfumata şi contrastul dintre lumina şi întuneric te împiedicau să-i distingi trăsăturile fetei, dar Phillip le ştia de-ja pe de rost.

Drumul parcurs intre poziția lui semeață şi următoarea, în care buzele lui se lăsară pline de dor peste ale ei, păru ca se dilata dincolo de limitele suportabilului pentru amândoi. Voia s-o facă sa tânjească după el, sa o pedepsească inca o data pentru zilele în care făcuse ture în vecinătatea telefonului, sa o aducă în stare să-i ceara, sa se ofere singu-ra. Ca şi când n-ar mai fi încercat şi alta data acelaşi tertip. O trase după sine în prima camera de pe coridor, salul căzut dând impresia ca stăpâna lui se volatilizase fara urma.

Faptul ca o ştia goala atât de aproape ii aducea sângele la temperatura de fier-bere. Il simțea deja circulând greoi prin vene, într-o încercare disperata de a-i iriga creie-rul începețoşat de pasiune. Încercă fara succes sa mențină o oarecare distanta intre corpurile lor, pentru ca la primul contact al degetelor ei care se străduiau să-i deschidă cămaşa pe pielea lui înfierbântată, sa capituleze fara drept de apel.

— Brianna, cine te-a investit cu puterea asta asupra mea? şopti el inspirând cu nesaț aroma de toamna târzie a parului ei. Cu ce drept ma transformi mereu dintr-o ființă umana într-un sclav?

Preocupata să-i guste pielea gâtului şi să-şi termine lupta cu nasturii, Brianna murmura câteva cuvinte fara înțeles, înnebunită sa intre în contact cu căldura degajata de trupul lui, care ii pompa sălbatic sângele în vene. Vârtejul declanşat de atingerea buzelor ei pe muşchii tari, modul în care sinii ei ii mişcau parul de pe piept, într-o promisiune tac-tila extrem de excitanta, il întărâtau sa posede, sa ia în stăpânire, sa acapareze tot ceea ce mâinile întâlneau în cale. Ii frământa

muşchii spatelui, ii enerva cu mângâieri sâcâitoare lo-burile urechilor, ii redesena conturul braţelor, în timp ce gura se perinda grăbită pe toată fata, sărutându-i pometii, arcadele, fruntea, ochii, pentru a-şi încheia victorioasa periplul pe buzele moi şi fragede.

— De ce ai vrut sa ma pedepseşti? o auzi întrebând printre răsuflările intretaia-te. Ma cunoşti atât de putin… nu ştii cit de mult ma răneşti atunci…când…ma consideri…egoista… si…lipsita de grija…pentru…ceilalţi…

— Pentru ca ma doare sa ma lovesc de temperamentul…tau ca de un…zid. Nu suport sa ma laşi aşteptând…sa nu stiu nimic…de tine…unde eşti…ce faci…

— Ai vrea sa trăiesc…numai pentru…tine…?

În loc de răspuns, Phillip mormăi un „mhmm" care ţinea locul unei afirmaţii şi continua să-i caute locurile cele mai sensibile care răspundeau sub mâinile lui pricepute întocmai ca vibraţia unei viori în mâinile maestrului.

Si pentru ca picioarele nu le mai erau de nici-un folos, căutară simultan un punct de sprijin. Patul larg care se întrezărea în mijlocul încăperii, era exact locaţia de ca-re aveau nevoie în aceasta etapa. Tatonarea reciproca continua pe toată distanta dintre usa şi pat, cu căutări febrile, cu atingeri excitante, cu şoapte pasionale, descătuşându-se pina la urma complet de haine. Se prăbuşiră în acelaşi timp făcând arcurile sa geamă sub greu-tatea corpurilor înlănţuite. Era atâta ardoare, atâta intensitate în senzaţiile care se succedau în viteza, incit reacţia fiecăruia putea fi uşor atribuita unui călător care aşteptase ani de zi-le să-şi atingă tinta.

Corpurile se unduiau, se frământau, se căutau, se loveau, se îmbrăţişau cu o frenezie de neimaginat. Nu ai fi putut deduce ca intervalul de timp scurs intre doua intil-niri fusese doar de câteva săptămâni. Totul era supraevaluat, dilatat la maxim, fiecare din-tre ei îşi dorea ca totul sa ajungă cit mai repede la apogeu, dar în acelaşi timp, sa şi dureze cit mai mult. Aveau nevoie sa se simtă, sa se recunoască, sa se ridice

din nou pe culmile extazului şi sa cada împreună în abisurile pe care dragostea le deschidea în calea lor.

Nu se mai ținea cont de metode tradiționale, toate zonele puteau fi conside-rate erogene, îşi căutau placerea cu gura, cu mâinile, cu propriile trupuri şi se serveau re-ciproc într-o deplina armonie. Nu le-ar fi pasat daca la scena ar fi asistat şi o suta de mar-tori, pentru ca în acele clipe nu mai erau conştienți decât unul de prezenta celuilalt.

Cu eforturi susținute, peste o jumătate de ora zăceau vlăguiți, unul lângă al-tul, răstigniți pe patul dublu, epuizați, dar fericiți. Era acel tip de fericire pe care nu-l întâlneşti de prea multe ori în viață, o fericire curata, lipsita de discordie şi de resentimen-te. Vorbele erau de prisos, ceea ce se întâmplase intre ei conținea de-a dreptul magie şi era păcat sa fie cenzurat sau alterat de cuvinte. Săruturile delicate cu care Brianna ii acope-rea pieptul erau izvorâte din suflet, recunoscătoare şi supusa bărbatului care se oferea de fiecare data fara rezerve şi care ii dăruia suprema bucurie, aşa cum nici ea nu precupețea nici un efort în a-l face pe el fericit.

Din acest punct de vedere, lucrurile stăteau indiscutabil, la cote extreme. Dar odată cu separarea fizica, intervenea glasul rațiunii, care se încăpățâna, cel putin în cazul Briannei, sa strige şi sa se zbată împotriva continuării relației, indiferent de rezultatele atât de explozive ale posesiunii. Nu-şi putea explica de ce, dar avea în permanenta senzația de pericol, fiind teribil de conştientă ca într-un moment sau în altul, ruptura avea sa devina iminenta.

Pe de alta parte, Phillip încerca un sentiment de victorie, convins fiind ca din acest moment nimeni şi nimic nu o va mai putea îndepărta de lângă el. Nu în condiții nor-male. Ii mângâia pielea satinata, înfiorând-o cu atingerile sale, ştia ca în clipele în care i se dăruie este a lui şi numai a lui. Singura problema era sa extindă aceasta „putere de con-vingere" şi asupra caracterului Briannei, să-i demonstreze ca el era de departe cel mai bun lucru care i se putea întâmpla. Daca ar fi cunoscut ezitările şi temerile ei, starea lui de euforie poate ca

s-ar mai fi diluat putin, dar prefera sa creadă ca lucrurile stăteau exact aşa cum îşi imagina el.

Rezultatul atingerilor şi săruturilor fugare ce poposeau pe pielea lui Phillip nu întârzie sa se facă simțit, pentru ca energia se scurgea prin canale numai de ea ştiute fa-cindu-l sa devina din nou „activ". Ar fi vrut sa fie capabil să-şi stăpânească daca nu să-şi impună o anumită conduita în relația cu femeia asta care-l domina, în sensul ca nu-şi do-rea sa fie atât de receptiv la modul persuasiv în care ea reuşea să-i trezească interesul. Dar şi de data asta, ca în majoritatea cazurilor când era împreună cu ea, propriul lui corp se lăsa condus şi dirijat de stăpâna lui recunoscuta.

Brianna il făcea sa se înfioare, cutreierând cu buzele în arcuri largi pe torsul puternic, atingând cu delicatețe curburile sinuoase ale muşchilor împletiți pe umeri şi pe brațe, ii enerva cu vârful degetelor parul de pe piept, trecând de la mişcări ferme la unele suave, dar extraordinar de excitante. Evita să-i atingă sfârcurile întunecate, contractate de-ja de febra dorinței, il chinuia cu atitutidinea ei cercetătoare, parcurgând rând pe rând ab-domenul, coapsele, în mişcări voit senzuale.

Atunci când el ajunse la limita suportabilului, avu intenția de a o trage lângă el pentru a încheia jocul atât de dureros al aşteptării, se trezi în fata unui refuz, semn ca mai avea inca de descoperit câteva reguli.

Aşezată categoric deasupra lui, fixându-i mâinile într-o poziție răstignită de-a latul patului, Brianna il încăleca, practic atingându-l numai cu partea interioara a coapse-lor, lăsând intre ei o distanta apreciabila. Aplecata asupra lui, începu să-l muşte uşor de buza inferioara, atititindu-l, înnebunindu-l, făcându-l să-şi iasă din minți. Se împinse apoi uşor înainte pentru a-şi aduce sinii la nivelul fetei lui, moment în care, disperat, Phillip se smuci în loc pentru a-i captura unul dintre ei cu gura. şi reuşi. Mulțumit de reuşită şi ferm convins ca victoria i se datorează în întregime lui şi abilității lui masculine, făcu un efort şi repeta figura şi cu

celalalt sin, fara sa sesizeze ca fara ajutorul Briannei n-ar fi fost în stare nici măcar de o atingere.

Cumplit de excitata de muşcăturile şi modul în care el ii adora sinii, Brianna glisa uşor peste corpul lui fierbinte, descriind cu sfârcurile rigide doua dâre paralele care il făcură sa se cutremure. Odată ajunsa din nou cu fata deasupra lui, se lasa prizoniera unui sărut copleşitor, la limita suportabilității, reuşind sa se potrivească perfect peste el.

În mijlocul concentrării pe care amândoi o acordau contactului buzelor şi al limbilor care se împleteau înfrigurate, Brianna il surprinse pina la sublim, coborându-şi încet soldurile şi capturându-l încet-încet, pina la absorbția completa. Simultan, sinii i se lipiră compact de pieptul lui, smulgându-i un icnet datorat senzației explozive la care il supusese, dar şi surprizei de a fi devenit captiv în cavitatea fierbinte.

Fara să-i dea timp să-şi regrupeze forțele, Brianna începu să-şi rotească ame-nintator soldurile, cu o lentoare demna de un replay. Se ridicase complet, se sprijinea nu-mai pe genunchii strânşi sub ea şi pe care ii flexa uşor împrumutând mişcării ei o dubla di-rectie, orizontala combinata cu verticala, descriind curbe în spatiu. Efectul deplasării ei combinate se vedea cu claritate pe chipul lui, fiindcă grimasele şi gemetele pe care Phillip le elibera din gâtul încordat erau dovada cantității de energie care il costa pentru a se men-tine în parametrii impuşi de ea.

În întunericul din camera, unde ochii lor se obişnuiseră deja cu obscuritatea, privirile pe care i le arunca erau pline de ardoare şi umilință, îşi accepta poziția de supus şi aştepta cu sufletul la gura să-i ofere mai mult. Spațiul strimt din interiorul ei ii stârnea senzații uluitoare, il ridica pe culmi şi–l arunca succesiv în abis la interval de numai cite-vă secunde. Întinse mâinile spre sinii care se mişcau şi ei ritmic, într-un dans plin de pasi-une şi fervoare, ii cuprinse în căuşul palmelor şi începu să-i maseze, să-i strângă, să-i se-duca,

ignorând momentele în care excesul de energie ii producea nu numai placere, dar şi durere.

Mişcările ei deveniră dintr-o data mai pline de profunzime, iar Phillip se simți dator s-o susțină în goana nebunească cuprinzându-i soldurile, în dorința de a impri-mă trupurilor lor acelaşi ritm susținut. Brianna se simțea desfăcându-se în bucăți, întocmai cu un ghețar din care lobe uriaşe se prăbuşeau în apele înghețate ale oceanului. Se apropia vertiginos de dezintegrare, orice imagine reala dispăruse complet într-o ceata densa, ure-chile ii vâjâiau iar respirația necesita eforturi supraomeneşti pentru a oxigena plămânii.

În ea urca vertiginos un torent de placere, se deschise şi mai mult pentru a-i facilita pătrunderea, simțea ca întreg universul ii era suspendat doar de câteva fire de pa-ianjen, desi era plina de el pina la refuz, ar fi fost dispusa să-i mai acorde inca putin spa-tiu. Genunchii ii tremurau de încordare, mâinile cutreierau orbeşte pe trupul transpirat al lui Phillip, căutându-l, simțindu-l, frământându-l.

Si exact în momentul în care se aştepta cel mai putin, se simți aruncata pe spate, dintr-o bucata, iar Phillip se transforma într-un uragan dezlănțuit, concentrat sa dea o forma finala actului lor de iubire, unica şi ireversibila. Amplitudinea mişcărilor sale cu-tremura patul fragil, iar forța cu care se aruncase în desăvârşirea împreunării celor doua trupuri friza dorința de a contopi simultan şi spiritele antrenate în vâltoarea fara precedent.

Atingerea culmilor extazului le smulse strigate ce reverberară în toate coltu-rile camerei, strigate eliberatoare şi pătrunse de intensitatea maxima a trăirilor la care fu-sesera supuşi. Prăbuşirea în neant ii lasa ca o masa diforma de muşchi tensionați, cutre-murati de spasmele unui orgasm inimaginabil. Căzut peste ea, cu fata cufundata în parul învolburat, împrăştiat acum pe cuvertura, dar şi lipit seducător pe pielea saturata de trans-piratie, cu mâinile încleştate, un scandenberg grotesc, fara învingător, Phillip putea la fel de bine sa se considere mort, în drumul luminos

ce-l conducea spre porțile raiului, sau mai viu ca niciodată, impregnat şi covârşit de sublimul sentimentului cu care Brianna ii inunda de fiecare data, complet şi indiscutabil, toată ființa, pina în străfunduri.

Era pe deplin conştient ca în întreaga lui viață sexuala de adult nu mai ajun-sese niciodată la o asemenea intensitate a trăirilor, aproape ca îşi simțise sufletul detasin-du-se de trup pentru a se împleti în neant cu spiritul ei curat şi înălțător. Preț de câteva cli-pe plutise imponderabil deasupra lumii, deasupra întregului univers, copleşit de splen-doarea, de unicitatea unui sentiment care-i fusese strain pina atunci. Toate misterele gala-xiei păreau descifrabile, abordabile, doar atâta timp cit era înlănțuit de brațele acestei fe-mei, atât de deosebite de tot ceea ce întâlnise el pina în acel moment.

La rândul ei, Brianna, inca toropita şi epuizata de descărcarea de energie ce cumulase forța şi vigoarea unui fulger ce brăzdează cerul, încerca sa evalueze, în limite rezonabile, nivelul pe care ajunsese, cu toate eforturile ei, relația lor. Nu vedea nici-o ie-sire din cercul strâns în care era prizoniera, cercul unei iubiri care nu accepta granite şi restricții, era îngrozită de efectul pe care Phillip il avea asupra ei. Realiza ca dintr-o novi-ce lipsita de experienta sexuala se transformase într-o adevărată fiara atunci când venea vorba de o simpla atingere, fara sa mai puna la socoteala modul în care o făcea sa devina inventiva într-o perpetua tentativa de supremație.

Simțea greutatea corpului lui strivind-o, ii putea simți fara dificultate fiecare bătaie a inimii, ştia ca la apogeul actului ce tocmai se încheiase, deveniseră o singura fiin-ta. Nedetinind termeni de comparație, îşi spuse ca, probabil, ceea ce se întâmplase era o chestiune fireasca pentru doi oameni care se regasesca pe coordonatele conferite de acela-şi aşternut, iar faptul ca reuşiseră sa atingă asemenea cote ale placerii în numai câteva „se-dinte”, se datora, fara îndoială, faptului ca el era un amant teribil de priceput.

Întrebarea care ii dăinuia insa în minte se concretiza într-o nețărmurită dorin-ta de a şti care era următorul pas pe care trebuia să-l facă, în circumstanțele date. Îşi da-dea seama ca se confrunta cu o dilema a carei soluționare ii va lua destul de mult timp, mai ales ca inca avea vie în minte exprimarea lui în care relația lor ar fi putut fi localizata undeva, la granita dintre o tăvăleală şi ceva sentimente uzate."Încurcându-te cu mine" fu-sesera cuvintele lui, iar gustul amar stăruia, desi prin capacitățile ei extrasenzoriale, Bri-anna sesiza ca este vorba de ceva mult mai profund.

De asemenea, simțea în atitudinea lui ceva nedefinit, o anumită rezerva, nu în ceea ce privea sexul, ci în ceea ce însemna comportamentul lui fata de ea. Era un anumit soi de neîncredere, nişte întrebări nerostite, care aveau asupra lui efectul picăturii de apa ce curge zi şi noapte pe o piatra. Il făcea sa fie putin mai circumspect, o bănuia de ceva, ii atribuia acțiuni de care nu se ştia vinovata.

Ii ridica uşor capul de pe umărul ei, adunând pe buze picăturile sărate ce se prelingeau ca nişte pârâiaşe pe fata, după care ii sărută uşor pleoapele inca închise, îşi fre-ca vârful nasului de al lui cu o infinita tandrețe, iar el o surprinse din nou, perfect treaz şi detaşat în clipa în care ii lua în stăpânire gura, într-o atitudine pe care ea nu şi-o putea ex-plica, dura şi răzbunătoare, muşcând-o aproape cu furie, ca şi când ar fi intenționat s-o pe-depseasca şi s-o stigmatizeze, în acelaşi timp.

O abandona la fel de repede pe cit o atacase, şi sprijininduse în brațele pu-ternice într-o flotare în sens unic, se ridica din patul larg, începând să-şi caute cu febrilita-te hainele. Le recupera rând pe rând, lăsând-o pe Brianna într-o ceata profunda, muta de uimire, şi complet nepregătită pentru o astfel de reacție, mai ales ca un posibil postludiu. Daca o femeie normala, după o partida normala de sex, tot are pretenția ca partenerul ei sa îngaime câteva vorbe despre exclusivitatea şi mirajul actului consumat, pentru ea, care păşise de mina cu el într-un alt nivel spiritual, ignorarea şi

bruschețea de care el dădea dovada nu se înscriau în variantele pe care creierul ei inca amorțit le-ar fi putut accepta drept aprecieri laudative măcar la adresa unei femei cu care împarți patul.

Descumpănită se ridica pe coate, privindu-l întrebător, dar nu obținu nici-un fel de exprimare verbala a stării de spirit care părea să-l domine. El continua sa se imbra-ce, îşi încheia tacticos nasturii de la cămaşa, după care fu rândul cravatei să-şi reocupe po-zitia inițială în aroganta lui vestimentara.

Culegându-şi haina din zbor de pe spătarul scaunului pe care o aruncase, fara să-i adreseze un cuvânt, ca şi când intrase în încăpere doar în căutarea unui pahar inexis-tent cu apa, Phillip se îndrepta cu pasi mari către usa inca deschisa, fluierând uşor, cu un aer teribil de satisfăcut, lăsând-o pe Brianna într-o stare vecina cu perplexitatea.

Daca nu şi-ar fi putut vedea trupul acoperit de sudoarea amindorura, daca înăuntrul ființei ei nu ar fi simțit inca pulsațiile bărbăției lui, daca nu ar fi durut-o buzele pina la lacrimi în locurile în care el deliberat o însemnase, Brianna ar fi considerat ca toc-mai s-a trezit din cel mai cumplit coşmar al vieții ei. Zăcea năucită în patul care se arcuise pina nu demult sub greutatea celor doua corpuri şi oricât încerca sa găsească o explicație a ceea ce se întâmplase, mintea ei refuza să-i ofere nişte răspunsuri plauzibile.

Acționase ca şi când sărutul ei ii inoculase o otrava extrem de puternica, un venin cu viteza mare de reacție, dar şi cu efecte distrugătoare. Unde era bărbatul care im-plora un sentiment din partea ei? Unde dispăruse amantul desăvârşit care o ridicase pe culmile cele mai înalte ale simțirii? Unde se evaporaseră toate declarațiile lui conform cărora erau doua ființe predestinate?

Rămăsese doar pustiul, cu arşiță, cu durerea, cu infinita suferință. Se simțea folosita, vulgara, lipsita de strălucire, secătuită de putere, terfelita şi aruncata într-o piață medievala pentru a fi ucisa cu pietre. Nu era adevărat ce i se întâmplă. Nu putea fi adeva-rat. Nu ei. Nu-şi dorise nici-un

moment durerea, doar pentru ca ştia din auzite ca are o intensitate mortala. Mai grav era ca acum chiar o simțea. Ghearele ei ii smulgeau fâşii de carne vie şi ii lăsau sângele sa țâşnească pina la jupuirea stratului următor. Nu înțelegea ce făcuse. Nu putea să-şi evalueze greşeală, pentru ca nu săvârşise nici-una.

Daca asta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru atingerea sublimu-lui, îşi spuse ca n-ar fi trebuit niciodată să-şi acorde libertatea de a încerca măcar să-l a-tinga. Puterea ei de regrupare pentru a face fata situatiilor-limita o indemna sa se ridice cu ultima fărâmă de demnitate care ii rămăsese intacta şi sa plece fara sa se mai uite ina-poi. Pe de alta parte mândria, orgoliul rănit, strigau, producând explozii succesive în creie-rul ei, împingând-o sa se întoarcă de unde plecase şi să-şi înfrunte groaza şi durerea, dând impresia ca nu fusese afectata de cele întâmplate.

Prinsa la mijloc, Brianna se strădui să-şi refacă ținută, cu lacrimile ferecate în gâtul ce-i plesnea de încordare, cu gesturi tremurătoare, cu genunchii amenințând ca o vor lăsa sa se prăbuşească în clipa în care va îndrăzni sa încerce primul pas. Nu se prăbuşi insa nici la primul, nici la al doilea, mina insa ii bâțâia atât de tare când încerca sa apese pe întrerupător, incit fu nevoita sa şi-o susțină cu cealaltă mina. Lumina care invada incape-rea o aduse în fata unei oglinzi, unde efectele dezastrului nu mai puteau fi ascunse: măchiajul pe care şi-l aplicase cu atâta grija era o masca grotesca, parul ii era învolburat şi li-pit de git şi de piept, pielea atât de neteda şi catifelata arata ca un cimp de bătălie după re-tragerea combatanților, panglica verde ce-i susținuse coafura zăcea încâlcita printre suvi-tele încurcate, în timp ce lumina interioara, care-i conferea aerul atât de special, se trans-formase într-o paloare cenuşie de om bolnav.

Tresari a uşurare atunci când identifica pe măsuța de toaleta o perie de par şi câteva farduri, suficiente artificii pentru a obține o retuşare cit de cit acceptabila a chipu-lui strain care o privea insistent din oglinda. Reconstituirea

coafurii ii răpi cel mai mult timp, fiind destul de greu sa supună şuviţele rebele şi pline de transpiraţie fara sa mai pu-na la socoteala împletirea artistica a panglicii printre buclele grele şi răzvrătite. Buzele erau insa singurele asupra cărora nu putea aplica nici-un retuş, umflate şi roşii, iritate de muşcăturile cu care el găsise de cuviinţă sa îşi ia rămas bun.

Încheind procesul de „restaurare", Brianna se îndrepta pe coridor în direcţia terasei, unde se părea ca nimeni nu sesizase absenta ei destul de prelungita. Sau cel putin, nimeni nu catadicsi s-o arate. Perechile îşi continuau imperturbabile dansul pe ringul im-provizat, luminiţele scânteiau parca putin mai aprins în copacii care le susţineau pe ramu-ri, invitaţii degajau aceeaşi amabilitate distanta şi convenţională, în timp ce Phillip con-tribuia cu statura lui masiva şi cu zâmbetul lui de zile mari la strălucirea şi etalarea în con-ditii superlative a blondei cu care patrulase înainte de reuşită punere în scena pe care i-o rezervase Briannei.

Făcând eforturi supraomeneşti pentru a-şi înfrâna pornirea de a se duce lângă el şi a-l scuipa intre ochi, Brianna percepea în răstimpuri privirea lui iscoditoare, precum şi starea lui tensionata, pregătit parca pentru ce era mai rau. Nu dădea semne ca ar vrea sa o abordeze, după cum nici ea nu credea ca după cele întâmplate ar mai fi fost capabila să-şi irosească măcar o fărâmă de energie pentru a i se adresa. Se vedea insa clar ca lui ii era teama de o confruntare verbala şi nici măcar nu se obosi sa presupună ce conţinut ar fi avut replicile lui în cazul în care ar fi luat hotărârea să-l abordeze.

Era sigura ca nu i-ar fi plăcut deloc ceea ce avea el de spus, dar, pe toţi dra-cii, nici el n-ar fi fost prea încântat de invectivele şi obscenităţile care o râcâiau deja pe in-teriorul buzelor. Paradoxal, raţiunea o opri sa treacă la fapte, numai pentru ca n-ar fi su-portat să-şi expună viaţa intima în fata tuturor prietenilor şi colegilor. şi pe de alta parte, suferinţa pe care i-ar fi provocat-o rememorarea atitudinii absolut de

neînțeles a lui Phil-lip ar fi fost exact elementul care ar fi adus-o la colaps.

Ca o demna deținătoare a unui radar performant, captând undele de disperare care o traversau pe Brianna, Frida se materializa în fata ei, în acceasi atitudine de devota-ment necondiționat care o caracteriza. Nu-i fu greu să-i absoarbă atenția, abătând-o de la gândurile negre, printr-o conversație uşoară, cu accente ironice şi comice totodată.

Recunoscătoare pentru colacul de salvare aruncat exact la timp, Brianna se lasa antrenata în discuție, ajungând pe nesimțite în fata unui personaj pe care nu-l remar-case pina atunci, un tip cu trăsături nordice, svelt şi tăcut ca un sfinx, dar pe care Frida i-l prezenta drept un specialist în psihiatrie, extrem de capabil, care îşi datora prezenta unui caz mai putin obişnuit, în a cărui rezolvare specialiştii locali îşi declinaseră orice compe-tenta.

Gustav stăpânea destul de bine limba engleza, iar Brianna constata în scurt timp ca era în fata unui partener de discuție foarte agreabil. Îşi puncta opiniile exprimate cu note umoristice, în acelaşi mod în care o făcea şi Frida, fara sa se lase prada tentației de a bârfi sau de a emite păreri cu pretenție de judecata la adresa cuiva. Conversația pluti uşoară pe deasupra unor probleme cu caracter general, legate mai mult de deosebirile din-tre cele doua civilizații cărora le aparțineau, după care, galant şi politicos, ii ceru favoarea de a-i acorda un dans.

Desi simțea în ceafa privirile pătrunzătoare ale lui Phillip, ştiind cit de mult o va costa în părerea pe care el o avea despre ea faptul ca ridicata din aşternuturile pe care le frământaseră împreună acum se lasa amețită de farmecul seducător al bărbatului cu as-pect de viking, Brianna se strădui sa manevreze paşii de dans de aşa maniera incit sa nu fie obligata să-l privească nici măcar odată. Iar daca pe tabela ei de scor se adunau verti-ginos bilele negre, nici cea care indica punctajul lui Phillip nu arata prea strălucit.

Oricum, toate eforturile ei erau concentrate pentru a-i stavili furia şi ruşinea, pentru a diminua la cote minime înfrângerea suferita în termenii cei mai drastici. Daca ar fi dat ascultare primului impuls, poate ca acum ar fi fost strivita în caroseria maşinii ei cochete, înfiptă iremediabil într-un copac sau într-o stâncă de pe marginea şoselei.

O trezi din reverie glasul lui Gustav, asemeni unor stropi de ploaie răzleți:

— Bărbatul asta care te urmăreşte cu insistenta este responsabil pentru starea ta dezastruoasa de spirit? se materializa întrebarea lui, concentrând toate temerile pe care Brianna încercase sa le evite. El ți-a făcut asta? continua el împingând uşor bărbia spre chipul ei, unde urmele dezastrului erau inca destul de vizibile.

Pentru ca răspunsul era evident, se simți dator sa constate:

— Il iubeşti.

Nu încăpea îndoială ca afirmația lui era valabila, dar Brianna se trezi negând cu vehementa printr-o mişcare energica a capului. Daca voia sa se elibereze de dependen-ta, primul pas era sa nu-şi recunoască nici măcar fata de sine, sentimentele.

Fara sa se lase amăgit de răspunsul ei mut, Gustav îşi permise sa o bata con-solator cu palma pe spatele devenit rigid.

— Nu-ți face una ca asta. Nu te strădui sa negi evidenta. Ii capta în ochii lui cenuşii privirile întrebătoare, ferm convins ca şi ea ştia ca nu aceasta era calea de urmat. Ceea ce trebuie sa faci este sa accepți realitatea şi să-ți consolidezi acțiunile viitoare toc-mai pe aceasta baza solida. Pentru ca il vei iubi, indiferent de modul în care vor evolua lucrurile.

— Dar eu n-am vrut…încercă ea să-i ofere o explicație, dar vocea i se înecă în lacrimi.

— Da, înțeleg. Tu ai făcut tot posibilul ca asta sa nu se întâmple. Blândețea din vocea lui o disloca în fărâme, dar cuvintele lui reprezentau tot ceea ce propria ei minte re-fuza cu obstinație sa asimileze. Dar la fel de adevărat este ca nu

poți să-i comanzi inimii. Nu depinde de voința ta ca un sentiment sa apară sau sa dispară. La fel cum nu tu eşti aceea care va restabili echilibrul în relația voastră. Ce s-a întâmplat?

Ar fi vrut sa aibă puterea să-i povestească totul, sa se descarce, sa se uşureze, prea apasa greu povara disprețului cu care Phillip o tratase. Se rezuma insa numai la a elibera o noua lacrima, poate mai grăitoare decât o mie de cuvinte.

— Te-a rănit, nu-i asa? Exact când te aşteptai cel mai putin. şi tu ai impresia ca a făcut-o cu premeditare. Gândeşte-te bine. Nu cumva, undeva, ai comis o greşeală? Ce l-ar fi putut determina sa se simtă trădat? După cite vad, e un om destul de puternic, e im-posibil sa nu aibă pe undeva, în trecutul lui, o experienta care să-l fi obligat sa devina dur şi impenetrabil cu femeile, mai ales cu cele pe care el le suspectează de trădare.

— Dar Phillip nu e asa! se trezi protestând Brianna. Glasul ei inca nu-şi regasi-se siguranță, dar nu putea suporta ca un strain să-l judece pe omul pe care il iubea, fara să-l cunoască. Phillip e un om integru, continua ea cu aceeaşi atitudine de apărător, nu cred ca mi-ar fi putut face rau intenționat. Tine la mine. şi tocmai din aceasta cauza nu-mi pot explica pentru nimic în lume ce s-a întâmplat cu el. Pentru ca schimbarea asta drastica de atitudine nu a avut absolut nici-un suport real!

— De acord, admise Gustav, asta e valabil pentru un anumit moment, dar mai înainte? N-a fost nimic intre voi care să-i poată genera suspiciuni? N-ai fost împreună cu un alt bărbat?

— Împreună? se crispa Brianna. Împreună cu alt bărbat?

— Of, draga mea, nu în sensul în care te gândeşti tu. Pur şi simplu, sa te fi in-tilnit cu alt bărbat de a cărui existenta el nu ştie absolut nimic, iar în clipa în care, dintr-un motiv sau altul, ar fi aflat, sa fi început sa se lase prada propriilor presupuneri, indiferent ca ele erau sau nu întemeiate.

„Chiar sunt medic. Nu ştiai?” Revelația o lovi în moalele capului, făcând-o sa se clatine. Deci asta era. Daca era medic, trebuia sa lucreze într-un spital, iar daca lucra într-un spital, de ce n-ar fi fost vorba tocmai despre cel în care Nicholas fusese internat în urma infarctului. şi daca o văzuse în compania lui Brian, atunci când il consola sau atunci când ascultau amândoi cu sufletul la gura predicțiile de rau augur ale medicului, mai mult ca sigur ca Phillip alesese din ceea ce văzuse exact partea cea mai putin adevărată, dar, trebuia sa recunoască, cea mai la îndemână.

Melodia se terminase şi Gustav, văzând-o ca parcurge o stare de transa, o di-rija cu infinita grija către una din băncile răspândite prin gradina parfumata şi răcoroasă. O lasa sa analizeze conjunctura căreia ii căzuse victima şi o aştepta răbdător sa decidă da-ca ii spune sau nu despre ce este vorba. Peste umărul ei il putea distinge acum cu claritate pe Phillip, care se prefăcea nepăsător, înfruntând cu stoicism avansurile blondei care il in-sotea. Privirile răzlețe pe care le arunca în direcția Briannei dovedeau insa ca era preocu-pat de starea ei de spirit şi inca nu se putea hotărî daca ceea ce vedea il bucura sau il des-curaja mai tare. Îşi pastra insa atitudinea distanta, ca pe un stindard, prea mândru ca sa descopere el însuşi motivul care il determinase sa acționeze ca un ticălos.

— Da, s-ar putea sa ai dreptate, se auzi într-un târziu un firicel de voce tremu-rator, pe care Gustav il înregistra ca pe o victorie. Reuşise s-o facă sa vadă mai departe de durerea care o orbea, chiar daca revelația aducea după sine vinovăția ascunsa. Acum cred ca stiu ce s-a întâmplat. Am însoțit un prieten la spital, pentru ca singura lui ruda în viața avusese un atac de cord care i-a şi fost fatal, pina la urma. M-am comportat exact aşa cum am făcut-o de nenumărate ori, fara sami cântăresc deciziile, acționând sub influenta pri-mului impuls. Niciodată nu-mi condiționez acordarea ajutorului, indiferent daca este vor-ba despre un prieten sau despre un strain, dar la fel de adevărat este ca pina acum n-am avut

nici-o obligație, sau nici-un angajament. Se gândi câteva clipe, şi se răzvrăti. Dar nici acum nu aveam! Of, Doamne! N-am vrut sa accept ca ceea ce se întâmplă intre mine şi Phillip ar fi putut căpăta valoarea unui nagajament! Dar nu e greşeala mea!

— Poate ca nu e, dar lucrurile arata altfel din punctul lui de vedere, se auzi glasul calm, de care se pare ca avea atâta nevoie. Întotdeauna într-o relație, sunt implicate doua persoane, iar termenii de convieţuire ridicați intre ele nu sunt rezultatul gândirii nu-mai a unuia dintre ei.

— Ce convieţuire? vocifera indignata Brianna, atrăgând privirile curioase ale celor aflați în imediata lor apropiere. Intre noi nu a fost vorba despre nici-o înțelegere, despre nici-o promisiune, sunt în continuare libera sa fac ce vreau cu viața mea! N-am sa accept îngrădiri şi constrângeri doar de dragul unui sex răscolitor!

Cuvintele ei care oglindeau cu atâta exactitate caracterul ei independent şi permanenta dorința de libertate, il făcură pe Gustav sa zâmbească. Recunoştea în ea spiri-tul de neînvins şi candoarea unei femei puternice, care nu se lasa subjugata de un bărbat dominator.

— Ho, ho, nu te ambala asa! o tempera el continuând sa zâmbească. Nu te-a acuzat nimeni de nimic. De ce eşti aşa pornita? Încercam numai să-ți explic cum functio-neaza mintea unui bărbat în asemenea cazuri, nimic altceva. Fii convinsa ca, chiar daca tu nu recunoşti nici-o regula instaurata intre voi doi, părerea lui este cu totul alta!

Începuse sa descifreze acum planul diabolic al lui Phillip de a-i demonstra cit de dependenta devenise de el, astfel incit erau suficiente numai câteva săruturi inofen-sive (inofensive, pe dracu') ca s-o crucifice şi s-o sacrifice pe altarul orgoliului lui in-comensurabil. Prima intenție, aceea de a o umili fata de oaspeți ii reuşise de minune. A doua, îngenunchierea ei, fusese o adevărată chef d'oeuvre. Dar a treia oara, Brianna se ju-rase ca nu-i va mai da satisfacție, pentru ca plecarea înlănțuită cu ruşinea era evident ca făcuseră parte integranta

din planul lui de a o înfrânge definitiv, atât în ochii ei cit şi ai ce-lorlalti invitați.

Faptul ca Gustav ii lasa libertatea de a dispune în voie de spatiu şi timp ii era în acel moment, cea mai neprețuită comoara. Solicitudinea şi tactul lui, precum şi atitudi-nea aceea protectoare, fara sa puna întrebări incomode sau sa încerce să-şi impună pro-pria părere, ii tămăduiau rănile sângerânde din suflet ca un balsam. Dintre toate prietenele ei se pare ca Frida intuise exact starea ei de spirit, şi cu aceeaşi discreție care o caracteriza întotdeauna ii călăuzise paşii spre o oaza de linişte, chiar daca efectele uraganului erau departe de a fi reparate.

Gustav era exact persoana de care avusese nevoie pentru a purta o discuție, în primul rând datorita calificării sale, şi în al doilea rând, pentru ca deținea calitatea de „persoana complet neimplicata", un strain, care putea distinge cu uşurință toate tarele as-cunse ale comportamentului ei sau al lui Phillip.

Petrecu în minunata companie un număr de ore care în prima faza i s-ar fi părut întinderi nesfârşite, pentru ca la plecare, sa fie condusa la maşină, consolata şi im-barbatata, nu fara a fi avut satisfacția de a-l vedea pe Phillip în oglinda retrovizoare cum urmarea plin de frustrare întrega scena.

Ii promise lui Gustav o cina împreună, înmânându-i o carte de vizita pe care o avea rătăcită prin torpedou, după care demara fara sa se grăbească, lăsând în umbrele nop-tii ce întunecau chipul drag, irizatile roşietice ale stopurilor. Urma sa treacă prin foc şi sa renască din propria cenuşă, întocmai ca pasarea Phoenix.

Dar trecerea prin foc avea sa se dovedească de departe o proba a curajului şi a suferinței, în egala măsură, după cum avea sa constate numai după doua săptămâni, când stătea împietrită pe marginea căzii, în baia din apartamentul ei, cu un test de sarcina în mina, refuzând sa accepte realitatea.

Era clar ca fara sa depună prea mare efort, ba chiar fara măcar sa premedite-ze, un bărbat era capabil sa distrugă o

femeie complet şi ireversibil. Ideea asta i se infip-sese în minte ca un cui înroşit în foc şi orice ar fi încercat sa facă, nu şi-o putea extrage, nu putea să-i găsească o rezolvare.

Ce se va alege de viața ei? Ce se va întâmpla cu cariera ei? Ce sa facă acum cu toate cunoştințele ei şi cu toate percepțiile ei extrasenzoriale? La ce bun să-şi facă pla-nuri de viitor daca destinul ii aruncase în fata o găleată plina cu laturile cele mai infecte ale existentei? Încotro sa se îndrepte? Cui să-i ceara ajutorul? Ce se va întâmpla cu ea şi cu copilul pe care nu-l putea împiedica sa se dezvolte în pântecele ei? Ce stigmat mai arzător ar fi putut găsi Phillip pentru a o marca pentru toată viața, daca nu un copil care să-i amintească de el pentru tot restul zilelor ei? Cum sa le explice părinților? Cum sa ga-seasca o cale de a se împăca cu sine, în primul rând?

Toate aceste întrebări o copleşeau, ii venea sa se întindă pe dalele reci de gresie şi să-şi aştepte liniştită sfârşitul, indiferent daca soluția era sa moara de durere sau de ruşine. Se uita neputincioasa la testul de sarcina, aşteptând parca să-şi schimbe culoa-rea sau sa se volatilizeze, şi odată cu el şi rezultatul distrugător pe care i-l indica.

Ar fi vrut sa aibă puterea sa se ridice şi sa păşească afara din coşmarul pe ca-re soarta i-l pregătise cu atâta minuțiozitate. Se simțea complet doborâtă, definitiv înfrântă. Nici măcar nu era sigura ca, în eventualitatea ca ar mai fi găsit resurse de mândrie şi de curaj pentru a-i aduce la cunoştință ca va fi tata, Phillip nu ar fi privit-o superior şi dispre-tuitor ca pe o femeie de strada care-l acostase pentru a-şi oferi serviciile.

Nici nu îndrăznea sa se gândească la o asemenea posibilitate. S-ar fi oferit singura pentru groapa cu lei, daca i-ar fi depistat în privire şi cea mai uşoară urma de in-doiala. Dar conştiința ei ii spunea ca era imperios necesar să-l puna fata-n fata cu eviden-ta. Indiferent de consecințe. Poate totul nu fusese decât o răzbunare bine ticluita pentru că-i ascunsese existenta lui Brian şi implicațiile acestui fapt în viața ei. Poate ca în sinea lui regreta cele întâmplate şi îşi

dorea sa repare raul făcut, dar nu ştia cum s-o abordeze. Poate înscenarea căreia ii căzuse victima fusese opera conjuncturii şi nu o premeditare. Poate

Dar nu se putea lăsa în aşa mare măsură la voia întâmplării. Prea multi de „poate" guvernau spațiul dintre ea şi el. Avea nevoie de certitudini, nu de presupuneri. Îşi dorea din tot sufletul sa ştie exact care ii era poziția în ierarhia lui de valori. Trebuia să-şi re-evalueze sentimentele şi sa accepte ca o viață alături de el nu era chiar cel mai rau lu-cru care i s-ar fi putut întâmpla.

Energizata de hotărârea luata, găsi forța necesare pentru a se ridica de pe marginea căzii şi a se extrage din starea de prostrație în care căzuse, pentru ca în pragul dormitorului sa fie izbita puternic de o noua idee: şi de ce ar fi avut nevoie de Phillip pen-tru a-şi naşte şi creste copilul? Fara îndoială, mai mult decât al lui, era indiscutabil al ei. Merita sa lupte şi sa se zbată pentru o ființă pe care o adăpostea noua luni în trupul ei. şi pentru ce i-ar spune-o? Merita el, după tot ce-i făcuse, sa aibă la îndemână prilejul pentru a o umili din nou? Nu-i va spune absolut nimic! Era decizia finala. Iar daca va trebui sa crească singura un copil, cu atât mai bine, îşi va dedica tot timpul şi toate eforturile pentru a compensa lipsa unui tata bănuitor şi răzbunător.

Faptul ca era însărcinată era o binecuvântare pe care multe femei o irosesc de frica sau de ruşine, pentru ca statutul de mama singura nu era nici pe departe unul de in-vidiat. Dar asta nu însemna ca ea n-ar fi fost capabila sa înfrunte lumea, cu toate conven-tionalismele care o guvernau, doar pentru a cerşi indurare şi sprijin din partea unui bărbat care, fara să-i acorde dreptul la replica, o stigmatizase ca pe o femeie oarecare, aruncând-o după folosire.

Acela fu momentul în care lua cea mai importanta decizie din viața ei, care avea să-i afecteze în egala măsură prezentul şi viitorul şi care avea sa o înscrie pe o noua orbita a existentei, complet diferita de ceea ce trăise pina atunci. şi

pentru ca lucrurile sa devina periculos de definitive, telefonul începu sa sune.

Inca sub impresia hotărârii luate, aceea de a-şi lua soarta în mâini, fara impli-catii colaterale, ezita câteva clipe, gândindu-se ca ar putea fi Phillip, într-o încercare de a aplana conflictul. Dar, acordându-şi un al doilea moment de reflecție, descoperi ca în şi-nea ei nu-l mai considera capabil de un asemenea gest, care i-ar fi afectat orgoliul şi min-dria. El nu era genul de om care sa ceara răspunsuri pentru întrebările care-l măcinau. Nu. El îşi dădea singur răspunsurile, şi se pare ca sistemul acesta lacunar funcționa de minune atâta timp cit nu-l interesase adevărul atunci când avea mai mare nevoie de el.

Ridica receptorul şi răsuflă uşurată, auzind vocea atât de draga a fratelui ei.

— Brianna, ce se întâmplă cu tine? o întrebă el fara nici-o introducere. Ingrijo-rarea din voce, spunea insa totul în legătură cu percepția durerii resimțite de sora lui într-un moment de cumpănă. Eşti bine? Ai pățit ceva?

— O, Patrick, ce bucuroasa sunt ca m-ai sunat! exclama ea în timp ce ochii ei ireali se perlau de lacrimi. Sunt bine, nu-ți face griji.

— Atâta timp cit ma trezesc nelinişt it în miezul nopții cu gândul la tine, n-ai sa ma poți păcăli ca lucrurile stau aşa cum mi le prezenți tu. Ceva s-a întâmplat!

— Bine, ma rog, da, ceva s-a întâmplat, recunoscu ea ştergându-şi lacrimile de pe obraji, dar nu e ceva care sa fie ireversibil.

— Fii, te rog, mai explicita, se auzi din nou vocea lui străbătută de valuri de neputință. Vrei sa vin acolo? Uite, pot să-mi rup vreo doua zile şi sa vin la tine, daca crezi că-ți pot fi de folos. Iau avionul după-amiaza şi pina diseară putem sta amândoi la taclale. Ce zici? Vrei sa vin?

Ideea de a lua o hotărâre având suportul fratelui ei, care întotdeauna lua cele mai înțelepte decizii, era o adevărată ispita.

— Ai fi un adevărat înger, daca ai putea să-ți faci timp, mărturisi ea străbătută de speranță. Patrick întotdeauna găsea o rezolvare chiar şi pentru cele mai acute probleme în cele mai aprige condiții. Te aştept atunci la aeroport, bine?

— Lasă tu aşteptatul la aeroport, pentru ca n-am de gând sa te pun sa umbli singura pe străzi în puterea nopții, spuse el autoritar. Aşteaptă-mă acasă la tine, pentru ca stiu şi singur drumul. Poți sa tragi şi un pui de somn pina ajung. şi să-mi faci ceva bun de mâncare pentru ca ştii ca nu suport surogatele pe care ti le vira pe git nemernicii ăştia în a-vioane, drept cina.

— Bine. O să-ți prepar ceva gustos şi o sa te aştept cu o ceaşcă de cafea fier-binte. Mi-e dor de tine…

— OK. şi mie. Pe diseară, atunci. Te sărut!

— şi eu! Pa!

Acum, bolovanul începuse sa se rostogolească la vale, cu adevărat. Daca a-supra propriei ei hotărâri Brianna recunoştea ca ar mai fi putut admite modificări sau transformari, odată ce Patrick intervenea în desfăşurarea evenimentelor, nimic din ceea urma sa decidă împreună ştia ca nu va putea fi clintit din locul odată stabilit.

Nu ştia inca ce metoda de abordare va adopta, ceea ce era insa sigur era fap-tul ca niciodată Patrick nu va lua o hotărâre care s-o prejudicieze în vreun fel, şi asta ii era de ajuns. Se îndrepta aproape vesela către bucătărie, preocupata să-şi respecte promisiu-nea de a pregăti ceva fabulos pentru cina.

Câteva ore mai târziu, stăteau fata în fata la masa din bucătărie, fiecare cu ci-te o ceaşcă aburindă de cafea în palme, complet detaşați de mediul înconjurător, absorbiți de importanta subiectului pe care il dezbăteau.

Brianna tocmai încheiase relatarea „evenimentelor”, exact aşa cum se desfa-surasera, inclusiv capitolul „Brian”, încercând sa dovedească imparțialitate pentru a nu-i influenta părerile lui Patrick în nici-o direcție. Daca el, de pe poziția de „judecător ex-terior” al faptelor o putea găsi

vinoavata, normal ca trebuia să-şi asume responsabilitatea. Pe undeva, avea şi ea acest sentiment, de vinovăție, dar inca nu era dispusa să-l accepte. In orice caz, procentajul de culpabilitate în dreptul ei, atingea un nivel cu mult inferior celui atins de Phillip.

Bun, de acord, ea omisese să-i spună despre Brian, dar nici el nu fusese sufi-cient de diplomat incit să-i ceara sa explice în cazul în care avea o nelămurire, s-o întrebe pe ea, nu sa improvizeze răspunsuri convenabile şi în acord cu resentimentele pe care i le provocase aşa zisa ei „trădare". Iar acum lucrurile se agravaseră simțitor, pentru ca faza „războiului orgoliilor" se epuizase, avansaseră la un nivel superior, cel al „moştenitorului nevinovat".

— Tu ce hotărâre ai luat? veni imediat întrebarea lui Patrick, fara menajamente sau preparații preliminare.

— Vreau sa plec, răspunse ea sub impresia primului impuls.

— Cum adică, sa pleci? întrebă el nedumerit. Sa fugi? Vrei sa spui ca ai fi în stare sa dai dovada de laşitate?

— De ce pui problema în felul asta? Of, eşti imposibil! se îmbufnă Brianna auzind ca o acuza de ceva de care nu era capabila. Recunosc ca un copil creează o noua structura de modalități de deliberare, dar în ceea ce ma priveşte, hotărârea mea e luata: nu am nevoie de nici-un bărbat ca să-mi cresc copilul! Pot s-o fac foarte bine de una singura, asta în cazul în care nici-unul dintre voi nu ma susține!

— Încetează sa mai vorbeşti prostii! se răsti Patrick. Bineînțeles ca toți te vom susține, doar n-ai făcut nimic ireprobabil. Pur şi simplu o sa aduci pe lume un copil, asta nu e o crima şi noi nu mai trăim după normele de conduita din secolul al XIX-lea. Ceea ce ma face sa nu fiu de acord cu tine este faptul ca nu-i acorzi din start copilului asta nici-o şansă de a creste înconjurat de dragostea ambilor părinți!

— Nu intra în discuție o Brianna dispusa sa cerşească, cu atât mai putin o Bri-anna care sa facă compromisuri! spuse ea pe un ton răspicat.

— De ce te încăpățânezi sa confunzi lucrurile? Aici nu e vorba despre nici-un cerşit şi despre nici-o umilință! Aici discutam despre soarta copilului vostru, şi trebuie sa recunoşti, chiar daca nu-ți face nici-o placere, ca nu poți lua hotărâri de una singura! Nu-mai după ce ai avea certitudinea ca el nu vrea sa aibă nici-un amestec, desi tu susții ca el nu e o astfel de persoana, numai atunci vei putea sa iei o decizie unilaterala. Pentru numele lui Dumnezeu, Brianna, ştii şi tu la fel de bine ca şi mine ca pentru un copil e foarte important sa beneficieze de atenția ambilor părinți şi de prezenta lor, în primul rând.

— şi asta ce vrea sa insemne? Ca o sa trebuiască sa trăiesc o viață lângă un om care ma disprețuieşte şi care a fost în stare sa ma trateze ca pe o prostituata, numai ca să-i asigur copilului lui un cămin adevărat?

— Nu pot sa cred ca ne certam pe un asemenea subiect, declara Patrick supa-rat. Cel putin nu cu tine şi nu despre un subiect pe care tu singura l-ai dezbătut pe vremea când erai la facultate. Vrei sa spui ca nu-i asa?

— şi mai tii minte care a fost ideea pe care am susținut-o şi atunci şi mi-a a-dus selecționarea în grupul de studiu exclusivist al profesorului Eliott? Ei, bine, şi atunci şi acum susțin ca un copil provenit dintr-o familie monoparentala nu poate avea mai mult de suferit daca este crescut şi educat, înconjurat cu toată atenția, de către un singur parin-te decât daca ar fi supus aceluiaşi tratament într-o familie în care disensiunile şi agresiu-nile verbale sau fizice constituie coordonate permanente ale mediului familial.

— aşa n-o sa ajungem nicăieri! Oricât de pornita ai fi tu împotriva acestui Phillip şi cum l-o mai fi chemând, trebuie să-i acorzi dreptul de a şti, măcar. Poate, exact cum ai presupus tu, şi el ar vrea să-şi repare greşeala, sa îndrepte raul făcut sub impulsul unei decizii de moment. N-ai de unde sa ştii care ii va fi atitudinea pus fata în fata cu evi-denta. Ca medic, precis iubeşte copiii, iar faptul ca tu nu vrei să-i acorzi

şansa paternității ar putea avea repercusiuni foarte grave asupra modului în care va judeca faptele tale în viitor.

Nervoasa, suspicioasa, nemulțumită de întorsătura pe care o luau lucrurile, Brianna se ridica de pe scaun pentru a începe sa străbată cu pasi mari bucătăria spațioasă. Nu-i convenea absolut deloc sa se confrunte din nou cu Phillip, n-ar fi fost capabila sa îndure o noua respingere, sau, mai rau, să-i dea prilejul să-i arunce în fata cine ştie ce re-zultante ale furiei şi ale frustrării. Simțea ca s-ar fi lovit de duritatea lui ca de o stâncă, cu reale şanse de a ieşi din confruntare într-o situație mai deplorabila decât cea pe care o tra-versa în acest moment.

Dar ştia la fel de bine, ca i-ar fi fost imposibil sa treacă peste decizia lui Patrick, atâta timp cit el se oferise deja să-i acorde tot sprijinul într-o eventuala disputa. Concluzia era ca nu avea de ales. Trebuia să-i aducă la cunoştință singurului bărbat care o stigmatizase pe viață faptul ca, în mai putin de noua luni, va deveni tatăl unui copil la care ea considera ca el nu avea nici-un drept.

O readuse în bucătărie glasul liniştit al fratelui ei:

— OK. Bun. Am stabilit ca te vei întâlni cu Phillip şi il vei pune la curent cu situația. Hai sa analizam acum şi cealaltă varianta.

Brianna il privi ca şi cum il vedea pentru prima oara, pentru ca avusese im-presia ca a doua varianta, a ei, fusese exclusa fara drept de apel de la bun început.

— Ce te uiți aşa la mine? bombăni el nemulțumit. Normal ca trebuie sa luam în calcul toate variantele posibile! Nu ma pot baza în aprecierea caracterului individului asta care te-a tratat aşa cum te-a tratat, fara să-ți acorde dreptul la replica, numai pe pare-rea ta complet subiectiva. Ridica mâinile pentru a-i potoli furia pe care o vedea urcând în trupul ei, amenințând să-l împroaşte cu particule incandescente. O femeie care iubeşte e întotdeauna mai expusa, mai vulnerabila, are tendința să-i confere circumstanțe atenuante celui căruia i-a oferit trupul şi sufletul în mod necondiționat.

— Dar…încercă ea sa protesteze.

— Nici-un „dar”! Va trebui să-mi acorzi privilegiul de a aprecia eu însumi cu ce fel de individ avem de-a face.

— Phillip nu este nici-un „individ”!

— Ma rog, asta fiind părerea ta, de ce n-aş avea dreptul şi eu la una? Deci, hai sa recapitulam: ce intenționezi tu sa faci în cazul în care el nu va fi dispus sa recunoască paternitatea? Ziceai ceva despre o plecare. Unde ai vrea sa pleci?

Uimita de uşurința cu care Patrick trecea de la o atitudine pozitiva la una ne-gativa, răspunse:

— Nu stiu, sunt putin confuza. Realitatea e ca nu m-am gândit la ceva anume. şi sa nu crezi ca as vrea sa fug, pentru ca nu-mi sta în fire sa ocolesc obstacolele.

— aşa ma gândisem şi eu.

— Pur şi simplu ma împinge înainte dorința de a-mi proteja copilul de ostilita-tea celor cu idei preconcepute, pentru ca el nu are nici-o vina în tot acest coşmar. As vrea să-mi reiau viața în alte condiții, într-un loc în care oamenilor sa nu le pese prea mult ce fac şi cine sunt, într-un loc în care sa fiu liniştită şi sa încep să-mi creez o noua existenta.

Se oprise gânditoare în fata ferestrei întunecate, ca şi când i-ar fi fost permis să-şi vadă viitorul într-o locație imaginara, dar guvernata de parametrii pe care şi-i dorea din tot sufletul. O căsuță normala, cu o gradina spațioasă, unde putea amenaja un loc de joaca, cu o terasa pe care ea ar fi putut să-şi acorde momente dedicate studiului şi scrisu-lui, supraveghind în acelaşi timp şi năzdrăvăniile unui copil cu parul şi ochii de un negru ca smoala. Putea să-şi imagineze perdelele diafane fluturând în bătaia vintului, parca şi auzea o muzica în surdina venind din interiorul încăperilor răcoroase, vedea arbuştii in-floriti şi crengile copacilor unduindu-se sub mângâierea adierii înmiresmate, visa cu ochii deschişi la un tărâm de pace, departe de forfota şi aglomerația unui mare oraş, departe de răutatea oamenilor şi de tendința lor necontenita de a diseca viețile celor din jur cu cruzi-me.

De aceea, în clipa în care Patrick o întrebă daca nu vrea să-l însoțească şi sa se stabilească în căsuța pe care o închiriase la marginea pădurii, putin cam izolata de civi-lizatie, ce-i drept, dar satisfăcătoare din punct de vedere al confortului, Brianna resimți din nou, mai puternic ca niciodată legătura invizibila şi indisolubila care ii unea spiritul cu cel al fratelui ei inca de pe vremea când erau copii. Ştia ca şi el avusese aceeaşi viziune ca şi ea, şi mai ştia ca îşi imaginase acea casa tocmai pentru ca ea exista deja şi ii aparti-nea lui Patrick. Era convinsa ca, în măsura în care destinul ii va permite, odată ce va ajun-ge la „adăpostul" promis şi oferit, il va recunoaşte ca fiind exact cel pe care il văzuse cu ochii mintii.

Restaurantul strălucea sub luminile policandrelor, oferind privirilor un salon împodobit festiv, cu ornamente florale impozante, cu vesela scânteietoare, cu mulțimea de invitați care animau atmosfera sarbatoresca cu o rumoare plăcută, monotona, străbătută din când în când de un hohot de ris mai strident sau de o replica mai sonora.

Toți cei prezenți fuseseră invitați pentru a împărtăşi bucuria prilejuita de lo-godna lui Harold şi a Dianei, prieteni nedespărțiți inca de pe vremea când construiau im-preuna castele de nisip, care luaseră o decizie definitiva în a-şi uni destinele pentru a-şi desăvârşi fericirea din care, parca, lipsea o bucata.

Daca tinerii îşi doriseră ca petrecerea sa aibă loc în cadru restrâns, părinții lor consideraseră ca un asemenea eveniment putea la fel de bine sa le ofere prilejul de a-şi chema sa participe la entuziasmul general şi pe cei mai buni prieteni, colegii şi cunostin-tele cele mai apropiate, ceea ce nu s-ar fi putut realiza cu succes la nici-una dintre cele doua reşedințe familiale. Nu pentru ca nu ar fi fost suficient spatiu, dar ce farmec are o petrecere atunci când trebuie sa stai cu sufletul la gura pentru fiecare detaliu, şi ce conve-nabil era sa te integrezi în masa de invitați, sa n-ai nici-o grija, şi tot greul sa cada pe u-merii obişnuiți cu asemenea poveri ai unui sef de sala şi ai unei armate de ospătari.

Atât Harold cit şi Diana fuseseră colegi de şcoală cu Brianna, un cuplu linis-tit şi cuminte, care nici în momentele cele mai toride de amor nu deranjau şi nu inoportu-nau pe nimeni. Fiind doua firi mai retrase, preferaseră întotdeauna aleile umbroase ale parcurilor sau sălile întunecoase de cinematograf manifestărilor zgomotoase prilejuite de petrecerile la care grupul Briannei se desfăşura cu frenezie.

Asta nu însemna ca vreunul din membrii susnumitului grup ar fi fost în stare sa rateze un asemenea „focar" de distracție, cu mâncare, băutura şi muzica pe gratis, într-o atmosfera practic incendiara. Nu le stătea în caracter sa lipsească de la un asemenea eveniment monden, pentru ca în orăşelul lor, daca voiai să-ți faci de cap, ocaziile nu se iveau la fiece colt de strada. Şi-aşa, ei nu erau deloc selectivi în privința locației, puteau la fel de bine sa se concentreze asupra unei discoteci sau sa ciocnească paharele cu sam-panie în cinstea mirilor, indiferent cine erau aceia. Nu-şi puteau permite sa aleagă o ani-versare sau un botez ca fiind singurele tipuri de eveniment la care puteau sa participe pentru ca atunci numărul petrecerilor la care şi-ar fi declarat prezenta s-ar fi redus la mai putin de o zecime.

Un neavizat ar fi putut constata ca o astfel de opțiune selectiva ar fi afectat indiscutabil şi bunul mers al activității în mica lor comunitate, pentru ca pantofii nu s-ar mai fi rupt cu o aşa de mare frecventa creându-i prejudicii majore proprietarului magazi-nului de încălțăminte, magazinul de textile cu raionul lui destinat rochiilor de seara ar fi dat faliment, firma de catering nu şi-ar mai fi putut susține financiar angajații iar proprie-tarul super-market-ului de unde toată lumea îşi făcea aprovizionarea în cazul în care da-dea vreo petrecere, s-ar fi rezumat la a vinde numai preparate şi semipreparate din carne, produse de panificație şi apa minerala.

În aceste condiții se părea ca soluția cu petrecerile care se țineau lant conve-nea tuturor în egala măsură, asigurând un

circuit sănătos ar mărfurilor în galantare şi o ju-dicioasa circulație a masei monetare.

La ora la care Brianna îşi făcu apariția, majoritatea invitaților serveau deja friptura suculenta, omata cu cartofi natur şi asezonata cu sos de sparanghel şi condimente orientale. Se hotărâse greu sa onoreze tocmai aceasta invitație, pentru ca un presentiment o nelinişştea şi o încrâncenă în acelaşi timp. Era ca o senzație de spaima de necontrolat, o frica de un incident neprevăzut şi fara precedent, dar Patrick o forțase aproape să-şi con-firme participarea la acest eveniment. Pe de-o parte pentru ca era presat de timp de afa-cerile pe care şi le neglijase nepermis de mult, pe de alta parte datorita faptului ca nu mai suporta sa o vadă suferind pe Brianna la modul absolut, topindu-se de pe picioare.

De aceea, în momentul în care îşi făcură intrarea în restaurantul somptuos împodobit, multi dintre cei prezenți schimbară priviri uimite, pentru ca femeia de la bra-tul bărbatului cu statura impunătoare nu aducea nici pe departe cu Brianna pe care o cu-nostea şi o aprecia toată lumea, vesela şi exuberanta, plina de viață şi debordând de buna dispoziție. Tânără care tocmai îşi făcuse apariția avea o silueta anorexică, rochia de culoa-re vişinie parca scoțând şi mai mult în evidenta osatura ce se reliefa destul de accentuat prin pielea palida, parul şi ochii fiind singurele elemente care o făceau sa fie cit de cit a-semanatoare cu cea dinainte.

Mergea totuşi grațioasă şi demna la brațul fratelui ei, măcinata totuşi de o flacără ascunsa, diferita de cea care-i anima pe vremuri întreaga ființă, zâmbitoare dar nu vesela, convențională dar nu naturala. Privirile i se prelinseră peste mesele debordând de lume „buna”, în căutarea singurei persoane care ii putea trezi interesul. Neremarcându-l la prima încercare, renunța sa o mai facă, fiind deja prea dureros să-l revadă după o luna şi jumătate de când se despărțiseră.

Patrick ii urmarea atent fiecare gest, pregătit să-i preia orice tresărire sau umbra de suferință, cu o grija materna aproape, dar îndreptățită, pentru ca nimeni în afara de el nu mai fusese martorul atâtor crize de deznădejde, ca sa nu mai puna la socoteala re-prizele de grețuri matinale. Ştia ca moralul ei era cit de cit restabilit la cote normale, atât datorita prezentei lui permanente în preajma ei, cit şi datorita suportului necondiționat o-ferit de toți membrii familiei. Fusese nevoit sa accepte termenii ei, dar chiar şi asa, asteptarea şi tensiunea deveniseră prea stresante, chiar şi pentru el, darmite pentru o femeie in-sarcinata. Părinții încercaseră fara succes sa o convingă sa se mute acasă, unde n-ar fi fost necesar sa se ocupe de gospodărie, dar ea refuzase categoric, spunându-le ca nu-i poate condamna sa sufere alături de ea, din moment ce nu aveau nici-o responsabilitate.

În câteva rânduri, membrii familiei aproape ca ajunseseră pe punctul de a-i propune imposibilul, sa avorteze, dar ea respinsese cu vehementa şi şiroaie de lacrimi a-diacente o atare soluție. Faptul ca slăbise atât de mult se datora insa în cea mai mare parte nu presiunii psihice, pentru ca Brianna avea un psihic puternic, ci mai ales sarcinii, care nu o lasa sa asimileze nimic din ceea ce înghițea, fiindu-i greata pina şi de înghețată pre-ferata. Nici nu putea fi vorba de spaghete bologneze, care constituiau felul ei de mâncare favorit, nici de supele uşoare de pasare, singurele alimente pe care corpul ei le accepta erau pâinea prăjită şi laptele simplu, neîndulcit, de care i se făcuse deja lehamite.

Aştepta cu nerăbdare ca sarcina sa evolueze, pentru ca după primele mişcări fetale, lucrurile, spera ea, urma sa se schimbe. De exemplu acum, pătrunzând în salonul restaurantului de la aerul răcoros de afara, mirosul condimentelor şi al sosului, delicios în alte condiții, de sparanghel, ii ridicaseră deja stomacul în git. Pina şi aroma de cafea, pe care alta data o inhala cu adorație, acum ii provoca o greata vecina cu leşinul.

Fura întâmpinați de cei doi logodnici, le prezentară urările lor de bine şi de prosperitate, după care fura invitați sa se aşeze la o masa amenajata special pentru „gru-pul vesel” şi unde se aflau deja Claudia, Mark cu sotia, Frida, Norma şi inca multi alti membri ai „găştii”. Locurile lor, paradoxal, erau aşezate cu fata spre orchestra şi spre rin-gul de dans, desi regula împământenita era ca cei care sosesc printre ultimii găsesc cele mai proaste locuri.

Poziția lor nu-i ajuta deloc să-l observe pe Phillip, însoțit acum de o creola cu priviri de foc, medic pediatru la acelaşi spital cu el, care stătea la o masa mai ferita tra-ficului, undeva în spatele lor. De la prima privire pe care i-o aruncase observase şi el ceea ce pentru toți fusese evident, Brianna avea aspectul unui bolnav irecuperabil şi abia se ți-nea pe picioare. Inima lui făcuse un salt în gol, gândindu-se la ultima lor întrevedere, in-cercind să-şi potolească şi după atâta timp clocotul care nu-i da pace zi şi noapte, având în fata ochilor chipul ei seducător în obscuritatea încăperii, adunându-i cu buzele minunate sudoarea prelinsa pe obraji.

Era oare posibil sa se fi înşelat? Era oare posibil sa fie nevoit sa trăiască cu sentimentul de vinovăție pentru toată viața lui? Scutura uşor din cap pentru a alunga gin-durile rebele, îndoială care il rodea pe dinăuntru cu dinți ascuțiți şi spaima de a-i fi făcut un rau incomensurabil femeii care însemna pentru el însăşi rațiunea de a trai. După petre-cerea din casa familiei Franklin încercase sa folosească fara succes canalele obişnuite de comunicare pentru a afla care era soarta Briannei, dar se părea, chiar daca nu era adeva-rat, ca toate cunoştințele ei se coalizaseră, făcând front comun, pentru a-i refuza orice in-formatie, cit de vaga, despre femeia care ii tulbura somnul în fiecare noapte.

Nu mai venise la nici-o petrecere de atunci, săptămâni întregi aşteptase sim-betele şi duminicile în speranța ca o va întâlni, dar eşuase din nou lamentabil. De câteva ori aşteptase în maşină în fata agenției, dorindu-şi măcar sa o

vadă, dar nici aceasta tenta-tiva nu se soldase cu mai mult succes.

Mersese mai departe. Se postase în fata blocului în care ştia ca locuieşte şi aşteptase ore în sir sa o vadă ieşind la cumpărături, dar, spre surprinderea lui, singura fata cunoscuta pe care o descoperise fusese cea a bărbatului care o însoțea şi în seara asta şi care, după cite îşi amintea, trebuia sa fie unul din frații ei. In momentul în care nelinişte a ajunsese la cote maxime, încercase să-i telefoneze, dar de fiecare data vocea care ii ras-punsese fusese una masculina, baritonala, pe care o recunoscuse ca fiind a aceluiaşi Pa-trick, care se părea ca se transformase într-un soi de doica-gardian şi peste care nu se pu-tea trece.

Acum era prima data când o vedea după şase săptămâni, iar schimbările pe-trecute în înfățişarea ei nu erau deloc menite să-i atenueze îngrijorarea. Se simțea nepu-tincios, frustrat, ar fi vrut sa prindă măcar privirile, dar poziția pe care o ocupa la masa nu ii permitea să-i admire decât cascada de par arămiu, şi spatele rigid ca o scândură. Din când în când, Patrick se apleca spre ea, şoptindu-i la ureche cite o remarca, dar nu sesiza nici-o urma de veselie în atitudinea ei, de parca ar fi fost adusa acolo cu forța.

Realiza în acealsi timp ca va fi imposibil s-o abordeze, pentru ca cei doi frați păreau siamezi, Patrick nu o părăsi nici măcar atunci când trebui sa se duca la toaleta. Faptul ca nu putea ajunge la ea ii crea pe undeva şi un sentiment de eliberare, pentru ca altfel, cine ştie, poate ar fi fost nevoit sa se confrunte cu situația în care trebuia să-i ofere o explicație. Dar asa, se simțea oarecum la adăpost. Nelinişti t, îndurerat, dar protejat.

Îşi frământă mintea în căutarea unei modalități cu ajutorul căreia s-o smulgă din starea de indiferenta. S-o facă sa sufere, s-o vadă vie, agitata, plânsa, furioasa, numai tăcută şi vlăguită nu. Daca în seara în care sufletele lor deveniseră unul singur o şocase prin gestul lui, ar fi vrut acum s-o vindece, tot prin intermediul unei terapii de soc. Dar oare ce

ar fi putut-o impresiona în asemenea măsură incit sa reaprindă în ea focul acela viu care il arsese pina la cenuşă? Cu ce instrument ar fi putut-o extrage din starea asta de letargie?

La masa ei, Brianna nici măcar nu bănuia ca cineva încerca s-o trateze de o boala de care nu suferea şi încercă să-şi adune tot curajul pentru momentul în care ar fi trebuit să-i mărturisească lui Phillip ca este însărcinată. Paloarea i se accentua oridecâte ori creierul ii înainta comanda de a se ridica de pe scaun pentru a-l aborda pe tatăl copilu-lui ei. şi de fiecare data, amețeala se instala ca la ea acasă şi învârtea într-o goana nebuna, ca într-un carusel, mesele cu invitați, ringul de dans, ospătarii şi orchestra, într-un vârtej amețitor.

Atunci când Phillip depăşi masa ei ținându-i o mina după talie Clarissei, cre-ola cu priviri de foc, pentru a se îndrepta spre ringul de dans, imaginea începu din nou sa se înceţoşeze, sala întreagă intrând într-un balans imposibil de învins. Ii urmări cu privirea pina în momentul în care se integrară în grupul de dansatori, după care, în fracțiune de se-cunda, singura imagine pe care o mai accepta fu accea a farfuriei strălucitoare pe care o avea în fata.

Patrick se apleca din nou spre ea îngrijorat, sesizând inca de la primele sem-ne starea vecina cu leşinul care o luase în stăpânire. O întrebă daca nu vrea sa iasă pe te-rasa sa ia putin aer şi când ea inclina aprobator din cap, o susținu cu infinita grija către u-sile batante.

— Te simți bine? îşi exprima el îngrijorarea. Îți aduc un pahar cu apa? Ai ne-voie de ceva?

— Nu, mulțumesc, acum ma simt mai bine. Pe cuvânt, mi-e bine, încercă ea să-l liniştească, dar vocea ei tremurătoare era un indiciu clar al stării ei de spirit. Cred ca e din cauza căldurii…

— Da, precis e din cauza căldurii, şi nu din cauza nenorocitului ala căruia i s-au şi aprins călcâiele după alta „fusta”. Sigur ca e din cauza căldurii, mormăi el înciudat ca o forțase sa treacă prin aşa ceva, numai de dragul spiritului lui

justițiar. E nemaipome-nit cit de tâmpiți putem fi noi, bărbații, uneori. şi sa ştii ca nu ma refer la alte persoane, ci sunt cumplit de nervos pe mine însumi. Ce idee, sa te aduc aici, sa te forțez să-l întâlneşti când e clar ca lumina zilei ca individul asta nu merita nici-o a doua şansă.

— Patrick, te rog…se auzi din nou glasul ei gâtuit de suspinele care se cereau eliberate.

— Da. Bine. Scuză-mă. Mereu uit ca tu inca il iubeşti pe bărbatul asta. Vezi, eu n-am avut niciodată norocul sa ma iubească aşa o femeie. Necondiționat şi total.

— Pentru ca nu te-ai lăsat iubit, Patrick. Nu ți-ai acordat nici-o şansă, ii spuse Brianna cu blândețe. Nu pentru ca tu n-ai fi omul care sa poată oferi iubire. Pur şi simplu nu ai întâlnit-o inca pe femeia vieții tale. Asta-i tot.

— Cum poți sa pledezi în favoarea unei iubirii unilaterale? Pentru ca este mai mult decât evident ca tipul şi-a băgat picioarele în relația voastră. Scuză-mă pentru limbaj, dar ma scoate din sărite aroganta lui, cu femeia aia orbitoare agățată de brațul lui, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Tu te topeşti de pe picioare şi el se tine de agățat candidate pentru Playboy…

— Nu te grăbi să-l judeci, pentru ca nu e el în totalitate vinovat, zise Brianna sprijinindu-se epuizata de balustrada rece. Nu uita ca eu am respins orice idee cu privire la un angajament, iar el nu are nici-o obligație.

— Dar copilul…

— Ar fi valabila remarca ta, daca el ar şti, dar el e complet strain de tot ce se întâmplă şi prea orgolios ca sa întrebe. Il cunosc prea bine. Desi, indiferent de statutul re-latiei noastre, cred ca nu meritam sa ma trateze ca pe o femeie de strada. Dar, ma rog, tre-buie sa fi avut el motivele lui…

— Mai ai putin şi o să-mi spui ca l-ai obligat tu sa se culce cu tine, şi inca sub amenințarea pistolului! Nu fi ridicola! Ştii prea bine ca insistenta a venit tocmai din par-tea lui. Cum vine asta? Azi te ador, îți sărut cu umilință urmele paşilor şi mâine ma afişez cu noul meu subiect de adorație? N-o să-mi

spui ca un sentiment ca cele pe care le invoca el poate sa se transforme la 180 de grade în 24 de ore!

Tăcerea ei ii confirma ca şi ea împărtăşea aceeaşi părere, dar nu avea puterea sa recunoască faptul ca s-ar fi putut înşela atât de mult în privința unui bărbat. Concluzia era ca se aruncase cu capul înainte, amețită de declarațiile lui atent alcătuite, dar şi expri-mate pe măsură, se îndrăgostise orbeşte de el, iar acum trebuia sa suporte umilință şi ese-cul, nemaipunând la socoteala rana deschisa din suflet.

Si parca pentru a amplifica de o mie de ori suferința ei şi amărăciunea lui, din sala se auzi la microfon vocea plina de veselie a proaspătului logodnic:

— Dragi invitați, va mulțumim din suflet ca ati acceptat sa fiți alături de noi într-un moment atât de fericit al vieții noastre, bucurându-vă de minunea care ni se intim-pla, mie şi Dianei. De asemenea, vreau sa va anunț ca peste exact doua luni, în aceeaşi formație, va aşteptam sa celebram împreună nunta, fu întrerupt insa de aplauzele furtu-noase şi de chiotele de bucurie ale celor prezenți, şi profit de faptul, continua el pe o tona-litate superioara, pentru a acoperi vociferările, ca sunt aici, la microfon, pentru a-i da oca-zia unui prieten sa va facă un anunț, poate la fel de fericit şi de important, ca cel pe care vi l-am transmis eu.

Făcu un pas înapoi şi ii făcu loc lui Phillip sa înainteze.

— Phillip, te rog.

În sala, prin contrast, se lăsă o tăcere mormântală, toți invitații aşteptând cu sufletul la gura sa audă despre ce era vorba. Pe terasa, inima Briannei se frânse într-un spasm dureros, foarte asemenator cu un stop cardiac.

Phillip îşi drese putin vocea, după care îşi permise degajat sa lanseze bomba:

— Dragii mei, pentru ca Harold v-a adresat o invitație la nunta lui peste abia doua luni, vreau sa va dau prilejul sa participați peste numai doua săptămâni la (stupoa-re!) logodna mea cu d-ra doctor Clarissa Hartmann, aici de fata (se auziră câteva murmu-re datorate colosalei surprize).

Consideram ca veți fi încântați sa ne onorați cu prezenta, întreaga ceremonie urmând sa aibă loc la reşedința părinților mei, unde sunt convins ca ne vom simți minunat. Va mulțumesc şi va doresc în continuare distracție plăcută!

Încheierea micului sau discurs se încheie în aplauzele celor prezenți, dar fara sa fie marcarte de prea mult entuziasm. Era o modalitate putin neconvențională de a a-nunta un astfel de eveniment, dar chiar şi depăşind neobişnuitul situației, multi dintre cei prezenți erau la curent cu asiduitatea de care dăduse dovada pentru cucerirea Briannei. şi pentru ca ea era una de-a lor, iar el un „aclimatizat", pentru ca familia lui cumpărase rela-tiv recent proprietatea unde urma sa aibă loc logodna, lumea il privea cu scepticism, mai ales după ce toți o văzuseră pe fiica McFarell-ilor prelingându-se ca o stafie pe lângă zidu-ri. Spiritul de solidaritate manifestat în atâtea rânduri în mica lor comunitate era acum pus la încercare, pentru ca nu trebuia sa fii cine ştie ce specialist ca sa observi ca fata aia se topea din dragoste. Iar el, ingratul, infamul, îşi anunța logodna cu o colega gen „Miss Florida", care zâmbea seducător peste umărul viitorului ei logodnic.

Daca s-ar mai fi ştiut şi ca Brianna era însărcinată, situația ar fi putut deveni exploziva. Nu o data membrii familiei McFarell se dovediseră un adevărat ajutor pentru cei aflați în situații limita, dar preocuparea Briannei de a-şi acorda necondiționat sprijinul pentru orice fel de problema, ii aduseseră în inimile concetățenilor ei nenumărate „bile albe". Pe buna dreptate, Phillip ar fi riscat sa fie linşat.

Daca lucrurile nu stăteau deloc roz în sala luminata à giomo, pe terasa, Pa-trick profera blestemele cele mai crunte şi înjurăturile cele mai colorate, în timp ce cobo-ra cele câteva trepte cu Brianna în brațe, căzută în stare de inconştiență. Daca genunchii refuzaseră sa mai colaboreze în clipa în care Phillip fusese invitat la microfon, după pro-nuntarea cuvântului „logodna", lumea devenise pentru ea o mare de întuneric şi de uitare. Se prăbuşise ca o marioneta căreia ii fuseseră tăiate sforile, făcându-l pe Patrick sa rectio-neze

violent, cu toată viteza de care era capabil, antrenându-i la maxim reflexele, pentru a o împiedica sa se lovească la cap la impactul cu dalele de gresie ale terasei.

Acuzându-se pentru stupiditatea de care dăduse dovada aruncând-o din nou în brațele disperării, dar la un nivel ce depăşea orice expectativa, cel mai cerebral dintre frații McFarell se precipita cu pasi mari către maşină parcata la numai câțiva metri de in-trarea principala. Renunțase complet la ideea de a o obliga pe Brianna să-şi dezvăluie maternitatea, nu în fata unui om care se plimba cu bocanci țintuiți prin sufletul ei.

Nu-i pasa daca trebuia sa o duca pe sora lui dincolo de ocean, sau pe alta planeta, clocotul de furie care deversa în toată ființa lui în acele momente nimicea orice fărâmă de compasiune pentru un tata care nu-şi merita nici copilul, nici pe femeia care il iubea. Daca la început îşi închipuise ca în ordinea fireasca a lucrurilor ar fi fost normal sa încurajeze şi chiar sa forțeze o eventuala discuție intre Brianna şi Phillip, hotărârea celui din urma de a-şi face publica logodna, mai ales după ce văzuse în ce stare de prăbuşire şi descompunere se afla sora lui, pierdea în ochii lui şi ultima particula de respect.

Pentru ca ocazii ca sa facă un astfel de anunț era sigur ca mai avusese şi pina în acea seara. De ce mama dracului îşi alesese tocmai acest eveniment nevinovat pentru a-şi expune întreaga doza de ticăloşie, pentru el constituia un mister de nepătruns. De pe pozițiile lui o înregistrase ca o lovitura de gratie, pe care o aplicase cu o măiestrie şi pre-cizie demna de un trăgător de elita. Impactul pe care il resimțise femeia din brațele lui fu-sese asemenea socului la contactul violent cu un zid de granit.

Ajuns la maşina o sprijini uşor de capota, pentru a-şi scoate cheile, după care o aşează pe bancheta din spate, fiind foarte atent sa n-o lovească de caroserie. Se urca apoi în maşină şi demara în viteza, nefericit ca nu fusese capabil sa anticipeze nici măcar a su-ta parte din derularea evenimentelor.

În restaurant, Phillip continua sa primească felicitările cunoscuților, dar ochii nu şi-i putea dezlipi de cele doua locuri goale ale fraților McFarell. Ii văzuse când se stre-curau pe terasa, si, pentru un timp fu convins ca inca stau acolo, în răcoarea liniştită a nopții. După ce termina cu capitolul „urări de bine şi prosperitate", minat parca de un impuls irezistibil, se îndrepta el însuşi către uşile larg deschise, pregătit sa asiste fie la o scena violenta, fie chiar la o încăierare. Pentru ca, trebuia sa admită, rolul lui Patrick se putea extinde în orice clipa, trecând de la cel inofensiv de doica-gardian, la cel violent de apărător al intereselor surorii lui. Era de asemenea sigur ca acesta era în deplina cuno-stinta de cauza şi prezenta lui se datora modului în care Brianna ştia să-şi rezolve proble-mele, tipic feminin, ascunzându-se în spatele, bine dezvoltat, al unui frate mai mare.

Precis ii mărturisise printre lacrimi cum fusese sedusa şi abandonata, şi mai mult ca sigur ca Patrick era pregătit în orice moment să-i aplice o corecție de neuitat celui vinovat de ultragiul surorii „inocente".

Într-un fel îşi dorea o confruntare deschisa, pentru ca l-ar fi ajutat sa se elibe-reze de o parte din povara care ii consuma orele de somn, l-ar fi găsit pregătit să-şi inca-seze pedeapsa, fie ea şi nemeritata. Dar ar fi meritat efortul daca în ochii Briannei ar fi re-vazut flacăra aceea vie, care ii pârjolea sufletul şi inima, înlocuind apatia şi tristețea pe care le afişase atunci când intrase în restaurant.

Dar, spre surprinderea lui completa, pe terasa nu era nici urma de Brianna sau de Patrick. Reintra în sala pentru a verifica daca avusese o iluzie optica zărindu-i po-seta pe masa, dar nu, poşeta stătea şi acum cuminte, neclintita, aşteptându-şi răbdătoare stăpâna. Se grăbi sa ocolească mesele pentru a verifica la toaleta, dar nici acolo nu se za-rea niciunul dintre McFarell-i. Traversa apoi holul spațios, coborând treptele cite doua şi nu remarca pe locul rezervat, nici-o maşină, mai ales că-i cunoştea destul de bine Toyota azurie a lui Patrick.

Se reîntoarse în restaurant, aşteptând sa audă vreun comentariu în legătură cu Brianna, dar, ca un făcut, la apropierea lui, oricare dintre grupurile de invitaţi angajate intr-o discuţie încetau brusc, întorcându-şi privirile către el ca şi când ar fi fost un proscris.

Pina aproape de dimineaţă, atenţia şi vigilenta lui nu ii fura de nici-un ajutor, pentru ca locurile de la masa rămaseră neocupate, după cum poşeta micuţă din catifea vi-sinie, singurul obiect care amintea de prezenta Briannei, nu se clinti din locul în care sta-pina ei o lăsase.

Se pare ca terapia de soc pe care încercase sa i-o aplice, avusese pentru ea un efect devastator, pentru ca altfel, s-ar fi întors să-i ceara o explicaţie. Sufletul ii era cu-prins de o amorţeală stranie, ca şi când tânjea după o relaxare mai îndelungată şi necondi-tionata. In el se ciocneau presupuneri, îndoieli, dorinţe, patima şi nesiguranţa. Toate soli-citau consum de energie şi se pare ca tocmai din aceasta cauza, psihicul lui se considera suprasolicitat şi îşi cerea dreptul la linişte.

În drumul spre ieşire, atunci când zorii deja se instalaseră, Phillip nu se putu stăpâni sa nu subtilizeze poşeta mica de catifea, singura mărturie a trecerii Briannei prin viaţa lui. O strânse în pumn şi o puse în buzunarul smoking-ului, pentru ca odată ajuns în maşină sa o scoată şi să-i inhaleze adânc parfumul delicat, o mireasma atât de familiara şi imposibil de uitat.

Îşi propuse sa meargă acasă, sa facă un dus, sa se odihnească preţ de câteva ore, urmând ca după aceea sa dea curs pornirii inexplicabile de a se opri din nou la usa Briannei. Asumându-şi orice risc. Nu mai putea trai cu starea aceea de incertitudine, inca nu-şi punea problema cum o să-şi poată justifica comportamentul, dar alunga din minte temerile pentru ca era sigur ca va găsi o soluţie de moment. Rula tot drumul spre casa cu un sentiment de relaxare, de destindere, impunându-şi sa fie optimist şi sperând ca în curind va avea toate răspunsurile pe care şi le refuzase.

Câteva ore mai târziu, urca treptele către apartamentul Briannei, plin de spe-ranta, aproape debordând de buna dispoziție. Il va înfrunta pe fratele ei, îşi va asuma in-treaga răspundere pentru cele întâmplate, si, cu siguranță va găsi din nou calea către inima femeii pe care o dorea mai mult decât oricând.

Ii lipseau enorm replicile ei pline de sarcasm, tânjea după pasiunea pe care o citea de fiecare data în ochii ei bizari, îşi dorea s-o strângă în brațe şi să-şi regăsească din nou jumătatea fara de care se simțea neîmplinit. Zimbi chiar la gândul ca va fi furioasa şi il va lua poate chiar la palme, amintindu-şi clipele în care i se împotrivise, pentru a i se a-bandona complet la putin timp după aceea, învinsă de puterea sentimentelor pe care nu voia sa şi le recunoască.

Curios insa, nu-şi puse nici-un moment problema cum va explica anunțul pe care tocmai il făcuse în legătură cu presupusa lui „nunta", ignorând complet şi uitând cu desăvârşire ca ar fi putut constitui o eventuala cauza a retragerii fraților McFarell. Nici măcar nu-şi punea problema aceasta, considerând-o mai degrabă ca făcând parte din „te-rapia" pe care o gândise benefica, fara sa intuiască raul în cea mai pura forma pe care se grăbise să-l genereze. Oricum, nu se simțea vinovat, cu atât mai mult cu cit nici el nu lua-se în serios anunțul făcut. Cel putin pentru moment.

Suna la usa insistent, aşa cum făcuse şi cu mai bine de doua luni în urma, as-teptind sa audă o mişcare dincolo de usa masiva, impresionanta prin dimensiunile ei. De-oarece nu răspunse nimeni, continua sa sune înverşunat, desi de la genunchi în jos pi-cioarele i se lichefiaseră iar inima ii batea nebuneşte. Simțea un nod de disperare în git şi se ruga cerului sa o înduplece pe stăpâna casei să-i deschidă.

Nu se întâmplă nimic. Ba da. De la un alt apartament de pe palier se deschise o usa, şi în prag apăru o bătrânică simpatica, numai zâmbet, cu fata pergamentoasa şi ochii de un albastru senin, la fel cum cerul se oferea muritorilor în acea zi.

— O căutați pe Brianna? întrebă ea cu o voce surprinzător de ferma.

— Da. Ştiți cumva daca este plecata?

Doamna Parker, caci aceasta era identitatea femeii, il privi fara sa se gra-beasca, măsurându-l de sus pina jos, admirând şi savurând ceea ce vedea, pentru ca un bar-bat atât de arătos nu-şi intersecta prea des drumurile cu ale ei, ii aprecie calitatea hainelor, o cămaşă în carouri, cu mânecile suflecate, pantalonii tip jeans, dar de o culoare gri des-chis, cobori apoi asupra mocasinilor uşori din piele întoarsă, pentru a se reîntoarce asupra staturii lui impunătoare şi asupra chipului ars de soare, exact în clipa în care deschise gu-ra sa continuie:

— Credeam ca vrei sa vezi apartamentul. Afirmația bătrânei ii dădu fiori reci pe spinare, înghețându-i pe buze orice fel de replica. Ma şi miram cum de ai aflat ca e un apartament liber, când fosta lui proprietara nici n-a apucat bine sa se mute.

Lasă orice alta informație suspendata în aer, observându-i satisfăcută paloa-rea ce-i invada amenințător fata. Phillip simți brusc nevoia sa se sprijine de ceva şi întinse mina spre balustrada lucioasa, fara să-şi dea seama.

— Cum adică, sa se mute? reuşi el sa deschidă gura, după ce preț de câteva minute bune maxilarele refuzaseră cu obstinație sa se descleşteze. Vreți sa spuneți ca Bri-anna a plecat?

— Cum ma vezi şi cum te vad, tinere. Dis-de-dimineață un camion de la o fir-mă specializata a tras la scara şi timp de vreo două-trei ore nişte gealați foarte bine dotați, as putea spune, au carat din apartament tot ce înseamnă mobila şi articole electrocasnice.

Inca amuzata de reacția lui, în ochi i se aprinse o lumina jucăuşă. Phillip o asculta împietrit, nevenindu-i sa creadă ca aşa ceva i se întâmplă tocmai lui.

— şi v-a lăsat cumva o adresa unde să-i poată fi trimisa eventuala corespon-denta? reuşi el sa îngaime.

— Nu. Sau cel putin, eu nu am cunoştinţă de aşa ceva. Stând putin pe gânduri, avu un moment de ezitare înainte de a da curs gândului care nu-i dădea pace. Nu vrei sa intri sa bei ceva? Zău, arăţi ca şi când ai avea mare nevoie de o tărie. Se dădu la o parte din prag pentru a-i face loc sa intre, desi Phillip inca nu-şi putea urni blestematele de pi-cioare de frica sa nu se prăbuşească şi să-i ofere pe tava un motiv de a-şi spori buna dis-pozitie.

Nesigur pe reacţiile lui, reuşi sa parcurgă cei câţiva pasi care il despărţeau de usa bătrânei, pentru a pătrunde într-un apartament aerisit, spaţios, în mare măsură asema-nator cu cel pe care il avea Brianna şi neaşteptat de odihnitor. Nu se vedeau urme de fo-tografii înrămate sau de piese de mobilier cu iz colonial, nu era nici măcar un obiect care ar fi putut deveni tinta unui anticar.

Totul era modern, confortabil, plin de bun gust, culorile pastelate făceau im-posibila detectarea unor eventuale urme de praf, singurele elemente ce păreau din alta e-poca fiind tablourile de pe pereţi, în marea lor majoritate peisaje, dar purtând semnături celebre cum ar fi fost Matisse, Van Gogh sau Fragonard.

Pina şi serviciul de ceai aflat pe masa avea un design modern, putin poate chiar prea de actualitate, pictat manual, dar nu la modul clasic, ci într-o maniera cubista. Se prăbuşi fara vlaga pe unul din fotoliile scoica, având senzaţia ca lumea i se răsturnase, daca nu cumva i se prăbuşise complet.

O lăsă pe d-na Parker să-i toarne într-un bol de cristal o cantitate apreciabila de brandy, indiferent la aroma fina care se răspândi în încăpere la contactul lichidului au-riu cu paharul. Când întinse mina sa primească licoarea binefăcătoare constata ca ii tremu-ra ca la un bolnav de friguri galbene. Privirea ii era un pic înceţoşată iar capul ii vuia ago-nizant.

— O cunoşti de mult pe d-ra McFarell? se auzi vocea blina şi calma a d-nei Parker.

— De câteva luni, ofta el la limita disperării. Are vreo importanta?

— Nu. Bătrâna tăcu pentru câteva momente, ezitând parca să-şi continue inves-tigatia. Te întreb pentru ca eşti primul ei vizitator de sex masculin, bineînțeles, excep-tindu-l pe fratele ei, Patrick, care a zabovit nesperat de mult ținând cont de afacerile lui care pina acum l-au ținut blocat complet. Dar de vreo şase săptămâni nu s-a dezlipit de so-ra lui nici zi, nici noapte, şi n-aş putea să-ți spun din ce motiv.

— şi vreți sa spuneți ca în tot acest interval Brianna nu a ieşit din casa? Nu s-a dus nici la agenție, nici n-a ieşit la plimbare, nici nu s-a întâlnit cu prietenele ei?

— Nu. Sau cel putin, nu atât ca s-o vad eu. Ah, ba da. Mint. De doua sau trei ori au plecat cu maşina lui şi de fiecare data s-au întors seara târziu, după ora la care eu şi Hector ne servim cina. Observând semnul de întrebare din privirile lui şi ghicind conti-nutul întrebării în sine, preciza: Hector de terrier-ul meu, care acum se odihneşte în cosu-letul lui de la mine din dormitor. Zimbi din nou, încreținд pielea fina de la coada ochilor azurii. şi cam care ar fi raportul de „forte” în relația dumitale cu Brianna? Asta numai da-ca nu sunt prea indiscreta, se grăbi ea sa adauge.

— Raportul de forte? zimbi la rândului amar. Daca e adevărat ca a plecat şi ca n-a lăsat nici-o adresa, nu mai exista absolut nici-un raport de forte. Absolut nici-unul. Sunt complet pierdut în imensitatea unui desert care ma invadează şi mai mult cu fiecare clipa care trece. Unde ar fi putut sa plece? Unde? Dumnezeule! şi de ce tocmai acum?

— Vrei să-ți spun părerea mea? il întrebă d-na Parker hotărâtă sa i-o comunice indiferent daca el voia sau nu. Cred ca d-ra McFarell are nişte probleme de sănătate. Da-du din cap aprobator, întâlnindu-i privirile îngrijorate. De când n-ai mai văzut-o?

— De aseară. Imaginea ei alunecând pe covorul ce acoperea pardoseala salii impunătoare din restaurant, la brațul lui Patrick, cu paloarea aceea complet străină ființei ei, cu silueta

împuținată şi cu ochii aceia imenşi, ocupându-i o treime din fata, cu parul pe care nici măcar nu se mai obosise sa şi-l mai aranjeze, degajând fragilitate şi suferința, ii provoca şi acum o durere surda în abdomen.

— Aaaa, eu îmi imaginasem ca o vezi destul de rar, dar daca zici ca ai văzut-o aseară, atunci n-ai fi avut cum să-ți dai seama cit de mult s-a schimbat. Parca a avut asa, o cădere, parca în interiorul ei s-a prăbuşit un element important al eşafodajului care o sus-tinea, nu stiu cum să-ți explic ca sa ma înțelegi…

Prinzindu-şi fruntea în palme, Phillip se apleca uşor în fata, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Înțeleg perfect. Am văzut şi eu ca s-a schimbat, zise el cu glas stins. Mi s-a părut ca psihicul ei atât de puternic a avut de suferit de pe urma…Nu stiu. Nu mai stiu. Am apreciat greşit, am crezut ca un soc la fel de puternic va anula efectul primului… poate nu trebuia sa fac asta, poate ar fi trebuit întâi sa stau de vorba cu ea. Era prima oara când realiza care ar fi putut fi consecințele actului sau necugetat. Îşi ridica apoi brusc pri-virea, cu o implorare muta. Doamna, va rog sa ma credeți, daca ştiți cum as putea da de urma ei, spuneți-mi! E teribil de important! Vital chiar!

D-na Parker il privea nedumerita, pentru ca nu înțelesese mare lucru din con-fesiunea lui plina de lacune. Il linişti insa bătându-l uşor pe umăr, asigurându-l ca o sa facă tot posibilul ca sa afle unde s-ar fi putut ascunde Brianna.

— Mai vrei un pahar de brandy? Sa ştii ca e marfa de contrabanda, mi-l aduce un nepot de-al meu din Brazilia, turui ea neobosita. Fara sa mai aştepte încuviințarea, se ridica sprintena şi ii umplu din nou bolul de cristal. Nu-i aşa ca are o aroma grozava? Par-ca te transporta prin jungla Amazonului şi te ameţeşte uşor ca un drog… Ştii ceva?sari ea pe neaşteptate de la un subiect la altul. Ai încercat sa o cauți la părinții ei? Văzu în ochii lui ca era o idee pe care o pierduse din vedere dar nu voia să-l dezamăgească înainte de a constata singur, pentru ca în sinea ei era convinsa ca Brianna

nu şi-ar fi golit apartamen-tul pentru a se muta la reşedința familiei McFarell, oricât de mult ar fi ajutat-o prezenta părinților ei în depăşirea crizei prin care trecea.

— Sincer sa fiu, nu m-am gândit, recunoscu el cu o umbra de speranță. Poate ca a simțit nevoia sa fie alături de părinți, pentru a-şi rezolva mai uşor problemele de să-natate. Cine ştie? S-ar putea sa aveți dreptate.

Nerăbdător, se ridica din fotoliu ignorând complet băutura rămasă neatinsa în pahar si, scuzându-se pentru deranj, se precipita spre ieşire, preocupat de noua tinta, un nou obstacol, mai dificil decât o confruntare cu Patrick, pentru ca numărul „combatan-tilor"era de aceasta data mai mare şi constituiau o adevărată provocare în încercarea lor de a-l împiedica sa ia legătura cu fiica lor.

Decepționat, blestemându-şi în surdina norocul, Phillip părăsi reşedința pa-rintilor Briannei cu o stare de spirit mai proasta decât cea pe care o încercase la usa apar-tamentului din spatele căreia nu primise nici-un răspuns. Nu mai avea nici-o idee unde sa caute, era sigur ca la agenție nimeni nu ştia nici pe jumătate din cit ştia el, iar faptul ca Paul şi Vanessa McFarell erau plecați de doua săptămâni, după cum il informase menajera lor, ii tăia definitiv orice punte de legătură cu femeia pe care o iubea.

Ce tâmpit fusese să-şi anunțe o logodna pe care n-o credea nici el însuşi, şi pe care o pusese la cale în doar câteva minute cu colega lui de la spital! Nu crezuse ca o a-semenea veste nu va declanşa furia Briannei, însoțită de torente de invective şi de insulte şi cu atât mai putin, nici nu visase ca ea va dispărea după atâtea săptămâni de absenta fara măcar sa schimbe cu el doua vorbe.

Il râcâia şi acum ca o rana nevindecata complet, gelozia asta cumplita, faptul ca ea fusese capabila să-i ascundă prezenta unui alt bărbat în viața ei. La petrecerea de la Franklin-i într-adevăr, vrusese să-i demonstreze cit de dependenta e de el, cit de bine se potriveau, cit de bine se completau reciproc, după care îşi eliberase frustrarea şi furia, in-cheind acel act

minunat printr-o dovada perfecta de neimplicare, complet diferita de reali-tate.

Numai un om orbit de gelozie şi de frustrare ar fi putut nega starea de sublim pe care o încercase având-o în brațe, gustând-o, posedând-o, dar, din nou demonul posesi-vitatii il ispitea pe drumul furiei. Numai la simplul gând ca un alt bărbat ar fi putut bene-ficia din partea ei de un „tratament" similar il năucea, il făcea sa vadă negru în fata ochi-lor.

O urmărise când revenise în gradina, se aşteptase, Doamne cit aşteptase! sa i se adreseze, să-l întrebe care era motivul pentru care o tratase ca pe o târfă. Stătuse tot timpul încordat, încercând sa nu se lase surprins de atac, dar, spre crunta lui dezamăgire nu se petrecuse nici-unul din evenimentele pe care mizase. Ii văzuse durerea din ochi, simțise în sufletul lui căzând toate acuzațiile pe care ar fi trebuit sa le audă din gura ei, o implorase telepatic să-şi îndrepte privirile spre el, numai ca sa aibă ocazia sa se răzbune prin indiferenta şi ea, cu demnitatea ei strivita în picioare, cu mândria sfărâmată, numai cioburi, reuşise să-l ignore, găsind pe loc un admirator nordic cu care conversase şi dan-sase toată seara, pedepsindu-l mai cumplit decât daca l-ar fi biciuit peste fata.

Iar cu o seara în urma apăruse impenetrabila, sacrificându-şi trupul pe altarul datorieide cum o văzuse intuise ca se afla acolo împotriva voinței eiiar când el îşi com-prima cunoştințele privitoare la repararea psihicului în urma unei stări de soc, ea găsise de cuviință sa se volatilizeze fara să-i adreseze nici măcar o privire.

Conducea nervos maşina, strângând volanul cu putere, recapitulând în minte filmul relației lui cu Brianna, şi inspirând în răstimpuri parfumul emanat de petecul de ca-tifea de care nu se despărțise din momentul în care il subtilizase de pe masa de la restau-rant. Nu avea idee de unde sa mai adune informații, se blocase într-un punct mort şi nu întrezărea nici-o soluție ca sa dea înainte.

La un moment dat il străfulgeră un gând şi neținând cont de semnele de circu-latie întoarse maşina brusc în mijlocul şoselei, pentru a se înscrie pe contrasens. Trebuia sa ajungă neapărat la spital şi sa verifice fisele câtorva colegi, unele de la oncologie, altele de la psihiatrie, poate chiar şi sa acceseze banca de date a spitalului, ca sa verifice daca Brianna fusese consultata de vreunul dintre ei şi cu ce diagnostic.

Era convins ca pe undeva, nu numai suferința produseseră o atare transfor-mare în aspectul ei exterior, paloarea şi faptul ca era atât de slăbită indicau fara tăgadă ca în mare măsură regresul înregistrat de starea ei de sănătate avea cauze medicale.

Ajuns la spital, se duse direct în cabinetul lui, deschizând fişierele afectate pacienților din ultimele doua luni. Verifica de doua ori înscrierea numelui Brianna McFa-rell, apoi ceru numai cuvântul cheie „Brianna", dar în niciunul din cazuri nu descoperi vreo fisa deschisa de unul din cabinetele spitalului.

Căutarea se desfăşura în paralel cu activitatea cerebrala intensa, pentru ca din nou mintea lui cauta răspunsuri la întrebări care nu-i dădeau pace. O cunoştea pe Bri-anna suficient ca să-şi dea seama ca daca ar fi avut vreo problema, aşa cum era fara indo-iala scăderea în greutate, ar fi apelat imediat la serviciile specializate pentru a depista mo-tivul pentru care i se întâmplă aceast lucru.

Pe de alta parte nu excludea folosirea unui alt nume în cazul prezentării la un medic, dar memoria lui nu-l ajuta deloc pentru a face o posibila conexiune cu numele uneia dintre prietenele ei. Sau, la fel de bine ar fi putut folosi un nume aiurea, fara nici-o legătură cu cunoştințele ei, pentru ca în mica lor comunitate fiecare ii cunoştea pe ceilalți.

Drept consecință elimina şi posibilitatea de a se înregistra la consultație sub alt nume, deoarece atât ea cit şi familia ei erau de notorietate în localitate.

Enervat de insuccesul pe care il înregistra în căutarea lui atât de minuțios ela-borata, ferm convins în prima faza ca va

avea sorti de izbândă, îşi extinse căutările în in-treaga localitate, accesând pe rând fişierele cu pacienți din celelalte trei spitale. Rezultatul fu insa acelaşi. Nici-unul din spitale nu emisese fisa de consultație pentru Brianna Mc-Farell şi nicăieri nu exista vreo mărturie a faptului ca un laborator de analize sau vreun cabinet medical făcuse investigații în legătură cu vreun posibil diagnostic.

Nemulțumit, bombănind înciudat, stăpânit de frustrare şi neputință, încerca şi ultima varianta, cea a cabinetelor medicale particulare, dar aici accesul limitat de parole şi de coduri numerice ii diminuară şansele de a verifica prezenta unei fise clinice cu nu-mele respectiv. Daca chiar voia să-şi încerce şansele pe aceasta cale, trebuia sa folosească telefonul şi tot farmecul lui personal, pentru ca, de obicei, acest tip de date erau intotdea-una confidențiale.

Daca Brianna ar fi ştiut ce urmărire declanşase, s-ar fi felicitat, fara îndoială pentru ideea ei de a consulta un obstetrician din districtul vecin, iar la vremea respectiva o făcuse numai din dorința de a nu fi recunoscuta sau reperata de vreo cunoştință pe cori-doarele aglomerate, unde nu ştiai niciodată pe cine puteai sa întâlneşti. Mai mult decât atât, ar fi surâs amar, descoperind ce găsise Phillip ca posibile cauze pentru starea ei, pentru ca o sarcina reprezenta ultimul lucru din lume la care el s-ar fi gândit.

La câteva sute de kilometri, pe una din şoselele interstatale, maşina puternica a lui Patrick rula cu viteza moderata, datorita carosabilului umed de la ploaia care cădea monoton şi enervant. In dreapta, Brianna stătea impasibila, străină de peisajele ude care i se perindau prin fata ochilor. Resursele de lacrimi ii secaseră, ochii o dureau şi o înțepau, în urechi avea un permanent vâjiit asemănător zbuciumului valurilor în căuşul unei scoici, capul ii pulsa necontenit de durere, il simțea prins ca într-un cerc de otel, iar în git simțea în permanenta ceaiul şi cei doi biscuiți pe care fusese forțată să-i înghită, într-o perpetua tentativa de a fi deversate chiar la ea în poala.

În spatele lor se zarea camionul de la firma de „mutări”, care era plin pina la refuz cu cea mai mare obiectelor din apartamentul ei, mobila de bucătărie, câteva fotolii şi o canapea, un balansoar, doua abat-jour-uri, frigiderul, cuptorul cu microunde, vreo doua-zeci de tablouri, mai mari sau mai mici, trei covoare şi cel putin cincisprezece cutii cu lu-cruri mărunte. Nu-şi permisese sa lase în urma nimic din lucrurile dragi care-i aparțineau, cadouri de la frații ei, de la părinți, lucruri pe care le cumpărase singura sau pur şi simplu, obiecte utile şi cu care se obişnuise. Totul fusese împachetat în graba, fara sa mai facă vreo metodica înregistrare a obiectelor încărcate, stabilise cu firma de transport un preț estimativ per greutate şi abdicase de la grija ei permanenta pentru lucrurile pe care le a-dunase cu atâta dragoste.

Toate mobilele ramase, precum şi celelalte articole, urmau sa fie vândute im-preuna cu apartamentul, sau, sa fie depozitate temporar la părinții ei, în cazul în care noii proprietari nu manifestau nici-un interes pentru a le achiziționa.

Singura ei grija, desi aparent nu avea nici-una, era sa se îndepărteze cit mai mult de locul unde soarta ii rezervase o cumplita porție de suferință şi umilință. Dar cu cit distanta ce se aşternea era mai mare, paradoxal, sentimentul de uşurare refuza mai inver-sunat să-şi facă apariția, creându-i o stare de anxietate acuta. Nici măcar melodiile şi stiri-le care se succedau la radio-ul maşinii nu reuşiră s-o ajute să–şi concentreze atenția asu-pra lor, rămânând în continuare adâncită în propriile frământări.

Stăpânit de un puternic sentiment de vinovăție, Patrick îşi încleştase mâinile mari pe volan şi pe chipul lui se puteau citi remuşcările la care era supus, considerându-se principalul vinovat pentru căderea surorii sale din seara precedenta. Slava Domnului ca nu rămăsese cu o tulburare psihica, atunci când îşi revenise se comportase aproape normal şi

fusese de acord cu propunerea lui de a părăsi oraşul în zorii zilei următoare.

Trecuse apoi în dormitor pentru a înghesui în câteva cutii şi doua geamanta-ne hainele şi pantofii, îşi împachetase insa cărțile cu infinit mai multa grija, eliberase du-lapurile din bucătărie şi stivuise vesela, care căzuse în sarcina lui Patrick sa fie ambalata, rulase cele câteva covoare şi bucăți de mocheta, adunase toate cosmeticele de la baie, cau-tase în debara cutia în care cumpărase cuptorul cu microunde pentru a-l introduce în pro-priul lui ambalaj, totul într-o secvențialitate mecanica, împrumutând mişcările şi gestica unui robot domestic performant.

În living lucrurile stătuseră un pic mai complicat, pentru ca mobila pe care ținea neapărat s-o încarce avea o tapiserie de culoare deschisa iar ea o dorea protejata în timpul transportului. In consecință trebuiră sa improvizeze nişte huse cu care sa inveleas-ca complet partea tapisata, ceea ce le lua o groaza de timp. Mai erau şi tablourile care necesitau o grija deosebita, şi din nou rafturi pline cu cărți, televizorul şi combina stereo.

Il deconcerta mutenia Briannei, ar fi vrut s-o vadă măcar revoltata, doar ştia prea bine ce lupta se da în forul ei interior. Ştia ca prin închiderea în sine, raul făcut se amplifica, mai ales ca nici măcar lacrimilor nu le dăduse drumul. Îşi revarsa neputința pe pachetele pe care le stivuia în coltul holului, deversând în cutiile de carton obiecte de-a valma. După care furia lui se revărsa asupra benzii adezive pe care în câteva secunde o in-fasura de jur împrejurul pachetelor ca pe un veritabil bandaj.

Zorile ii descoperiseră pe baricade, pregătiți cu majoritatea pachetelor fru-mos legate sau sigilate cu banda adeziva, numerotate şi gata de încărcat în camion. Într-un fel, tot raul fusese spre bine, pentru ca mutarea ii crease Briannei o preocupare, o for-tase sa acorde cit de cit atenție la ceea ce face şi o îndepărtase, nu prea mult, de „bomba serii", anunțul făcut de Phillip cu privire la iminenta lui logodna.

Ce s-ar mai fi putut face? Ce s-ar mai putut spune? Nimic. Nu mai era cazul să-şi facă nimeni griji pentru sentimentele referitoare la paternitate ale unui bărbat care respingea prin gestul lui orice tentativa de apropiere. N-ar mai fi avut nici-un rost să-i a-duca la cunoştință miracolul unei noi vieți care creştea în trupul ei unuia care dorea sa in-temeieze o alta familie, alături de o alta femeie.

E adevărat ca vestea o aruncase în brațele unei disperări cumplite, nepu-tindu-şi explica cum iubirea lui se volatilizase în decurs de numai şase săptămâni, cum de putuse da uitării clipele de extaz pe care le petrecuseră împreună la fel de uşor cum ar fi suflat peste flacără unei lumânări. La fel de inexplicabil era momentul în care făcuse a-nuntul şi mai ales obstinația de care dăduse dovada refuzându-şi orice contact cu o femeie pe care pretinsese ca o iubea.

Vocea lui Patrick sparse dintr-o data tăcerea, atrăgând atenția asupra framin-tarilor la care era supus.

— Ai avut dreptate. In fiecare clipa a încăpățînării tale de a-l contacta pe omul asta ai avut dreptate. Se vedea clar ca nu aştepta un răspuns, ci dădea numai glas ginduri-lor care deveniseră insuportabil de ignorat. Întotdeauna fac aceeaşi greşeală. Întotdeauna judec oamenii după mine însumi şi greşesc. Le atribui sentimente pe care nu le au, ii in-vestesc cu încredere şi cu capacitatea de a fi responsabili, dar de fiecare data experienta îmi demonstrează ca m-am înşelat.

— Nu-ți mai face probleme, spuse Brianna pe un ton plat, fara expresie. Cul-pabilizindu-te nu ajungi la nici-un rezultat. Faptul ca tu te învinovățeşti pentru o eroare în gândire nu le conferă lor calitățile la care n-au sa acceadă niciodată. Uita subiectul asta. Te rog.

— Cum as putea sa uit când inca am vie în amintire imaginea ta, prăbuşindu-te fara vlaga, alba ca hârtia şi abia respirând? Daca nu ar fi trebuit sa am grija de tine, fii şi-gura ca tipul o incasa de la mine urât de tot!

— şi ce ai fi rezolvat? aşa crezi tu ca se soluționează o astfel de problema, cu pumnii? Ce voiai sa faci? Să-l obligi sa ma ia

de nevasta, sau ce? Cred ca daca ai fi făcut-o nu te-aş fi iertat toată viața! aşa ca încetează şi nu mai debita tâmpenii, se răsti ea reve-nind pentru câteva momente Brianna pe care el o cunoştea atât de bine.

Se gândi sa continue s-o întărite, pentru ca descoperise ca în acest fel putea s-o readucă cit de cit la normalitate.

— Trebuia sa se însoare cu tine. Punct. Datoria lui era sa repare greşeala facu-ta, nu s-o amplifice, inventând una noua.

— Trebuia pe dracu'! Chiar ai impresia ca eram leşinată după individul asta incit sa fiu dispusa să-mi sacrific jumătate din viața trăind alături de el? Te înşeli amar-nic! Nici daca afla prin nu stiu ce minune ca e tatăl copilului meu, nu-l voi lăsa nici mă-car sa ne şteargă pantofii, aşa sa ştii!

— Ba ai sa te măriți cu el, pentru ca are atât drepturi cit şi obligații, adaugă Patrick putin gaz pe foc.

— Nu-mi spune tu mie ce trebuie sa fac! Daca vrei, mărită-te tu cu el şi fiți fe-riciti pina la adânci bătrâneți, mie nu-mi trebuie! Se foi nelinişştită pe scaunul maşinii, prea nervoasa la auzul propunerii făcute de nesuferitul de Patrick, dar ce pretenții putea sa ai-ba, doar şi el făcea parte din tagma asta de îngâmfați şi prost crescuți, bărbații. şi n-are nici-un drept, ma auzi? Nici-un drept!

— Atunci alege: ori te măriți cu el, ori ii stâlcesc mutra de n-o să-l mai recu-noasca nici propria lui mama! Nu pot sa cred ca poți sa treci aşa uşor cu vederea raul pe care ti l-a făcut, infidelitatea, ruşinea, umilință si, ma rog, tot tacâmul…

— Ba n-ai sa poceşti nici-o mutra, Patrick McFarell! il avertiza sora lui, bata-ioasa la rândul ei. N-ai sa faci nimic din ce ți-ar provoca regrete mai târziu şi care te-ar pu-tea conduce la încălcări ale legilor şi a demnității umane. De fapt, nu înțeleg de ce ne cer-tam! Pentru un individ care nu ne merita atenția? Pentru ca ai avea ceva de împărțit cu el? Spune-mi şi mie!

— Dar…

— Nici-un „dar”! E aşa de greu să-ți dai seama ca pe el cel mai tare il va du-rea indiferenta? Poți sa ma crezi ca o indiferenta judicios administrata poate provoca rani mult mai dureroase decât pumnii tai zdreliți într-o încăierare. Faptul ca nu ştie unde sunt, pentru ca orice mi-ar spune, ii pasa unde sunt şi ce fac, o simt, il va răscoli cu efectul de-vastator al unei tornade, sunt sigura de asta. El nu e omul care sa fie ignorat, sau căruia sa nu-i pese de posesiunile lui, iar pe mine ma considera un soi de proprietate. Din cauza asta s-a dat peste cap sa ma umilească, sa ma chinuie, pentru ca principiul lui dominant este ca trebuie sa plătească pentru orice nu-i convine cu aceeaşi moneda. A considerat ca era dreptul lui sa ştie care este relația mea cu Brian, şi datorita faptului ca nu l-am impli-cat în viața mea personala decât la modul superficial, s-a simțit dator sa ma aducă la mat-ca, adică să-mi demonstreze supremația şi apartenenta, aşa fel incit data viitoare sa încerc sa nu mai fac aceeaşi greşeală. Dar orbit fiind de puterea lui, a căzut în propria cursa, de-oarece eu nu sunt genul de om care sa ma las calcata în picioare, indiferent ce sentimente as nutri pentru agresor. şi nici nu ma mai întorc în locul în care am încasat o lovitura. aşa ca...

— Ma îngrozeşti cu raționamentul tau, recunoscu Patrick, terifiat de capacitatea ei de redresare. Oare sa ma consider norocos ca inca nu am dat peste o femeie ca tine? Nu stiu daca mi-ar plăcea sa se aplice asupra mea o corecție de tipul celei pe care vrei tu sa i-o administrezi lui Phillip...

— De ce nu, daca o meriți? reuşi ea chiar sa zâmbească. Pina nu demult aveai încredere în modul meu de a gândi. Eşti pe cale sa te răzgândeşti?

— Sincer sa fiu, nu-mi place deloc sa asist la tentativa ta de a repune lucrurile în ordine. Pentru mine, totul se desfăşoară după un grafic mai simplu, ii tragi o mama de bătaie individului, ii expui opțiunile, daca refuza ii mai tragi un toc de bătaie, după care te scuturi de praf şi de microbii pe care respectivul ti i-ar putea lăsa moştenire şi îți continui drumul

cu fruntea sus, fluierând. Chiar trebuie să-mi pese de simțul lui de proprietate? La ce bun? Daca nu e în stare să-şi asume responsabilitatea atunci când e imperios necesar, a-tunci e clar ca nu merita mai mult deranj.

Brianna ii privi întrebătoare, urmărind pe chipul lui umbrele dârelor de ploa-ie de pe parbriz. Îşi spuse în sinea ei ca bărbații aveau întotdeauna o capacitate fantastica de a simplifica lucrurile, din comoditate, sau pur şi simplu, pentru ca nu le plăcea sa se complice. Gândindu-se insa la nopțile de nesomn pe care le va genera plecarea ei fara tinta în viața lui Phillip, se consola cu satisfacția de a-l face sa sufere cel putin pe cit o fa-cuse şi el pe ea. şi chiar daca toată adorația lui nu fusese decât o farsa, faptul ca în urma a tot ceea ce se întâmplase ea rămăsese cu ceva palpabil, iar el cu vânare de vint, constituia totuşi o victorie. Fara sa vrea, îşi imagina copilul în primele lui zile de viață, apoi ceva mai mare, jucându-se prin gradina răcoroasă din spatele casei, ii vedea minutele şi picio-rusele durdulii, ai auzea glasul cristalin şi avu dintr-o data revelația compensației pe care i-o oferea destinul pentru toată suferința la care fusese supusa.

— La ce te gândeşti? auzi din nou glasul fratelui ei. Zâmbeai, încerca el să-şi justifice întrebarea.

— La nepotul sau nepoțica ta, veni răspunsul, sincer şi deschis. Ma gândeam cum va alerga prin gradina, sau cum ne va striga să-i venim în ajutor atunci când se va întâlni pentru prima oara cu un fluture…

— Asta da imaginație! remarca el relaxat. şi te-ai gândit şi ce o să-i explici în momentul în care va pune primele întrebări despre tatăl sau? Sau asta repezinta un viitor mai îndepărtat care nu merita sa fie luat în considerație?

— Poate pina atunci voi găsi o soluție, cine ştie…ofta ea fiind nevoita sa ac-cepte ca în fond el avea dreptate. Poate, cu timpul, resentimentele ei se vor estompa şi ea va deveni mai îngăduitoare vis-a-vis de atitudinea lui Phillip. Nu se putea pronunța inca în ce direcție i se vor modifica părerile, se pare ca o aştepta o perioada lunga de adaptare, cu temeri,

incertitudini şi multa durere. Era pregătită sa o ia din nou de la capăt, desi ur-mă să-şi lege destinul de noul membru al familiei, ceea ce însemna ca nu-i va fi deloc u-sor.

— Eşti sigura ca asta vrei? Sa trăieşti şi sa creşti un copil singura, fara spriji-nul nimănui?

— Nu voi fi chiar singura, riposta ea. Faptul ca tu îmi vei fi alături îmi va usu-ra într-un fel acomodarea cu noul stil de viață. As fi fost în stare s-o fac şi daca niciunul dintre voi nu mi-ar fi fost alături…A propos de asta, crezi ca mama o fi terminat de ame-najat noua noastră locuința?

— Când am vorbit ieri cu ea la telefon îmi spunea ca e aproape gata. Aşteaptă doar piesele de mobilier pe care le avem în camion, încolo totul ar fi aproape terminat. Au zugravit, au aranjat camera copilului, s-au ocupat putin şi de terasa fiindcă fusese pu-țin lăsată în paragina, tata s-a ocupat mai mult de reparațiile pe exterior, una peste alta, cred ca o să-ți placa noul tau cămin.

— Racordurile la apa curenta şi la rețeaua electrica?

— A, pe-astea le-au rezolvat primele, pentru ca altfel nu ar fi putut locui acolo timp de doua săptămâni. Tata pomenea ceva şi de o centrala termica, ca ar fi găsit un ade-varat chilipir, ştii cum e el, întotdeauna are impresia ca afacerile lui sunt cele mai grozave de pe fata pământului…

— Abia aştept sa vad casa, spuse Brianna cu o nota de entuziasm pe care n-o mai avusese de ceva timp. De fapt, indiferent daca o sa întrunească prima mea imagine despre casa pe care am visat-o, nu va avea prea mare importanta, doar e casa în care voi începe o noua viață.

Pe chipul ei frumos se aşternu din nou visarea, iar zâmbetul se pierdu treptat-treptat, pentru ca întotdeauna îşi închipuise ca o noua casa va însemna o schimbare mă-jora în viața ei, cum ar fi fost o căsătorie. Trebuia insa sa se consoleze cu mutarea pur şi simplu, fara sa mai spere la existenta unui mariaj, datorita conjuncturii, şi mulțumi în gând cerului ca familia ii respectase hotărârea şi o sprijinise cu tot ceea ce era posibil.

Realiza acum ca ceea ce o înfricoşase cel mai mult, suferință din dragoste, o acaparase cu tentaculele ei otrăvite, făcând-o sa tipe de durere. Abia în aceste momente realiza ca de ceea ce îți este cel mai frica în viață, exact asta urmează sa ti se întâmple. Cit evitase, cit ocolise, cit încercase ca scape, dar toate eforturile ei rămăseseră în zadar. Era prizoniera unei iubiri lipsite de comunicare, poate cea mai periculoasa dintre toate, pentru ca nu-i dăduse nici-o clipa posibilitatea sa se exprime şi sa explice. Poate şi din cauza as-ta se ajunsese aici. Poate din acest motiv va fi nevoita sa dea naştere unui copil care nu va avea şansa să-şi cunoască niciodată tatăl.

Îşi spuse ca daca toate mamele singure ar găsi în familiile lor un umăr pe care sa plângă şi un brat care sa le susțină, ar fi mult mai putini copii abandonați, iar soar-ta femeilor nevoite să-şi crească singure copiii ar putea fi alta, net superioara celei care le împinge să-şi abandoneze fiii sau să-i încredințeze spre adopție. Nu era uşor şi nu avea să-i fie uşor nici mai târziu. Putea înțelege şi accepta ceea ce i se întâmplă, doar cu condi-tia sa nu o mai doară aşa de tare. Simțea disperarea şi ruşinea muşcând-o cu dinți oțeliți. Nu-şi supărase niciodată părinții, nu-i făcuse de ris, trăise totul la intensitate maxima şi cu ajutorul lui Dumnezeu avea s-o facă din nou. Dar avea nevoie de timp şi de spatiu.

Alungind gândurile negre, privirea i se focaliza din nou pe sosea, unde ploaia stătuse şi soarele se străduia sa iasă ezitant din nori. Dintr-o data, atmosfera se schimba, i-maginile parca deveniră mai clare, spălate de picăturile necontenite de apa, curățate de praful şi îmbâcseala adunata în câteva zile. I se părea ca explozia de verdeață căpătase nu-ante mai vii, mai profunde, culorile alternând de la un verde crud la o nuanță închisă, foarte apropiata de negru.

Cerul se degaja treptat, pina când nu mai rămaseră decât câțiva nori răzleți, iar priveliştea era magnifica sub razele curioase ale soarelui. Drumul pe care il aveau de stra-batut şerpuia pe coline împădurite, pentru a se încolăci apoi pe platouri unde vegetația era mai sporadica, ajunseră chiar sa

străbată o zona cu luciu de apa care reflecta din plin stra-lucirea, devenita acum orbitoare, a soarelui. Întreaga natura degaja optimism şi siguranță, poate şi datorita arborilor seculari care străjuiau şoseaua pe margini, martori ai atâtor ge-neratii, neclintiți în confruntările cu timpul şi cu stihiile vremii.

Spre seara, se opriră la un motel, unde Brianna refuza sa înghită altceva decât un ceai şi o bucățică minuscula de brânză, se lăsară apoi prada oboselii care deja îşi spu-nea cuvântul şi împărțiră o camera nu foarte spațioasă, dar extrem de curata, cu asternutu-ri îmbietoare, mirosind discret a levănțică. Somnul profund era o binecuvântare pentru Brianna, oferindu-i regenerarea forțelor, aproape în egala măsură cu o masa consistenta. Era, de fapt, singura modalitate de a-şi încărca bateriile, ținând cont de sarcina ei care ii bloca pofta de mâncare.

Dimineața îşi continuară drumul, parcurgând regiuni din ce în ce mai inverzi-te, apropiindu-se de zona muntoasa unde aerul era mai rarefiat iar soarele făcea eforturi considerabile pentru a-şi impune supremația. Foioasele fura înlocuite în curând cu o abun-denta de conifere, în timp ce zonele împădurite dețineau ponderea cea mai mare în lumea vegetala. Daca şi-ar fi propus sa facă o drumeție, ar fi fost imposibil sa răzbată prin desi-sul de ferigi, şi conifere pitice care se îmbulzeau spre lumina, ițindu-şi vârfurile dintr-o pătură de ace împrăştiate pe pământul în permanenta reavăn.

Şoseaua se întindea acum şerpuit, în serpentine la început largi, după aceea din ce în ce mai strânse, ceea ce pentru Patrick constituia o provocare, şofatul fiind una din pasiunile lui cele mai intense. Brianna insistase s-o lase şi pe ea la volan, dar nu avu-sese nici cel mai mic succes, pentru ca Toyota fratelui ei era o maşină deosebit de puter-nica, solicitându-şi la maxim conducătorul, mai ales la un asemenea traseu.

Privelişte a dovedea măreție, grandoare, splendoare, toate la un loc. Pe masu-ra ce suiau pe munte, li se deschidea în fata

ochilor o imagine de vis, cuprinzând stânci pleşuve, firişoare timide de apa, arbuşti târâtori, fuioare de ceata şi fum, cu un colorit atât de divers incit îți incinta privirea. Văile se deschideau adânci, acoperite cu porțiuni inver-zite, tivite de cursuri de apa, care de la înălțime păreau desenate cu o pensula fina de un pictor extrem de priceput. Petele de cenuşiu ale porțiunilor stâncoase se înălțau semețe către văzduh, vibrând impunătoare pe fundalul azuriu, vârstat pe alocuri de smocurile pu-foase ale norilor.

Aproape că-ți era teama sa respiri pentru a nu tulbura liniştea şi atmosfera sacrosanta, de catedrala a naturii, cu coloanele înalte şi drepte ale brazilor, cu altarul in-cins de soare al grupurilor masive de bazalt, cu strălucirea de safir a apelor curgătoare, totul te ducea cu gândul la un templu superb şi minunat dăltuit, în care orice ființă îşi poa-te găsi pacea şi echilibrul sufletesc.

Atâta maiestuozitate impresiona şi îți dădea senzația ca omul nu reprezintă decât o fărâmă insignifianta în univers, comparând fara voie veacurile trecute peste păduri şi pietre cu existenta limitata a oricărei viețuitoare. Numai gândul ca specia umana se per-petueaza, îți reprima sentimentul de perisabilitate, de trăire în van, fiindcă numai ceea ce lasă în urma ii poate conferi omului o mărturie intru eternitate.

Ii reveni din nou în minte imaginea copilului pe care-l adăpostea în corpul ei şi care avea menirea de a prelungi dincolo de tărâmurile vieții proprii caracterele ereditare ale ei şi ale tatălui lui. Era materializarea dorințelor, sentimentelor, a unei iubiri fara res-trictii, o ființă nevinovata de modul în care părinții găsiseră de cuviință să-şi rezolve dis-puta. Il iubea deja. Putea percepe intensitatea noului sentiment, aşa cum descoperise şi iubirea pe care i-o purta lui Phillip, necondiționat, fara regrete şi fara ranchiuna. Spre deosebire de bărbatul iubit, copilul va depinde de ea şi va accepta dragostea în aceeaşi maniera deschisa, în care şi ea i-o acorda lui. Nu vor exista obstacole, nici conjuncturi ne-prielnice, va fi

al ei şi numai al ei, singura dovada a unei iubiri neîmplinite şi destrămate.

Îşi lasă uşor capul pe tetiera, nu pentru a se lăsa prada somnului, pentru ca nu putea dormi când maşina se balansa periculos la fiecare curba, ci pentru a fi singura cu disperarea muta, disperare care se amplifica cu fiecare kilometru parcurs îndepărtând-o de locul unde ar fi vrut sa rămână pentru totdeauna.

Ceainicul fluiera asurzitor de pe aragaz, atrăgându-i atenția ca se poate apuca sa servească micul dejun. Lasă balta rufele pe care intenționa sa le introducă în maşina de spălat, se răzgândi, se întoarse şi le arunca pe toate, fara preselecție, în cuva de inox, pro-grama temperatura şi timpul de spălare şi abia după aceea se relaxa şi se îndrepta cu pasi repezi către bucătărie.

Ocoli cu atenție mobilele, făcuse o adevărată fobie pentru colturile meselor şi alte obiecte contondente care ar fi putut constitui obstacole producându-i vânătăi, şi lua cu un țipăt de surpriza ceainicul de pe foc. Blestema în gând manuşa protectoare pe care de fiecare data o ignora şi a carei absenta o expunea la arsuri pe degete, era pentru a nu stiu cita oara când patea acelaşi lucru.

Cu cele doua degete afectate în gura, desi efectul introducerii lor în cavitatea bucala nu diminua absolut deloc asprimea usturăturii, manevra ceaşca pe care o pusese mai devreme pe masa în aşa fel incit lichidul fierbinte sa nu-i curgă pe farfurioara. Mul-tumita de abilitatea cu care se folosea numai de una din mâini, deschise larg frigiderul şi extrase din el un iaurt şi câteva felii de şuncă presata, acum se putea bucura în voie de de-liciile gastronomice, pentru ca depăşise perioada „critica” şi senzațiile de voma erau deja o amintire.

În clipa când dădu sa se aşeze pe scaun, simți o mişcare ca o trepidație în ab-domen, copilul ei îşi făcea, fara îndoială, gimnastica de dimineață. Câteva tumbe care o zdruncinau moderat pe mama, câteva lovituri din picioare, eventual şi o

lovitura cu capul, după care îşi începea siesta, mulțumit şi obosit de atâta zbucium.

La cele şase luni pe care le înregistra sarcina, burta nu era prea proeminenta, ii permitea sa se mişte cu destula vioiciune, sa care chiar şi obiecte grele, bine, nu sa mute dulapuri sau sa deplaseze frigiderul, dar, în orice caz, ii dădea suficienta libertate de mis-care.

Vizita la medicul care ii urmarea evoluția sarcinii ii adusese numai vesti bu-ne: copilul se dezvolta normal, poate putin cam mare pentru vârsta lui, dar fara sa prezinte probleme deosebite. Mama era şi ea sănătoasă, traiul în mijlocul naturii, înconjurată de o gradina magnifica şi în aerul tare de munte ii readusese culoarea în obraji şi vitalitatea ei specifica. Îşi prepara singura mâncarea, având grija sa alterneze alimentele conservate cu o cantitate apreciabila de fructe şi legume în stare naturala, laptele nu-i lipsea în fiecare zi, iar ca proba obligatorie i se impuseseră doua ore de relaxare şi odihna pe care şi le pe-trecea fie citind, fie moțăind pe chaise-long-ul de pe terasa.

În zilele înnorate sau ploioase îşi făcuse un obicei din a naviga pe internet, în parte pentru documentare, dar şi pentru a primi vesti de la părinții şi de la frații ei, rein-torsi la rutina lor zilnica.

Începuse lucrul la o noua carte, care trata îndeosebi efectele traumatice ale pedepselor asupra dezvoltării intelectului unui copil sau adolescent, lucrare care avansa încet pentru ca o mare parte din timp o afecta noii ei slujbe, de creare şi redactare a pagi-nilor web, activitate extraordinar de laborioasa, dar la fel de plina de satisfacții.

Încercase într-o doară, atunci când Pierce ii adusese un program nou, care o-data introdus în calculator îți dădea posibilitatea să-ți manifeşti imaginația şi talentul, compunând la cerere site-uri pentru diverse companii care doreau sa fie cunoscute. La pri-mă încercare fusese putin sceptica, nu mai avusese pina atunci o munca de concepție, bi-ne, în afara doar de cărțile pe care le scria, dar a lucra cu unelte specifice

artelor plastice într-un mediu atât de nou ca grafica computerizata, ii dăduse impresia unei încercări te-merare, cu rezultate de neatins.

Abia după ce finisase primul site, propriul ei site, mai bine zis, unde arătase lumii întregi cine era şi de unde venea, începuse sa capete curaj şi să-şi dorească mai mult fapt care o determinase sa lanseze în eter oferta de concepție a site-urilor la cerere, pe ba-za datelor oferite de respectivele companii dornice de a-şi expune oferta completa de ser-vicii.

Progresase uimitor de repede datorita în principal pasiunii cu care aborda no-ul domeniu, depăşise perioada de pionierat şi trecuse la fapte, devenind într-un interval de timp record o experta în domeniu, manevrând cu iscusință şi bun gust toate acele „unelte" care o îngroziseră în faza inițială.

Cantiatea de cereri o depăşea cu mult pe cea prognozata la început, drept dovada ca din ce în ce mai multa lume apela la Internet pentru a găsi soluții la cele mai neaşteptate probleme, iar dorința lor genera apariția de noi pagini web, cu tot mai multe informații şi cu tot atâtea modalități de accesare ale altor site-uri cu care primele erau co-nectate. Designul deosebit (care de fiecare data era altul), soluțiile grafice precum şi inse-rarea deosebita a fotografiilor sau a link-urilor către alte pagini înrudite ca tematica, ii mențineau permanent atenția ocupata şi o răsplăteau pentru tot efortul depus.

Faptul ca era o începătoare deveni în curând istorie, iar solicitările ajunseseră la un nivel atât de ridicat incit abia mai făcea fata. Pe deasupra, copilul-minune se razvra-tea din ce în ce mai des, împins de înghesuială la care era supus, şi îşi cerea drepturile im-perios, uzând de lovituri neaşteptate, în locuri şi mai neaşteptate, care ii zmulgeau mamei lui zâmbete şi strigate de surpriza.

Pe fondul sonor al zumzetului monoton răspândit de maşină de spălat, Bri-anna analiza o noua oferta, urmărind atenta termenele de execuție solicitate şi cantitatea de informații pe care trebuia s-o cuprindă creația ei. Tresari surprinsa auzind

soneria, ra-reori o deranja cineva, iar cu lăptarul şi poştaşul avea anumite ore prestabilite pentru li-vrare. Se îndrepta curioasa spre holul spațios, plin de plante ca o mica sera, şi deschise larg usa pentru a primi în brațe un buchet imens de liliac alb, din spatele căruia ii zâmbea încântat chipul bronzat al lui Brian.

Întinse brațele spre ea şi o îmbrățişă strâns, punând în strânsoarea mâinilor o părticică din dorul care il măcinase atâta timp. Se consolase deja cu ideea ca aceasta fe-meie ii era interzisa inca de când primise telefonul ei, cu doar doua luni în urma. De fapt, totul fusese o pura întâmplare, pentru ca ea formase din greşeală numărul lui, în loc să-l formeze pe al lui Patrick. Confuzia luase naştere din propria ei neatenție, pentru ca în a-genda avea trecute cele doua numere unul sub altul.

Când auzise vocea destul de particulara a lui Brian, avusese tendința sa inchi-da, dar îşi adunase toate resursele de curaj şi reuşise sa transforme greşeala într-o conver-satie agreabila, cu o persoana pe care oricum nu putea s-o ignore.

Brian insistase sa vina sa o vadă, ea ii explicase cit mai succint motivul pen-tru care se exilase în orăşelul de munte unde fratele ei ii oferise şansa de a-şi linge rănile şi de a se împăca cu sine şi cu noua situație. Chiar şi asa, cunoscându-i destul de bine tem-peramentul, Brian nu se lăsase amăgit de aparente şi continuase sa insiste, pretextând ca are nevoie de prezenta ei pentru a-şi diminua sentimentul de vinovăție. Fiindcă, la urma urmei, solicitările lui vis-a-vis de boala lui Nicholas şi de fulgerătoarea lui dispariție, fu-sesera principalele cauze pentru care Phillip o considerase o trădătoare lipsita de inima.

Il invita în casa, oferindu-se chiar să-i servească micul dejun, ceea el primi cu recunoştință. Desi sosise cu avionul, drumul de la aeroport pina la orăşelul uitat de lu-me în care locuia acum Brianna il epuizase, iar zgomotele suspecte pe care le scotea sto-macul stăteau mărturie ca avea nevoie de activitate.

După ce admira plin de curiozitate livingul, biroul Briannei şi dormitorul, se extazie deschizând usa la camera rezervata copilului şi inspira o gura puternica de aer in-miresmat de pe terasa însorită, o însoți în bucătăria larga, complet echipata, şi lua loc la masa unde deja ceaiul Briannei se răcise.

În câteva minute ii pregăti o omleta cu şuncă, prepara pentru amândoi cite o ceaşcă de ceai proaspăt şi taie în felii doi castraveți şi un ardei gras, adăugă în coşul în ca-re o felie de pâine plângea solitara inca trei-patru surori ale ei, îşi trase scaunul şi ii ura pofta buna.

Satisfăcură în viteza completarea nivelului de calorii, fara prea multa cere-monie, iar când veni rândul cafelei, atmosfera era deja relaxata, eliberata de stres şi tocmai potrivita pentru depanarea amintirilor.

— Arăți minunat!fu prima replica a lui Brian. Nu mi-aş fi închipuit vreodată ca ma voi putea extazia în fata unei femei însărcinate, dar nu ma pot abține. Parca ai in-florit, eşti întruchiparea maternității cu tot ceea ce are ea mai frumos…

— Daca mi-ai vedea seara picioarele umflate, n-ai mai zice, comenta ea pe ju-matate amuzata. In orice caz, sarcina, ca mai toate lucrurile care li se întâmplă femeilor, are şi părțile ei bune, şi părțile ei rele, depinde din ce punct de vedere priveşti aspectul.

— Nu pot sa fac comparații, dar ceea ce vad, ma umple de încântare. Sincer. şi cum te simți, bine? Îmi închipui ca nu mai ai grețuri, judecind cel putin după pofta ta de mâncare.

— A, din punctul asta de vedere a fost un adevărat coşmar în primele trei luni. De fapt, chiar patru. Nu puteam înghiți nimic şi ajunsesem sa merg ținându-mă de pereți. Cred, pe cuvânt, ca aveam aspectul unui schelet ambulant. Aşteptăm în fiecare zi sa simt copilul mişcând pentru ca doctorul îmi spusese ca asta era semnalul. Încercam sa stau în diferite poziții, doar-doar i-aş fi putut stimula dorința de exerciții fizice, dar se pare ca e un încăpățânat, pentru ca nu a mişcat decât atunci când a considerat el de cuviință.

— Vad ca te adresezi întotdeauna când vorbeşti despre copil cu „el”, nu ac-cepti ideea ca s-ar putea sa fie o fetiță? E aşa de important pentru tine să-i dăruieşti un ba-iat?

— Vrei un răspuns sincer? Nu-mi pasa ce sex va avea. Vreau un copil sănătos şi puternic. Atât. Nu sunt inca sigura ce m-ar incinta mai mult, şi nici nu vreau să-mi fac probleme, tocmai din cauza asta. sunt pregătită sufleteşte pentru ambele situații.

— I-ai ales un nume? pătrunse Brian pe un teritoriu care i se părea putin nesi-gur. Te întreb pentru ca stiu ca unele mame îşi fac liste întregi şi înainte de naştere bifea-za sau modifica la nesfârşit, pentru ca în final, sa aleagă o porcărie de nume, fara sa reali-zeze ca preferința lor il va marca pe copil toată viața. Uite, în cazul meu, alegerea nume-lui a fost făcută după reverendul care avea arondata parohia în care locuiau părinții mei, dar se pare ca alegerea lor nu a fost chiar aşa de dezastruoasa daca ar fi ales celalalt nume al lui, Phileas.

— Pina acum, nu m-am gândit serios, poate şi datorita faptului ca de obicei o astfel de hotărâre necesita şi consultarea tatălui…In fine, mai e suficient timp, nu e nici-o graba. Mai vrei o cafea?

Fara sa aştepte răspunsul lui afirmativ lua vasul cafetierei şi ii umplu din nou ceaşca, iar el presupuse ca nu voia să-l lase să-i vadă lacrimile apărute la coltul ochilor.

— De ce nu mi-ai spus mai demult ca ai plecat din Litchfield? As fi putut veni sa te ajut, ma rog, cu mutatul mobilelor, cu aranjarea casei, chestii de-astea…

— Nu-ți face probleme, pentru ca în nici-un caz nu m-am luptat singura cu ba-gajele pe care le-am carat după mine. Mama şi tata au fost aici cu doua săptămâni înainte de venirea mea şi s-au ocupat de absolut tot. Nu m-au lăsat sa mişc nici-un pai, daca asta te îngrijorează. Îți mulțumesc pentru intenție, în orice caz.

— Cum de ai luat o hotărâre aşa de drastica? strecura el timid următoarea in-trebare. S-a întâmplat ceva intre tine şi

Phillip, v-ați certat?

— Nu. Nici măcar nu ştie ca sunt însărcinată, spuse ea pe un ton trist. Nu am avut ocazia sa discut cu el, desi am avut aceasta intenție.

— N-a vrut nici măcar sa te asculte? întrebă el indignat. Chiar aşa de ticălos este?

— Daca stau acum bine şi ma gândesc, analizând la rece cele întâmplate, nici eu, nici el nu ne-am dat ocazia unul altuia pentru a ne oferi reciproc o explicație, desi o meritam cu prisosință. Eu am acționat sub impulsul unui moment, auzind ca el îşi declara în gura mare logodna cu alta femeie, fapt pe care, sincera sa fiu, l-am întors pe toate fete-le şi nu i-am putut găsi o motivație, oricât m-am străduit, în timp ce el a pierdut orice san-sa de a discuta cu mine numai datorita mândriei lui absurde pe care nu şi-o poate înfrânge.

— Deci, el practic nu ştie nimic despre cele întâmplate intre noi, remarca Bri-an cu un fior de satisfacție. Nu se putea împiedica sa se simtă uşurat, atâta timp cit se pas-trase o discreție absoluta asupra celor întâmplate, ignorând dialogul al cărui martor fusese Phillip, dintre Norma şi Claudia.

— aşa se petrec lucrurile atunci când infatuarea şi orgoliul te domina, conclu-ziona dusa de gânduri Brianna. Nici nu stiu daca trebuie sa fiu fericita ca am ajuns la un asemenea deznodământ, sau daca ar trebui să-mi para rau. Câteodată am sentimentul ca am greşit în mod deliberat, dar propria mea mândrie nu ma lasa sa pun mina pe telefon.

— Daca zici ca acum câteva luni îşi anunța logodna, acum ar trebui sa fie ca-satorit cu acte în regula. şi daca aşa stau lucrurile, ce rost ar mai avea să-i faci mărturisiri când zarurile au fost deja aruncate.

— Da, ai dreptate. N-ar mai avea nici-un rost. Poate ca ar fi chiar mai rau, pentru ca l-aş tulbura degeaba. Sau, mai ştii? Poate nici nu m-ar crede.

Se ridica absenta de pe scaun, ținându-se cu o mina de spate, un junghi toc-mai se instalase şi o deranja cumplit. Se opri lângă fereastra înaltă, privind cerul înnorat şi apreciind

ca în curând urma sa înceapă ploaia. Era ceva obişnuit în zona, având în vedere altitudinea la care se afla orăşelul în care se stabilise.

Se obişnuise cel mai greu cu alternanta dintre vremea însorită şi ploile care izbucneau din senin, cit şi cu faptul ca trebuia sa care pe ea în permanenta kilograme de haine, pull-over-e, şosete groase, veste, pantaloni, odată ce acasă un singur articol de im-bracaminte fusese suficient. Cantitatea de haine o incomoda, o făcea sa se mişte mai greu, i se părea că-i creează o senzație de disconfort pentru ca o strângea peste abdomen, ca sa nu mai puna la socoteala timpul pe care-l pierdea spălând rufe, fiindcă la fiecare doua zile cuva maşinii era complet saturata.

Se răsuci pe călcâie şi surprinse pe fata lui Brian expresia inconfundabil pier-duta pe care o împrumuta fiecare bărbat îndrăgostit. Nu juca cinstit, dar nici ea nu era o începătoare în ale jocului. Era convinsa din ce în ce mai tare ca motivul invocat de el pen-tru a-i face o vizita, cum ca ar fi avut un prieten în zona cu care nu se mai văzuse de un car de ani, era pura fantezie. Revenise asupra ei ca un vânător asupra vânatului, încercând s-o hipnotizeze cu talentul lui de cuceritor.

Dezavantajul lui principal era ca de data asta ea ştia perfect cu cine are de-a face, mai mult decât atât, ii era dator, daca nopțile de nesomn, grija şi eforturile susținute ar fi avut o valoare de schimb pe piață. Ştia ca nu o va forța la nimic, desi conjunctura ii era extrem de favorabila, iar el era un perseverent prin definiție. Cu toate acestea, inima ii spunea ca nu va încerca nimic, deocamdată.

— Brianna, ii auzi glasul care dezmințea asigurările date de inima, te-ai gândit ca vei avea nevoie de un tata pentru copilul tau?

— Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu începe! se revolta ea instantaneu. Credeam ca am depăşit deja faza asta…

Se agita nervoasa datorita anticipației, surescitata în primul rând pentru că-i acordase un vot de încredere şi în al doilea rând pentru ca durerea de spate ii înfigea nişte cuțite ascuțite, cu o precizie de țintaş de elita.

— De ce nu ma laşi sa termin ce am de spus? Eu ma ofer să-ți salvez reputația şi uite cum ma tratezi! vocifera el ridicându-se brusc de pe scaun cu atâta impetuozitate incit il dobori.

— Reputația mea e bine, mersi! declara ea nervoasa. şi bine, sa acceptam ca as avea nevoie de un cavaler calare pe un cal alb, ca sa ma salveze, nu crezi ca mi-ar fi mult mai bine daca i-aş acorda acest privilegiu tatălui de fapt şi de drept? De ce m-aş complica cu orice intrus?

Brian o fulgera cu privirile, simțindu-se atins.

— Refuzi sa accepți realitatea, asta faci! Ma jigneşti deliberat doar pentru ca trebuie să-ți descarci frustrarea pe care Phillip ți-a lăsat-o în git! Gândeşte-te! Gândeşte, şi ai să-mi dai dreptate. Chiar daca ai vrea sa mai împarți privilegii, nu mai ai cui atâta timp cit idiotul ala s-a însurat!

— şi atunci, daca aşa stau lucrurile, cu ce m-ar încălzi sa ma mărit cu oricare alt bărbat, care pierde din vedere atunci când îmi face o atare propunere ca va trebui sa conviețuiască o viață cu un copil care nu-i aparține, ca şi când gestul lui de cavalerism ar trebui sa ma emoționeze, desi eu nu am înaintat nici-o cerere! Daca eu vreau sa continui sa merg pe drumul pierzaniei, cine eşti tu ca sa ma tragi la răspundere?

— Hai sa ne calmam. Nu-ți face bine nici ție şi nici copilului sa te agiți. Iartă-mă, bine? Credeam ca îți dai seama ca ultimul lucru care as vrea sa ti se întâmple, ar fi sa pățeşti ceva. Scuză-mă! Nu mi-am ales bine momentul pentru a-ți face declarații, dar de când te cunosc n-am prea avut acces la regulile uzuale de conduita civilizata. Reacțiile ta-le negativiste ma stârnesc, îmi scot la suprafață toate fațetele întunecate ale caracterului…

Si nu numai ție,îşi zise ea în gând. O deranja extraordinar de mult ca ajunsese sa se certe cu Brian pe seama dorinței lui

de a pune lucrurile în ordine, pentru ca într-adevăr, momentul nu era deloc bine ales. In sinea ei inca mai suspina după Phillip, poate chiar mai mult decât era dispusa sa recunoască, dar aşa stăteau lucrurile şi considera ca este peste puterile ei sa le schimbe. Desi respinsese ideea de a încuraja o relație cu bar-batul pe care il iubea, tocmai pentru ca sesizase doua pietre tari, reprezentate de carac-terele lor de departe la fel de puternice, acum regreta alegerea făcută, şi daca se gândea numai la copilul pe care il condamnase la o viață fara tata. Nu-şi mai punea problema ei, care nu se putea stăpâni sa nu-i dedice în fiecare noapte cel putin un vis, lucru care se in-timpla fara ca ea să-l încuviințeze, dar care se petrecea totuşi.

— Gata, m-am calmat, îmi cer scuze, dar pe tot timpul sarcinii am fost teribil de irascibila…

— Nu-ți face probleme, înțeleg.

— Pentru ca amândoi suntem nişte adulți, cu capul pe umeri şi capabili sa decantam binele de rau, lasă-mă sa îți expun punctul meu de vedere, la care tu bineinte-les, poți sa ai obiecțiuni, dar simt nevoia sa ma asculți pentru câteva minute. Părerea mea este ca oricât de mult ți-ai dori tu sa avem un viitor împreună, copilul lui Phillip va fi in-totdeauna un motiv de discordie. Lasă-mă sa termin, zise ea văzându-l ca se pregăteşte sa protesteze. Indiferent cit de binevoitor ai fi, o viață de om, e o viață de om, iar mai târziu, când ai avea proprii tai copii, ai avea tendința să-l marginalizezi pe cel care nu e sânge din sângele tau. Nu încerca să-mi spui ca nu e asa, pentru ca în momentul de fata, presupui cum te-ai comporta într-o atare situație, nu ai trăit-o inca. şi întotdeauna presupunerile diferă consistent fata de realitate. Pe de alta parte, eu nu te iubesc. Văzu paloarea aster-ninduse pe chipul lui frumos, dar era hotărâtă sa clarifice lucrurile, oricât de mult ar fi costat-o pe ea sau pe el. şi cazul asta e mai grav decât primul. Tu n-ai nevoie de rama-sitele unei iubiri care pentru totdeauna va fi exclusiv rezervata unui alt bărbat, tu ai nevo-ie de o femeie pentru tine, care sa te

iubească, sa te respecte, sa adore pământul pe care calci, sa te prețuiască pentru sentimentele şi tandrețea cu care o înconjori, şi care să-şi de-dice viața convieţuirii voastre împreună.

Se opri pentru câteva secunde, pentru ca din cauza concentrării şi importantei mesajului, începuse deja sa tremure. Se reaşează pe scaun, lua o gura de ceai, şi continua:

— Trebuia sa spunem lucrurilor pe nume, pentru ca vad ca eşti dispus să-ți iei un angajament pe care mai târziu ar fi posibil să-l regreți. Asta m-ar afecta şi pe mine, şi pe copilul meu, şi pe tine. Ceea ce vreau eu este sa ne detaşăm putin de absurdul situației, sa judecam la rece şi sa adoptam cea mai buna soluție. Bănuiesc de asemenea, ca în clipa de fata, ceea ce te determina sa insişti este o umbra de orgoliu rănit, dar datele problemei sunt cu totul altele. Daca eu n-aş fi fost însărcinată, aproape ca as fi fost dispusa sa accept şi sa te cred. Dar asa, eroismul tau capăta un aspect desuet, este ca şi când ai vrea sa te implici cu orice preț. Sfatul meu este următorul: ia-ți tot timpul de care ai nevoie, ra-suceste cele spuse de mine pe toate părțile posibile şi abia după ce ți-ai stabilit prioritățile, poți reveni ca sa discutam din nou, daca vei mai simți ca este necesar. Daca nu, eu voi înțelege, de altfel, înțeleg inca de pe acum, nu face un gest eroic numai de amorul artei, pentru ca aici vorbim despre o chestiune de câteva luni, ci de o perioada al carei capăt inca nu-l cunaostem.

Răsuflă într-un fel uşurată, văzând ca el nu se grăbeşte sa riposteze, asta ii conferea certitudinea ca, pe undeva, atinsese o coarda sensibila. Dar era nesperat de bine ca punea ordine în lucruri înainte de declanşarea evenimentelor, când nu s-ar mai fi putut opera schimbări majore. Intuise insa bine starea de spirit a lui Brian, pentru ca sentimen-tul achitării unei datorii de suflet combinat în mod periculos cu o dorință neîmplinită, desi coordonatele desfăşurării faptelor erau cu totul altele, il aduseseră pe punctul de a săvârşi un act de cavalerism gratuit, fara sa conştientizeze consecințele.

— Bine, ai dreptate, veni replica lui într-un târziu. Promit sa evaluez întrega situaţie şi sa te anunţ în cazul în care intervine vreo modificare a datelor iniţiale. Poate ca m-am cam pripit, dar, ce să-i faci, asta a fost primul impuls. Ca sa nu mai vorbim despre iluzia ca voi căpăta înapoi în acelaşi timp, femeia iubita şi copilul pe care nu l-am avut niciodată. Ironia sortii m-a făcut sa le am de doua ori, şi tot de doua ori sa le pierd.

— Renunţă la modul asta distructiv de a privi problema, se ambala Brianna sesizând exact lacuna din raţionamentul lui. Viaţa merge înainte, şi daca pina în clipa de fata destinul nu ţi-a oferit familia pe care atâta ţi-o doreşti, trebuie sa fie dintr-un motiv anume. Poate ca eşti foarte apropae de atingerea telului spre care tinzi, numai ca trebuie sa ai putina răbdare. Nu te pripi, nu-i forţa mina! Lasă totul sa vina de la sine. Ai sa vezi ca am dreptate.

Spăşit, Brian se ridica de pe scaun, îndreptându-se spre usa.

— Îţi mulţumesc, în orice caz, pentru ca eşti lângă mine întotdeauna când am nevoie de un sprijin.

— Nu. Eu trebuie să-ţi mulţumesc, pentru flori, pentru ca ai fost atât de drăguţ încercând să-ţi sacrifici întreaga existenta numai pentru a-i da un nume copilului meu, dar, crede-mă, e mai bine asa.

Il conduse pina la usa, luându-şi rămas bun, şi ramase pina când el demara prin ploaia deasa, urmărindu-l cu privirea, dorindu-şi cu acuitate ca în locul lui toată a-ceasta discuţie sa fi avut-o cu Phillip.

Judecătorul moţăia în scaunul lui impunător, indispus de nestatornicia tot mai frecventa a cuplurilor tinere, care îşi luau cu foarte multa nonşalanta nişte angaja-mente pe care nu erau în stare sa le respecte.

Avea pe masa dosarul Dawson vs. Dawson, şi îşi permise sa privească pe deasupra ochelarilor la cei doi soti care aşteptau cu un soi neînţeles de nerăbdare sa li se desfacă un menaj care nu durase nici măcar un an. Faptul ca nu aveau copii şi

ca luaseră aceasta hotărâre venea în sprijinul rapidității acțiunii, nemaifiind necesar sa le acorde ter-mene de gândire, sau sa le solicite prezentarea de martori care sa ateste din ce cauza lu-crurile merseseră prost.

Îşi roti subtil privirea către cei doi avocați, poate la fel de nervoşi şi agitați ca şi cei pe care ii reprezentau şi încercă să-şi aducă aminte în cite situații similare susti-nusera destrămarea unor casnicii, în loc sa se străduie sa le bage mințile în cap clienților lor. Nu-şi aduse aminte, pesemne faza se repetase deja de prea multe ori ca sa fie în stare sa remomereze cifra exacta, dar asta nu-l împiedica sa se strâmbe nemulțumit.

El convietuia cu Dolly de mai bine de treizeci şi cinci de ani si, slava Dom-nului, nu le venise niciodată ideea de a renunța unul la prezenta celuilalt. O adora şi acum aşa cum o divinizase şi la douăzeci de ani, când el era un student fara perspective la facul-tatea de drept, iar ea o fătucă inocenta, cu parul auriu şi ochii de un albastru ca cerul se-nin. Iubirea lor fusese ca o apa liniştită, mereu la aceiaşi intensitate, mereu la aceiaşi pa-rametri, ea nu ştiuse niciodată când el avusese cite o mica aventura, şi la ce i-ar fi folosit, doar nu ar fi fost capabil sa renunțe la drăgălaşa lui nevasta pentru a-şi lega destinul de vreo oarecare, de ocazie.

E adevărat ca în unele cazuri i se păruse ca sarise peste cal, ca atunci când o cunoscuse pe Esperanza, cu privirile ei pătimaşe şi cu săruturile de foc. Femeia aia parca declanşa în interiorul lui un vulcan şi pentru o vreme fusese dependent de iubirea ei ca de aer. Dar dusul cu apa rece administrat fara ştirea lui de tatăl sau, care angajase un argat sa plece de la Esperanza exact la ora la care ştia ca fiul lui ii „împingea" o vizita, il făcuse sa revină cu picioarele pe pământ şi sa regrete ca pasiunea înfocată al carei unic beneficiar se considerase, era împărțită în mod egal şi cu alti amatori de „vulcani" în erupție.

Acum, privindu-i pe Clarissa şi pe Phillip, îşi puse problema, nu fara sa pice exact pe „chestiune", cine era „esperanza" care

il determinase pe un bărbat atât de chipeş şi de potrivit cu sotia lui sa renunțe la întruchiparea viselor majorității bărbaților în viață. Sau poate el nu mai era viu. Sau era orb. Pentru ca altfel nu-şi închipuia cum ar fi fost posibil sa renunți de buna voie la o asemenea femeie. Spectaculoasa. Superba. Magnifica. Senzuala. Receptiva. In fine, judecătorul Hills nu voia sa mai continue cu epitetele, desi, după gustul lui Clarissa era perfecta. Minunata. Unica.

Scuturându-şi umerii pentru a alunga ispita, le înmâna actele pe care le aveau de semnat şi ii privi compătimitor. Nici nu-şi dădeau seama ce cuplu grozav alcătuiau. Dar, în fine, de gustibus non discutandum, vorba latineasca, iar misiunea lui nu era una de împăciuire, ci una de constatare.

Se foi nelinişţit pe scaun, urmărind mişcările grațioase ale fostei d-ne Daw-son în timp ce-şi punea semnătură pe actul oficial de divorț. Cita eleganta, cita dezinvol-tura, parca semna un cec la magazinul de bijuterii după ce achiziționase jumătate din marfa expusa în vitrina. şi ce parfum, remarca el când o adiere înmiresmată ajunse pina la el, peste biroul ce părea extras dintr-un magazin de antichități.

Ofta resemnat înainte de a-şi strânge mâinile cu Phillip şi cu cei doi avocați, toată acțiunea se desfăşurase în cea mai perfecta ordine, fara lacrimi, fara crize de isterie, fara tentative de scandal, fara martori nedoriți, si, mai ales, fara nici-un fel de sentimente. Parca oficiase despărțirea a doi roboti, programați sa semneze şi nu să-şi exprime în vre-un fel emoțiile, şi asta, fara îndoială, pentru ca nu erau capabili de ele.

Daca ar mai fi ştiut şi ca aceasta căsnicie eşuase lamentabil din cauza incom-patibilitatii celor doi parteneri, ar fi fost în stare sa explodeze ca o racheta sol-sol, im-prastiindu-se în mii de particule. N-ar fi fost capabil sa înțeleagă cum un bărbat poate fi indiferent la farmecele unei femei superbe, poate doar daca avea deja la dispoziție farme-cele necondiționate ale unei zeițe!

Phillip era pe punctul de a face o criza de nervi, starea lui de tensiune în ultimele luni ajunsese la cote maxime. Faptul ca nimeni nu-i putea oferi informații despre Brianna il ținea într-o permanenta stare de tensiune, poate acesta şi fusese motivul pentru care nu agrease absolut deloc ideea ca ar mai putea prelungi farsa al carei autor, dar şi victima, era el însuşi.

Aflase de la diverşi cunoscuți ca cei doi McFarell se întorseseră la reşedința lor, dar nu avea nici-un pretext de care sa se folosească pentru a le face o vizita. Cu atât mai putin pe perioada pe care fusese însurat cu Clarissa. Se putea aştepta la a fi dat afara pe usa fara nici-un comentariu, pur şi simplu pentru ca nu avea ce cauta acolo pentru a pune întrebări sau a căuta răspunsuri.

Încercase, martor ii era Dumnezeu, încercase sa transforme căsnicia de oca-zie într-una viabila. Dar de cite ori o privea pe proaspătă lui sotie, era furnicat de un cu-rent electric cu sarcini negative, cu rezultate din cele mai neaşteptate, chiar la nivelul pro-priului lui organism. Ii fusese imposibil sa treacă peste imaginea Briannei, care se inca-patina să-i reapară în fata ochilor în cele mai diverse ipostaze, iar în sinea lui era pe deplin convins ca ei i se petrece ceva neobişnuit. Cele câteva ocazii în care reuşise sa se monteze pentru a crea impresia unui act sexual cu implicații il costaseră ore întregi de re-muscari şi de nesomn, încrâncenat pe propria lui conştiința.

Nu i se mai întâmplase niciodată sa nu-şi poată măcar înlocui mental chipul partenerei într-o partida de amor cu un altul, al unui ideal feminin, sau al femeii pe care o iubea într-adevăr. Efectul de obsesie cu care Brianna ii complicase existenta, il inhiba şi il făcea sa devina apatic şi complet neinteresat, oricât de spectaculoasa era femeia care i se oferea.

Pe de alta parte, Clarissa, extrem de bucuroasa în prima faza, gândindu-se ca odată prins în plasa, Phillip va deveni o prada uşoară, era decepționata de reacțiile lui, dar mai ales de propria ei prestație. Era incredibil cum simplul fapt ca un bărbat nu-ți da atenția cuvenita îți poate submina încrederea în forțele şi în farmecele proprii. Nu se mai confruntase niciodată cu situația sa stea goala în fata unui individ, de orice vârstă şi religie şi acesta sa nu manifeste nici cea mai firava umbra de interes fata de corpul ei sculptural, fata de dotările generoase, fata de pielea ei stralucitor-satinata, fata de ochii ei incredibil de albaştri…

Amândoi ajunseseră sa se urască reciproc, bineînțeles, din motive diferite, dar cumulând frustrarea şi amărăciunea ca pe nişte bunuri de preț, indispensabile vieții. Se tachinau, se hartuiau, se jigneau, se acuzau reciproc, concurând în mod irevocabil la dez-nodamintul ai cărui martori tocmai fuseseră.

Ea ii arunca mereu în fata lipsa lui de interes precum şi imaginea idealizata a unei femei care-l marcase, iar el ii reproşa tot timpul sirul de pretendenți cu şi fara impli-care sexuala, care o transformaseră într-o devoratoare de bărbați.

Îndreptându-se spre maşina lui, Phillip fu extras din gândurile sumbre care ii circulau prin minte ca un vârtej de soneria pagerului. Arunca o privire numărului de te-lefon şi constata ca era chiar al directorului spitalului. Oricum intenționa sa ceara o audi-enta pentru ca avea nevoie de cel putin o săptămână pe care sa şi-o dedice căutărilor Bri-annei. Era hotărât sa apeleze chiar la serviciile unui investigator de profesie, pentru ca nu se putea descurca în hățişul posibilelor locații înspre care ea s-ar fi putut îndrepta.

Ajuns la spital, urca în graba cele câteva trepte, pătrunse prin uşile batante şi se îndrepta îngândurat spre aripa administrativa, unde se afla biroul sefului „cel mare". Secretara ii zimbi timid şi il anunța imediat, revenind apoi asupra dosarelor pe care le ar-hiva cu meticulozitate.

Doctorul Marvin Rubble era directorul spitalului de mai bine de zece ani şi abandonase definitiv practica în favoarea muncii de coordonare, foarte rar mai superviza diagnosticul vreunui pacient, şi asta numai daca era vorba despre o persoana prea impor-tanta sau despre un prieten pe care nu-l putea refuza. Destul de în vârstă, la apogeul carie-rei, preocupat de aranjarea propriilor copii la casele lor, ajuns la înțelepciunea conferita de experienta şi de o capacitate extraordinara de a asculta problemele oamenilor, era un sef putin temut, dar foarte respectat, şi care avea o influenta decisiva asupra destinelor majorității tinerilor medici pe care ii avea în subordine.

Caracterul lui il făcea sa fie foarte maleabil atunci când i se cerea sa ajute în vreul fel pe oricare dintre angajați, dar, în acelaşi timp il făcea sa fie imposibil de refuzat atunci când adresa vreo „rugăminte" pentru prestarea de ore suplimentare sau de acoperire a oricăror necesități impuse de nevoile spitalului.

Din acest motiv, Phillip rămasă complet interzis când lua la cunoştință des-pre solicitarea pe care voia sa i-o adreseze, solicitare care urma să-i dea propriile planuri complet peste cap.

— Ia loc, il invita directorul foarte cordial, scuză-mă ca am făcut apel la pa-ger, erai cumva în mijlocul a „ceva" important?

— A, nu, răspunse jenat Phillip, înroşindu-se uşor. Nu era ceva care sa nu-mi permită sa răspund imediat chemării dumneavoastră. Despre ce este vorba? lansa el intre-barea ca să-şi poată pregăti propria cerere.

— Colegiul International al Medicilor specializați în Psihiatrie ne-a făcut o-noarea de a ne solicita un participant la nişte cursuri de specializare care se vor organiza şi desfăşura la o clinica din Elveția, la invitația Ministerului Sănătății din tara respectiva. Iar eu m-am gândit la tine, ca la un specialist care va privi aceste cursuri cu toată serio-zitatea şi care va avea multe de oferit şi de învățat, la experienta ma refer, drept pentru care te-am propus, e drept, fara să-ți cer părerea, dar fiind convins ca nu vei avea nimic împotrivă sa vizitezi o tara atât de deosebita cum e Elveția şi sa mai şi înveți cite ceva.

Muțenia interlocutorului ii demonstra ca tocmai ii făcuse cea mai neaşteptată oferta, dar şi ca nici locația, nici ispita de a se perfecționa nu constituiau pentru el în acel moment, o proritate. Blestema în gând lipsa de entuziasm a lui Phillip, dar îşi înfrână por-nirea de a-l chestiona în legătură cu adevărata lui prioritate. Poate era mai bine sa nu ştie.

— Bine, veni răspunsul după aproape doua minute de perplexitate,si asta înseamnă ca...

— Înseamnă ca pentru şase luni (şase luni?!) te vei bucura de peisajele unice ale tarii cantoanelor, de excelenta lor organizare, vei vizita o serie de spitale, vei participa la nişte diagnosticări într-o serie de clinici particulare, vei inhala aer curat şi te vei detaşa complet de nebunia asta care ne înconjoară în fiecare zi.

Desi nu era gestul pe care Rubble il aştepta din partea lui, Phillip îşi cuprinse capul în mâini a disperare şi îşi trecu apăsat mâinile prin par. Adio investigații, adio fire de legătură cu femeia care i se infiltrase în sânge şi în creier, adio câteva zile libere, totul se spulberase dintr-o singura suflare, împrăştiindu-se în cele patru vinturi.

Si trebuie sa plec, când?

— Cursul începe de luni, azi e miercuri, ai deci câteva zile ca să-ți pui aface-rile personale în ordine, să-ți faci bagajul, sa concepi poate un copil, ca sa găseşti mai multe suflete la întoarcere…

— Nu e cazul, pentru ca azi am încheiat procedurile de divorț.

— O, îmi pare rau, îmi cer inca o data scuze. Nu zău, chiar ai divorțat?

— Da, astăzi la orele 13:25 am semnat documentul oficial.

— Nu erai însurat cu Clarissa?

— Ba da.

— şi ce ți-a venit sa renunți la o asemenea femeie extraordinara? îşi exprima directorul nedumerirea. şi pentru el, ca şi pentru judecător, hotărârea de a renega o femeie atât de frumoasa reprezenta unul dintre cele mai de nepătruns mistere din Univers. El, unul, nu ar fi lăsat să-i scape din mina o asemenea bijuterie nici sub amenințarea unui pistol.

— Iubesc o alta femeie, veni răspunsul modest, putin întârziat şi plin de regre-te nemărturisite. Nu dădu alte explicații pentru ca era sigur ca ar fi fost disecate a doua zi dimineață la micul dejun de către majoritatea familiilor care aveau cit de cit tangenta cu d-l Rubble.

— Dar stiu ca trebuie sa fie o femeie…comenta avid de informații suplimenta-re seful. Daca te-a smuls din brațele Clarissei…

— De fapt, totul s-a petrecut invers, ii scapa lui Phillip.

— Adică, Clarissa a fost pe locul doi?… îşi exprima el uimirea, căscând ochii şi-aşa exoftalmici. Expresia lui era exact a unui broscoi care orăcăia fara țel pe balta, în

aşteptarea unor musculiţe sau libelule apetisante. Parca devenit brusc conştient de mimica lui ridicola, închise cu efort gura şi îşi aranja cravata, desi nu se simţea nevoia nici-unui retuş vestimentar.

— Nu a fost niciodată vorba de locul întâi sau de locul doi. E o chestiune prea complicata ca s-o pot expune în câteva vorbe şi nici măcar nu sunt sigur eu însumi ca aşa ceva se poate întâmpla în realitate. E vorba de o situaţie care frizează absurdul...

— O cunosc? mai avu Rubble o tentativa de a pătrunde în dosul uşilor închise.

— S-ar putea, dar asta este lipsit de relevanta. Femeia asta a dispărut din viaţa mea într-un moment în care îmi era mai necesara decât aerul. şi a folosit o modalitate de a-şi acoperi urmele care îmi da de gândit. Ce motiv ar fi putut avea ca sa rupă orice lega-tura cu mine? De ce a trebuit sa părăsească oraşul?

— A, deci a plecat, concluziona aiurea seful lui, desi era clar ca nu mai intele-gea nimic. Pai, şi tu nu ai văzut-o când a plecat?

— Cum as fi putut s-o vad, când azi, spre exemplu, a fost la o nunta, am văzut-o, am evitat-o, am pompat în mine mândrie şi infatuare cit cuprinde, şi a doua zi, cum ar fi mâine dimineaţă, apartamentul ei era deja disponibil pentru vânzare.

— Vorbeşti cumva de Brianna McFarell? dădu glas suspiciunii insistentul domn Rubble.

Phillip ridica brusc privirea, pentru a mai surprinde un licăr de satisfacţie în ochii cenuşii şi anosti ai directorului spitalului. Dilema era daca sa recunoască sau nu fata de el identitatea femeii care ii ocupa complet cele mai dispersate molecule ale creierului.

— şi daca ar fi?...lasă el sa cada o întrebare în loc de un răspuns concret.

— Atunci nu m-ar mai mira nimic, replica Rubble sec.

— In ce sens?

— In sensul obsesiei pe care eşti pe cale s-o cultivi, în sensul caracterului ei imprevizibil, în sensul pe care-l cunoaşte toată suflarea bărbătească din oraşul asta, ca Brianna nu-şi doreşte complicații sentimentale şi nici nu vânează bărbați, pentru ca de-clara sus şi tare ca nu e pregătită pentru suferință. Asta reprezintă folclorul local, multi „bărbați de bărbați" şi-au încercat norocul în ceea ce o priveşte, dar s-au izbit de un zid de netrecut, pentru ca nu a fost chip s-o înduplece.

— şi „folclorul local" furnizează vreo explicație pentru treaba asta? se trezi Phillip întrebând.

— Din cite stiu eu, nu. Adevărata problema în cazul ei insa este alta. Una in-credibila pentru nişte cadre medicale, aşa cum suntem noi. Sunt bun amic cu tatăl ei şi mi-aduc aminte ca într-o discuție, când Bri era doar o şcolăriță cu personalitate, chiar în gru-pul de adolescenți, prieteni cu frații ei, el mi-a dezvăluit o latura foarte interesanta şi neo-bisnuita a psihicului fiicei lui conform căreia dovedea o uluitoare capacitate de a „citi" caracterele umane în fracțiuni de secunda. Zi-i intuiție, zi-i paranormalitate, în orice caz, mi-a făcut şi o mica demonstrație, punând-o sa analizeze „pe viu" un subiect oarecare despre care ea a înşirat la numai câteva clipe după ce-l „vizualizase" o mulțime de tare ascunse, parte cunoscute, parte complet ignorate de noi, doi adulți, dar care pentru ea nu reprezentaseră un efort mai mare decât cel necesar pentru a-şi îndepărta o bucla rebela de pe frunte.

— şi chiar credeți ca ar putea avea o asemenea capacitate? se îndoi Phillip pe buna dreptate. Poate il cunoştea deja, sau poate auzise vreo discuție dintre oamenii mari…

— Exclus! Tipul era un invitat dintr-o alta localitate, dar care pe vremuri, sta-tuse aici împreună cu familia. Ai lui plecaseră în interes de serviciu, sau naiba ştie din ce cauza, şi numai întâmplător ajunsese cu noi la chermeza respectiva. şi daca vrei sa te con-vingi, de ce nu încerci sa rememorezi putin reacția ei în ceea ce te priveşte, pentru ca sunt sigur ca a fost vorba de un recul puternic. Greşesc?

— Nu. Într-adevăr, inca de la început m-a respins. Mi-a argumentat ca nu in-trevede un viitor pentru relația noastră, dar fara sa explice din ce motiv. Am pus-o pur şi simplu pe seama unei înclinații către alt tip de bărbat, dar nu am crezut vreo clipa ca ea ar putea depista în interiorul meu orice fațetă a caracterului mai putin scoasa la lumina.

— Vezi? întrebă triumfator Marvin Rubble. Vezi ca am avut dreptate? Te-a „mirosit".

— Dar ce putea sa „miroasă"? Nu sunt un criminal profesionist, nu reprezint un pericol public şi nici pe departe nu vreau sa dau o impresie falsa celor din jurul meu, asta bineînțeles, excluzând propriile mele probleme.

— Pai, de exemplu, mi se pare mie, sau eşti un tip putin cam posesiv? Judec asta după modul în care te frământi suspectând-o ca te-a tras în piept fara să-ți dea soco-teala. Avea vreun motiv s-o facă? Să-ți dea socoteala, adică.

— Nu. Phillip se foi înciudat pe scaun, pentru ca nu-i convenea deloc intorsa-tura pe care o luaseră lucrurile. E perfect adevărat, nu avea nici-o obligație, dar ceea ce se petrecuse intre noi…

— Stai, stai, n-am înțeles eu bine? Ai avut-o? Mimica se modifica din nou translând spre cea a unui batracian, iar Marvin nu mai sesiza de data asta aspectul cu a-ceeasi viteza. Pai, daca ai avut-o, se schimba lucrurile! Fii atent cum din coada listei poți ajunge în doar câteva secunde în vârful ei!

Phillip il privi nedumerit, mai ales ca pina atunci nu menționase nimeni ca ar fi fost vorba despre ierarhizări, sau ceva de genul acesta.

— Hai să-ți explic! reveni la gânduri mai bune seful lui, care de la o simpla discuție de informare ajunsese să-şi traga scaunul mai aproape, ca şi când ar fi stat la o su-eta. Când mi-ai spus ca te-ai despărțit de Clarissa, te-am plasat în subsolul listei, pentru ca trebuie sa fii nebun sa renunți la o asemenea femeie. Acum, când mi-ai mărturisit detaliile relației tale cu Brianna, dar mai ales faptul ca ai reuşit s-o convingi sa renunțe la princi-piile ei atât de inflexibile

raportat la un interval mărişor de timp, ai trecut automat în capul listei, pentru ca nu-mi amintesc sa mai fi existat un alt bărbat care sa fi reuşit o asemenea performanta! şi asta schimba complet datele problemei!

— Cum le mai poate schimba? încerca Phillip să-şi evalueze şansele. N-am reuşit sa am o explicație cu ea, iar faptul ca sunt un „performer" nu ma încălzeşte cu nimic în situația de fata.

— Pai, ar trebui sa te încălzească, ii spuse Rubble zâmbind. Nu te gândeşti putin? Daca ea te-a acceptat ca bărbat, bănuiesc ca a fost şi încântată s-o facă…

— Nu. N-a fost. De fapt, s-a opus.

— Nu contează! Deci, daca ai ajuns pina la inima ei, obligat-fortat, n-are im-portanta, sau mai bine zis nu e relevant. Ce e cu adevărat important este ca ea, în incerca-rea ei disperata de a se feri de durere, a ajuns sa sufere mai mult decât îşi imaginase vreo-data…

— Credeți?

— N-o cunoşti pe Brianna! Ea este genul de om care face totul cu pasiune, pu-ne tot sufletul şi nu precupețeşte nici-un efort atunci când este vorba despre o cauza no-bila. N-ai auzit de povestea cu incendiul?

— Nu. Care incendiu?

Distinsul domn Rubble îşi trase scaunul şi mai aproape, după care, excitat de noutățile absolute pe care le deținea îşi calca pe inima şi se ridica sa toarne putin whisky în doua pahare imaculate de cristal. Reîntors pe pozițiile de „lupta" începu să-i poves-teasca despre pățaniile de la Complexul Thompson, partea neştiută a povestii din care Phillip aflase doar de existenta lui Brian.

— Îți dai seama acum ce fel de om este Bri? concluziona după mai bine de o jumătate de ora de agitație, exclamații şi extazieri Marvin Rubble. E o femeie de aur, cu un suflet extraordinar, Nicholas, bătrânul Thompson, adică, mi-a povestit şi mie totul cu lux de amănunte, putin înainte de a avea atacul fatal de inima.

— Cine, tatăl lui Brian? nu-şi putu învinge Phillip curiozitatea.

— Nu, bunicul lui. A avut un atac de inima nu la mult timp după toată po-vestea asta cu incendiul şi era atât de impresionat de abnegația cu care ea participase la restaurarea aripii afectate de flăcări, orele de nesomn pe care le sacrificase în favoarea întocmirii tuturor actelor, ea s-a ocupat şi de formalitățile cu pompierii, şi cu politia, şi cu companiile de asigurări, cu furnizorii pentru materialele de construcții, ce mai, a fost cea mai desăvârşită opera de caritate. Nici nu stiu daca la agenție s-a ştiut ceva, pentru ca a refuzat categoric sa i se pronunțe numele, chiar şi în reportajele de la televizor, sau în ştirile din presa scrisa.

Acum înțelegea Phillip ce se întâmplase în cele doua săptămâni de absenta, după care el o acuzase de egocentrism şi de indiferenta, ii aruncase în fata cuvinte dure despre lipsa ei de preocupare pentru cei aflați în suferință, iar ea nu ripostase, il privise cu o mutenie şi o încăpățânare pe care la acel moment nu i-o înțelesese. Recunoscuse chiar ca se face vinovata de aceste „păcate" şi-l întrebase daca la vârsta ei ar mai putea sa se schimbe. Cit de greşit o judecase, cit de mult o jignise, dar cit de rau ii părea acum!

— şi spui ca Nicholas a avut un atac? reveni el la discuția inițială. Îşi aminti pina şi numale „Nicholas" în conversația telefonica pe care o surprinsese la „Hacienda" şi despre care ea nu-i dezvăluise nici-un amănunt.

— Da. L-au adus chiar aici, la noi, la spital. Mi se pare ca dr. Gerald s-a ocupat de cazul lui. A fost o tragedie, bătrânul ar mai fi putut trai inca multi ani, desi mare parte din persoanele pe care le iubise părăsiseră de ceva timp aceasta lume...

— şi a venit şi nepotul lui?schiță din nou Phillip o grimasa a durerii, amintin-du-şi supozițiile şi îndoielile lui din ziua în care ii văzuse pe cei doi pe culoarele spita-lului.

— Sigur ca da. şi a fost şi Brianna. Nici nu stiu ce s-ar fi întâmplat daca el nu s-ar fi putut baza pe ajutorul ei...

— Ajutorul ei? In ce sens? întrebă el pierdut.

— Cit il vezi de bărbat, un om cit muntele, i s-a făcut rau, şi toate relațiile i s-au dat ei, ea a pregătit funeraliile, s-a ocupat de priveghi, ce mai, l-a ajutat enorm.

Phillip revedea cu ochii mintii chipul ei cenuşiu de nesomn, ochii încercănați şi se auzea pe sine acuzând-o ca nu vrea să-i împărtăşească din problemele ei, ca şi când ar fi avut ceva de ascuns. Chiar mersese mai departe, atribuindu-i un rol complet greşit în cuplul pe care-l făcea cu bărbatul distrus de pe coridorul spitalului, abia acum înțelegea de ce atitudinea ei semăna cu cea a unei sotii îngrijorate şi ocrotitoare.

Şi-o amintea perfect, complet goala, după ce el intuise secretul „nodului" şi-l desfăcuse dintr-o singura mişcare. Îşi amintea pasiunea dezlănțuită cu care i se oferise du-pa aceea, fara inhibiții, fara prejudecăți, demonstrându-i care ii sunt adevăratele sentimen-te şi cit de veninos o abandonase în patul larg, martor al iubirii lor, într-o atitudine care implora iertarea daca nu un nou salt în abisul fara fund al emoțiilor unice şi ireversibile.

Secretul ascuns privirilor lui fusese unul pe care nu i l-ar fi putut destăinui ea însăşi, pentru că-i cunoştea prea bine conservatorismul şi posesivitatea. Chiar daca ar fi aflat despre incendiu şi despre înmormântarea lui Nicholas din gura ei, nu i-ar fi acordat nici-un fel de circumstanțe atenuante. Ar fi acuzat-o aşa cum o făcuse deja, fara sa aibă nici-o baza. Înțelegea abia acum ca manifestarea frustrării explodase bazându-se numai pe simple supoziții. Nu ştia daca, în cazul în care ar fi ştiut, lucrurile ar fi fost cu mult mai diferite.

De pe pozițiile actuale, îşi spuse ca ar fi fost mai concesiv, dar nu era sufi-cient de sincer cu sine. N-ar fi dovedit înțelegere pentru nici-un tip de relație a ei cu alt bărbat, desi relația ei cu Brian nu conținea nimic compromițător. Sau, cel putin, aşa pa-rea.

Tot timpul fusese vorba despre obstinația ei în legătură cu el, independent de suportul moral pe care i-l acordase necondiționat lui Brian, şi despre ascunderea unei re-latii al

carei substrat el nu ar fi fost nici dispus, nici capabil să-l perceapă. De fapt, refuzul ei prelungit nu se referea la el ca persoana, ci la abdicarea de la propriile principii. Iar da-ca toată povestea asta cu capacitățile ei „paranormale” se dovedea a fi adevărată, ea se baza nu numai pe menținerea în stare de verticalitate a principiilor, ci era şi îngrozită de ceea ce „văzuse”.

Si probabil, aceasta era şi cauza pentru care „confecționase” o Brianna frivo-la şi indiferenta la farmecele lui, tocmai pentru a-l face sa se îndepărteze, fara ca ea sa fie nevoita sa facă uz de grosolănie sau de atac la persoana.

Lacunele se umpleau una cite una şi în procesul atât de întârziat de „recu-noastere” se deschideau noi rani din care sângele amenința sa se scurgă pina la epuizare. Realiza din ce în ce mai acut dorința ei de a nu se implica, de a nu-l face sa sufere, dar şi de a se proteja pe sine, de nişte sentimente care creşteau neliniştitor înlăuntrul ei. Tot timpul fusese a lui. Nu se mai îndoia acum de asta. Inima ei o trădase şi o părăsise inca de la primele schimburi de replici. Dar voința ei se impusese şi încercase sa aibă câştig de cauza în lupta cu sine, iar rezultatul fusese ca dezamăgirea şi suferința ii erau singura ras-plata.

Ce mai trebuia sa afle? Ce necunoscute mai conținea „dosarul” ei? Aflase despre ea, fara sa vrea şi dintr-o sursa nesperata, mai mult decât il lăsase ea sa descopere într-un interval de câteva luni.

Il preocupa insa în continuare ca un ghimpe dureros, starea ei de sănătate, paloarea ei nefirească, îşi făcea probleme în legătură cu influenta chinurilor la care şi el contribuise, asupra mintii ei, asupra oragnismului ei, atâta timp cit împrumutase acea fra-gilitate vecina cu descompunerea.

Faptul ca trebuia sa plece în Elveția, nu făcea ca lucrurile sa fie mai uşoare. Îşi dădea seama ca va trebui sa abandoneze orice tentativa de a descoperi noua ei locație, chiar daca în mâinile unui profesionist, treaba asta odată începută, putea fi finalizata în condiții optime, fara să-i solicite prezenta. Dar nu

voia sa lase timpul sa se aştearnă intre momentul în care ar fi aflat locul în care se ascunde şi cel al deplasării lui ca s-o intilneas-ca. Chiar daca o asemenea căutare ar fi putut dura şi luni de zile, adică exact intervalul de timp în care el urma sa plece în Europa.

Îşi dorea atât de mult s-o vadă, incit, involuntar închise ochii şi se lăsă uşor pe spătarul fotoliului, concentrându-se, pentru ca în câteva clipe, chipul ei sa se infiltreze în mintea lui, cotropindu-i toate simțurile. Se cutremura sub intensitatea şi claritatea ima-ginii, ajungând sa strivească intre pleoape doua lacrimi grele de care nici măcar nu era conştient.

Marvin Rubble il privea zâmbind înțelept, convins ca la mijloc se afla o iubi-re dincolo de limitele normalului. El nu avusese parte de aşa ceva, se mulțumise cu rutina şi cu prezenta Brendei, sotia lui, fara sa mai aştepte din partea ei o pasiune incendiara. Nu mai căutase de-a lungul vieții sa atingă stele cu mina, poate şi pentru ca aspectul lui exterior nu aducea cu cel al unui sfărâmător de inimi. Chiar daca nu trăise o poveste de dragoste la cei mai înalți parametri, asta nu însemna ca nu era pregătit sa recunoască simptomele, şi asta cu destula uşurință.

Era mulțumit totuşi de aportul lui la „restaurarea" încrederii unuia dintre par-teneri, cum era cazul lui Phillip şi al Briannei. La vârsta lui, era foarte uşor sa depisteze un sentiment puternic şi o suferință cauzata de dragoste, chiar daca diagnosticarea rănilor lăsate de sentimente nu făcea parte din cazuistica lui cotidiana.

Înțelegea perfect starea emoțională a lui Phillip, dar în acel moment era inca-pabil sa revoce plecarea lui, ba din contra, ar fi recomandat-o ca terapie. Pentru ca, deta-sat de cadrul în care se desfăşurase întreaga lor istorie, Phillip avea timpul şi spațiul nece-sar pentru a-şi sedimenta ideile şi pentru a hotărî mai uşor ce drum are de ales pentru viitor.

Ziua debutase cu aceeaşi ploaie măruntă şi monotona. Crengile arborilor se îndoiau de greutatea apei care cădea

necontenit din norii plumburii, iar pământul mustea sub paşii trecătorilor ocazionali. Brianna inca lucra la un site al unei firme de avocatura, ocupație din ce în ce mai dificila datorita mişcărilor din ce în ce mai puternice ale copilu-lui. De fiecare data ținteа în alta parte, uneori o împingea în partea de sus a cavității abdo-minale, alteori, evident nemulțumit de spațiul strimt pe care il avea la dispoziție, lovea cu mâinile şi picioarele (mai degrabă picioarele, la cit de violente erau suturile pe care le pro-iecta) chiar în pereții abdominali, dându-i impresia mamei lui ca ar fi vrut sa se elibereze din „cuşcă” în care era închis.

În astfel de momente, Brianna trebuia sa abandoneze lucrul şi sa meargă sa se întindă pe o sofa, timp în care se gândea serios la o cariera pentru copilul ei în dome-niul pugilistic. De cele mai multe ori insa, relaxarea ei nu avea efectul scontat, pentru ca bebeluşul, parca înveselit de extensia de spatiu, țopăia şi mai fericit, spre exasperarea mă-mei lui.

Se apropia termenul fixat de doctorul care ii urmărise evoluția sarcinii inca din primele zile de când se stabilise în căsuța cocheta a fratelui ei. Patrick o însoțise la pri-mă consultație şi la fiecare doua săptămâni se înființă cu o exactitate exasperanta în fata uşii ei, pregătit sa o duca la un nou consult.

După cum stabiliseră, la primele semne ale unei contracții, trebuia să-l sune şi să-l extragă din orice reuniune de afaceri sau întâlnire pe care ar fi avut-o în acel mo-ment. Ii dăduse chiar un telefon „geamăn” cu al lui, pe care numai ea putea să-l apeleze, tocmai pentru a nu mai avea de înfruntat secretare apatice sau tonuri de ocupat ale liniei.

Pentru ca tot se întrerupsese din munca, îşi lăsă gândurile sa zboare. Tânjea după orăşelul ei liniştit, chiar daca nici aici nu te dobora aglomerația, după confortul a-partamentului ei, după munca la agenție, după discuțiile lungi la gura focului împreună cu tatăl sau cu mama ei, avea suficiente motive sa regrete, pe undeva, faptul ca ascultase de primul impuls şi se expusese imprudenta necunoscutului.

Cum era de presupus, curând gândurile alunecară pe panta periculoasa a re-gretelor, cel mai mult lipsindu-i conversațiile acidulate cu Phillip, încăpățînarea lui, tru-pul lui atletic, mâinile lui şi tot ce ştia sa facă cu ele, nu-şi închipuise niciodată ca o feme-ie însărcinată şi inca în proximitatea naşterii, mai poate avea vise erotice, şi mai ales, de o asemenea intensitate. Toată pielea ardea sub furnicăturile mărunte ale unor degete ima-ginare, care se plimbau neîncetat pe pielea ei, ii palpau cu religiozitate sinii umflați de sarcina, absorbeau undele vizibile ale mişcării fetale, ii excitau terminațiile nervoase ale fiecărui centimetru de epiderma, o aruncau într-o lume pierduta pentru totdeauna, la care ştia ca nu va mai avea acces.

Realiza cu durere ca prezenta lui Phillip ar fi fost cea mai mare mângâiere pentru sufletul ei, în exilul forțat pe care singura şi-l impusese. Se întrebă ce devenise el, daca dusese la bun sfârşit căsătoria cu creola de pe coperta revistei Playboy, daca nu cum-vă o lăsase şi pe ea însărcinată. N-ar fi putut sa suporte gândul ca propriul ei copil era condamnat pe viața sa i se refuze paternitatea, şi cu cit timpul trecea, probabilitatea ca ta-tăl lui sa conteste ca ar fi implicat în conceperea unui copil exterior căsătoriei devenea din ce în ce mai mare.

Deodata simți o lovitura ca de cuțit în abdomen, care ii smulse prin brutalita-tea şi acuitatea ei, un strigat de surpriza. Toți muşchii parca se contractaseră simultan, strânşi de o mina nevăzută. Pe frunte ii apărură instantaneu broboane de transpirație, iar respirația ii deveni sacadata şi imposibil de controlat. Din descrierile pe care i le administrase obstetricianul, păru sa recunoască o contracție, ceea ce dezvolta imediat un val de panica greu de stăpânit. Încerca sa se ridice, dar durerea ii invadase întreaga ființă şi ceda numai după trecerea unui minut, care pentru ea capăta dimensiunile unui sfert de ora.

Din poziția pe care cu greu o câştigase îşi făcu vint înainte, sprijinindu-se în mâini, pentru a se ridica în picioare ca sa

caute telefonul. Nu avea prea mult timp la dis-pozitie, pentru ca o noua contracție putea apărea în fiecare clipa. Năucită, reuşi sa forme-ze numărul lui Patrick, dar intra anunțul oferit de mesageria vocala.

— Unde naiba umbla omul asta? începu ea sa bombăne înciudata pe propria neputință. Sprijinindu-se de mobile, se deplasa precauta spre dormitorul unde pregătise deja o geanta de voiaj cu cele strict necesare pentru spital. Doamne, fa sa nu vina prea re-pede următoarea, te implor, Doamne!

Începu sa se dezbrace anevoie, incomodata de hainele multe şi groase care ii asigurau confortul termic. Trebuia sa apuce sa facă un dus, iar minutele se scurgeau cu rapiditate, împingând-o ireversibil în cleştii înroşiți ai contracției următoare.

O primi când era sub apa fiebinte, cu o intensitate nimicitoare, părea ca orga-nismul ei voia sa expulzeze nu numai copilul, ci întreg conținutul cavității abdominale. Cu apa şiroind, se chirci de durere, apăsându-se cu mâinile împreunate pe burta, într-o in-cercare umilitoare şi complet ineficienta de a tempera sfâşierea propriilor măruntaie. Sfir-şi prin a îngenunchia, cu lacrimile amestecate cu apa dusului, într-o atitudine de implora-re şi penitenta, biciuita pe spate de stropii grei şi fierbinți.

Ii era şi frica sa se mai mişte, de teama sa nu alunece pe podeaua plina de şampon şi asemănătoare unui luciu de ghiată. Când avu din nou libertatea sa respire, îşi decongestiona corpul, dar numai cit sa închidă robinetul. Îşi continua evadarea din inca-perea plina de pericole deplasându-se mai mult în patru labe, pina când simți uşurată sub palme puful aspru al mochetei întinse pe hol. Susținându-se din nou de pereți, singurul sistem de referință stabil, se înfăşură cu halatul de baie şi încercă din nou să-i telefoneze fratelui ei, dar de aceasta data nu era în aria de acoperire.

Ii venea sa arunce cu aparatul de pământ, nu înțelegea pentru ce mai insis-tase atâta sa cumpere un pachet cu doua

telefoane îngemănate, daca ştia ca el va colinda prin zone prin care era posibil sa nu aibă semnal. Nici nu mai ştia daca va avea puterea sa se îmbrace singura şi sa plece cu maşina pina la cea mai apropiata clinica, altfel s-ar fi putut confrunta cu situația ireala de a se asista singura la naştere.

O noua contracție o găsi aşezată pe marginea patului, încercând sa se imbra-ce. La vederea băltoacei care se lățea la picioarele ei, fata ii deveni o masca a groazei. Daca ceea ce i se întâmplă era ruperea apei, însemna ca şansele ei de a ajunge singura la spital se reduceau considerabil. Blestema inca o data în gând rețeaua de telefonie mobila, iar pedeapsa pentru o asemenea blasfemie fu menținerea durerii la cote maxime aproape doua minute. De data asta fulgerele care explodară în abdomen se răspândiră cu o forță incredibila, ajungându-i la baza craniului, ca o lovitura mortala aplicata de un expert.

Imaginea se încăpățâna sa se clarifice, iar privirea ei înregistra puncte lumi-noase incandescente, care alergau în tot cimpul ei vizual cu amplitudini şi orbite aleatorii. Terifiata de gândul ca ar putea naşte pe drum, îşi concentra toate forțele pentru a desăvârşi actul atât de complicat al îmbrăcatului, într-un timp record, îşi trase repede o pereche de mocasini în picioare, înhața geanta şi canadiana din cuier, şi în drum spre usa reuşi sa a-puce cheile maşinii de pe dulăpiorul de la intrare.

Ploaia dădea semne de lichidare a resurselor, dar norii continuau sa planeze amenințători deasupra pădurii, creând o atmosfera apăsătoare şi complet ostila. Norii pa-reau ca se revărsaseră pe pământ, creând fuioare răzlețe de ceata. Reuşi sa se introducă în maşină, nu mai condusese de câteva săptămâni şi scaunul ii era tras prea în fata pentru volumul ei actual.

Înainte de a porni motorul, încerca inca o data să-l contacteze pe Patrick, dar ghinioanele se țineau lant: aparatul ei începu sa piuie, avertizând-o ca bateria era descar-cata. Nu mai avea cum sa se întoarcă în casa pentru a lua bateria de

schimb sau incarca-torul de maşină, aşa ca, disperata, introduse cheia în contact şi demara împroşcând cu pie-tris rondurile de flori din fata casei.

Străbătu câțiva kilometri, pina la cea mai apropiata aşezare umana, cu inima strânsă şi stăpânită de cea mai autentica spaima. Presimțea ca va avea loc o noua contrac-tie şi încercă sa găsească în cel mai scurt timp cu putință un acostament, fiindcă i-ar fi fost imposibil sa stăpânească maşina când tot corpul ei era străbătut de durere.

Parca pe primul acostament deja sub influenta cuțitelor virtuale care ii secau puterea şi ii întunecau privirea. Se prăbuşi cu capul pe volan, strângându-l cu o forță de care nu era conştientă şi de care nu se credea capabila. Elibera un strigat strangulat care reverbera în habitaclul maşinii cu toți decibelii de care era capabil. Geamurile se aburise-ra deja de la respirația ei şuierătoare, iar hainele incomode o făceau sa se simtă într-o ca-mera de tortura.

Într-un moment de luciditate, la marginea suportabilului, o fulgera gândul ca aşa trebuia sa plătească pentru infatuarea ei, pentru siguranță de sine şi mândria care o de-pusese drept în brațele păcatului. Înlătură insa cu rapiditate acest gând, simțind ca durerea cedează din nou, preocupata sa pornească din nou maşina şi sa acapareze cit mai multi ki-lometri pina când urma din nou sa fie constrânsă sa oprească.

Înaintă pe şoseaua şerpuită, împărțindu-şi atenția intre semnalele trimise de propriul ei corp şi carosabilul umed, cu transpirația curgându-i pe tâmple. Îşi simțea extre-mitatile uşor amorțite, serios afectate de valurile repetate de pieredere a controlului, şi ca printr-o minune, reuşi sa acopere o distanta record de aproape 10 de mile, pina sa intuias-ca mesajele care ii anunțau o noua repriza de spasme. De data asta parca în fata unui mo-tel, hotărâtă ca după eliberarea din criza sa apeleze la cineva din personalul de serviciu.

Nu mai putea continua sa se zbată ca un peştişor în colții unui rechin, cu atât mai mult cu cit frecventa durerilor avea sa devina din ce în ce mai mare. Punea în pericol atât viața ei

cit şi a copilului, iar acesta era ultimul lucru din lume care voia sa se întâmple.

Chinuita de spaima şi sleita de putere, reuşi totuşi sa pătrundă în holul primi-tor de la recepție, unde un bătrânel o privea compătimitor, parca rememorând o situație şi-milara al carei erou fara voie fusese cu ani în urma. Din cuvintele care i se rostogoleau pe buze mai mult incoerent, el pricepu sau presupuse conținutul solicitării ei disperate şi cu o agilitate surprinzătoare pentru vârsta lui dispăru în labirintul de coridoare.

Se întoarse însoțit de un tânăr firav şi timid, cu nişte ochelari care ii confe-reau un aer înduioşător, gata îmbrăcat pentru „expediție", şi stăpânit de un tremur care il egala aproape pe al ei. O ajuta sa urce pe bancheta din spate, se uita la bordul impresio-nant al maşinii fara să-şi poată stăpâni un fluierat admirativ, şi porni ca un bolid, cu minu-iri care l-ar fi lăsat verde de invidie chiar şi pe Schumacher însuşi.

Sub aparenta unui băiat imatur şi plin de complexe, Brianna descoperi un as al volanului, a cărui unica suferința era lipsa unei maşini performante care să-i permită să-şi etaleze talentele nebănuite. Pe tot drumul pina la clinica, nu scoase nici-un cuvânt, extrem de atent la sosea, captivat de torsul uniform al motorului, fara sa agreseze vehico-lul sau pe stăpâna lui printr-o conduita iresponsabila.

Desi alternanta dintre starea de bine şi infern devenise acum pentru Brianna o chestiune pe care nu o mai putea delimita cu precizie, nu-şi putu înfrâna sentimentul de uşurare care o cuprinse la vederea clădirii modeste a clinicii unde era programata pentru sala de naşteri. Contracțiile se îndesiseră pina la cote alarmante, iar sulitele care ii stra-pungeau în permanenta creierul nu i-au permis sa depisteze metodele prin care a fost eli-berata de haine, strecurata într-o cămaşă imensa de spital şi aruncata pe o targa.

Înregistra zdrăngănitul roților învelite cu cauciuc uzat pe dalele de gresie, ci-neva adăugase suferințelor ei curente un

ac înfipt într-o vena de la mina stângă, abia daca percepea flash-urile orbitoare ale lămpilor de pe tavanul coridorului, într-o imperioasa chemare spre somn.

Primi urgent o pereche de palme, semn ca trebuia sa participe la evenimente-le ce urmau sa se succeadă, dar ar fi renunțat bucuroasa la toată aceasta onoare, pentru ci-teva clipe în care sa abdice de la responsabilitățile ei de viitoare mama. Persoana insarci-nata cu repartizarea judicioasa a palmelor insa stătea de veghe. Obrajii ii luară foc instan-taneu, simultan cu un strigat înfiorător rezultat al senzației ca un suflător cu oxiacetilena ii purifica măruntaiele.

În acele momente era în stare sa renunțe la toate bunurile pământene sau spi-rituale, numai sa nu mai fie supusa la torturile ce se succedau acum la mai putin de cinci minute distanta. Daca aşa ceva era posibil, o dureau şi unghiile, şi rădăcina firelor de par, dintii şi genunchii, pielea întreagă era extraordinar de sensibilizata, devenita ea însăşi un receptor de senzații. Simțea cum pe spate i se prelingea transpirația, adunându-se în piriia-se, iar ochii o usturau ca şi când ar fi plâns trei zile încheiate.

Dintr-o data, printre atâtea fete zâmbitoare şi competente, se materializa şi un chip familiar. Prin nu se ştie ce angrenaj complex, Patrick fusese anunțat ca sora lui era în drum spre spital, poate chiar de o secretara ineficienta şi plina de importanta. O mângâie uşor pe frunte, îndepărtându-i cu gingăşie şuvițele ude, lipite de fruntea înaltă şi bombata. Se scufunda preț de câteva clipe în ochii ei absolut ireali şi ii zimbi încurajator, strângând-o uşor de mina delicata.

Ca la un semnal, după aceea se declanşa infernul. Începură sa se audă tot felul de ordine răstite de către o voce pe care pentru nimic în lume Brianna n-ar fi a-sociat-o cu cea a medicului care o ținuse sub observație, fu luata pe sus şi transferata pe masa aceea înfiorătoare, cu suporții pentru picioare strălucind amenințător.

Se abandona mâinilor pricepute, care ii dezveliră fara urme de pudoare tot corpul de la talie în jos (care talie?), după care

i se administrară în perfuzie o fiola de ergomet, şi pentru ca tot trupul ii era învăluit într-o durere constanta, nu realiza daca cea care ii provoca chinurile prezente era o contracție sau cele doua lamele dilatatoare care ii fura înfipte în vagin.

Auzea ca prin vis comenzile guturale ale medicului de garda, dar simțea în continuare ace înroşite înfipte în creier de fiecare data când muşchii abdominali şi cei ai uterului îşi combinau acțiunile în forță. Asistentele medicale din sala o îndemnau mereu sa strige, daca aşa simte nevoia, insa Brianna se temea sa nu-şi epuizeze toate resursele de energie pina sa apuce măcar sa înceapă naşterea propriu-zisă.

Strângea din dinți, în timp ce mâinile le avea încleştate pe minerele de inox ale mesei, ridica inconştient capul în piept şi împingea, făcând ca transpirația sa se elimi-ne prin toți porii. Avea parul complet ud, simțea coada groasa şi răsucită inglodind-o pe spate, iar strădaniile uneia dintre asistente de a-i şterge cu un prosop uscat fata, se dove-deau eforturi în van, pentru ca la câteva clipe firişoare subțiri de sudoare începeau din nou să-i brăzdeze chipul.

Chinurile se prelungiră atât de mult incit medicul, ajuns la exasperare, sugera incizarea, pentru o naştere prin cezariana. Soluția lui ii smulse Briannei un urlet înfiorător în susținerea irevocabila a unei naşteri normale. Singura problema era ca puiul de om nu era inca pregătit sufleteşte sa înfrunte lumea de afara, iar asta trebuia sa rămână alegerea lui.

După mai bine de trei ore de travaliu, însoțit de strigatele de durere la limita suportabilității ale mamei, Alex accepta sa se nască, primit aproape cu urale de toți cei care asistară la eveniment. Era un băiețel durduliu, negricios, cu un par mare şi drept, cu minutele strânse în pumnişorii mici, hotărât sa ia viața în piept cu energie şi avânt. Racne-tul pe care il elibera din plămâni le confirma tuturor ca aveau de-a face cu un luptător, cu un viitor bărbat, stăpân pe propriul destin, aşa cum stătuse în expectativa pentru alegerea momentului celui mai propice pentru a-şi face intrarea în lume.

Lacrimile de durere ale mamei lui se transformară instantaneu în lacrimi de bucurie la vederea micii vietăți pe care o găzduise vreme de noua luni în corpul ei. Nici nu voia să-şi aducă aminte de suferință şi de chinuri, îşi clătea numai privirile cu imagi-nea copilului abia născut, rod al unei iubiri imposibile. Gândurile ii zburară imediat la Phillip, la dorința lui nestăvilită de a avea copii, intuita de Brianna în spatele cuvintelor inexpresive şi limitate. Partea ei de vina pentru nereuşita relației lor o ardea ca un fier in-rosit, se acuza pe sine de greşeala de a fi dat naştere unui copil care poate, nu-şi va cu-noaste tatăl niciodată.

Cu băiețelul în brațe, sorbindu-l cu duioşie din privire, Brianna fu învinsă de toropeala şi de o dorință nestăvilită de a se abandona în brațele somnului. Contururile mobilierului cu miros aseptic începură sa se estompeze independent de voința ei şi pleoa-pele căzură asemenea unei cortine peste ochii nepereche.

Pierzând contactul cu realitatea, nici nu stiu când o scoaseră din sala de nas-teri şi o mutară în salon, epuizata după efortul de a aduce un nou membru în sinul familiei sale. Starea sănătății urma să-i fie continuu monitorizata cu ajutorul unei multitudini de aparate care o făceau sa para integrata într-un scenariu de science-fiction.

Micuțul Alex îşi însoți mama, căpătând un pătuț în rezerva încăpătoare si, parca ştiind la ce chinuri o supusese pe Brianna, ii respecta somnul, alegând şi el aceeaşi opțiune. Chipul lui mic şi inca zbârcit se încruntă în somn la nişte duşmani imaginari, iar gurița rotunda mima suptul, desi inca nu fusese pus la sin niciodată.

Patrick ii privea pe amândoi prin geamul mare al rezervei, emoționat la cul-me de mica vietate al carei unchi era. Fara sa facă apel la imaginație, vizualiza curtea din spatele casei unde Alex alerga prin iarba şi făcea tumbe, sub privirile atente şi îngrijorate ale celei care ii dăduse viața. Nu putea exista un miracol mai desăvârşit decât naşterea unui copil, apariția unei noi ființe care va depinde de tine în totalitate

pentru o perioada destul de îndelungată de timp este şi va rămâne un sentiment aparte, unic şi indestructibil.

În cei 39 de ani pe care-i parcursese văzuse insa şi numeroase cazuri de a-bandon, cazuri de maltratări fizice, de abuzuri sexuale şi toate înfăptuite tocmai de cei ca-re purtau numele de părinți, de cele mai multe ori, fara să-l merite. N-ar fi putut înțelege cum s-ar putea explica agresiunea fizica asupra unui copil de câțiva anişori, doar pentru ca tipul lui de comportament intrase într-un anumit moment şi în anumite circumstanțe în conflict cu doleanțele şi pretențiile unui părinte.

Atâta timp cit în familia lui raporturile dintre părinți şi copii fuseseră intot-deauna pasnice şi bazate pe respect şi afecțiune, percepția lui vis-a-vis de adulții care nu-şi doresc şi nu agreează prezenta unui copil conducea în mod inevitabil la ideea ca erau victimele unei erori, o greşeală de concepție şi una de lipsa de responsabilitate.

E adevărat ca nu întotdeauna cuplurile care au copii şi-i şi doresc. Dar asta nu înseamnă ca în cazul în care ai acceptat sa dai naştere unei ființe, trebuie sa o trans-formi într-o victima a frustrărilor şi remuşcărilor cauzate de greşeală în sine. Atâta timp cit exista posibilitatea sa alegi daca vrei sau nu copilul respectiv, implicit trebuie să-ți asumi şi răspunderea.

Privind la bebeluşul care dormea liniştit în patutul-jucarie îşi dădea seama ca este străbătut de un sentiment nou, ca şi când sângele ce curgea prin venele micuțului ar fi fost jumătate al lui şi jumătate al Briannei. Se simțea profund impresionat de ființă aceea nevinovata, care ignora faptul ca a reprezentat un „accident" pentru părinții sai, ar fi vrut să-l asigure pentru totdeauna de sprijinul lui necondiționat, întocmai unui părinte, ar fi fost chiar în stare să-şi asume paternitatea, desi acest lucru nu ar fi fost posibil. Se gândea deja la cite lucruri ar fi avut să-i împărtăşească, la cite aspecte ale experientei umane i-ar fi putut desluşi căile, realizând dotarea intelectuala şi capacitatea viitorului băiat.

Ar fi putut-o susține pe Brianna în educația şi instruirea lui, necondiționat, ar fi fost dispus chiar sa sacrifice o parte din afacerile care il țineau pe drumuri tot timpul anului.

În acelaşi timp, nu se putea împiedica sa nu-l compătimească pe Phillip, ori-cit de arogant şi mândru s-ar fi dovedit, mai mult din cauza lipsei lui de comunicativitate, care, în acest moment al existentei lui, ii aducea un mare prejudiciu. Nu cunoştea prea multe detalii despre viața lui particulara, dar simplul fapt ca demolase toate zidurile de apărare ridicate de Brianna, ajungând să-i cucerească inima, il făcea sa înțeleagă ca, daca ar fi ştiut despre naşterea lui Alex, nici-o forță din lume nu l-ar fi putut opri sa nu fie ala-turi de copilul lui.

Exact în acel moment, Phillip se zvârcolea în patul larg, sub influenta unui coşmar care il acoperi de transpirație şi il făcu sa se trezească, ridicându-se brusc în fund. Imaginea Briannei scufundându-se într-o mlaştină viscoasamisunind de şerpi şi de sopir-le, năpădită de o vegetație viecu brațele întinse spre el, implorându-l sa o ajute, il cutre-murase şi il făcuse sa părăsească tărâmul deloc binefăcător al somnului.

Era pentru a nu stiu cita oara când avea un asemenea vis, de fiecare data con-ceput în alt cadru, opera indiscutabila a unui regizor stăpânit de schizofrenie. Daca la in-ceput ignorase apariția unor asemenea manifestări cerebrale, pe măsură ce timpul trecea şi coşmarurile deveneau mai terifiante, Phillip începuse sa se întrebe daca mai era în de-plinatatea facultăților mentale. Nu mai avea nici-o noapte în care sa nu se trezească zgu-duit de intensitatea şi de conținutul înspăimântător al viselor, covârşit de ideea ca femeii care ii marcase existenta parcurgea evenimente ireversibile, poate chiar frizând moartea.

De cite ori se gândea la dispariția Briannei, il trecea un fior, pentru ca ar fi preferat de o mie de ori sa o ştie supărată, furioasa pe el, dar nu trecuta în lumea de din-colo. Chipul ei ii apărea aşa cum o văzuse ultima oara, palida, slaba, cu cearcăne mari, cu fata numai ochi; era îngrijorat la culme

pentru sănătatea ei şi il rodea, acum mai mult ca oricând, afurisita asta de neputință.

Singur, pe un continent pe care nu-l găsise chiar ostil, ba chiar ospitalier, dar complet nepotrivit cu starea lui predominanta de spirit. Toate speranțele de a o regăsi pa-leau pe zi ce trece, în mare parte şi datorita distantei aşternute intre ei, dar mai ales pentru ca era ferm convins ca Brianna ii va găsi un înlocuitor.

Îşi blestema de fiecare data inițiativa de a-i anula starea de indiferenta cu una de furie, declarându-şi în fata ei intențiile de a se căsători, tăindu-şi astfel toate punțile de comunicare. In acel moment avusese impresia unei tentative pline de inteligenta, şi ar fi fost în stare sa se felicite pentru soluția pe care o inventase. Cu cita satisfacție ar fi absor-bit de pe chipul apatic al Briannei revenirea la viață, explozia de indignare şi s-ar fi declarat perfect mulțumit chiar şi daca ar fi încasat câteva perechi de palme.

Dar destinul hotărâse altfel. Înciudat, se ridica din pat, ştergându-şi fata cu palmele asudate şi se precipita către baie. Simțea nevoia imperioasa sa facă un dus, sa se elibereze se angoasa imaginilor de coşmar care ii stăruiau inca pe retina.

Dădu drumul la jetul viguros de apa, lăsând stropii să-l plesnească şi să-l re-vigoreze. Nu conta ca era doar patru dimineața. Insomnia tindea să-i devina o obişnuință, şi cum obişnuința e a doua natura, nu-l mai deranja chiar atât de tare faptul ca programul de somn atingea cote minime. Câteodată aproape că-i era teama sa se culce, ştiind ca sub-constientul lui va inventa un nou scenariu pentru episodul-cosmar din fiecare noapte.

Ieşi de sub dus cu apa şiroind pe corp, se înfăşură cu un prosop în jurul taliei şi îşi deschise laptop-ul. Trebuia să-şi mai rezolve câteva „hârtii" din corespondenta şi lu-crul în fata calculatorului ii distrăgea atenția de la procesele de conştiință.

Deschise căsuța de e-mail şi din greşeală, tasta o ademenitoare invitație la vacanta, pe un site nou al unei agenții de turism, un click inofensiv care-l conduse la pri-mă pagina a site-ului respectiv, cu o grafica atrăgătoare, plina de informații utilitare şi link-uri de legătură. Daca ar fi folosit metoda clasica de închidere a unei ferestre deschise accidental, n-ar fi observat în subsolul paginii numele celui care crease pagina web.

În prima clipa îşi zise ca visează, pentru ca în următoarea sa comande ampli-ficarea dimensiunilor imaginii, pentru a se convinge. Nu, nu se înşela. Nici nu visa. Nu-mele Briannei trona pe un rând, singur şi demn. Din ceea ce ştia el despre ea, nu o auzise niciodată menționând faptul ca ar stăpâni grafica computerizata. Din aceasta cauza, dădu click pe motorul lui uzual de căutare şi introduse în căsuța cuvântului cheie, „Brianna McFarell".

Rezultatul il uimi, pentru ca în capul listei rezultatelor stătea adresa web a propriului ei site, pe care nu ezita sa o deschidă. Intra astfel pe pagina „home" a unui site destul de bine conceput, dar care conținea cel mai important element pentru Phillip: o fo-tografie din care titulara site-ului ii zâmbea încurajator, alături de un mesaj de intimpina-re. Erau redate pe scurt câteva date biografice, nivelele de pregătire şi domeniile în care acestea erau obținute, şi câteva link-uri cu trimitere la câteva modele de pagina-web pe care ea le realizase în ideea unui portofoliu.

Per total, oricine îşi putea crea o imagine despre Brianna, fara sa o cunoască, fara sa fie la curent cu problemele mari şi mici din viața ei, fara sa dea detalii despre viața ei particulara, ba chiar fara sa menționeze adresa la care ea putea fi contactata. Singura veriga de legătură o constituia adresa ei de e-mail, mai mult decât suficient, date fiind împrejurările.

Phillip insa nu se satura sa privească fata ei zâmbitoare, în fotografie nu se putea distinge culoarea ochilor, dar fata ii era înconjurată de binecunoscuta (pentru el) cascada de şuvițe

spiralate de un ruginiu închis, buzele pline ii erau uşor deschise, într-un surâs modest şi încrezător.

Privind-o, Phillip se întrebă daca poza era anterioara sau ulterioara desparti-rii lor, deoarece dorința lui tainica ar fi fost sa o reprezinte pe Brianna prezentului, plina de viață, refăcută după suferință care o stăpânise, oricare ar fi fost motivul ei. Se trezi mângâind uşor ecranul, în timp ce în mintea lui îşi imagina ca sub degetele sale simte pie-lea catifelata şi plina de prospețime. Îşi mai amintea inca parfumul floral, emanat de in-treaga ei făptură şi care se impregnase statornic în memoria lui olfactiva. Il cuprinse un dor nesfârşit, ca o durere, smulgându-i pe rând măruntaiele şi trecindu-i-le prin foc.

Pierdu noțiunea timpului privind la monitorul care ii conservase singura a-mintire a femeii care era pe cale sa se transforme pentru el într-o obsesie. Partea cea mai grava era insa faptul ca odată liniştit în privința stării ei de sănătate, presupunând ca unui bolnav incurabil nu-i arde de creare de pagini web, îndoială şi resentimentele în ceea ce privea atitudinea ei începură din nou să-şi arate colții.

Ştia ca asta face, dar continua sa se tortureze singur, alternând continuu în a-i aduce acuzații şi în a o disculpa, găsindu-i circumstanțe atenuante. Primul gând il aduse la îndărătnicia ei, condamnabila cit cuprinde, pentru ca următorul să-i reamintească cuvinte-le lui Rubble cu privire la dorința ei perpetua de independenta. Pe urma, o acuza de inse-latorie cu premeditare, rememorând imaginea frivola şi superficiala pe care ea i-o oferise, ca sa dispară instantaneu înlocuită de cea pasionala şi profund intelectuala pe care o des-coperise când ii făcuse vizita la apartament.

Succesiunea aceasta de stări de spirit ii aduse cu sine o durere de cap persis-tenta şi enervanta, şi il împinse către concluzia fireasca conform căreia fiecare trebuia să-şi urmeze drumul, indiferent de sentimentele aruncate în urma, ca un balast. Nu se putea împotrivi unui destin care il pedepsise

atât de aspru în destul de multe ocazii, desi nu îşi descoperea nici-o vina capitala ca să-l justifice.

Era imperios necesar să-şi continue viața, fara să-şi mai facă procese de conştiință, mai ales acum când o parte din vinovăție se estompase, aflând ca Brianna era binemerçi, iar el se chinuia ca un prost. Probabil ei nici nu-i pasa daca el mai exista, ii era indiferent daca viața lui se transformase într-un coşmar în direct şi lua şi el aceeaşi hotărâre: sa suspende orice încercare de a o mai contacta, sa şi-o scoată din minte, doar femeile dovediseră în nenumărate cazuri ca supraviețuiesc, şi inca bine, oricărei povesti de dragoste, oricât de tragic i-ar fi fost finalul.

Doar o singura data se mai întoarse cu privirea către ecranul luminos, parca încercând sa rețină chipul surâzător şi optimist pe retina, ca un suport moral pentru hotari-rea pe care tocmai o luase. Daca ea putea sa zâmbească şi sa privească încrezătoare spre viitor, el de ce n-ar fi putut-o face? Doar femei întâlneai la tot pasul, una mai dotata ca alta, dornice şi disponibile. Iar daca ea hotărâse să-şi refacă viața şi sa continue sa trăiască alături de alt bărbat…Se întrerupse fulgerat de o durere noua, atunci când vizualiza ima-ginea ei în brațele unui strain, receptiva la dorințele lui, iubindu-l aşa cum flacăra pasiunii ei ii mistuise şi lui sufletul, încolăcindu-se în aşternuturi sub mângâieri înfometate, ras-punzind… Gata! Era prea mult. Deja nu mai putea suporta.

Schimba cu rapiditate imaginea de pe display, înlocuind-o cu căsuța lui pos-tala şi continua furios sa deschidă fişiere şi e-mailuri, fara măcar sa vadă conținutul mesa-jelor din cauza enervării şi a durerii cumplite de cap.

Il aştepta o zi dificila, trebuia sa se întâlnească cu grupul de cursanți pentru a face o evaluare a unui caz extrem de rar, iar timpul se scurgea cu o viteza imposibil de ți-nut în frâu.

Câteva ore mai târziu se îndrepta spre clinica izolata într-un peisaj magnific, chiar la poalele munților, înconjurată de o linişte desăvârşită şi detaşându-se prin contrast, cu pereții ei

de un alb strălucitor, de verdele intens al pădurii de conifere ce se întindea pe pantele line şi accesibile. Întâlni chiar în fata clădirii principale doi dintre colegii sai de curs, dr. Jacob şi dr. MacKenzie, primul originar din Germania, iar celalalt membru al Societății Medicale Regale Britanice.

Parcurseră împreună drumul pina la sala de curs, unde urmau sa se adune to-ți cursanții, pentru a li se face o prezentare sumara a cazului şi pentru discuții preliminare legate în special de propunerile de abordare. Cel care trebuia sa facă evaluarea în acea zi era chiar Phillip, considerat deja veteran în cazuistica psihiatrica, pentru ca ceilalți cur-santi aveau în principal alte specialități.

Concentrați asupra dosarelor care conțineau datele generale ale cazului, in-cepura sa propună pe rând soluții şi metode de tratare a afecțiunii descrisa în fisa clinica după care se îndreptară spre salonul în care pacienta ce urma sa fie evaluata îşi petrecea zilele anoste, lipsite pentru ea de particularități şi de diferențe esențiale.

Pe coridorul lung şi mohorât, animația lipsea cu desăvârşire. Tot decorul era în deplin acord cu starea psihica a pacienților, tern, cenuşiu şi descurajant. Din aceasta cauza, apariția unei femei zâmbitoare, perfect sănătoasă, cocheta şi teribil de drăguță, de-clansa în mințile tuturor celor prezenți un sentiment eliberator, ca şi când într-un tunel al groazei s-ar fi deschis o usa către lumea normala.

Fata era însoțită de unul din veteranii echipei de medici de la clinica, prof.dr. Karl Veit, un sexagenar care nu-şi arata vârsta şi care nu părea afectat de faptul ca în fie-care zi îşi desfăşura activitatea printre bolnavi psihic. Din contra, afişa tot timpul o jovia-litate neprefăcută, amabil în egala măsură cu femeia de serviciu şi cu directorul clinicii. Se vedea ca fusese un bărbat frumos la viața lui, statura lui impunătoare, jeanşii care se țeau de sub halatul imaculat, musculatura inca viguroasa şi trupul bine întreținut prin exerciții fizice, demonstrau ca sufletul ii era inca tânăr şi ca se despărțea greu de ceea ce fusese odată tinerețea.

O prezenta ca fiind Theresa Marley, ziarista la una dintre cele mai cunoscute publicații cu privire la noutăți, cercetare, celebrități din toată lumea, Ability Magazine, şi care încerca sa ia un interviu unuia dintre membrii colectivului de medici, un psihiatru de elita, prof.dr. Klaus Mayer, care avusese deja numeroase apariții televizate şi era cunos-cut pentru aportul sau în tratarea afecțiunilor de natura psihiatrica.

Ii saluta încântată pe toți cei prezenți, le oferi zâmbetul ei de serviciu nr.17, plin de condescendenta şi admirație, dar privirile i se opriră involuntar asupra lui Phillip, care constituia o personalitate aparte, demna de a fi luata în seama. Ii plăcea felul lui dis-tant de a fi, desi era de departe cel mai tânăr membru al echipei de medici, o intriga poate şi umbra de suferință care răzbătea din spatele privirilor întunecate ca păcatul.

La rândul lui, o măsură din cap pina la picioare, evaluator, fara să-şi poată in-frina interesul deosebit pe care i-l trezise tinăra reportera. Un „ce" nedefinit il atrăgea la felul ei de a fi, poate naturaleţea, poate lipsa de artificii, poate chiar dezinvoltura ei cu atâția bărbați în preajma. Nu părea sa dea importanta unuia dintre ei în mod special, ba chiar le acorda pe rând atenția, în egala măsură, punând întrebări şi acumulând răspunsuri, desi, era clar ca nu toate puteau interfera cu domeniul care o interesa.

Amândoi insa încercară să-şi mascheze atracția inițială, parând elegant, dar stabilind un contact tacit, numai susținându-şi privirile. Întâlnirea se încheie curând, deoarece Theresa trebuia să-l întâlnească pe prof. Mayer, îşi lua la revedere în termeni foarte cordiali iar în momentul în care trebui să-l urmeze pe dr. Veit pe labirintul de coridoare, arunca o privire scurta peste umăr spre Phillip, conținând clar mesajul mut „Poate ne vedem mai târziu"... Se asigura de recepția mesajului, urmărind acordul lui exprimat printr-o uşoară inclinare a capului, gest care ar fi putut fi interpretat şi ca un răspuns la să-lutul ei impersonal.

Si într-adevăr, seara, când cobori la cina în restaurantul hotelului, un ospătar il întâmpină discret invitându-l într-unul din separeuri, unde Theresa il aştepta cu un pahar de vin alb pe masa. Ii zimbi complet degajata, fara inhibiții, fara emoții feciorelnice şi ii indica din privire sa ocupe locul liber din fata ei. Phillip se aşează destul de surprins, stilul lui conferindu-i, de obicei, statutul de inițiator al oricărei abordări, indiferent ca era vorba despre o relație cu o femeie sau cu un bărbat.

Faptul ca ea luase inițiativa il făcea sa se simtă putin incomod, il priva de li-bertatea conducerii „ostilităților" şi constituia pentru el o premiera absoluta. Surâsul ei a-mabil şi cald ii ameliora putin starea de spirit, făcându-l sa se relaxeze la rândul lui şi sa accepte situația aşa cum era. In definitiv, de ce sa nu parcurgă o experienta de tip nou, de ce sa devina prizonierul propriilor prejudecăți, când se anticipa o seara plăcută, într-o companie de invidiat.

— Buna seara, domnule doctor, ii auzi vocea plina şi învăluitoare. Mi se pare mie, sau v-am luat putin prin surprindere?

Ii susținu privirea în timp ce se aşează pe scaunul de lângă ea, şi nu pe cel pe care ea i-l sugerase. Descoperea o îndrăzneală neobişnuită pentru cineva care nu-l cunos-tea absolut deloc. Poate ar fi trebuit sa fie mai precauta.

— Sincer sa fiu, da, nu ma aşteptam sa fiu abordat într-o maniera atât de direc-ta, şi cu atât mai putin de o femeie frumoasa…Ma simt într-un fel măgulit ca alegerea ta s-a oprit asupra persoanei mele, mai ales într-un moment în care chiar aveam nevoie de o diversiune.

— Sa înțeleg ca erați cotropit de gânduri negre, d-le Dawson? îşi manifesta ea uimirea, dar fara sa pedaleze prea mult pe obținerea unui răspuns. Întrebase pur şi simplu pentru a nu lăsa conversația abia începută sa lâncezească. Nu va impresionează ambianta asta magnifica?

— Pot să-ți răspund afirmativ la ambele întrebări. Traversez o perioada mai dificila în viața mea personala, dar asta nu m-

a împiedicat sa recunosc frumusețea naturii care a fost mai generoasa în aceasta tara mai mult decât în multe alte locuri de pe glob. La un moment dat insa, chiar şi percepția măreției spectacolului munților şi pădurii ajunge la cote de saturație şi sper ca nu realizez o impietate daca impun nişte limite inclinației spre evaluarea frumosului.

— Va descurcați destul de bine în ale limbajului elevat, parca ati fi cochetat cu literatura, cu scrisul, vreau sa spun. Nu orice medic dispune de subiecte la îndemână pen-tru a face fata conversației cu o femeie, il măguli ea în mod deliberat, zgândărindu-i amo-rul propriu.

— Dar pina acum, nici n-am avut timp sa ofer o conversație în adevăratul sens al cuvântului. Mie mi se pare ca ne aflam inca în faza de „introducere". Nu mi-am dez-lantuit „talentele" mele de om de societate, dar sper ca voi avea ocazia sa o fac.

Theresa zimbi din nou, învăluindu-i inima într-un fior plăcut şi incitant de căldură. Nu era o persoana pretențioasă, dar se pare ca ştia sa aprecieze inteligenta acolo unde o întâlnea.

— Încerc sa descopăr ce fel de persoana sunteți, inca din prima clipa în care v-am văzut. Personalitatea d-voastra a avut asupra mea un efect fulgerător, ca şi când toți ceilalți ar fi fost şterşi de o mina nevăzută, lăsându-ne singuri pe holul auster. Nu stiu de ce, nu mi s-a mai întâmplat niciodată, dar am simțit o atracție teribila, un fel de „coup de foudre", cum spun francezii. Asta este şi motivul pentru care m-am concentrat sa va „transmit" un mesaj „telepatic" şi se pare ca a fost recepționat…

Declarația ei directa şi fara conventionalisme il arunca din nou într-o stare de ambiguitate, din toate experientele lui anterioare trasase concluzia ca apanajul oricărei metode de tatonare este teritoriul masculin. Ii viola pricipii minuțios selectate şi arhivate în comportamentul lui cu sexul opus, într-un mod inimaginabil. Nu ca nu i-ar fi plăcut fe-meile îndrăznețe, Doamne fereste, dar nu era obişnuit sa i se adreseze o astfel de „axio-mă", după care apele sa rămână în continuare liniştite.

— Întotdeauna eşti aşa directa? nu-şi putu el reprima prima întrebare care-i trecu prin minte, trecând pe nesimțite de bariera impusa de folosirea persoanei a doua plu-ral. S-ar părea ca nu-ți pierzi deloc timpul. Punct ochit, punct lovit. Nu ți-e teama ni-ciodata de consecințe?

— Daca am pierde întotdeauna timpul cu evaluări şi analize, unde ar mai fi distracția? ii răspunse ea amuzata. In opinia mea, a ceda unui impuls de moment constitu-ie tot farmecul unui eveniment neaşteptat, ce rost ar avea să-mi pun întrebări şi sa com-pletez mental formulare când în tot acest interval as putea sa ma simt bine.

Il privi pe sub gene, într-un fel încântată de puritanismul de care el dădea do-vada. In egala măsură şi pentru ea constituia o surpriza sa descopere ca un bărbat cu as-pectul şi înfățişarea unui personaj periculos putea ascunde un suflet curat, neîntinat de tentații şi premeditare.

— Hai sa comandam, continua ea, văzând chelnerul care se apropia de masa lor. Ce luam?

Deschise meniul şi privirea ii aluneca rapid peste felurile de mâncare ce se anunțau apetisante, oprindu-se insa asupra unei salate de pui şi a unui desert sofisticat.

— Eu vreau un escalop, comanda el, şi poate, nişte clătite flambate. şi o cafea, te rog.

— Continuam cu vinul ales de doamna? se interesa plin de solicitudine ospa-tarul.

— Da, de ce nu? accepta Phillip, gândindu-se ca pe moment era alegerea cea mai buna.

Ospătarul se retrase din nou, nu înainte de a intorce un al doilea pahar, în ca-re turna lichidul auriu dintr-o sticla aburita. Fara alt subiect care să-i capteze atenția, Phil-lip îşi întoarse privirile spre femeia de lângă el, continuând sa se minuneze de felul ei tran-sant de a privi lucrurile. Intuia ca e vorba despre o femeie care nu se implica, fiind mult mai interesata sa trăiască clipa, fara sa etaleze planuri de viitor. Din punctul lui de vedere, lucrurile stăteau aproape la fel,

pentru ca se simțea imunizat fata de farmecele de durata ale femeilor.

— Si, cum îți place ambianta? se simți el dator sa o întrebe.

— Cred că-ți dai seama ca la viața mea am văzut şi locuri mai spectaculoase, mărturisi ea gândindu-se la toate marile metropole prin care fusese nevoita sa treacă dato-rita meseriei pe care o avea. Nu zic ca orăşelul asta n-ar avea un farmec aparte, dar banu-iesc ca cea mai mare pondere în părerea mea pozitiva o constituie şi faptul ca aici am a-vut ocazia sa te întâlnesc. şi sa ştii ca nu folosesc vorbe mari.

— In fiecare loc din cele pe care le-ai parcurs ți-ai individualizat trecerea prin-tr-o relație cu un bărbat? Văzându-i din nou zâmbetul, il încerca o nuanță de regret, pentru ca nu era treaba lui ce făcea cu viața ei personala. Scuză-mă daca sunt indiscret...

— A, nu, nu comiți nici-o indiscreție, ma amuza doar faptul ca eu nu mi-am pus niciodată problema în felul asta. Dar, daca stau şi ma gândesc bine, s-ar putea ca ras-punsul pe care mi-l ceri sa ma constrângă sa fac o statistica. Începu sa rida de-a binelea când ii văzu chipul îngrijorat. Glumeam. Nu e cazul sa fac nici-o statistica. Asta nu in-seamna ca neapărat, într-o călătorie, asociez fiecare locație unui anumit bărbat. Nu. Nu sunt o uşuratică, daca asta vrei sa ştii, şi nu orice bărbat îmi poate trezi interesul.

— Deci eviți totuşi complicațiile şi dai şi dovada de precauție, dar numai când vrei, concise el uşurat.

— Nu asta am vrut sa spun. Pur şi simplu, daca privesc retrospectiv, au existat bărbați care m-au însoțit în mai multe călătorii, asta pentru ca la vremea respectiva aveam o relație stabila. Dar la fel de adevărat este ca au fost ocazii pe care le-am ignorat, şi din care nu m-am ales cu nici-o cunoştință masculina, şi asta se poate sa se fi întâmplat în mai mult de jumătate din cazuri. Nu exista o interdependenta intre o posibila deplasare şi pla-sarea unei „aventuri" care sa ma ajute sa rememorez cu placere o locație anume. şi sa ştii ca îmi pot aduce aminte cu placere şi de o recepție, sau de un

muzeu, sau de un monu-ment istoric care m-a impresionat în mod deosebit, nu e nevoie neapărat de o prezenta masculina pentru a transforma o locație oarecare într-una memorabila.

Odată cu sosirea ospătarului, în fata ei ateriza o impresionanta farfurie cu să-lata de pui, artistic omata cu felii subțiri de roşii şi cu măsline, iar din cea care ii reveni lui se răspândi o aroma subtila de ciuperci şi de condimente. Începură sa mănânce cu pofta întrerupându-se doar pentru a sorbi din paharele perlate lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Cum ți-a ieşit interviul? o întrebă Phillip, ştergându-se uşor cu şervetul la gura. Îmi imaginez ca întotdeauna îți alegi subiecți fascinanți, prin preocupările lor, dar şi ca indivizi. Mie unul, personalitatea profesorului Mayer mi se pare destul de complexa pentru a oferi unui reporter subiecte pentru cel putin o suta de articole.

— Da, ai dreptate. De altfel, la sfârşitul întrevederii pe care mi-o acordase am constatat ca m-am lăsat furata de modul lui profund de a face lucrurile simple sa devina complicate şi nu-mi adunasem nici măcar un sfert din datele necesare pentru scrierea arti-colului. Într-o conversație cu el e aşa de uşor sa uiți punctul de plecare şi sa te trezeşti în mijlocul unui domeniu complet diferit de cel inițial, incit poți sa dai dovada şi de impoli-tete, repetând aceeaşi întrebare jenant de frecvent. De exemplu, am plecat de la ultima lui apariție editoriala şi am ajuns la tradițiile şi cutumele incaşilor…

— Asta probabil pentru ca detesta sa vorbească despre sine, şi mie mi se in-timpla destul de des sa derutez interlocutorul, aducându-l pe alt făgaş al discuției, numai pentru a ma elibera de curiozitatea morbida şi de invadarea teritoriului numit intimitate. Îți dai seama ca pentru un specialist în mecanismele şi conexiunile creierului uman, asta reprezintă o joaca de copii…

Theresa il privi cu maliționitate, recunoscând în el un apărător înrăit al secre-telor care ii bântuiau viața particulara. Nu o tenta sa afle mai mult decât voia el să-i

spună, dar ar fi preferat sa aibă mai multa încredere în discreția ei.

— Deci e adevărat ca ai şi tu, ca toți ceilalți, secrete bine păzite. Era o consta-tare, nu o interogație. Ce ascunzi dincolo de chipul asta impenetrabil, d-le Dawson? Il fixa printre gene, curioasa care ii va fi reacția. Sau ți-e frica să-ți recunoşti propriile pro-bleme?

— De ce mi-ar fi? riposta el. Faptul ca nu recunoşti existenta unei probleme, nu înseamnă ca ea dispare. Recomand tuturor pacienților mei să-şi înfrunte angoasele, in-diferent ce preț ar trebui sa plătească pentru asta. şi acelaşi principiu aplic şi în ceea ce ma priveşte. Tu nu procedezi la fel?

Nemulțumită ca nu reuşea să-i smulgă o mărturisire, Theresa lasă uşor capul pe umăr, mângâind gânditoare cu degetul arătător, buza paharului. Presupuse ca i-ar fi mai lesne daca i-ar câştiga încrederea, începând ea prima cu mărturisirile.

— Nu stiu ce sa zic, e dificil, pentru ca fiecare situație prezintă o serie de par-ticularitati. şi tocmai în funcție de aceste detalii, aparent inofensive, ma hotărăsc ce ati-tudine sa iau, nu ținând cont neapărat de un principiu rigid. De exemplu, ultima mea re-latie stabila cu un bărbat a fost un eşec tocmai din cauza ca el nu putea sa accepte perpe-tua mea mişcare. Lui i-ar fi convenit sa ma găsească acasă în fiecare seara, cu mâncarea calda în cuptor, sa fiu la dispoziția lui cit mai mult timp posibil, sa primesc invitați, intot-deauna ai lui şi foarte rar, ai mei, chestii de-astea.

— Poate avea dreptate, îndrăzni Phillip sa strecoare. Ai încercat vreodată sa te pui în locul celuilalt?

— N-ar fi avut nici-un sens, replica ea indignata, daca el nu făcea acelaşi e-fort, pentru ca să-mi consum numai eu energia şi neuronii? Pentru ca eşti şi tu bărbat, poți să-mi spui daca ti s-a întâmplat vreodată sa încerci sa priveşti o relație anume din punctul de vedere al femeii?

Întrebarea ei il puse în încurcătură. Nu pentru ca niciodată nu s-ar fi framin-tat punându-şi la încercare toată priceperea

lui în slujba descoperirii mecanismului de gin-dire al Briannei, ci pentru ca fusese incapabil sa pătrundă pina în tainițele sufletului ei.

— De fapt, mi s-a întâmplat, recunoscu el cu o tonalitate de sub care răzbătea neputința şi frustrarea. Dar femeia pe care am vrut s-o descifrez deținea o încriptare prea complicata pentru nivelul meu de cunoştințe...

— Recunoşti cumva ca ai dat greş? nu-şi putu ea retine uimirea. Nu ma astep-tam ca unui bărbat sa i se întâmple aşa ceva şi sa mai şi confirme eşecul. Eşti un caz u-nic. Ei bine, în cazul meu lucrurile au stat complet diferit, dobitocul nici măcar nu s-a de-ranjat sa se puna în locul meu, pur şi simplu făcea parte din categoria celor care lansează axiome. Numai pentru a nu mai fi nevoie de demonstrații şi argumente, bineînțeles.

— Si, ce s-a întâmplat? L-ai şters pur şi simplu de pe lista?

— Nu sunt adepta masurilor radicale, dar de data asta a trebuit sa le aplic. Nu voiam să-mi schimb meseria doar pentru a-i satisface lui capriciile masculine. I-am dat libertatea să-şi manifeste egocentrismul cu cineva dispus să-l accepte. Nu e corect?

Într-un fel, lucrurile stătuseră aproape identic şi în cazul lui. Brianna nu be-neficiase de ocazia de a-şi prezenta propriile argumente, sau, daca o făcuse, ele nu fusese-ra suficient de pertinente pentru ca Phillip sa le ia în considerare. Îşi aminti cu claritate momentul în care, în brațele lui, il întrebase „Ai vrea sa trăiesc numai pentru tine?",iar răspunsul lui sunase cit se poate de egoist „Mhmm". Nu încăpea îndoială ca se făcea vi-novat de aceleaşi păcate ca şi „Dobitocul".

— S-ar putea sa ai dreptate, admise el cu jumătate de gura, terorizat inca de bruma de informații pe care le deținea despre Brianna. şi el se confrunta cu situația de a fi liber sa se dedice studiului asupra caracterului complex al reprezentantelor sexului fru-mos, numai ca nu era într-o dispoziție prea grozava. şi fiindcă veni vorba, din ce motiv crezi tu ca unei femei nu i-ar conveni persoana mea?

— Am impresia ca nu te cunosc suficient pentru a-mi putea forma o părere. Poate eşti sadic, poate eşti prea sigur de propriile tale farmece, poate nu corespunzi stan-dardului ei, poate eşti prea rigid, prea inflexibil, adică, poate nu dovedeşti suficienta con-sideratie pentru femei, în general, ar putea fi o mulțime de motive. Mie, de exemplu, îmi placi aşa cum eşti. Chiar daca nu stiu prea multe lucruri despre tine. si, crede-mă, nici nu as vrea sa stiu mai mult. In faza asta.

— O sa existe şi alta faza? îşi exprima el nerăbdarea de a parcurge mai toate fazele dintr-o singura „tragere”. Ți-ai propus sa ma cucereşti?

— A, nu! ce sa fac cu tine? Pot spune ca dețin o întreagă colecție de bărbați dispuşi sa fie cuceriți. M-ai atras tocmai din cauza ca nu păreai disponibil. N-ai învățat lecția în care fiecare dintre noi suntem atraşi de ceea ce nu putem atinge? şi nu te prosti, n-aş vrea sa devii abordabil, pentru ca tot interesul meu s-ar risipi pe apa sâmbetei…

Privind retrospectiv, Phillip se întrebă daca nu cumva şi pe el il atrăsese şi il înverşunase acelaşi lucru la Brianna, modul în care de fiecare data reuşea să-i scape, alu-necoasa şi agila, tocmai în clipa în care îşi închipuia ca a înlănțuit-o definitiv. Durerea pe care o încerca insa în toată ființa lui, numai gândindu-se la chipul ei, il readuse la starea inițială. Nu pentru ca era inabordabila o iubea. şi pentru asta. Dar nu exclusiv din aceasta cauza. Adora multitudinea de fațete ale caracterului ei, ii plăcea cum ştia sa fie a lui, cum depista fara greş punctele sensibile pentru a-l lovi tocmai acolo cu precizie, era sclavul intuiției ei native, ii plăcea sa o atingă, murea sa fie lângă ea, desi discuta şi lua cina cu un exemplar feminin de excepție.

— Se pare ca ai căzut în butoiul cu melancolie, remarca Theresa pe un ton a-muzat şi putin răutăcios. Nici ea nu agrea mai mult decât el dedublarea unui bărbat aşezat cu ea la masa, în favoarea unei alte femei, virtual mai interesanta decât ea, lucru evident în cazul lui Phillip.

— Scuză-mă, n-am vrut sa fiu prost crescut. Insa aspectele scoase în evidenta de tine, vis-a-vis de fosta ta relație, îmi dezvăluie greşeli impardonabile în propriul meu comportament. Cred ca n-am fost suficient de sincer cu mine însumi când mi-am făcut o evaluare comparativa, intre mine şi ea. Constat ca, dintr-un anumit unghi, lucrurile s-ar putea sa stea exact aşa cum le vedea ea, nu aşa cum mi le imaginam eu.

— O iubeşti aşa de mult? nu îşi mai putu ea înfrâna curiozitatea.

Privirile lui se ridicară de pe paharul pe care il răsucea intre degete, cu un zâmbet trist, plin de amărăciune.

— Ma simt complet pierdut, recunoscu el împotriva propriei voințe. De câteva luni, în fiecare femeie pe care o întâlnesc o vad pe ea, orice aluzie îmi provoacă rau fizic, noaptea o visez în cele mai cumplite coşmaruri, de multe ori am impresia ca sunt bleste-mat. Desi stiu ca ea n-ar fi capabila sa arunce asupra mea un blestem…

— Crezi în blesteme? Tonul ei suna undeva, la cotele supreme ale mirării. şi de ce ar fi făcut-o? Chiar aşa de tare ai rănit-o?

— Nici nu mai stiu, spuse el cu un soi de oboseala datorata saturației. Ma u-rasc pe mine însumi câteodată. Îmi vin în minte replici, crâmpeie de discuție, analizez tot ce-am spus, toate cuvintele aruncate intre noi, doar-doar voi găsi o explicație pentru cos-marul cu care am fost pedepsit.

— şi ea, ce-a făcut? Te-a respins şi şi-a găsit pe altcineva? Sau ce?

— Nu stiu. Nici asta nu stiu. Pe undeva, as fi bucuros măcar sa aflu ca şi-a refăcut viața, ca a luat-o de la capăt cu alt bărbat, ca a găsit în alta parte ceea ce eu nu-i puteam oferi. Dar nu stiu absolut nimic.

— S-a volatilizat? Altfel, într-o comunitate ca cea în care îmi închipui ca tra-iesti, o asemenea schimbare de „atitudine” ar fi imposibil de ascuns. Bănuiesc ca nu e vorba despre Los Angeles, sau Chicago, sau Boston…

— Nu. şi eu şi ea locuiam în Litchfield, o localitate cu aproximativ 30000 de locuitori, un oraş în care, într-adevăr, nu te poți ascunde în condiții optime. Dar ea a fa-cut-o. Nimeni nu ştie unde a plecat, şi totul s-a petrecut de la o zi la alta. A încărcat mobila într-un camion, a anunțat proprietarul ca pune apartamentul „pe liber" şi s-a dizol-vat în eter. Părinții ei sunt singurii care ar putea sa ştie ceva, dar la vremea când eu o cau-tam înnebunit, nici ei nu erau acasă.

— Litchfield, Litchfield, îmi spune ceva numele oraşului asta... Cred ca pe lista de aşteptare aveam de luat un interviu cuiva din localitatea asta, dar daca nu am noti-tele şi agenda la mine, n-aş putea să-ți spun exact... In orice caz, asta ar putea sa ne rea-duca fata în fata din nou nu peste mult timp, nu crezi?

Realiza din ce în ce mai acut ca farmecele ei nu aveau prea mare efect asu-pra acestui psihiatru taciturn, învelit în propria lui suferință ca într-o gogoaşa de mătase. Desluşise în glasul lui regrete profunde pe care ea nu fusese în stare sa le inoculeze nici-unui bărbat. Aproape ca o invidia pe femeia care lăsase în urma traume atât de vizibile in-ca. Spiritul ei camaraderesc o indemna pe de alta parte să-şi ofere ajutorul, daca asta ar fi fost posibil.

Ca un paradox, ii plăcea sa facă bărbații sa sufere, dar lucurile luau alta in-torsatura când era vorba despre cei care „suspinau" după semene de-ale ei. Era conştientă ca acestui bărbat i-ar fi trebuit o partida sănătoasă de sex, care să-l mai elibereze de pro-priile lui acuzații, de sentimentul de vinovăție care deversa din toată ființa lui. Era hotari-ta să-l „agite", pentru ca arata prea bine ca animal. Ce mai conta ca în timp ce se va ros-togoli în aşternuturi, îşi va imagina ca o face cu femeia care ii capta orele de odihna şi ca-re se descotorosise de el ca de o haina rămasă prea strimta.

Venirea deserturilor ii remonta moralul şi o repuse pe pozițiile optimiste de pe care viața se vedea numai în culori pastelate. Ataca plina de vitalitate înghețată cu fris-ca şi

cuburi de ciocolata, ca şi când parcurgea ultimele ore înaintea execuției capitale.

— Ai mai fost în Europa? încercă ea sa devieze putin cursul discuției. Nu-i făcea deloc placere sa culeagă cioburi ale unei dezamăgiri din dragoste, pentru a avea ocazia sa testeze diferite tipuri de adeziv.

— Da. Părinții mei au o casa în Italia, lângă Bari şi în vacante obişnuiam să-i însoțesc. Marea Adriatica este poate cea mai familiara pentru mine, cu plajele ei pline de pietriş, cu salinitatea ei neobişnuită, cu climatul mediteranean care nu poate fi întâlnit ni-caieri pe continentul american…

— şi nu te-ar tenta o escapada? După ce termini cursurile astea, sau poate chiar mai târziu…

— Escapada? Da, ar fi o idee. Aveam o mulțime de cunoştințe pe vremea când îmi petreceam vacantele aici… Oare ce s-o fi întâmplat cu Carmela?

— Era prietena ta?

Phillip nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Nu, era cățeluşa vecinilor, de fapt a noastră, dar nu o luam la noi, decât atunci când ştiam ca vacanta o sa dureze cel putin doua luni fara întrerupere. Altfel, când venea timpul sa plecam, plângea şi nu puteam suporta suferința ei. Ma simțeam ca un ți-calos. şi sufeream şi eu la fel ca ea.

„Ciudat, se gândi el, pe vremea aia nu mi se părea prea mult sa suspin după un câine, iar acum lipsa Briannei mi se pare la limita suportabilului”.

— Citi ani aveai?

— Cincisprezece, şaisprezece ani, nu mai mult. Îmi amintesc cum o data, in-trind în apa calda, ceva mi-a atins în treacăt picioarele, am crezut ca e o meduza. Dar, de fapt, era o fetişcană nebunatica, făcea glume cu mai toți băieții, şi atunci am trăit una din cele mai mari ruşini ale mele din viața de adolescent, pentru ca am avut o erecție pe care, mi s-a părut, ca a observat-o toată lumea de pe plaja. Nici nu mai stiu cum m-am aruncat în valuri, uimit ca apa nu se evapora în jurul meu din cauza temperaturii pe care o atinse-sem.

— Devenisei deja bărbat?

— Bărbat e prea mult spus. Daca vrei sa ştii daca ma culcasem cu vreo feme-ie, ei bine, nu mai eram virgin. Cu o vara în urma părinții mei dăduseră o mica petrecere şi fusesem „corupt” de o adevărată domnişoară, cu vreo cinci ani mai mare decât mine, care m-a găsit suficient de bine dezvoltat incit să-şi întărite logodnicul cu un puşti ca mi-ne. Bineînțeles ca mie nu mi-a destăinuit motivul „interesului” ei subit, dar l-am aflat la câteva săptămâni distanta, când „titularul” m-a amenințat ca ma desfigurează daca mai ri-dic ochii la „femeia lui”.

— Descurajant debut, ii confirma Theresa propriile presupuneri. şi după aceea te-ai simțit mai liber? Mai ”altfel”?

— Da, ce să-ți spun…Toate femeile alergau cu limba pe umăr după un baie-tandru deşirat, ca un sac de oase, care atunci când o fata ii adresa o întrebare se înecă cu propriile cuvinte…Eram de-a dreptul mortal, ce sa zic!

— şi cum ai evoluat pina la a deveni bărbatul dezirabil care eşti la ora actua-la? Oricum, de atunci, experienta ta trebuie sa fi înregistrat progrese substanțiale…

— Te interesează daca stiu sa satisfac o femeie? Sau ce?

— Pai, asta se înțelege de la sine…Ma interesează mai mult cit eşti de rezis-tent, adică, mai precis, cit de greu te laşi „ademenit” de o femeie. Pentru ca unii par a fi dispuşi sa nu le scape nimic, în timp ce alții, abia observa ca reprezentantele sexului opus fac umbra pământului. Tu din ce categorie faci parte?

— Sincer?

— Normal. N-aş avea nevoie de o minciuna, nu după cite eforturi am făcut ca sa te aduc în punctul asta.

— Atunci, nu ma încadrez în nici-una dintre categoriile enunțate de tine. Îmi plac femeile, sa le privesc, sa le judec, sa le admir, dar, pentru ca mi-ai cerut sinceritate, nu împing lucrurile dincolo de limite, decât în cazul în care femeia reuşeşte sa ma cap-tiveze, să-mi trezească interesul. Sunt un individ destul de greu de mulțumit, recunosc, nu mi-am oferit

corpul experientelor şi experimentelor pe care hoardele de femei ar fi fost dispuse sa le încerce pe pielea mea. Daca m-am lăsat, a fost numai pentru ca, în egala mă-sura, şi eu am fost tentat sa „experimentez” ceva în ceea ce le priveşte. Pe cele cu care am avut o relație.

— Oooo, dar stiu ca am dat peste un tip cu pretenții, nu jucărie! Eram tentata sa ma ofer pentru un „experiment”, cum ii zici tu, dar se pare ca şansele mele sunt minime în descreştere uşoară. Te-ar interesa sa ne „combinam” singurătățile? Fara nici-o obligație ulterioara. Jur!

— La prima vedere, nu păreai aşa disperata să-ți dispersezi solitudinea. In to-nul lui răzbătea curiozitatea, daca nu tentația. Ce te face sa crezi ca as corespunde „pre-tentiilor” tale? Daca nu sunt decât un biet amărât, care respinge femeile din cauza slabelor lui performante sexuale? Eşti dispusa sa rişti?

— Ce crezi? Doar riscul face parte integranta din meseria mea. Cum as putea sa te suspectez de ceva care nu dispune de nici-un argument „pro”? Nici nu ma îndoiesc ca ştii toate „punctele secrete” ale trupului unei femei, toate „butoanele” pe care trebuie sa apeşi, asta insa numai în cazul în care propria ta voință îți permite sa uzezi de cunostin-tele tale…

— Eşti chiar aşa de sigura?

— Oi fi tu psihiatrul, dar nici cu mine nu-mi e ruşine, zimbi ea cu subînțeles. Ca sa ajungi sa iubeşti o femeie aşa cum o faci tu, la modul absolut, înseamnă ca ati fo-losit amândoi toate „pârghiile” posibile ca sa va dăruiți unul altuia placere. In cazul tau in-sa, problema e ca ai devenit „dependent” de „darurile” ei. Nu vrei sa încerci o variație? Poate eu dispun de alte „mijloace” de a-ți oferi placerea, mai vaste, mai experimentate… Presupun ca a fost pentru prima data cu tine, nu-i asa?

Se blestema în gând pentru lipsa ei de discreție, mai ales când întotdeauna când venea vorba despre „ea” Phillip reacționa cu o promptitudine demna de toată lauda.

La rândul lui, el fu din nou fulgerat de amintirile dureroase, de o Brianna cal-da şi darnica, de trupul ei care se mulase complet pe al lui, de fervoarea cu care instinctiv răspunsese la provocările pe care expertul din el i le adresase. Inocenta ei il cucerise în mod sigur de la prima atingere. Descoperiseră împreună nivele noi ale dorinței, se inalta-sera amândoi pe culmile absolute ale pasiunii, se târâseră reciproc în cele mai abisale stra-funduri ale suferinței umane. Desi nu avea o imagine completa, simțea ca este legat de ea printr-o cantitate uriaşă de sentimente, unele pe care le descoperise, altele de care nu ştia inca. Oricum, experienta pe care o trăise împreună cu Brianna era unica tocmai prin pro-funzimea ei, prin fragilitatea si, paradoxal, trăinicia legăturilor nevăzute care persistau intre ei, chiar şi când erau despărțiți de atâta timp.

Phillip era şi el bântuit de acelaşi sentiment de inutilitate al unei noi ipostaze, el încercând sa „lege" o relație condamnata din start la provizorat şi inevitabil, la un eşec. Era perfect conştient ca în Theresa ar fi căutat-o pe Brianna, de la primul sărut pina la ul-tima vibrație, şi nimic n-ar fi fost la fel.

Suprinzator, nu i se părea nedemn sa dea curs „invitației", nu avea nimic de pierdut, poate doar o parte din respectul fata de sine. Dar, la naiba cu respectul fata de şi-ne, atâta timp cit trupul lui gemea literalmente după o femeie.

Depăşise deja faza în care simpla idee de a împărți patul cu o „tentație" ii provoca o stare de repulsie, aşa cum se întâmplase după despărțirea de Marissa. Atunci ura tot ce însemna vecinătatea sau atingerea unei femei. Acum, disperat, tânjea ca nicio-data după una, pentru a-şi putea lăsa imaginația libera sa dezvolte vise a căror eroina principala era, fara doar şi poate, Brianna McFarell.

Iubirea pentru ea nu ii însămânțase sufletul cu ura, cu dispreț sau cu respin-gere. Ii inoculase fara sa ştie gingăşia şi tandrețea ei, care cereau imperios în schimb un comportament similar, daca nu unul superior, descătuşând

în sufletul lui sentimente noi, necunoscute, dorul şi regretul, prețuirea şi statornicia, respectul şi mărinimia.

Lângă el, Theresa urmarea cu deosebita răbdare, succesiunea de stări de spirit, al căror conținut ii era strain, dar al căror efect il observa, fara putință de tăgadă. Nu o data îşi dorise din tot sufletul sa fie adorata la modul superlativ, sa graveze amintiri de neuitat în inima unui bărbat, dar nu avusese capacitatea necesara nici răbdarea pentru a o face. Îşi spuse ca o asemenea iubire putea deveni înfricoşătoare prin forță, prin inten-sitatea ei, şi se întrebă doar daca şi femeia care provocase o asemenea „furtuna" senti-mentala era la rândul ei, parcursa de trăiri asemănătoare. Pentru ca în caz afirmativ, nici ea, nici alta asemeni ei, nu aveau nici cea mai mica şansă sa ajungă mai departe de usa camerei lui Phillip. Se hotărî totuşi sa îşi asume riscul.

Tastele calculatorului nu făceau nici pe departe zgomotul necesar pentru a-l scoate pe Alex din starea lui de automulțumire, cu stomăcelul plin, îmbăiat şi schimbat în hăinuțe noi. Pentru el somnul însemna o a doua natura, pentru ca nu-şi deranja mama de-cit în cazul în care ii era foame, sau era deranjat de lichidele de dezasimilație, eliberate în scutecul de unica folosință, în cantități prea mari. Altfel, dormea pe rupte, câteodată nici sinul mamei nu-l impresiona suficient, astfel incit sa renunțe la o repriza de somn.

Imediat cum se întorsese de la maternitate, sub privirea severa a unui Patrick la fel de posesiv ca un sef de turma, Brianna alternase hrana la sin cu laptele pentru suga-ri, pentru a avea posibilitatea permanenta de a monitoriza cantitatea de lapte pe care puiul de om o ingurgita la fiecare masa.

La început, în primele săptămâni, o neliniştise înclinația lui nefiresca pentru odihna. De parca zilnic, ar fi trebuit sa spargă cu târnăcopul porțiuni întregi din autostrada interstatala. I se părea nefiresc de asemenea slabul lui interes manifestat pentru baia zilni-ca, dar în lipsa unor termeni de comparație, trebuise sa admită ca mediul acvatic repre-zenta

pentru el o atracție la cote maxime, pentru ca atunci când ii făcea baie nu protesta nici împotriva săpunului care ii intra rebel în ochi, nici împotriva temperaturii apei din cada, părea mulțumit şi încântat de prezenta lichidului călduț, ca şi de parfumul extrem de delicat al şamponului.

Desi nu avea experienta în domeniul creşterii copiilor, Brianna era uimita de rapiditatea cu care copilul ei se adapta la schimbările de mediu, fara sa riposteze. Nu se manifestase nici la întuneric, nici în prezenta aerului tare de munte, nu dădea semne de nervozitate nici măcar atunci când primii fulgi de zăpadă ii atinseseră năsucul nu mai mă-re decât o boaba de porumb.

Toate persoanele care il întâlniseră se extaziaseră în fata cumințeniei lui, desi unele dintre ele, mai răutăcioase, prevestiseră o adolescenta turbulenta, poate pentru a compensa în timp serenitatea de care dădea dovada la o vârstă frageda.

În cele câteva luni care se scurseseră de la naşterea lui, Alex nu plânsese decât de vreo trei-patru ori, şi asta atunci când Brianna întârziase cu biberonul mai mult decât era el dispus sa aştepte. Foamea era, într-adevăr, unul din punctele lui forte, făcând foarte puține compromisuri atunci când era vorba despre hrana lui, conform graficului stabilit.

Luase în greutate aproape şapte kilograme, picioruşele şi minutele ii erau durdulii şi pufoase, căpşorul ii era acum acoperit de un par nou, putin mai des şi la fel de închis la culoare, ochii căpătaseră o nuanță de albastru închis, o culoare incredibila şi neobişnuită.

Ridica deja capul, chiar şi scotea nişte sunete nearticulate prin care Patrick susținea ca recunoaşte – în avanpremiera – semne ale limbajului articulat, avea deja câteva jucării preferate pe care le rodea cu îndârjire, ceea ce un pediatru ar fi tradus prin a-paritia iminenta a primilor dințişori.

Trăsăturile chipului inca nu se cristalizaseră, într-o zi părea identic cu mama lui, în alta zi împrumuta aroganta şi seriozitatea tatălui. Poate ca în momentul în care linia

sprincenelor urma sa se stabilizeze, asemănarea cu unul dintre părinți avea sa devina mai pronunțată.

Brianna era încântată de băiețelul ei, nu se aşteptase sa fie aşa cuminte, şi cu atât mai putin ca ei să-i fie atât de uşor să-l îngrijească. Lipsa ei de experienta trecuse a-proape neobservata, mai ales ca nu avea nici-un fel de arbitru care sa puncteze gradul ei de pricepere. Patrick era prezent de doua ori pe săptămână să-şi vadă nepotul şi nelipsit în week-end, în timp ce Pierce reuşise doar de vreo trei-patru ori să-şi facă o breşă în pro-gramul lui supraîncărcat pentru a le „împinge" o vizita.

Amândoi il adorau pe micuțul Alex, aducându-i de fiecare data cite o jucărie sau fructe, iar în zilele în care erau disponibili Brianna nu mai trebuia sa se preocupe ab-solut deloc de soarta micuțului. Frații ei învățaseră să-i facă baie, se jucau cu el, ii flexau minutele şi picioruşele într-o tentativa de gimnastica, il scoteau la plimbare, ştiau chiar şi să-i prepare mâncarea.

La doua săptămâni, Patrick o însoțea pe Brianna la pediatru, urmarea cu sfin-tenie indicațiile pe care acesta le recomanda pentru diversificarea alimentației, şi îşi nota cu o constinciozitate demna de un adevărat tata creşterile în greutate. Urmaseră întocmai instrucțiunile referitoare la programul de vaccinare, iar rezultatul preocupărilor lor reunite era un băiat sănătos, viguros şi cu perspective valoroase pentru viitor.

Aplecata deasupra tastaturii, Brianna încerca sa găsească o soluție pentru o noua pagina web, nu-şi abandonase clienții pentru ca modul de viață al bebeluşului ii per-mitea să-şi desfăşoare activitatea în linişte. Termenul de „predare" al lucrării care ii capta pe moment atenția era peste numai câteva zile, şi ea ar fi vrut s-o devanseze, numai pentru ca un alt solicitant aştepta o „livrare" cam în acelaşi interval.

Nu-şi mai permisese sa se mai gândească la nefericirea ei, într-un fel şi-o căutase cu luminarea, doar ea insistase să-şi vadă fiecare de drumul lui, în consecință nu putea emite

acuzații nefondate la adresa nimănui. Pina la urma, tot raul fusese spre bine, pentru ca în urma unei relații fara viitor ea se alesese cu partea cea mai „grasa”, un copil care avea sa dea un rost existentei şi pentru care îşi putea canaliza în continuare eforturi-le. Lui Phillip nu-i rămăsese decât amintirea şi libertatea de a-şi reface viața după bunul lui plac.

Telefonul mobil începu dintr-o data sa vibreze, împrumutând atitudinea unui gândac căzut pe spate. Văzu pe ecran numărul părinților ei şi se ridica rapid de pe scaun pentru a se muta în bucătărie. Ii era totuşi teama ca la auzul vocii ei Alex şi-ar fi putut in-trerupe siesta.

— Alo, mama? îşi exprima ea imediat bucuria de a comunica cu cei dragi.

— Buna, Bri! se auzi în receptor vocea calda a mamei sale. Ți-am dat telefon pentru ca voiam sa te anunț ceva…

— Sper ca nu-mi dai vreo veste proasta, replica ea mimând supărarea. Sunteți bine?

— Da, nu-ți face griji! şi eu şi tata suntem sănătoşi, nu aveam nici-o problema. Altceva voiam să-ți spun. S-ar putea, zic s-ar putea, pentru ca tata trebuie sa meargă la unul din hoteluri săptămână asta şi nu stiu precis când se întoarce, dar săptămână viitoare vrem neapărat să-ți facem o vizita. Ce zici? Ne primeşti?

— Eşti culmea, mama! Cum poți sa ma întrebi daca va primesc… Abia va aştept! Mi-e aşa de dor de voi… Bine ca mi-ai spus, o să-l anunț şi pe Patrick şi poate vine sa va aştepte la aeroport.

— Pai, bineînțeles ca trebuie sa ne aştepte la aeroport, sau măcar sa ne inchi-rieze o maşină.

— Nu-ți face griji. O sa vina el personal, sunt mai mult ca sigura. N-o sa va la-se sa veniți prin zăpada asta, ştii cum e el, vrea întotdeauna sa se asigure ca lucrurile sunt în ordine…

— Ce face Alex? A mai crescut?

— Normal. Doar asta ii e singura preocupare. E cuminte şi nu-mi face nici-un fel de probleme. Acum a început sa roada nişte jucării.

— E treaz?

— A, nu. Ma refeream la timpul prezent, nu la momentul de fata. A mai cres-cut, a luat în greutate, mai are putin şi devine un adevărat bărbat.

— Când venim sa ne mai dai şi noua nişte poze. Cu cele pe care mi le-ai trimis ultima data am umplut deja un album întreg. Ştii, am scris sub fiecare tot felul de comen-tarii haioase, care-l vor incinta când va fi mare…

— O să-i mai fac o serie de fotografii cu voi, când veniți. Dar album n-am de unde să-ți dau. Eu am unul singur, dar e mai gros, şi abia am ocupat un sfert din el. O sa facem poze şi în casa, şi afara. Ştii, mama, e o feerie. Sa vezi toți brazii grei de zăpadă, cu crengile culcate la pământ… E un adevărat spectacol.

— Acolo ninge? se auzi glasul uimit al Vanessei. Ce ciudat mi se pare, la noi e soare şi e vreme frumoasa, iar la voi e zăpada…

— Ce vrei, mama? Suntem la munte şi e firesc ca în timpul asta sa existe zapa-da. şi ce te-aştepți? Doar vin sărbătorile. Sa nu-mi spuneți ca n-o sa stați sa petrecem sfârşitul de an împreună! N-am mai făcut-o de atâta timp… şi tu vei avea ocazia sa împodobeşti un pom pentru primul tau nepoțel şi să-i urmărim reacțiile când va vedea bra-dul împodobit. O sa fie super! Veniți numai voi?

— Pai, cine ar mai trebui sa vina?

— Ma gândeam ca poate Claudia şi-ar putea face şi ea timp sa vina vreo două-trei zile… Dar mai bine, nu. E mai bine sa nu ştie nimeni unde am plecat. şi pe urma Cla-udia nu şi-ar tine gura pentru nimic în lume. şi chiar daca şi-ar ține-o, tot s-ar găsi cineva care s-o traga de limba.

— Sa ştii ca majoritatea colegilor tai m-au întrebat ce faci şi unde eşti. Din vocea mamei sale, Brianna percepu îngrijorarea. Draga mea, continua ea blând, ce rost are sa

rupi în maniera asta cu toate cunoştinţele tale, te-ai îndepărtat de prieteni pe care i-ai avut o viaţă, nici-un bărbat nu merita sa te izolezi de cei pe care ii iubeşti…

— E adevărat, mama, dar te rog să-mi mai dai putin timp, da? Te rog eu mult. nu ma judeca prea aspru, poate am şi eu motivele mele…

— Da, înţeleg, dar nu asa! Nu la modul asta! Să-ţi pierzi o slujba care îţi pla-cea, nu zic ca ai avea nevoie de bani, dar ştii foarte bine cit te-a costat independenta asta inca de când ai arborat-o. Scumpa mea, nu-ţi face rau doar pentru ca băiatul ala te-a ra-nit… Ai mai încercat sa iei legătura cu el?

— Nu, mama. Tristeţea o inunda în numai câteva secunde. şi ca de fiecare da-ta când îşi permitea sieşi să-şi amintească, intensitatea durerii era copleşitoare. Se inco-vriga şi se aşează moale pe un scaun.

— Fata mea, crezi ca el nu are dreptul sa ştie ca are un copil? De ce acţionezi ca şi când ai fi minata de răzbunare? Nu te recunosc, sa ştii. Tu, care erai atât de toleranta, care te înduioşai de cite ori vedeai un copil abandonat, nu e posibil să-l privezi deliberat măcar de vestea ca a devenit tata.

— As fi preferat sa nu deschizi subiectul asta, mama. Cum lui i-a fost indi-ferent atâta timp ce fac şi cum ma descurc, de ce i-aş face eu favoruri, anunţându-l ca are un băiat deja mare, căruia ii dau dinţişorii, daca el nu a fost în fiecare zi lângă mine sa im-parta cu mine bucuria de a fi părinte?

— Dar nu tot tu l-ai respins? Acum de ce te mai lamentezi? Ori atunci când ati conceput copilul i-a plăcut numai lui şi ţie nu? Brianna, fa ordine în propria ta viaţă, şi nu lasa lucrurile la voia întâmplării! Gândeşte-te la copilul tau, dar mai ales la propria ta feri-cire…

— Credeam ca n-am lipsit la lecţia asta de morala…mormăi Brianna nemultu-mita ca jalea ei nu era împărtăşită şi încurajată de spiritul justiţiar al mamei sale. Lasă, ca mai discutam când veniţi…Altfel, ce mai e pe-acasă?

— Ce sa mai fie? Tatăl tau e mai tot timpul plecat, eu încerc să-mi fac de lu-cru pe lângă casa, am avut probleme cu

încălzirea în sera, aproape toate plantele erau să-mi moara, dar le-am salvat la timp… Fac vizite prietenelor mele, lui Doris şi Wilmei, m-am implicat într-un proiect de extindere al scolii, completez toată ziua formulare pentru biblioteca, mai ma uit câteodată şi la televizor, sunt destul de ocupata, în orice caz.

— Florile mele ce mai fac? Le aveai şi pe ele în sera?

— A, nu! Florile tale sunt toate în casa. Le-am mutat în nişte glastre mai mari, toate de aceeaşi culoare şi le-am răspândit prin living, nici n-ai idee cit de mult s-a schim-bat aspectul încăperii… Toată lumea care vine în vizita mi le admira şi ma întreabă unde le-am avut ascunse pina acum. Mai ales cactuşii, sunt o splendoare!

— Mama, te rog frumos să-mi mai aduci şi mie din haine când vii. Mai ales haine groase, ştii tu, pull-over-ele alea pe care le-am lăsat în vechea mea camera. Da' sa nu uiți, te rog! şi mai vorbim când veniți!

— Bine, scumpo. Mai ai nevoie de ceva de acasă?

— Doar de voi doi, mami! spuse ea simțind înțepăturile lacrimilor care ii in-vadau ochii. Va aştept! Te pup!

— Te sărut şi eu, draga mea, pe curând!

Nici nu aşezase bine telefonul pe masa şi auzi motorul maşinii fratelui ei, ca-re parca pe aleea din fata casei. Ii ieşi în întâmpinare, înfruntând zăpada care venea în va-luri viscolite, amenințând sa transforme totul într-o împărăție a frigului şi a nemişcării.

Căldura care ii învălui pe amândoi la intrarea în bucătăria spațioasă aducea cu sentimentul reîntoarcerii acasă, care îți umple întotdeauna sufletul de amintiri plăcute. Mireasma plăcintei care se cocea în cuptor, precum şi mirosul celor câteva crenguțe de brad care se odihneau într-un vas cu apa în centrul mesei, aminteau de atmosfera incon-fundabila a sărbătorilor. şi unde mai pui ca într-adevăr, se apropia Crăciunul…

Patrick îşi scoase canadiana voluminoasa şi dădu sa şi-o arunce pe un scaun, dar sora lui i-o lua şi i-o agata pe hol, în

cuierul de la intrare. Niciodată nu agrease miro-sul de mâncare impregnat în hainele cu care colegii sau unele cunoştinţe mai veneau im-bracate. I se părea odios sa vii de afara, de la aer curat, şi sa răspândeşti în jur izuri de pra-jeala.

Când se reîntoarse în bucătărie, fratele ei deja cerceta curios prin fereastra cuptorului pentru a descoperi ce bunătăţi il aşteaptă în curând.

— Ştii, Bri, pina sa vii tu aici, prânzurile şi cinele mele erau atât de searbede, incit nici nu mai simţeam nevoia sa mănânc. Mi-era indiferent ce ingurgitez, în timp ce toate alimentele mi se păreau egal de fade şi de lipsite de savoare. De când ai venit tu, lu-crurile s-au schimbat…

Văzând-o ca zâmbeşte a neîncredere, insista asupra aspectului:

— Nu râde, pentru ca ar trebui să-ţi imput cele trei perechi de pantaloni pe ca-re mi le-am cumpărat săptămână trecuta! M-am îngrăşat! Nu ma mai cuprinde nimic din hainele de anul trecut!

— Ştii ceva? Daca ţi-aş fi dat mâncare „expirata” sau „neconforma”, tot tu ai fi făcut mutre. aşa ca, nu te mai plânge! il bruftului ea, desi ştia ca glumeşte. Il înghionti ca pe vremea când erau copii şi il împinse către cel mai apropiat scaun. Stai jos, ca am să-ţi dau o veste…

Chipul lui bronzat precum şi ochii verzi, adânci ca lacurile de munte, se intu-necara brusc. Niciodată nu ştia la ce sa se aştepte de la sora lui, dar acum, judecind după dispoziţia ei deosebit de expansiva, bănui ca lucrurile nu stau chiar aşa de grav. Încerca sa se destindă, nu fara a pastra o mina serioasa, pregătit pentru contraatac.

— M-a sunat…mama, prostuţule! il anunţa Brianna amuzata de atitudinea lui războinică. Cine credeai ca ma poate suna pe mine aici, în inima munţilor? Numai la prostii te gândeşti!

— Ei bine, si? De ce te-a sunat? Voia sa ştie cum e vremea?

— Voia sa ştie şi cum e vremea, dar nu asta e cel mai important. M-a sunat să-mi spună ca vor veni săptămână viitoare să-şi vadă nepotul, sa ne vadă şi pe noi şi sa petreacă doar câteva zile în ambianta de neuitat a orăşelului asta care nici nu sunt sigura ca e trecut pe harta…

— Nemaipomenit! Nici nu ştii cit de bine îmi pare! exclama Patrick într-o ati-tudine de euforie pura, pe care Brianna nu i-o cunoştea. Văzând-o ca il priveşte cel putin cu uimire, nivelul entuziasmului scăzu, făcând treptat loc seriozității şi calmului lui obis-nuit, desi dorința de a scoate un chiot de bucurie nu dispăruse complet. Ce ti se pare ne-firesc daca ma incinta ideea de a petrece sărbătorile împreună cu toată familia? Sper ca o sa rămână pina după sărbători, adăugă el în timp ce îngrijorarea începea sa înlocuiască toate celelalte stări de spirit anterioare.

— Cred ca nu ne va trebui prea mult ca să-i convingem, mai ales daca ne pu-nem amândoi la bătaie farmecele personale, replica Brianna inca sub influenta aceleiaşi bucurii pe care o manifestase şi fratele ei. Dar cred ca cel care ii va convinge, va fi Alex. Nu cred ca vor putea sa reziste nepotului lor, oricât de mult le-ar displace ideea unui copil nelegitim…

— Termina cu prostiile astea, se răsti el cedând unui impuls de nestăpânit. Ştii foarte bine ca mama şi tata nu privesc copilul tau ca pe un „nelegitim”, chiar daca asta e realitatea. Odată ce te iubesc pe tine, il iubesc şi pe el necondiționat, ca şi mine, ca şi Pierce. Nu vei fi pusa niciodată în situația de a fi alungata din sinul familiei, indiferent ce fapte reprobabile ai săvârşi, şi asta nu datorita unei conjuncturi sau din mila, ci pentru ca asta este esența fericirii: sa fii alături de cei dragi, indiferent prin ce situație extrema ar fi obligați sa treacă. La naiba, ştii şi tu la fel de bine ca şi mine ca mama şi tata te-au rugat sa ramii chiar la ei în casa, deci nici nu se punea problema ca asupra ta sa planeze vreo forma de oprobiu.

— Se pare ca buna ta dispoziție e din ce în ce mai scurta ca durata, se bosum-fla sora lui, văzându-l cit de repede se aprinde. Daca mai ma superi îți suspend porția de plăcintă,

mai zise ea, îndreptându-se spre cuptor pentru a extrage rezultatul muncii ei din acea după-amiază.

— Gata! Daca îmi aplici şantaje legate de traiectul digestiv, ma predau, nu mai zic nimic. Parca pentru a o îmbuna se aşează cuminte pe scaun, aşteptând sa inhaleze măcar aroma ucigătoare a plăcintei fierbinți şi rumenite.

Înduplecata de docilitatea lui, Bri ii taie o porție generoasa, i-o puse pe o far-furie asemănătoare cu un platou şi-l servi ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru ea dimensiunile porției fura reduse la jumătate, deoarece în ultimul timp se lasa bântuită de spectrul kilogramelor în exces.

Pentru câteva minute bune conversația lâncezi, amândoi dedicându-se trup şi suflet ingurgitării delicatesei, făcând pe cit posibil abstracție de faptul ca era inca foarte fierbinte. Amintindu-şi ca în frigider avea nişte lapte rece, Brianna se ridica şi turna în doua pahare care se aburiră imediat. Alternând îmbucăturile fierbinți cu lapte, combinația se transforma într-una suportabila.

La sfârşit, când fuseră nevoiți sa se sprijine de spătarele scaunelor, Brianna il chestiona în legătură cu un „repetir" dar Patrick refuza ferm, de frica sa nu rămână imobi-lizat pe scaun, chiar daca acesta era destul de comod.

Având impresia ca Alex da semne de agitație, Brianna pleca în dormitor sa evalueze situația, iar la intorcere, după ce constatase ca era o alarma falsa îşi găsi fratele tolănit pe canapeaua din living, absorbit de întocmirea unei liste.

— Ce faci? il întrebă ea curioasa.

— Nu-ți dă-n gând? mormăi el satisfăcut. Încerc sa stabilesc un eventual me-niu pentru zilele festive care urmează ca sa stiu ce cumpărături trebuie sa fac. Gândeşte-te ca vom fi cinci adulți la masa, şi asta înseamnă ca trebuie sa ne aprovizionam la modul serios. Vreau ca totul sa fie perfect. aşa cum era pe vremea când eram copii şi mama ne pregătea tot felul de bunătăți, noi ne ocupam de omarea bradului iar tata nu ştia cum sa mai procedeze ca sa nu descoperim ce

cadouri urmează sa descoperim în pachetele aco-perite cu fundițe de toate culorile…

Brianna se aşează ghemuita lângă el, sprijinindu-şi brațele pe umerii lui şi ur-marind complet absobita cele câteva articole pe care el apucase sa le scrie pe foaie.

— Cred ca nu va fi necesar sa luam artificii, zise ea, ar putea fi periculos şi nici nu-mi place mirosul pe care il răspândesc atunci când sunt aprinse. Vezi ca ai uitat sa scrii despre instalația exterioara…

— Hei, surioara, ia-mă încet! Nici măcar n-am ajuns la instalație! Crezi ca sunt cumva o maşină de scris?

— Bine, dar la început ai trecut numai articole pentru decorarea bradului. Cre-deam, pe buna dreptate, ca o sa continui cu tot ce e legat de acest subiect. De fapt, care e logica listei tale, daca ai trecut deja la mâncare?

— Ma dezamăgeşti, sa ştii. Pai, nu e evident ca mai întâi trebuie sa ne ocupam de interior şi abia după aceea sa trecem la exterior?

— Asa?făcu Brianna ochii mari. Credeam ca lucrezi pe sfere de interes nu pe exterioare şi interioare. Fii sincer, clasificarea asta ai făcut-o pe moment, ca sa ieşi din încurcătură, il admonesta ea ciufulindu-i parul des cu un gest tandru şi amical. Se simțea bine în compania lui şi înregistra încântată o oarecare transformare în sensul pozitiv al axei în ceea ce privea modul lui de a se manifesta.

— Nu mai cârcoti şi ia mai bine lecții, se burzului el în pragul unui hohot de ris, uimit inca o data de perspicacitatea ei neobişnuită. Multe liste ca asta ai mai întocmit tu pina acum…Cuvintele dispărură brusc inundate de un hohot nestăvilit în clipa în care Brianna ii aplica pedeapsa corporala pentru minciuna, sub forma unui gâdilat irezistibil. Nu te… prosti… reuşi el sa îngaime în timp ce degetele ei abile ii pianotau peste coaste. Lasă-mă…ca… leşin… Te rog…

— Mai vrei sa faci pe deşteptul? il întrebă ea ridicata deja în genunchi, ame-nintind sa înceapă din nou „tortura”. Nu vrei sa recunoşti ca uitasei de instalația de becu-lete pentru pus

afara? Vrei mereu sa dai impresia ca eşti cel mai eficient, desi nu eşti? Hai, spune, recunoaşte!

— Gata, gata, ma predau! abdica el de la aerul de superioritate, desi o făcea doar ca sa scape de gâdilat, nu pentru ca într-adevăr ar fi fost de acord cu situația. Daca vrei, fa tu lista! Reuşi să-şi recapete suflul şi îşi şterse lacrimile provocate de atâta ris. Ştia ca într-o controversa cu sora lui cea mai buna metoda era sa renunțe la aroganta şi la orgoliu, pentru ca nu avea nici-o şansă. Oricum ea l-ar fi „citit". Mai bine stai lângă mine şi dictează-mi pentru ca trebuie sa recunosc ca te pricepi ceva mai bine decât mine la toate astea.

— Puteai sa spui aşa de la început şi ai fi avut mai mult de câştigat, răspunse ea, aşezându-se pe canapea, lângă el. Hai sa facem lucrurile aşa cum trebuie, pentru ca vreau sa fie nişte sărbători de neuitat.

— Oricum vor fi, adaugă Patrick. Numai ca de data asta vom fi răspunzători pentru orice carenta în ceea ce priveşte organizarea. şi ştii ca vom avea de-a face numai cu specialişti şi critici.

— Las' pe mine!

Sprijinit într-un cot pe perna sifonata de atâtea „convulsii", Phillip încerca sa nu se gândească la noaptea pe care o petrecuse cu Theresa. Iată ca se împlineau deja trei luni de când „împărțeau" împreună acelaşi pat, desi cu unele pauze datorate muncii ei de teren. Nu-şi imaginase ca va continua aceasta relație după întoarcerea lui din Elveția. Dar se întâmplase.

Se simțea ca un trădător. In primul rând fata de el însuşi. Nu-şi putuse înfrâna pornirea de a „gusta" din deliciile promise de reportera de la „Ability Magazine", de a in-cerca sa adauge pe lista trista a femeilor care nu însemnau pentru el mai mult decât o par-tida de sex inca o „victima". Mai mult decât atât, avea impresia ca, pe undeva, adevărata „victima" fusese chiar el. Nu pentru ca s-ar fi opus cu vehementa ofertei ei deosebit de transparente, dar fusese manipulat cu abilitate

incit atunci când începuse să-şi facă repro-suri, era deja prea târziu.

Pe o scara de la 1 la 10, „experienta” împărtăşită cu Theresa se situase unde-vă, pe la nivelul 7 spre 8. Nici lipsita de savoare, dar nici la modul superlativ. Pentru o femeie cu experienta sexuala,ii lăsase prea putina inițiativa, preluând şi instrumentând to-tul după bunul ei plac. Pe de alta parte, Phillip o lăsase sa se desfăşoare, profitând la mă-xim de rolul sau predestinat pasiv. Nu se implicase, îşi spusese ca e chiar mai bine asa, iar în ceea ce o privea, Theresa transformase inițiativa în agresiune, dându-se peste cap să-l impresioneze cu câteva „tehnici” noi, fara sa obțină efectul scontat.

Singurul lucru de care ii părea rau era ca nu o putuse substitui mental pe Bri-anna cu cea care se folosea practic de trupul lui, pentru ca l-ar fi dezgustat imaginea ei in-tr-o asemenea împrejurare. N-ar fi lăsat-o pentru nimic în lume sa se înjosească în aşa hal numai pentru a-l aduce în starea de incandescenta. Sau, poate, cine ştie?...

Oricum, pentru moment se simțea descumpănit, obosit la cote maxime după o noapte întreagă nedormita. Cele doua ore pe care apucase sa le „fure” pentru dormit erau complet irelevante, pentru ca Theresa vorbea în somn şi il trezise cel putin de cinci ori cu nişte bolboroseli neinteligibile despre nişte personaje necunoscute. Ar fi vrut să-şi continue somnul acum, ca ea plecase, dar gândurile ii zburau aiurea, menținându-l în con-tinuare treaz.

Se apropia Crăciunul, urma să-l petreacă împreună cu părinții lui, poate aca-sa, poate la cine ştie ce alta familie, fiindcă era sigur ca la întoarcerea din Elveția il astep-tasera numeroase oferte în ceea ce privea sărbătorile de iarna. Din partea lui s-ar fi lipsit bucuros de oricare dintre aceste oferte, pentru ca la marea lor majoritate era invitat numai ca să-i fie prezentate cohorte de fete nemăritate, care acum puteau sa aspire la un loc în inima lui.

Inima lui. Mai exista? Nu se sfărâmase inca în mii de bucatele? şi daca mai exista, mai era loc în ea pentru o alta

femeie? Oare spațiul „locuibil” nu fusese deja aca-parat de Brianna, care se instalase acolo cu drepturi depline? Mai avea rost sa încerce sa lipească cioburile, numai pentru a oferi unei alte femei un obiect intact pregătit pentru distrugere iminenta?

La naiba! Îşi impusese sa nu se mai gândească la ea, dar acum o făcea parca mai des decât înainte. Se ura pentru lipsa puterii de convingere asupra lui însuşi într-o chestiune la fel de dureroasa şi de traumatizanta ca un tratament de chimioterapie.

Se ridica agale din patul răvăşit, cu aşternuturile contorsionate de „tornada” cu doua picioare şi se îndrepta agale spre baie. Zăbovi preț de câteva clipe privindu-şi în oglinda larga chipul obosit şi cenuşiu, asemănător cu ceata de afara a carei densitate nu permitea sa se vadă nici măcar clădirea de peste drum. Dădu drumul la apa fierbinte, la-sind-o să-i izbească trupul cu stropii grei, măcinat de gândurile care nu-i dădeau pace.

Nu era pentru prima oara când corpul înregistra o locație, în timp ce mintea ii era plecata la mii de mile depărtare. Devenise chiar o doua obişnuință, detaşându-se cu o abilitate extraordinara, dar lăsând totuşi impresia ca mai este inca acolo unde ii era şi tru-pul. Se scutura involuntar de coşmarurile pe care creierul lui se încăpățâna sa i le vizuali-zeze, toate legate de Brianna, toate cu un final tragic şi în al cărui deznodământ el trebuia sa asiste neputincios. Se întrebă pe buna dreptate, ce devenise ea în intervalul de timp de când nu o mai văzuse, îşi aminti din nou dureros de precis ca înaintea plecării în Elveția urma să-şi extindă căutările pentru a-i da într-un fel de urma. Acum trecuseră deja trei luni de la întoarcerea lui şi abandonase orice încercare de a o mai găsi.

Pierduse deja noțiunea timpului rătăcind cu mintea aiurea când se auzi sone-ria telefonului. Spera sa nu fie cineva de la spital anunțându-l ca exista undeva o urgenta, pentru ca nu era deloc în dispoziția necesara pentru a „tămădui” rănile

altcuiva. Ii ajun-geau ale lui însuşi. In loc de o „urgenta” auzi în receptor vocea inconfundabila a There-sei, cristalina şi plina de vitalitate, ca şi când nu-şi petrecuse toată noaptea supunându-l la tot felul de perversiuni.

— Buna, doctore! Ce mai faci? Ai făcut ochi? începu ea rafala de întrebări fara a mai aştepta un răspuns. Sau ca şi când l-ar fi ştiut deja.

— Buna, veni răspunsul lui morocănos. N-avea chef de conversații „incitante” mai ales când femeia cu care vorbea deja începuse să-l calce pe nervi.

— Ştii că-ți spusesem ca undeva, într-o agenda, pe o lista de aşteptare, am de luat un interviu unei „personalități” din Litchfield?

— Da, parca mi-amintesc, mormăi el fara entuziasm.

— Ei, bine, am găsit agenda şi voiam să-ți spun despre cine este vorba. Poate e cineva cunoscut şi-mi mai dai şi mie nişte relații suplimentare, sau îmi pui o vorba bu-nă, ce zici?

— Îmi pare sincer rau, dar nu cunosc prea bine personalitățile din oraş, pentru ca sunt „adoptat” de curând. Dar ştiind despre cine este vorba, poate îți recomand pe cine-vă care să-l cunoască mai bine, adică pe cineva care este localnic, mă-nțelegi…

— Perfect! Vreau sa iasă un interviu pe cinste! Chiar mi-am luat angajamentul ca o sa scriu un material clasa I! Deci. Eşti pregătit? il chestiona ea ca pe un şcolar.

— Aştept. Dar…

— Paul McFarell! Ai auzit de el?

Theresa puse muțenia lui pe seama semnalului prost sau pe seama unei intre-ruperi a telefonului. Dar realitatea era ca Phillip traversa o succesiune de stări de spirit vecine cu disperarea.

— Hei! Mai eşti acolo? Phillip! Ma auzi? il readuse pe pământ vocea nerabda-toare din telefon. Inca nu se putea aduna pentru a-şi pune gândurile în ordine.

— Da, sunt aici, spuse într-un târziu. şi ce-i cu asta? Adică, ce trebuie sa fac eu, mai precis. Nu-l cunosc pe Paul

McFarell, l-am văzut doar o data, la o aniversare. Nu stiu nimic despre el. Dar as putea să-sti povestesc doua zile încheiate despre fiica lui şi nu as termina ce as avea de spus. Il durea efectiv gândul la ea. Abia îşi mai revenise.

— Ma gândeam ca vei fi de acord sa ma însoţeşti. Mi-a promis un interviu, după sărbători. Ce zici? Te tentează? Chiar daca nu-l cunoşti efectiv, parca ar fi altceva daca ai accepta sa ma însoţeşti, chiar daca numai de forma… Ştii, tipul a lansat cu ani în urma o afacere de succes cu un hotel şi de la asta s-a ajuns la un adevărat lant hotelier. Dar el nu se mai ocupa de afacere şi ar fi interesant sa il aduc în atenția cititorilor cu mo-tivele pentru care a renunțat la conducerea efectiva. Stiu doar ca are doi fii care se ocupa de respectiva afacere, dar mi se pare ciudat totuşi ca a cedat o activitate profitabila fie ea şi în favoarea unor persoane absolut de încredere.

— Nu stiu ce sa zic…Si eu în ce calitate sa merg? Însoțitor cu ora? Acum deja simțea cum creste în el furia datorata poziției complet inoportune pe care ar fi căpătat-o uzând de aceasta maniera de a pătrunde în casa unor oameni de buna credință fata de care el era indiscutabil vinovat. Nu stiu, m-ai luat pe nepregătite…

— Cum pe nepregătite? Ce mare chestie sa ma însoţeşti la un interviu în casa unor concitadini? Parca ți-ar fi frica sa nu te mănânce…

Phillip înjura în gând inițiativa şi insistenta Theresei, pentru ca era sigur ca o atare vizita se va solda cu ceva evenimente neprevăzute. Pe de alta parte nu exista o opor-tunitate mai sigura şi facila de a obține gratuit informații despre ce a devenit Brianna.

— Bine, merg cu tine. Dar sa nu te aştepți sa particip cu ceva, pentru ca îți spun din capul locului ca nu te voi sprijini într-o atare alternativa…

— Copil ce eşti! Cum sa participi? Cu ce ai putea tu participa? Ai râde daca ai şti cit de multe întrebări as avea de pus,se gândi el. Vreau sa vii cu mine doar pentru ca am

nevoie de un suport moral, asta-i tot. Sau îți cer prea mult? Sa ştii ca pentru mine nu e nici-o problema sa ma duc şi singura. E adevărat ca nu în toate împrejurările fac lucrurile singura, dar…sunt unele acitivitati pe care le prestez la superlativ atunci când am un parte-ner…asa ca tine…

Începu sa rida, făcându-l pe Phillip să-şi iasă din minți, nu atât pentru ca nu găsea nimic amuzant în conversația lor, dar mai ales pentru ca se simțea ridiculizat. Iar o atare situație nu se încadra în tiparul lui comportamental. De obicei, accepta glumele fa-cute de o femeie, atâta timp cit nu se cădea în latura vulgarității şi de data asta Theresa se întrecea pe sine.

Il determina sa o coboare câteva trepte (şi-aşa cu greu câştigate) pe scara va-lorica din forul lui interior. Dar, pentru o cauza pe măsură, erau necesare eforturi şi sacri-ficii susținute, aşa ca merita sa o suporte daca şi el obținea în egala măsură un avantaj.

— Iar ai amuțit? se auzi din nou vocea ei, cu câteva tonuri mai jos, nemultu-mita ca el nu gustase deloc gluma ei atât de reuşită. Mergi cu mine sau nu?

— Deliberam…

— Buna asta cu deliberatul…Parca ai avea de împărțit dreptatea pe cel putin jumătate din planeta asta! D-le doctor, rezumă-te la ceea ce ştii sa faci cel mai bine, lasă-i pe cei abilități sa delibereze. Realizând ca mersese totuşi prea departe, se întoarse la dis-cutia inițială încercând sa mai repare din zeflemeaua pe care o administrase. Bine, atunci ne vedem sâmbătă şi punem la punct detaliile. şi pentru Crăciun şi pentru interviu.

— Stai putin! percuta el, totuşi în timp util. Care Crăciun?

— Cum care Crăciun? Doar n-o să-mi spui acum ca ai uitat! Nu ştii ca am sta-bilit sa mergem împreună la ai tai, să-mi prezinți familia, sa ne facem cadouri, ştii tu… Chicotitul cu care încheie fraza il făcu pe Phillip sa se înfioare, într-atât se simțea de prins într-o capcana în care păşise de buna voie.

Daca la început avusese impresia ca Theresa este o femeie independenta şi care nu-şi complica inutil viața, acum, ajungând sa o cunoască mai bine, îşi dădea seama ca, de fapt, interesul pe care-l manifestase fata de el chiar din prima clipa fusese unul dic-tat de aspectul mercantil al problemei şi nu de un „coup de foudre", oricât i-ar fi plăcut lui ideea ca este un bărbat irezistibil.

Încheie convorbirea cit mai repede posibil, fremătând de anticipație, având pentru prima oara în viața lui presentimentul unei întâmplări neobişnuite. Capacitățile lui extrasenzoriale erau daca nu în stare latenta, cel putin într-o hibernare accentuata, datorita faptului ca nu i se întâmplase sa aibă premoniții sau presentimente.

De data asta insa, avea atât de acut percepția unei eveniment de marca, incit starea de nelinişte pe care o resimțea il făcu să-şi dorească, ca niciodată, ca sărbătorile de iarna sa se comprime într-o singura zi.

Ziua aleasa de Theresa pentru interviu era una de-a dreptul imposibila. Afara turna cu găleata, vremea se răcise brusc cu câteva grade iar torentele de ploaie amenințau sa se transforme în curând în cea mai nesuferita forma de ninsoare, apoasa şi cu minim de vizibilitate.

Usa familiei McFarell se deschise după prima apăsare a soneriei, desi de afa-ra, nici Phillip nici Theresa nu percepuseră nici-un sunet. Căldura din interiorul casei ii învălui în câteva clipe, poate şi din cauza ca sub biciul necruțător al ploii corpurile lor ajunseseră sa tânjească după o oaza cu temperatura ridicata.

Phillip îşi amintea vag interiorul de la aniversarea celor doi McFarell, şi cu toate astea fu plăcut surprins de atmosfera primitoare şi de ambianta atât de fermecătoare. Toată casa părea o imensa sera, plante exotice, cactuşi, filodendroni, yucca, arborele um-brela, craciunicile, unele înflorite, altele oferind prin frunzele lor o diversitate liniştitoare de forme şi nuanțe de verde, creau un ansamblu teribil de încântător şi relaxant.

Livingul era spațios, poate mai mult de 100 metri pătrați, mobilat cu gust şi rafinament, fara antichități, doar cu mobilier modern, cu trei canapele imense îmbrăcate în piele de culoarea nisipului, aşezate în „careu”, cu câteva măsuțe din sticla pe care erau împrăştiate reviste de moda, National Geographic, albume şi scrumiere, toate aşezate pe un covor pe care după lucrătură Phillip il localiza ca provenind din Peru sau din Chile. Pe toate canapelele erau „aruncate” într-o dezordine studiata pernuțe îmbrăcate în catifea în toate culorile, care-ți creau impresia unui mozaic. Cu spatele la ferestrele largi, ascunse doar iluzoriu de nişte perdele impresionant de precis drapate, străjuia ca o fortăreață un sistem home-cinema de ultima generație, cu toate dotările, adică sistem acustic, DVD, video-player, combina muzicala, care ar fi stârnit invidia chiar şi celui mai înrăit fan al produselor electronice Philips.

Televizorul uriaş era pornit, iar Paul urmarea foarte atent un reportaj al pos-tului local de televiziune care tocmai transmitea principalele ştiri meteo. Erau anunțate precipitații mixte, după care ninsoarea avea sa se instaleze, intensificări ale vintului, pe scurt, nimic îmbucurător, cel putin în ceea ce privea aspectul meteorologic.

— Numai de nu s-ar închide aeroportul, se auzi vocea lui Paul, care inca nu observase intrarea musafirilor, complet absorbit fiind de aspectul vremii. Ce ghinion, tocmai acum, când trebuia sa vina copiii…

Un frison ii cutremura umerii lui Phillip, fara a putea fi capabil sa depisteze cauza. Nu mai avu timp sa analizeze, pentru ca Paul se întoarse către ei şi în aceeaşi clipa se ridica surâzător de pe canapea pentru a-i întâmpina.

— Scuze, m-am lăsat furat de „monstrul” asta şi nu mi-am dat seama ca v-am lăsat sa aşteptați, le spuse el, arătând spre televizor. Va rog, luați loc, îmi pare bine ca ati ajuns, mai ales ca vremea o sa ne facă probleme pentru un timp. Vanessa! Sotia mea o sa va aducă imediat un ceai fierbinte, sau o cafea, cum doriți. Vanessa!

Fara sa para exasperata de atâtea chemări, Vanessa apăru prin arcada livin-gului ducând o tava încărcată cu cesti de cafea, cornuri aburinde şi un platou cu prăjiturele uscate, abia scoase din cuptor. Ii învălui mireasma de vanilie amestecata cu aroma incon-fundabila a cafelei şi le stimula instantaneu secreția glandelor salivare.

Aşezați pe canapelele confortabile toți patru păreau o familie reunita pentru o după-amiază liniştită, nu era nimic convențional sau rigid în comportamentul celor doi McFarell. Atmosfera era destinsa, televizorul se auzea în surdina, creând un zgomot de fond plăcut, care te îmbia la depanarea amintirilor.

Cea care sparse „gheata" fu Theresa, care trebuia sa se precipite daca îşi voia interviul realizat în aceeaşi măsură în care visa la noaptea ce urma, în patul larg din dor-mitorul lui Phillip.

— Domnule McFarell…

— Spune-mi Paul, draga mea, nu te formaliza, veni indemnul interlocutorului ei.

— Bine. Theresa se foi putin pe canapea, doar pentru ca era nerăbdătoare să-şi înceapă „tirul" de întrebări. Cred ca va amintiți ca atunci când am vorbit la telefon v-am spus ca vreau sa scriu un articol despre d-voastra în sensul profesional. Adică as vrea sa parcurgem împreună câteva etape ale carierei d-voastra pentru a ajunge la realizările, la punctele cele mai interesante ale unei ascensiuni invidiate de multi oameni de afaceri.

— Ei, nici chiar asa, o mustra Paul. Nu contest faptul ca în anumite momente ale vieții mele profesionale am ajuns la nişte rezultate valoroase, dar nu cred ca acesta ar putea constitui un motiv de invidie pentru confrații mei.

— Îmi place ca sunteți modest, dar în unele cazuri, modestia e mai nociva de-cit lauda, mai ales ca nu oricine poate afirma ca a lansat o afacere de succes aşa cum este a d-voastra.

Theresa zimbi unui gând ascuns, imaginându-şi ca tocmai a surprins o fațetă a caracterului celui intervievat pe care

acesta o utilizează doar pentru a face o „poza” reu-sita.

— In fine, ma gândeam ca ar fi bine sa începem cu începutul, zise ea, deci cum v-a venit ideea? Pentru ca nu deschiderea unui hotel este ceea ce m-a impresionat, ci forma pe care a îmbrăcat-o acesta.

— Pai, de fapt, m-am gândit ca de obicei hotelurile sunt anoste şi nu reprezintă decât un adăpost temporar pentru cei care fac des călătorii. Din cauza asta, şi pentru ca pe vremea când eram copil, părinții ma târau efectiv prin tot felul de hoteluri, am ajuns sa le urăsc. Serios. Tânjeam după o locație permanenta, fara aceeaşi camera cu doua paturi, rar cu unul singur, fara clasicele fotolii cu lampadarul înfipt intre ele, cu mirosul statut de țigară impregnat în perdele şi draperii, fara mochetele tocite şi înviorate cu detergent, me-reu acelaşi.

— Deci, va doreați o casa.

— Nu. Îmi doream mai mult: „acasă”. Pentru mine, de cite ori ma întâlneam cu alti copii de vârsta mea care începeau sa se laude cu părinții lor, dar şi cu locuințele impresionante unde îşi desfăşurau viața de zi cu zi, era un coşmar cumplit, mereu sa fiu forțat sa inventez o casa pentru mine şi familia mea. Ajunsesem sa „împrumut” detalii arhitectonice sau descrieri ale cadrului natural din spusele celorlalți copii şi la un moment dat nu mai ştiam ce varianta avusesem ieri, pentru a o susține azi şi eventual mâine.

— Sa înțeleg ca v-a traumatizat întrucâtva permanenta deplasare de la o locație la alta? Ştiți de ce va întreb? Pentru ca unii copii ar fi încântați sa vadă mereu locuri noi, oameni noi, ar considera-o o infinita sursa de fete noi şi de noi tovarăşi de joaca…

— Draga mea, lucrurile nu stau chiar aşa de simplu. E adevărat ca atâta timp cit nu ai trecut tu însăți printr-o experienta similara, n-ai de unde sa ştii cit de neplăcută este. şi la fel de adevărat este ca acomodarea rapida cu un nou „cadru” diferă de la copil la copil, în funcție de temperament. Dar pentru mine a fost într-adevăr, o experienta cel putin

neplăcută pentru ca îmi doream cu ardoare sa ma trezesc în acelaşi pat în fiecare di-mineata.

Phillip asculta tăcut, încercând sa se gândească la propria lui copilărie, unde avusese o casa, se trezise în fiecare dimineață în acelaşi pat, privea anotimpurile mereu prin aceeaşi fereastra, dar fusese complet lipsit de tovărăşia altor copii şi chiar şi de cea a propriilor părinți, de cele mai multe ori.

Majoritatea principiilor pe care şi le însuşise nu proveneau din comunicarea cu cei din jur, în mare parte fuseseră extrase din cărți, pentru ca solitar fiind, cărțile ii ofe-risera refugiul şi prietenia lor. La 11-12 ani răsfoia fara nici-un fel de selecție compendii de istorie peste tratate de filosofie, încerca sa descifreze de unul singur tainele universului iar acesta se încăpățâna sa rămână opac.

Ar fi dat orice ca măcar în zilele însorite de vara sa fi avut acces la o strada obişnuită, plina cu râsete şi glasuri de copii, dar părinții sai hotărâseră ca e mult mai normal să-şi petreacă timpul în compania unei guvernante, de la care avea şi ce învața. De multe ori il prinsese lăsarea serii privind cu jind pe fereastra, pierdut în visare, imagi-nindu-şi locuri pline de verdeață unde se jucau nestingheriți zeci de copii.

Pentru ca nu mai urmarea sirul întrebărilor puse de Theresa, lua de pe masa, la întâmplare un album, cu dorința fierbinte şi nemărturisita de a găsi în el fotografii cu Brianna, ceea ce era foarte posibil. Într-adevăr, din paginile lucioase ale albumului ii zim-bea o Brianna ştirba, strâns ținuta de umeri de frații ei, o fetiță cu cozi groase, împletite, cu un ghiozdan imens şi flancata de colegii şi prietenii lui Pierce, instantanee luate în di-ferite prilejuri, fie la aniversari, când apărea mânjita pe fata cu frişcă, sau în excursii, a-vind ca fundal diverse monumente istorice sau obiective de interes turistic din Europa.

Apărea apoi ca adolescenta, subțiratică şi fragila, surprinsa la masa de lucru scriind, sau mâncând o înghețată, unul dintre cele mai reuşite instantanee o surprinsese pe o plaja,

întinsă pe nisip, rumena ca un cozonac, într-un decor feeric, cu palmieri şi plante exotice, cu parul fluturând în bătaia vintului.

Nu-şi imaginase ca dorul de ea putea sa doară aşa de tare. Îşi simțea capul greu şi pântecele strâns ca într-un corset de oțel. Picioarele ii erau amorțite iar pieptul ii era comprimat ca şi când o greutate uriaşă il apasa progresiv. Lăsând la o parte mândrie şi orgoliu, ar fi eliberat un urlet care, fara îndoială, i-ar fi îngrozit pe toți cei prezenți, chiar daca gâtul ii era strâns ca într-o menghina de atâta încordare şi auto-control.

O auzi din nou ca prin vis pe Theresa adresând o noua întrebare din multi-tudinea cu care venise pregătită şi la care aştepta un răspuns.

— Bun. Acum trecând peste celelalte detalii ale ascensiunii d-voastra profe-sionale, as fi curioasa sa stiu de unde v-a venit ideea asta grozava de a construi un hotel în care nici-o camera nu seamănă cu cealaltă. Pentru ca asta este marea găselnița şi care a fost perpetuata în toate celelalte hoteluri pe care fiii d-voastra le-au deschis.

— Bănuiesc ca nu a fost ideea mea în totalitate. şi spun asta pentru ca eu căutasem toată viața o soluție pentru a nu mai fi nevoit sa trec de la un hotel la altul. Iar membrii familiei mele nu s-au amestecat niciodată în afaceri. Dar n-a fost şi cazul fiicei mele, care, cea mai mica fiind, nu a cunoscut nici-un fel de constrângeri, aşa ca atunci când a avut ceva de spus, a făcut-o.

— Ce e mai interesant, interveni Vanessa, este ca noi nici nu luasem în calcul faptul ca ea asista la o discuție a adulților.

— Da, aşa e, confirma soțul ei. Stăteam seara în bucătărie şi discutam despre problemele noastre, iar Bri se juca pe covor cu nişte cuburi. Eram convinşi ca habar n-are despre ce este vorba, când ne-am trezit cu ea oferindu-ne soluții.

— Chiar asa, zise zâmbind amintirii Vanessa. Parca o aud: „Tati, de ce nu faci tu un hotel unde pentru fiecare sa fie ca acasă?" „Adică cum?" am întrebat-o noi curioşi sa vedem ce spune. „Adică, fiecare camera sa fie altfel. Una sa fie ca

dormitorul vostru, alta ca livingul d-nei Marshall, alta sa fie ca pentru doi îndrăgostiți…”

— şi atunci am avut soluția. Trebuia sa construiesc un hotel cu specializare pe profile: camere pentru familişti înrăiți, camere pentru cupluri proaspăt căsătorite, camere pentru părinți şi copii, camere pentru artişti,fiecare decorata altfel, de fapt, doar mobilele sunt amplasate în alt mod, cu plante de apartament, cu şeminee, cu lustre sau candelabre, sau aplici, acolo unde nu era nevoie de prea multa lumina, în orice caz, camere care la deschiderea uşii, din prag, sa arate complet diferit de celelalte.

— Trebuie sa recunosc ca e o idee complet originala, admise Theresa, care nu cunoştea exact în ce consta originalitatea hotelurilor McFarell. şi ati realizat-o singur?

— In mare parte, da, dar am angajat doi arhitecți de prima mina şi trei deco-ratori de interioare. Mai am inca schițele inițiale în biblioteca. Daca vreți, pot sa vi le arat.

— Desigur, ar fi foarte interesant, se precipita Theresa, aruncându-i o privire fugara lui Phillip. Vii şi tu?

— Nu, mulțumesc, răspunse el lipsit de entuziasm. O sa mai stau putin de vorba cu d-na McFarell pina te întorci. Sper ca nu ai nimic împotriva…

Theresa ridica din umeri indiferenta şi se grăbi să-l urmeze pe Paul, adulme-cind de pe acum un subiect de senzație. Crezuse ca discuția cu „personajul” McFarell avea sa fie una anosta şi lipsita de lucruri interesante, dar se înşelase. Era prima oara când îşi explica succesul înregistrat de primul hotel, pentru ca apoi, cererea călătorilor din mai multe colturi ale tarii sa determine extinderea afacerii, ajungându-se la un impresionant lant hotelier.

Rămas singur cu Vanessa, Phillip se hotărî sa contra-atace, dar ramase cu ac-tiunea în stand-by pentru ca ea fu aceea care-l aborda prima:

— Am văzut ca v-au plăcut fotografiile cu copiii mei, începu ea cu o voce care lui Phillip i se părea ca seamănă cu a fiicei ei.

— Da, sunt nişte instantanee reuşite, confirma el. Dar şi subiecţii sunt pe masu-ra. Se vede ca i-aţi plimbat peste tot. Adică, în toată lumea, vreau sa spun, adăugă el a-proape innecindu-se de emoţie.

Vanessa îşi muta privirea de la el la flăcările care jucau vesele în şemineu şi continua sa vorbească mai mult aducerilor aminte decât interlocutorului ei.

— Într-adevăr, am colindat cu ei toate meridianele. Asta este şi motivul pentru care soţul meu nu a mai continuat cu hotelurile. Paul a ţinut neapărat sa fie lângă copiii lui atunci când aceştia au început sa crească. Parca voia sa se asigure ca în mintea şi în sufle-tul lor vor fi sădite cele mai valoroase principii şi valori umane. E adevărat ca întotdeauna s-a înţeles cu ei mai bine decât mine, a comunicat cu ei, vreau sa spun.

Phillip o asculta cu pioşenie, tăcut, absorbind cuvintele din gura ei, desi daca ar fi fost după el, ar fi pus mai multe întrebări decât pusese Theresa pe parcursul ultimelor ei zece interviuri. Dar se abţinea, lăsând ca lucrurile sa vina de la sine. Nici nu-şi imagina-se cit de greu o sa fie.

Parca sesizându-i reţinerea, ochii albaştri ai Vanessei se îndreptară intrebato-ri înspre el, cercetându-l cu atenţie. Regăsea în ea o parte din Brianna, partea docila şi blinda, prea putin vizibila pentru el. Dar unele gesturi, unele inflexiuni ale vocii, felul în care îşi îndepărtă o şuviţă rebela de pe frunte, culoarea şi textura delicata a pielii, erau acolo, amintindu-i dureros de ea.

— Dumneata nu eşti ziarist, nu-i asa? il lua Vanessa pe nepregătite. Întrebarea ei oricum suna mai mult a afirmaţie.

Desi se temuse de o atare varianta, Phillip avea şi un răspuns pregătit dina-inte. Se ruga numai sa nu-i tremure vocea sub privirile atente, ceea ce ar fi demonstrat ca furnizează o minciuna.

— Nu, e adevărat. Sunt numai prieten cu Theresa, iar ea avea asa, ceva ca o te-mere, ii era frica sa nu eşueze lamentabil, pentru ca specialitatea ei sunt informaţiile de

factura mondena, nu cele care vizează diverse personalități. şi cum eu sunt psiholog, ea are mare încredere în puterea mea de a o susține, uneori prezenta mea fiind pentru ea cea mai buna încurajare. Dar după ce v-ați dat seama? nu se putu el abține sa nu iscodească.

— A, nu e mare scofala, se replie Vanessa în perimetrul fortificat al gazdei a-mabile şi zâmbitoare. Ştii, a propos de meseria dumitale, fiica mea are o capacitate extra-senzoriala de excepție.

— şi cum se manifesta? simula el curiozitatea. Are capacități de medium, sau ce?

— Nu, adică nu stiu, recunoscu mama Briannei, putin deconcertata. Vreau sa spun ca n-a demonstrat niciodată capacități de comunicare cu suflete „rătăcite", la ea „da-rul" se manifesta printr-o uimitoare abilitate de a intui caracterul unei persoane de la pri-mă „confruntare". şi uneori, ma gândesc ca şi în cazul meu se întâmplă ceva similar, dar la scara mult mai redusa. Pur şi simplu „am simțit" ca nu eşti ziarist. „Ceva" în atitudinea dumitale, în felul în care te mişti, în felul în care asculți, striga ca eşti strain de hartuirea la care te supune de obicei un ziarist „de cariera".

Pentru a nu aluneca pe panta altor mărturisiri sau experiente personale, Phil-lip se simți dator sa o readucă la „matca". L-ar fi interesat şi aceste detalii, dar mai mult îşi dorea sa afle ceva concret despre Brianna, iar timpul se scurgea în defavoarea lui.

— V-a dovedit vreodată aceste capacități? încercă el sa redirecționeze discuția în sensul dorit de el.

— Sigur ca da, veni confirmarea extraordinar de repede. Vanessa părea ca a-dusese vorba doar ca sa obțină ea însăşi nişte răspunsuri „autorizate". Uite, începu ea fo-indu-se neliniştită pe canapea şi aruncând priviri neliniştite peste umăr în direcția uşii de la biblioteca, de unde se părea ca ar fi fost posibil sa se întoarcă „duşmanii". Acum vreo zece ani, daca nu şi mai mult, Bri era o copila, la descifrarea primelor taine ale literelor. A venit pe la noi o ruda îndepărtată a

soțului meu, cu scopul de a i se alătură în afacerea pe care acesta tocmai o demarase. L-am găzduit şi în prima seara a luat cina cu întreaga familie. Toți eram entuziasmați, am schimbat impresii, ne-am amintit de tinerețe, de rude, de prieteni, va dați seama, lucruri normale într-o împrejurare ca aceea. El ne-a povestit toată seara pe unde a colindat, cam ce realizări a avut, cum s-a descurcat în multiplele lui „întreprinderi", băieții ii sorbeau fiecare cuvânt, ca şi noi, părinții, de altfel. Bri insa stătea foarte liniştită pe scaunul ei, lucru atât de nefiresc pentru ea, şi părea cu totul detaşată de atmosfera vesela si, de ce nu, intima. Pentru ca, deodata, s-o auzim ca întreabă: „ De ce vreți neapărat sa păreți vesel?" şi noi am rămas complet muti de uimire. Tot centrul aten-tiei s-a mutat în câteva secunde de la oaspetele nostru, la ea. „Ce vrei sa spui?" a întrebat-o la rândul lui, desi pina atunci nici nu părea sa fi observat ca ea exista. „ Eşti poate cea mai trista şi mai nefericita persoana dintre noi toți." Soțul meu insa a găsit de cuviință s-o apostrofeze: „Brianna, termina cu prostiile, şi nu te bai baga în discuțiile oamenilor mari!". Dar ea s-a întors senina spre el şi i-a replicat: „Daca nu ma crezi, de ce nu-l in-trebi pe el?" Ne-am întors din nou, uimiți către Bill, parca eram într-un film cu tâmpiți. „Nu stiu despre ce vorbeşti, dar, poate, ma lămureşti tu, care le ştii pe toate". Atunci ea a început sa vorbească din nou, de parca citea într-o carte: „ Faci eforturi mari să-ți ascunzi fata de noi tristețea. I-ai privit pe Pat şi pe Pierce şi ți-au dat lacrimile. Asta nu din cauza ca tii la copii, la copiii ăştia, adică, ci pentru ca nu-i mai ai pe ai tai, dar frații mei îți aduc aminte de ei. şi nici nevasta nu mai ai. Eu cred ca au avut un accident, dar nu sunt sigura. şi n-ai venit ca sa stai, ai venit doar ca să-ți mai treacă dorul de ei şi sa ai o ocupație". Fara sa facă nici-un comentariu, aşa cum ne aşteptam, Bill a întrebat-o: „Si cum se face ca tu ştii atât de precis cum s-au întâmplat lucrurile?" „Stiu", a fost singurul ei răspuns.

— şi chiar asta era realitatea?

— Da, după cum ne-a mărturisit după ce copiii s-au dus la culcare. Vanessa ofta din greu, încercând sa diminueze efectul şi acum destul de puternic, pe care il avu-sese asupra ei întreaga istorisire a faptelor. Fusese o adevărată tragedie. Sotia lui, impre-una cu cei doi băieți fuseseră surprinşi de o furtuna la întoarcerea acasă de la părinții ei, unde copiii îşi petrecuseră vacanta. A pierdut controlul volanului şi s-au prăbuşit în apele învolburate ale unui torent, de la o înălțime de cel putin 10 metri. Muriseră pe loc. Iar Bill ii aştepta acasă, punându-şi ordine în nişte hârtii ramase nerezolvate la slujba.

— şi fiica d-voastra pur şi simplu „a simțit" totul? Asta e de-a dreptul extra-ordinar! se extazie el. Înseamnă ca are nişte capacități telepatice, „simte" sentimentele ce-lor din jurul ei. Oare în cazul meu pina unde o fi mers? se întrebă el în gând.

— Bine, pina acum nici-o persoana nu a reuşit sa ne dea o alta explicație, re-cunoscu Vanessa ridicând o ceaşcă de cafea de pe masa. Văzând insa ca e deja rece, o pu-se la loc şi se scuza putin pentru a aduce de la bucătărie una proaspătă.

Rămas singur, Phillip lua de pe măsuța un alt album, care se observa ca este mai recent. Il deschise curios exact în clipa în care gazda se întorcea cu vasul plin cu ca-fea fierbinte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce ai, ți-e rau? Dintr-o data te-ai albit la fata, de parca Ai cumva probleme cu inima? Stai sa ma duc să-ți aduc putin zahar! şi un pahar cu apa! Zău, m-ai speriat îngrozitor!

Dar Phillip avea într-adevăr probleme cu inima. Probleme mai vechi, de care nu ştiuse, sau pe care le ignorase. Sau daca nu le avuse, acum urma sa le capete. Pentru ca de pe filele lucioase ale noului album, chiar de pe prima pagina, ii zâmbeau dulce Brianna şi Alex, fiul ei. şi al lui.

Amintindu-şi sa respire, Phillip trase odată aer adânc în piept. Sau în carcasa aia nefolositoare de oase, care amenința sa facă explozie. Pentru ca resimțea inca efectele devastatoare ale socului. Pentru câteva secunde avu chiar impresia acuta ca nu se afla nici pe departe în livingul primitor al soților

McFarell, ci într-un carusel învârtit nebuneşte de mina unui alienat mintal. Fara sa mai puna la socoteala energia de care fusese nevoit sa dea dovada pentru a-şi aduna gândurile. şi luciditatea.

Nu mai suferise un asemenea soc din clipa în care privea prostit la minerul cuțitului ce-i ieşea din stern, în confruntarea cu Marissa, dar asta era o rana căpătată într-o alta bătălie, daca nu o cruciada. Realiza în acelaşi moment ca deja parcursese de doua ori căile bătătorite ale căsătoriei, de fiecare data ieşind destul de „sifonat" dintr-o atare „întreprindere". Iar acum se afla în fata celei de-a treia încercări, cu diferența ca de data asta nu el era cel care ținea cu tot dinadinsul sa se elibereze, ci ea. Brianna.

Altfel, de ce nu-i spusese nimic despre copil? De ce nu-l anunțase care e adevărata cauza a suferinței ei, pentru ca avusese, slava Domnului, ocazia sa o facă? De că-l chinuise cu toată tăcerea asta a ei, cu tot vidul asta de comunicare intre ei, când purta în pântece rodul iubirii lor, copilul lui? Sau poate tocmai asta era motivul tăcerii? Sa nu fi fost fiul lui cel care zâmbea din fotografie, lipit de obrazul mamei sale? Chiar pina acolo sa fi mers cu trădarea? Depăşea orice limita a înțelegerii, cel putin în ceea ce putea min-tea lui sa accepte ca fiind rațional.

Privea la nesfârşit chipurile zâmbitoare de pe pagina albumului, încercând sa descopere asemănări, luptându-se cu îndoială şi cu furia, copleşit de tandrețe şi disperare. Într-un târziu ridica privirile pentru a le întâlni pe cele întrebătoare şi uimite ale Vanessei, care nu voise să-i tulbure avalanşa de emoții şi aştepta docila cu mina întinsă, oferindu-i un cub de zahar şi un pahar cu apa.

— Te simți mai bine? întrebă ea cu voce mica, aproape neîndrăznind sa se a-seze pe capătul opus al canapelei.

— Da, mulțumesc, ma simt mai bine acum. Se apleca putin în fata, cit să-şi puna sângele din nou în mişcare, fara sa scape nici-o clipa din mâini prețiosul album. Îmi pare sincer rau ca va fac probleme, dar trebuia să-mi imaginez ca aşa o

sa se întâmple da-ca fac abuz de cafea, găsi el o scuza destul de străvezie. E a patra pe ziua de azi, mărturisi el arătând cu capul spre ceaşca ce se odihnea inofensiva pe farfuriuța ei. Dar, zău, n-am putut sa rezist tentației! Mirosea atât de bine…

— Sincera sa fiu, nici mie nu-mi face bine cafeaua, dar lui Paul poți să-i dai sa bea cu cana de un litru şi n-are nici pe naiba'. Il privi din nou circumspecta, după care continua sa se confeseze. Nu stiu de ce, dar îmi place sa cred ca sunt o persoana sensibila, şi din cauza asta nu suport excesul de cofeina…

Phillip inca resimțea apăsarea în piept, dar prefera sa o ignore. Încercă din toate puterile sa se concentreze la conversația d-nei McFarell, desi gândurile i se ciocneau în cap precum electronii în absenta unui cimp magnetic.

Văzând ca nu primeşte nici-un răspuns „avizat", Vanessa observa îndârjirea cu care strângea albumul şi crezu ca e indicat sa schimbe subiectul:

— Ai văzut ce nepoțel dulce am? întrebă ea cu o candoare autentica, pentru ca il iubea pe copilul fiicei ei, fara rețineri. Se apleca uşor pentru a-i lua albumul din brațe şi a începe să-i explice ce reprezenta fiecare fotografie. Uite, aici e prima lui poza. Bri toc-mai ieşise cu el de la maternitate şi Pierce a imortalizat evenimentul. Aici, continua ea in-dicind de asta data fotografia din josul paginii, este camera lui, pe care eu şi Paul am amenajat-o cu mâinile noastre. Bine, acum are multe jucării peste tot, doar e un băiat mă-re, are aproape şase luni. şi cu noua, fac cincisprezece. Iar acum suntem în ianuarie, deci septembrie sau octombrie. Dar mai sigur septembrie. Atunci a avut loc petrecerea de la Franklin-i.

— şi asta? Unde e făcută? Îmi place teribil cum e încadrată poza, ştiți, şi eu cochetez în timpul liber cu fotografia, strecura Phillip o minciuna. E un cadru natural su-perb. Munții, şi toți brazii ăştia îndoiți de zăpadă, şi căsuța, parca ar fi o imagine dintr-un basm…

— A, aici locuieşte Bri, e casa lui Patrick, dar el nu are timp sa locuiască aco-lo. Vine numai când afacerile ii permit un respiro. Sau, bineînțeles, când Bri are nevoie ur-genta de el, adăugă ea cu o atitudine zburlita de cloşcă.

Phillip nu intenționa s-o sperie cu întrebările, desi ele clocoteau în interiorul lui mai ceva ca lava în interiorul unui vulcan. Atâta doar ca era în criza de timp. Oricând usa se putea deschide şi Theresa împreună cu Paul sa revină în încăpere, moment în care toate palnurile lui ar fi fost zădărnicite.

— Îmi scuzați indiscreția, aborda el o tatonare subtila, dar peste tot fiica d-voastra apare însoțită de Patrick sau de Pierce…Din cite stiu eu, ei sunt frații ei. Soțul ei, adică tatăl copilului, unde e? Mi se pare ca nu l-am văzut în nici-o fotografie.

Privirile cu care o fixa pe Vanessa puteau la fel de bine sa fie ale unui uliu în căutarea prăzii. Aştepta sa înregistreze orice reacție adversa, orice urma a unor resenti-mente sădite în inima celor dragi de Brianna însăşi. Dar în afara de o întristare brusca, nu surprinse nici-o alta atitudine.

— Nu stiu daca fac bine povestindu-ți despre o situație neplăcută, pe care nici eu nici copiii mei au generat-o, ofta ea. Dar tot timpul Bri a tratat-o ca pe un adevărat secret şi din cauza asta o consider ca pe o suferință care nu-mi aparține, desi ne-a afectat pe toți, în egala măsură…

— Ma rog, daca e aşa cum spuneți, poate e mai bine sa păstrați tăcerea, retrac-ta el cu inima cit un purice. Spera ca lipsa lui de interes o va face sa vorbească în conti-nuare, cel putin aşa susținea manualele lui de psihologie. Se lăsă uşor pe pernele cana-pelei, lăsându-i timp şi spatiu ca sa ia o decizie. Chiar daca tot corpul lui era încordat ca un arc de otel.

Când deja nu mai spera ca tactica lui sa dea roade, insa, o auzi continuând:

— Fiica mea nu e căsătorită. Întoarse spre el privirile, mai mult pentru a-i sur-prinde interesul sau disprețul. Dar nu

întâlni la el nici adversitate, nici compasiune. Doar calm şi seninătate. Ceea ce o încuraja sa meargă mai departe. Copilul ei este rodul iubirii ei cu un bărbat, as spune eu, nepotrivit. Dar nu mi-am permis niciodată sa i-o spun, pentru ca nu ne mai amestecam în treburile ei sentimentale de foarte mult timp. Decizia de a avea acest copil ii aparține exclusiv ei, pentru ca tatăl habar nu are de existenta lui.

Temător ca ar putea-o determina sa se oprească, Phillip risca totuşi o intreba-re:

— şi vi se pare normal ca lucrurile sa se petreacă astfel? Adică, vreau sa spun, nu ati încercat s-o faceți măcar să-l anunțe, daca nu să-i impună o căsătorie?

Vanessa il privi din nou lung, în timp ce îşi frământa mâinile. Sesiza o unda de supraevaluare a interesului lui fata de situația Briannei, pe care insa nu-şi permitea s-o analizeze. Mai mult, se întrebă cum de ajunsese să-i expună unui strain problemele de fa-milie, fara sa simtă ca ar comite vreo trădare. Dar puse asta pe seama faptului ca, de obi-cei, mai uşor ii mărturiseşti unui necunoscut despre aspectele intime ale vieții, decât ai fa-ce-o cu o persoana apropiata.

— Nu. şi sa nu crezi ca n-am făcut tot posibilul pentru a o face ori sa renunțe la copil, ori să-şi înfrunte temerile şi să-i mărturisească totul celui care a lăsat-o insarcina-ta. Pentru ca, pina la urma, la asta se reduce rolul lui în toată povestea asta. Oricâte cir-cumstante atenuante am fi dispuşi să-i acordam.

Tonul ei devenise din blajin, autoritar, şi se vedea ca nu era o femeie dispusa sa facă prea multe compromisuri, cel putin nu atunci când era vorba despre unul dintre membrii familiei ei.

— Si? De ce bărbatul asta era atât de indezirabil? Pentru ea, fara îndoială.

— Ştii, se spune ca în aparenta cele mai simple lucruri sunt, de fapt, cele mai complicate. Pentru ca ea a avut intenția de a-i spune, chiar a avut-o. Pentru ca nici noi, nici frații ei nu am fost de acord cu lucrurile făcute numai pe jumătate. Dar,

în seara în care aceasta clarificare urma sa aibă loc, el şi-a anunțat foarte degajat căsătoria cu alta fe-meie. Daca ai fi fost în locul ei, ce-ai fi putut face? Singurele opțiuni ar fi fost să-ți înghiți mândria, să-ți comprimi durerea, sau, poate să-ți pierzi mințile…

Si le pierduse oricum, de îngrijorare. şi de nesomn. şi măcinat de incertitu-dini. Iar acum, daca le avea, la ce-i folosea? Zbuciumul sentimentelor contradictorii ii făcea tâmplele să-i plesnească, sfâşiat intre remuşcări şi disperare. Dintr-o data, avusese întreg tabloul, fara nici-o piesa lipsa, fara nici-un detaliu omis.

În seara în care el îşi anunța triumfator nunta cu Clarissa, Bri era însărcinată. Din cauza asta era atât de palida şi de străvezie. Iar Patrick nu fusese un simplu element de decor şi de descurajare, ci un element de constrângere, care voise sa fie sigur ca tatăl copilului măcar va intra în posesia informației. Iar el, care experimentase terapia de soc, făcând presupuneri aiurea asupra stării ei de sănătate, o dăduse în bara în cel mai desa-virsit mod cu putință.

— Deci, concluziona el intuind derularea evenimentelor, acest incident „ridi-col” a determinat-o să-i întoarcă spatele şi sa părăsească oraşul… Pentru ca îmi imaginez ca fotografiile făcute în aceasta splendida locație sunt datorate tocmai faptului ca ea a simțit imperioasa nevoie de a se refugia departe de cel care o rănise atât de profund…

— Dar chiar te pricepi la psihologie! exclama încântată Vanessa. Apoi, reve-nind la mina serioasa şi grava de mai înainte: Sa nu ai impresia ca i-a fost uşor. Am im-plorat-o sa se mute la noi, am rugat-o sa accepte ajutorul nostru, ştia foarte bine ca nu am fi comentat niciodată o decizie de asemenea importanta pentru viața ei, dar, în fine, Bri e o persoana cu mult caracter, iar încercările noastre de a atenua socul au fost respinse din capul locului.

— şi acum ce face? E bine? întrebă el în timp ce răsfoia în continuare paginile de pe care fiul lui (acum nu mai avea nici-o îndoială) şi Bri ii zâmbeau cu seninătate.

— Drept să-ți spun, ii aşteptăm din clipa în clipa. De asta soțul meu era aşa de îngrijorat în legătură cu aeroportul, pentru ca nu am vrea sa li se întârzie cu nici-un minut sosirea.

Inima lui Phillip făcu din nou un salt, poate mai periculos decât cele prece-dente. Pentru a descifra misterul care o înconjura pe Brianna, fusese pregătit. doar pentru asta se afla în casa părinților ei în postura ridicola de susținător al moralului Theresei. Ca are un fiu, de a cărui existenta nu avusese nici cea mai mica idee, era o suferință suporta-bila. Copilul exista, era tot ceea ce şi-ar fi putut dori mai mult în viața asta zbuciumata. Era un copil sănătos, deci nu avea nici-un motiv de îngrijorare. Dar ca sa dea ochii cu Brianna şi cu Alex în aceeaşi zi în care primise atâtea lovituri, era deja prea mult. şi asta sub privirile propriilor ei părinți... Nu! Pentru o atare alternativa nu era pregătit.

Ca mobilizata de impulsurile disperate emise de creierul lui în căutarea unei soluții salvatoare, Theresa reapăru, încântată la culme de rezultatele „studiului" din bibli-oteca. Agățată efectiv de brațul lui Paul, era toată numai zâmbet şi miere. Deja întrezărea un articol de excepție, şi asta o transporta undeva, printre nori, în apropierea raiului.

Il privi întrebător pe „asistentul" ei, observându-i paloarea şi agitația crescin-da şi o puse, firesc, pe seama farmecului ei indestructibil. In mintea ei făcea tot felul de presupuneri în legătură cu modul în care el reuşise sa întrețină o conversație cu o cucoana destul de anosta, fara sa aibă nici cea mai mica idee despre sentimentele răscolite ale bar-batului din fata ei.

— D-le McFarell, Paul, vreau sa spun, nici nu-mi imaginam ce sursa nemaipo-menita pentru un articol zace într-un orăşel ca acesta! mărturisi ea vizibil satisfăcută de rezultatele întrevederii. Îmi pare rau insa ca nu putem sta mai mult, deja s-a făcut târziu, remarca nu fara uimire, consultându-şi ceasul minuscul incorporat într-o brățară.

— şi pentru mine a fost o reala delectare sa va am ca invitați în casa mea, ras-punse surâzând Paul. Dar, oricând, sunteți

bine veniți... Singurul lucru de care îmi pare rau este ca nu am avut ocazia sa va arat casa, pentru ca e decorata şi construita în spiritul în care au fost concepute hotelurile...

Aruncându-i o privire ce conținea rugămintea de a accepta aceasta ultima fa-voare, Theresa schiță un gest discret cu capul, indicându-i lui Phillip să-i urmeze. Iar el se ridica de pe canapea ca împins de un resort comprimat, dar nu la indemnul ei, ci pentru ca auzise voci în holul de la intrare. Se auzeau încălțările scuturate de zăpadă şi extazierile neobosite ale Vanessei la revederea micuțului Alex. Vocea Briannei ii străpunse efectiv creierul, desi era ceea ce el îşi dorea cel mai mult sa audă.

Ii urma pe Theresa şi Paul în turul casei, dar se pierdu pe drum, într-un hol micuț, cu uşi de sticla, prin care se putea uita la noii sosiți, fara ca aceştia să-l vadă. Avea aproape atitudinea unui intrus, desi şi-ar fi dorit din toată inima sa joace un rol activ în scena de familie care se derula sub ochii lui.

Brianna îşi scosese canadiana şi desfăcea fermoarul port-bebe-ului în care fusese încotoşmănat fiul ei, iar Phillip ii admira nestingherit silueta, corpul pe care il ido-latriza şi pe care il visase aproape în fiecare noapte. Simțea cum cuțitele înroşite ale dorinței i se învârt în măruntaie, în timp ce inima ii bubuia incit ii era frica sa nu fie auzita de la distanta. Parul ei roşcat căpătase o nuanță mai închisă, poate şi din cauza soarelui prea sărac în regiunile de munte, pielea căpătase o albeață lăptoasă, ca o smântână cre-moasa şi delicioasa la gust. Soldurile ii erau strânse într-o pereche de pantaloni de piele, mulati perfect pe coapsele lungi, iar pull-over-ul vişiniu se armoniza perfect cu nuanța ruginie a parului strâns discret într-un coc improvizat.

Ar fi vrut s-o atingă. Ba nu. Ar fi vrut s-o primescă în brațele lui şi sa consta-te ca se mulează incredibil pe corpul lui strivit de amintiri şi contorsionat de frustrare. Ar fi vrut s-o privească în ochi, să-l sărute întâi pe cel albastru, de safir, apoi pe cel verde, de smarald. Ar fi vrut să-i simtă pielea, pe

care o ghicea catifelata, să-şi odihnească obrazul şi buzele pe pântecele care-i adăpostise copilul.

Jinduia s-o îmbrățişeze, sa trezească în ea fosul pasiunii de care o ştia capabila, să-i absoarbă gura cu un torent de sărutări inflacara-te, pentru ca ştia ce soi de trăiri sădise în adâncul ei. Ar fi vrut să-i spună cit de mult ii lipsise şi cit de anosta fusese viața lui fara ea. Ar fi încercat sa retrezeasca în ea toate sentimentele pe care le ştia îngropate în sufletul ei.

S-ar fi putut rătăci în ea, ca într-o pădure imensa, sau ca pe o insula pierduta în imensitatea oceanului. Şi-ar fi răsfirat degetele în parul ei pentru a-şi aminti textura şi parfumul. Şi-ar fi înfăşurat inelele buclelor pe fiecare deget, realizând ca oricum, nu are destule degete la dispoziție. Ar fi vrut să-i cuprindă capul în mâini şi să-i strivească buzele cu gura lui. Sa se lase îmbătat de aroma ei, sa exploreze fara restricții toate acele izvoare ale placerii, pentru a o îmbuna şi pentru a-şi regăsi perechea pe care o crezuse de atâta timp pierduta...

Dar în loc de toate astea, trebuia să-şi protejeze statutul de martor neştiut al unei scene în care el nu-şi avea locul. Unde îndeplinea cu succes rolul de „persoana nedo-rita", ascuns în dosul unor uşi care ar fi putut fi la fel de bine hăuri fara fund.

Singurul lucru de care se temea era ca nu cumva Theresa şi Paul sa revină din incursiunea lor şi să-l surprindă, sau, mai rau, să-l oblige să-i însoțească în a-i intim-pina pe noii sosiți. Se ruga cerului cu ardoare ca Brianna sa fie condusa de mama ei în camera ce ii fusese pregătită, interval de timp în care el ar fi putut sa „evadeze". Sa fuga ca un las. Pentru ca aşa se simțea. şi pentru ca asta era.

— Nu ma inviți înăuntru?

Soarele Adriaticii ii ardea spatele, dar asta nu era nici pe departe cea mai in-tensa durere. Era amețit după atâta drum, dezorientat după atâta căutare, pe un teritoriu strain, dar pe care nu-l resimțea ostil.

Nu era prima oara când călătorea în Italia. Nu era prima oara nici când razele soarelui ii frigeau pielea. Şi-aşa nu mai conta. Apucase îmbrăcat într-un sacou de lina, cu blugii albiți

de atâta purtare, pentru ca la plecarea de pe aeroportul Merril C Meigs din Chicago norii erau nu numai o amenințare, ci cerneau o lapoviță măruntă şi enervanta.

Daca în Chicago nimeni nu-i acordase atenție, fiind un simplu „băştinaş", aici, la câteva mii de kilometri depărtare, era privit aproape ca un exponat de muzeu, şi asta nu numai datorita hainelor cu care era îmbrăcat. Se vedea că-l măcina îngrijorarea, ca ar fi fost dispus sa facă orice concesie, numai sa ajungă la destinație.

Vagile lui cunoştințe de italiana pe care le căpătase în adolescenta, când obis-nuia sa vina împreună cu părinții, să-şi petreacă vacantele în apropiere de Bari, erau acum foarte valoroase. Se pare ca italienii constituiau o națiune destul de îndărătnică, daca niciunul dintre trecătorii pe care ii abordase în engleza nu avusese nici cele mai elementare noțiuni despre aceasta limba.

În cele trei săptămâni în care încercase sa dea de urma Briannei slăbise cel putin zece kilograme. aşa ca hainele atârnau pe el, de parca i-ar fi fost date de pomana. Îşi strânsese cureaua cu doua gauri fata de normal, iar sacoul, care alta data il jena la condus, acum se prezenta mai aproape de deplorabil ca niciodată. Nu numai căutarea il înnebunise, ci şi teama de a o pierde din nou.

Pentru ca atunci când, la câteva zile după sosirea ei în Litchfield, îşi luase ini-mă în dinți şi sunase la usa casei părinților ei, cu scopul declarat de a lamuri toate neinte-legerile şi de a spune toate cuvintele nerostite dintre ei, avusese parte de o noua lovitura: nu, Brianna nu mai era acolo. Vestea i-o dăduse menajera, cu un ton placid, de parca l-ar fi anunțat ca afara ploua.

Si nu, nu ştia unde a plecat, numai ca la indemnul părinților, şi-a luat o mica vacanta într-o regiune mai calda, unde putea sa facă putina plaja şi să-i revină pofta de mâncare. şi nu, nici domnul, nici d-na McFarell nu erau acasă, pentru ca plecaseră de ur-genta la Los Angeles, unde apăruseră nişte probleme la unul din hoteluri. şi nu, nu avea

nici-un număr de telefon, dar lasă sa se înțeleagă ca de fapt le avea, dar nu avea libertatea sa i le dea.

Zile în sir cercetase trasee posibile, rute imaginare, încercase toate variantele posibile, apelase la toate cunoştințele de-a valma, prieteni, colegi, rude ale McFarell-ilor, pentru ca abia după doua săptămâni şi mai bine sa afle ca erau proprietarii unei vilişoare în Ancona, pe coasta Adriaticii, localitate care instantaneu se transforma în noua lui tinta.

Asa ajunsese sa străbată străzile vechiului oraş, sa cutreiere pe străzile în panta, întortocheate asemenea unui labirint, căutând cu privirea casele ascunse de vegeta-tie şi cocoțate pe povârnişuri, sa inspire aerul încărcat de salinitate pe care briza il aducea dinspre port şi să-şi blesteme din tot sufletul momentul de laşitate.

Pina la urma identificase adresa, o vilişoară discreta, îmbrăcată cu plante a-gatatoare, ascunsa intre câteva tuia şi arbuşti ramificați, o splendoare de casa, cu zidăria rosie şi tocaria vopsita în alb, asemănătoare mai degrabă unei cabane decât unei vile în adevăratul sens al cuvântului.

Acum sta în prag, aşteptând sa i se permită sa intre, nefiind capabil sa antici-peze reacția Briannei, care il privea cu o oarecare uimire. Desi arborase un aer bătăios, o singura vorba din partea ei l-ar fi aruncat din nou în oceanul disperării, cu greutatea unei sentințe ireversibile.

Desi nu-şi putea explica prezenta lui acolo, Brianna se dădu la o parte, facin-du-i loc sa pătrundă în holul răcoros, plin pina la refuz cu plante exotice. Undeva o fe-reastra deschisa crea un spatiu prin care curenții de aer circulau nestingheriți, accentuând impresia de bine şi antrenând parfumul florilor de portocal care se întindeau pe toată coas-ta din spatele casei.

Desi din afara construcția părea modesta, spațiul din interior te ajuta sa reali-zezi adevăratele dimensiuni ale locuinței. Din holul cu aer umed şi parfumat, o urma pe Brianna într-o sufragerie cu tavanul înalt, cu nişte uşi impresionante prin decorațiunile practicate pe chenar şi în

jurul clanțelor. Încăperea era mai răcoroasă decât holul, dar şi mai protejata de razele soarelui prin jaluzelele exterioare.

Il invita fara nici-o ceremonie sa se aşeze într-unul din fotoliile din fata se-mineului, de deasupra căruia ii privea sever, dintr-un portret în mărime naturala, un mem-bru al nobilimii umbrinese din secolul al XVI-lea.

Se lasa pur şi simplu sa cada în fotoliul indicat, răpus de arşiță de afara şi de orele nesfârşite în care colindase pe străzi, constatând o ciudata îmbinare dintre vechi şi nou atât în ceea ce privea locuințele cit şi oamenii. Prima grija fu să-şi întindă comod pi-cioarele, dar şi le strânse rapid la loc, parându-i ca are o atitudine indecenta. Nu parcurgea o vizita de curtoazie şi nici nu fusese măcar invitat sa o facă. Iar de fiecare gest şi de fie-care cuvânt pe care avea să-l scoată, va depinde viața lui şi a familiei lui, în continuare.

Înainte de a ocupa ea însăşi fotoliul pereche, Brianna îşi îndeplini rolul de gazda (primitoare!), oferindu-i o limonada rece într-un pahar aburit, teribil de ademenitor. Abia după ce el goli conținutul paharului şi il refuza politicos pe al doilea, îşi permise sa se aşeze, la rândul ei.

— In ce problema? il interoga ea scurt, văzându-l ca ezita să-şi prezinte moti-vul vizitei, mai mult chiar, începând sa studieze cu atenție interiorul destul de plăcut.

— Nu ghiceşti? Încercă el sa evite un răspuns direct, continuând sa inspecteze pe îndelete. Într-un fel, de asta se temuse cel mai mult. De o confruntare frontala, în care nu putea miza pe ajutor din nici-o direcție.

— Nu. Credeam ca intre noi doi nu mai e nimic de spus. De altfel, ma surprin-de grozav vizita ta aici, pentru ca nimeni nu cunoaşte aceasta adresa, în primul rând, şi în al doilea rând, nu înțeleg ce subiect comun de conversație am mai putea avea.

Desi nu era inca vizibil, neliniştea ei atinsese cote de alerta inca din clipa în care il văzuse în cadrul uşii. Panica o străbătuse cu puterea şi viteza unui fulger, tăindu-i pentru o clipa respirația. Era la fel de frumos cum şi-l amintea, poate

doar putin mai tras la fata, cu aceeaşi infatuare, dar parca un pic diminuata. In orice caz, nu afişa absolut de loc siguranță de sine, atât de caracteristica lui, aroganta de „macho” cu care punea orice femeie la locul ei. Părea mai „uman”, chiar putin speriat, sau daca nu, timorat. Nu era în largul lui, după cum nici ea nu era nici pe departe în largul ei.

Terminând „inspecția”, Phillip îşi aduna tot curajul de care era capabil pentru a o privi drept în ochi. Mare greşeală. Chiar daca în încăpere domina semiobscuritatea, momentul în care întâlni privirile bicolore echivala cu o cădere libera într-o prăpastie a dorinței. O iubea. Nici-o alta femeie nu deținuse mecanismul de declanşare a efuziunilor sentimentale din interiorul lui, a unui tumult de sentimente, mai precis, aşa cum reuşea ea, fara sa facă cel mai mic efort. Cel mai mic gest. O dorea a lui pina la marginea supor-tabilitatii. Îşi declara lui însuşi în acea clipa ca viața fara ea nu avea absolut nici-un sens.

— Părerea mea este cu totul alta, îşi auzi propriul glas răguşit, şi o puse pe seama limonadei care fusese, poate, prea rece. Îți sunt dator cu nişte explicații, după cum şi tu îmi eşti datoare mie cu ceva asemănător. Îşi drese putin vocea, dar fara nici-un rezul-tat. Corzile vocale vibrau diferit fata de modul cu care era el obişnuit. Cred ca amândoi ne-am lăsat orbiți de aparente, fara a avea curiozitatea măcar de a descoperi ce se ascunde în spatele lor.

Brianna îşi aranja nervoasa o cuta inexistenta a rochiei vaporoase cu care era îmbrăcată, pentru a-şi pregăti minuțios următoarea replica.

— Mai nou, un abandon după o împerechere sublima şi o cerere în căsătorie adresata altei femei, în public, poarta numele de „aparente”? vocea ii era tăioasă ca bri-ciul şi ii tremura deja de enervare. Sau, poate, starea sănătății mele mintale m-a făcut sa interpretez totul denaturat? Sau, poate, disprețul cu care ai ieşit din camera în care se con-sumase „delictul”, fluierând ca după o satisfacere a cărnii în compania unei prostituate, şi asta este o plăsmuire a mintii mele

bolnave? Unde am greşit eu, şi de ce ți-aş fi vreodată datoare cu nişte explicații? Pentru numele lui Dumnezeu!

Re-montarea în memorie a scenei petrecute la petrecerea familiei Franklin antrena cu sine un şuvoi de nestăvilit de adrenalina, incit ii fu practic imposibil sa mai ra-mina aşezată pe fotoliu. Se ridica brusc şi începu sa se plimbe intre o fereasta şi alta, sta-pinita de o agitație ieşită din comun.

Nu se aştepta la un răspuns pertinent. Pentru ca mintea ei încercase mai bine de un an şi jumătate sa formuleze unul, doar pentru a-i găsi circumstanțe atenuante. Sau pentru a-l disculpa. Ca sa n-o mai doară atât de tare despărțirea de el. Dar nu reuşise, ori-cit de mult se străduise.

— Pentru ca în fiecare din cazurile pe care tocmai le-ai menționat, eu am gre-sit, mărturisi el vinovat. Pentru ca eram orbit de gelozie, pentru ca mi se părea ca fiecare bărbat pe lângă care treci ar vrea sa te aibă. Pentru ca, la naiba', nu mi-ai povestit nicioda-ta ce rol joaca Brian Thompson în viața ta! Pentru ca nu m-ai lăsat niciodată sa fiu părtaş la suferințele tale, nu m-ai lăsat sa te cunosc aşa cum erai în realitate, si, deci, aveam toa-te motivele sa greşesc.

— Bun, şi acum, presupunând ca deții „piatra filosofala", eşti mai înțelept? Corpul ei, întors cu spatele la el, era o statuie a durerii. Nu conta ca depusese eforturi uri-ase pentru a se elibera de el, pentru a şi-l scoate din minte. El era aici, ca un pitic din Al-ba ca zăpadă, cu târnăcopul lui micuț, dar perseverent, pregătit sa disloce bucățică cu bu-catica tot eşafodajul pe care ea se chinuise atât de mult să-l construiască. Acum, când cu-nosti natura relațiilor mele cu Brian, care oricum nu te priveau, crezi ca poți sa dai timpul înapoi? Sau daca ai certitudinea ca nu sunt o femeie frivola, preocupata doar de cosmetica şi de petreceri, asta schimba ceva intre noi?

— Bineînțeles. Altfel n-aş fi venit aici.

Furia o făcu sa se răsucească la fel de brusc cum se ridicase din fotoliu.

— Ei, bine, domnule Înțelept, afla ca te înşeli! se răsti ea, desi în fiecare clipa îşi repeta ca trebuie sa rămână calma. Afla ca pentru mine n-are nici-o valoare deranjul tau preț de un ocean şi doua continente! Nu ma impresionează faptul ca ai intrat în pose-sia adevărului absolut! Poți sa ți-l iei şi sa ți-l bagi undeva! N-am nevoie de un bărbat care îmi cenzurează comportamentul şi cu atât mai putin de unul care crede ca am nevoie de asentimentul lui pentru a întreprinde ceva!

— Dar…

— Nici-un „dar”! Daca ai impresia ca prezenta ta aici ma da pe spate, ei bine, te înşeli inca o data!

— Taci odată şi ascultă-mă! ridica şi el periculos tonul, obosit de atâta incapa-tinare. N-am venit aici nici ca sa te impresionez nici ca sa ma umilesc. Am venit pentru ca, pur şi simplu, nu mai puteam sa trăiesc.

— Dar eu? Cu mine cum rămâne? Eu cum am putut sa trec peste toată umilita la care m-ai supus? Cum am putut sa supraviețuiesc după ce m-ai aruncat ca pe o jucărie stricata? Te-ai întrebat vreodată?

— Daca nu m-aş fi întrebat şi daca nu mi-aş fi făcut în continuu reproşuri, nu stiu daca as fi ajuns aici, recunoscu el pe un ton care, în mod normal, ei i-ar fi frânt inima.

Se ridica şi el din fotoliu, doar pentru ca avea impresia ca e în inferioritate. Încerca sa se apropie, dar Brianna făcu imediat câțiva pasi înapoi, ajungând foarte aproape de perete.

— Păstrează distanta, se auzi replica ei, învecinată cu un mârâit.

— Bine, uite, ma opresc aici, şi pentru a-şi accentua intențiile, ridica mâinile, ca şi când s-ar fi predat. Vreau numai sa ma asculți pina la capăt. Îți cer prea mult?

Ar fi vrut să-i spună ca „da”, o deranjează prezenta lui, dar n-o făcu. Nu din curiozitate. Ci pentru ca odată intrat din nou în viața ei, ştia ca nu va fi deloc uşor să-l a-lunge afara.

— OK. Te ascult. Dar sa nu crezi ca indiferent ce mi-ai spune ma va determi-na să-mi schimb atitudinea. Ascult şi atât. Propriile mele hotărâri ma privesc.

Nu era chiar cea mai buna oferta, dar nu avea de ales. De aceea, se îndepărta de ea, pentru a-i confirma bunele sale intenții şi pentru ca era mai uşor sa enunțe decât sa înfrunte, începu sa povestească, privind pe fereastra gradina impresionanta din spatele ca-sei.

— Bănuiesc ca ai dreptate când îmi aduci acuzații cu privire la comportamen-tul meu în ceea ce te priveşte, începu el, pe un ton obosit şi vibrant. M-am mulțumit intot-deauna sa ma bazez pe propria mea intuiție, mai ales în ceea ce a însemnat „femei". Poate e o greşeală fundamentala, poate nu am suficienta experienta în ceea ce le priveşte, dar, pentru mine, femeile au fost invariabil o sursa de necazuri.

Tăcu pentru câteva clipe, şi asta doar pentru ca se lupta sa alunge durerea care acum il săgetă, vie, ca o flacără deschisa. Se concentra, apăsându-şi cu putere baza nasului, ca şi când sursa durerii se afla într-un anume punct de pe harta corpului uman.

— Înainte de a te cunoaşte pe tine am fost căsătorit. Nu îndrăzni sa se uite peste umăr ca sa constate cum a primit Brianna vestea, pentru ca, pina la urma, asta nu a-vea de ce sa o influențeze negativ în luarea unei decizii. Marissa era ceea ce eu acum nu-mesc o „ devoratoare de bărbați". Asta pe lângă faptul ca în universul ei strimt şi rece nu mai exista nimeni în afara de ea. M-a atras cu înfățişarea ei extraordinara, avea un corp superb, iar eu eram îngrozitor de naiv şi de tânăr. Mi se părea ca este nedrept ca un bărbat ca mine sa aibă o asemenea nevasta. Insa mi-au trebuit cinci ani ca sa descopăr cine era ea de fapt. Ca sa ajung pina la lista ei cu „admiratori", asta daca vrei sa foloseşti un ter-men delicat. Cel mai mult m-a intrigat obstinația ei perpetua în a avea un copil. As fi tre-cut cu vederea toate celelalte aspecte ale vieții noastre „de cuplu", daca ar fi acceptat mă-car sa rămână însărcinată. Sau daca nu, sa adoptam un copil. N-a vrut. Tot timpul îmi re-prosa ca sunt influențat de meseria mea ingrata, care ma ținea la spital pina la ore târzii din noapte, când, de fapt, am descoperit într-un târziu, ea credea ca la

apariția unui copil de orice fel, afecțiunea mea, ce mai rămăsese din ea, ar fi fost înjumătățita. Deci dragostea mea pentru ea s-ar fi scindat brusc în mai multe bucăți, iar ea şi copilul ar fi trebuit sa se lupte pentru supremație.

Se întrerupse pentru putin, părăsind locul strategic de la fereastra, pentru a-şi turna în pahar inca o porție de limonada. Oricum, mărturisirile nu aveau cum sa alunece mai uşor. Dar i se uscase gâtul de emoție.

Brianna insa nu făcuse nici-o mişcare, doar se sprijinea de marginea unei servante. Il asculta cu aceeaşi atenție ca şi la început, fara sa dea semne de nervozitate sau sa facă vreun comentariu. Ceea ce il încuraja putin.

— Pe urma, lucrurile s-au agravat. Ca să-şi ascundă propria infidelitate, a in-ceput sa ma acuze pe mine ca as avea legături extraconjugale. Asta la modul la care făcea zilnic cite o criza, incit ajunsesem la limita suportabilului. Propunerea mea de a ne des-parti, cit inca o mai puteam face în termeni „onorabili",i-a alimentat şi mai tare isteria. Am intrat împreună în cel mai pur infern. Reproşuri, invective, strigate, amenințări, piese de mobilier distruse, haine sfâşiate, sticlărie împrăştiată în mii de particule, ceva ce nu-ți poți imagina daca nu ai trăit tu însăți.

Se opri din nou din povestit, speriat de mişcarea ei, pentru a se linişti numai când o văzu ca se aşează pe un scaun cu spătar înalt, la unul din capetele mesei care se in-tindea pe toată lungimea celor trei ferestre.

Ca şi când i s-ar fi permis lui însuşi sa se aşeze, făcu exact acelaşi lucru, dar ocupând un scaun din celalalt capăt al mesei, fiind acum practic despărțiți de imensitatea ei.

Cu capul în mâini, pliat incomod pe scaunul impozant, Phillip crea imaginea unui condamnat care are privilegiul de a expune o pledoarie finala în apărarea lui. Iar Bri, cu atitudinea ei relaxata şi calma, părea un judecător inflexibil, care numai din respect pentru acuzat, ii mai acorda o ultima întrevedere.

— Perioada asta de coşmar a durat câteva luni bune, continua el, cu o voce fa-ra inflexiuni, dar care trada dificultatea retrăirii unor amintiri traumatizante. N-avea de unde sa ştie, dar Brianna il compătimea deja. Văzuse ea însăşi nenumărate cazuri de cu-pluri care îşi ruinaseră sănătatea şi viața, pornind de la conflicte mult mai neînsemnate decât cel din familia Dawson. De multe ori îmi era groaza sa ma întorc acasă, si, la fel ca şi în cazul tau, dădeam dovada de laşitate evitând sa înfrunt „problema" şi sa tai raul de la rădăcină. Iar în ziua în care nu m-am mai ascuns în spatele „gărzilor" şi al indispensabili-tatii mele la spital, am avut parte şi de răsplată. Poate ma crezi, sau nu, ridica el ochii adresându-i-se direct femeii din fata lui, dar în acea zi m-a înjunghiat. Ura ei ajunsese la paroxism.

Încerca o unda de satisfacție când observa tresărirea umerilor Briannei, inter-pretindu-l ca pe o dovada de afecțiune. Dar, daca punea în balanta readucerea „pe tapet" a imaginilor de coşmar cu bucuria de a şti ca ei ii pasa, rezultatul nu trebuia să-l bucure prea tare.

— In acea zi, pe care nu voi fi niciodată capabil s-o uit, m-am jurat sa nu mai iubesc niciodată o femeie.

Recenta lui afirmație clarifica în sfârşit „misoginismul" pe care Brianna il „sesizase" corect atunci când, ascunsa, auzise fara sa vrea, conversația lui cu alt invitat. Realiza insa ca „jurământul" lui nu se bucurase prea mult timp de valoare absoluta, pentru ca, chiar şi atunci, Phillip nu se declara complet împotriva femeilor, atât ca era inca în pe-rioada de căutare. Nu mai voia sa accepte o alta lovitura, nu şi daca îşi respecta cu stricte-te „scara de valori".

Trebui insa să-şi abandoneze meditația pentru ca il auzi din nou vorbind.

— In momentul în care te-am întâlnit pe tine, a fost ceva, ca o revelație. Ratiu-nea îmi trimitea impulsuri de avertizare, pe care sufletul şi inima mea nu făceau altceva decât sa le ignore. Eram pur şi simplu, pus într-o situație fara precedent. Avusesem nenu-marate legături „pasagere", dar cu tine, chiar

fara sa avem o legătură, ma simțeam „prins”. Eram intrigat la culme. Voiam sa ma desprind şi ma apropiam şi mai tare. Exact ca un fluture la lumina lumânării. Am făcut toate eforturile posibile, desi nu agream prea tare petrecerile de week-end, sa fiu prezent la absolut toate, acolo unde ar fi trebuit sa fii şi tu.

Pentru ca tot ii atrăsese atenția, îşi amintea. Fusese şi la aniversarea parinti-lor ei, şi la petrecerea lui Mark, şi acasă la sora lui, şi la „fiesta”, şi la Franklin-i… Dar asta nu însemna nimic.

— Acum, când îmi permit sa ma uit în urma, cred ca faptul ca ai încercat sa ma eviți nu a avut nici-o importanta. Îşi îngădui un zâmbet fugar, amintindu-şi cum se străduise ea sa confecționeze o imagine falsa pentru ea însăşi. Intuiam, cred, sub masca ta, o ființă capabila sa primească şi sa dăruiască în egala măsură. Iar motivul insistentei mele dincolo de limitele normalului a fost tocmai nevoia pe care o resimțeam de a dărui şi de a primi…

Ramase din nou prada amintirilor, cu palmele împreunate în dreptul buzelor şi zâmbind uşor, traversând în minte nivelul imediat următor al relației lor, când reuşise sa străpungă toate scuturile de apărare. şi când se zbătuse în brațele lui. şi când, împreună, se aruncaseră în abisul sublimului…

După cum era şi normal, pentru Brianna nu constituia nici-un mister gândul care-l determinase să-şi întrerupă confesiunea. Pentru ca era o cronologie pe care o cu-nostea pina în cele mai mici detalii. şi din acelaşi motiv, simți cum se înfioară şi îşi incer-cui brațele cu mâinile, într-un gest ce ar fi putut fi şi de apărare.

De aici lucrurile erau arhi-cunoscute. Ştia ce însemnase ea pentru el, dar nu putea exclude ce însemnase el pentru ea. Cite vise, cite năzuințe, cite lacrimi, cite nopți nedormite se succedaseră în tot acest răstimp…

Ar fi fost aşa de uşor să-l ierte, sa puna pe seama experientei traumatizante continua lui neîncredere,sa şteargă cu buretele disperarea, groaza, incertitudinea. Să-l accepte

din nou. Nu ar fi trebuit decât sa spună un cuvânt, sau sa schițeze un gest. Il dorea cu o intensitate care o înfricoşa. Nici nu era sigura ca va mai avea răbdare pina la sfârşitul confesiunii.

Dar o alta ființă din interiorul ei inca plângea. Tipa de durere şi de umilință. Iar ea nu ştia pe care din cele doua Brianne trebuie sa le asculte.

Se ridica de pe scaun, pentru a se îndrepta din nou spre refugiul oferit de fe-reastra. Începuse sa se lase inserarea şi razele soarelui nu mai aveau capacitatea de a proteja termic un corp uman înfăşurat doar într-o foita ridicola de mătase. Apoi se razgin-di, simțind ca o ia cu frig. Se îndrepta spre şemineu, şi cu gesturi experte puse câteva lem-ne uscate şi le aprinse cu un aprinzător special. Focul începu în câteva clipe sa joace ve-sel, cu flăcări portocalii şi galbene, împrăştiind umbre tremurătoare pe pereții încărcați cu tablouri.

De pe spătarul unui fotoliu culese un sal pe care şi-l înfăşură pe umeri, şi se ghemui lângă şemineu, privind atenta jocul ademenitor şi înşelător al flăcărilor.

Phillip o urmări în tot acest timp atent, rugându-se sa nu-l izgonească. Ar fi fost de neimaginat sa piardă brusc tot terenul pe care-l câştigase pina acum, chiar daca senzația era una de parcurgere a unui maraton prin desert.

Departe de a-l alunga, Brianna se ridica şi se întoarse spre el iar în intuneri-cul care învăluia rapid încăperea, silueta ei se contura perfect, pina în cele mai mici ama-nunte. Imaginea ei aproape ireala se suprapuse în mintea lui într-o fracțiune de secunda peste cea a unei zeități a focului. Urmări apoi, rapid, modul în care ea îşi ducea existenta, şi realiza ca o putea asimila cu o ardere la maxima intensitate. Dăruirea, altruismul, vitali-tatea, dârzenia, pina şi percepțiile ei extrasenzoriale, o transformau într-o făptură excep-tionala, o femeie incandescenta, care ar fi putut sa fie a lui…

Ardea cu flacăra maxima atunci când îşi susținea cauza, devenea o torta atunci când iubea, se mistuia necontenit pentru toți cei din jur, fie ca meritau sau nu sacri-ficiul ei,

împroşca scântei atunci când era furioasa, îți punea jar sub talpi în momentele de intimitate, îşi găsea în permanenta energia în ea însăşi, aprinzându-se ca de la o combustie spontana.

Si il carboniza complet în clipa în care o auzi vorbind:

— Ma tem ca restul povestii, nu mai are rost sa mi-l spui, pentru ca il cunosc prea bine. Stiu tot ce ai gândit, tot ce ai făcut, şi consecințe a trebuit eu sa suport, ca şi când m-aş fi făcut vinovata de ceva. Phillip o asculta împietrit, fiind convins ca nu mai ra-masese decât să-l arunce în strada. Am o întrebare şi o propunere.

Încordarea il împinse de pe scaun şi ii dădu curaj sa se apropie. Disperarea il făcu sa aibă curajul sa şi se împotrivească. Îşi juca, practic, ultima carte.

— Înainte de a ma întreba orice, pentru ca oricum, îți voi raspunde, vreau sa mai clarific un aspect. Mai precis, sa te implor sa ma ierți…

— Te cam grăbeşti, şi nici nu ştii ce am

Îndrăzni sa mai facă un pas, desi îşi simțea picioarele tăiate de la genunchi.

— Nu, lasă-mă sa termin, o implora, gândindu-se ca nu va mai avea alta ocazie s-o facă. Ajunsese doar la doi pasi de ea şi putea să-i inspire parfumul. Acelaşi parfum pe care il degaja gentuța de catifea pe care şi acum o avea în buzunarul sacoului. Atunci, la nunta la care ne-am întâlnit ultima oara, am făcut poate, cea mai mare greşeală din viața mea.

— Nu-mi aminti…

— Taci! Mai avea doar un pas şi încercarea lui de a se apropia avea în ea ceva dintr-o şedință improvizata de hipnoza. Când te-am văzut atât de schimbata, m-am simțit tăiat în doua. Nu ştiam din ce cauza arăți atât de pierduta şi preferam sa cred ca singura ta suferința se datora faptului ca ma urai.

— Eşti complet deplasat…

Ajunsese în fata ei şi-i simțea vibrațiile corpului. Cu o singura mişcare ar fi fost capabil s-o transforme în prizoniera

brațelor lui, de unde ştia ca nu ar mai fi avut sca-pare. Dar nu voia s-o sperie sau s-o înfurie. Voia doar sa păstreze minima distanta ca pe un avantaj.

— Stiu ca sunt deplasat, recunoscu el, dar mai stiu ca ma simțeam îngrozitor de vinovat. Vinovat de mândrie, vinovat de suspiciune, dar mai mult decât toate, vinovat de iubire. Am fost întotdeauna foarte orgolios şi în seara aia am plătit prețul pentru trufie. Pentru ca am presupus ca eşti doar sub influenta socului. Socului de a ma vedea la brațul altei femei, socului de a îmi pastra inca vii cantități uriaşe de resentimente.

— Chiar ai crezut ca…

— Da. Am crezut ca ai cedat psihic şi m-am crezut pentru o clipa Dumnezeu încercând sa îndrept lucrurile.

— Si?

Uimirea ii lărgise ochii, şi în lumina focului albastrul de safir difuzase şi el în verde, într-o combinație de nuanțe indescriptibile.

— şi am decis ca ai nevoie de o terapie de soc. In literatura de specialitate, lu-cru pe care de altfel il ştii şi tu foarte bine…

— da, stiu, efectul unui soc diminuează sau face sa dispară efectul unui soc anterior, completa ea unul dintre paradoxurile recunoscute ale psihologiei. Si?

— asta a fost motivul pentru care mi-am anunțat apropiata căsătorie, reuşi el sa elibereze şi ultimul dintre „misterele" nedesluşite inca ale relației lor.

Cu gura căscată de uimire, Brianna avu intenția sa facă stânga-mprejur şi sa ia distanta, dar Phillip fu mai rapid şi ii imobiliza încheietura mâinii, întorcând-o forțat cu fata la el.

— Adică, tu ai declarat ca te însori în doua săptămâni, doar ca sa ma scoți pe mine din „starea de soc"?! veni replica ei însoțită de o smucitura a mâinii. Cum incerca-rea nu-i reuşi, Phillip avu pentru un moment impresia ca o să-i smulgă maxilarul cu o palma.

Dar Brianna nu finaliza torentul de furie lovindu-l. Daca ar fi ştiut atunci ce-i pregăteşte, ar fi preferat sa fie pălmuit.

— De ce? cobori rapid următoarea întrebare.

— Pentru ca ma aşteptam la o exteriorizare exploziva! La țipete! La furie! La descărcare! La naiba'! La tot ce face o femeie care este înşelată în aşteptările ei!

Ma confundai cu Marissa…

Spre surprinderea lui, următoarea replica veni insa pe un ton calm şi stăpânit, la care, iarăşi, nu se aşteptase.

— Asta ma face sa ajung de unde am plecat, spuse ea cu mare greutate, dar fara sa lase sa se vadă hotărârea. Am să-ți pun o întrebare, şi să-ți fac o propunere.

Ferm convins ca partea cea mai grea tocmai se încheiase, Phillip inclina uşor din cap, în semn ca nu are nimic împotriva târgului propus.

— Mai eşti căsătorit? O întrebare aparent uşoară, care nu ar fi trebuit să-i adu-ca bile negre, ci numai bile albe.

— Nu. Fusese mai uşor decât îşi închipuise. Am divorțat după doar câteva luni.

— Deci, te-ai însurat, pina la urma?

Îşi permise chiar sa puncteze:

— Ai zis „o întrebare", zimbi el sigur de sine. Cu asta face deja „doua".

— Bine, atunci. Sa trecem la propunere.

Un firişor de sudoare rece i se prelingea pe mijlocul spatelui, dar asta făcea doar ca jocul sa fie la înălțime. Tensiunea. Miza. Câştigul. şi spera ca pina la sfârşit sa se bucure de cite putin din fiecare.

— Ceea ce vreau să-ți propun este sa jucam un joc. Exact ce presupusese. Un joc mai special, pentru ca tu nu ai voie sa participi. Tu vei fi numai observatorul pasiv, iar eu voi fi „agresorul".

Deja anticipa „tema" jocului, şi simțea aprinzându-se în el flacăra mistuitoare a dorinței. Chiar i-ar fi plăcut sa încerce un astfel de joc, pentru ca promitea sa devina in-citant.

— Indiferent ce voi face eu, tu nu vei avea voie sa ma atingi, mai spuse ea, lingându-şi involuntar buzele, ca o pisica ajunsa la oala proverbiala cu smântână. Daca pina la

sfârşitul lui vei încălca una dintre regulile simple anterior enunțate, vei fi declarat învins. Daca te vei înscrie riguros în şablonul ales de mine, vei fi declarat câştigător. Il privi drept în ochi, fiind ferm convinsa, la rândul ei, ca n-are nici cea mai mica idee des-pre ce-l aşteaptă. Era mulțumită. Accepți?

Desi propria înțelepciune ar fi trebuit să-l avertizeze, scuturile ii căzură gra-mada, la picioarele ei. Nu conta nici măcar privirea ei languroasa, scăpărând pe sub gene-le lungi şi arcuite.

— Accept.

SFÂRŞIT